

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

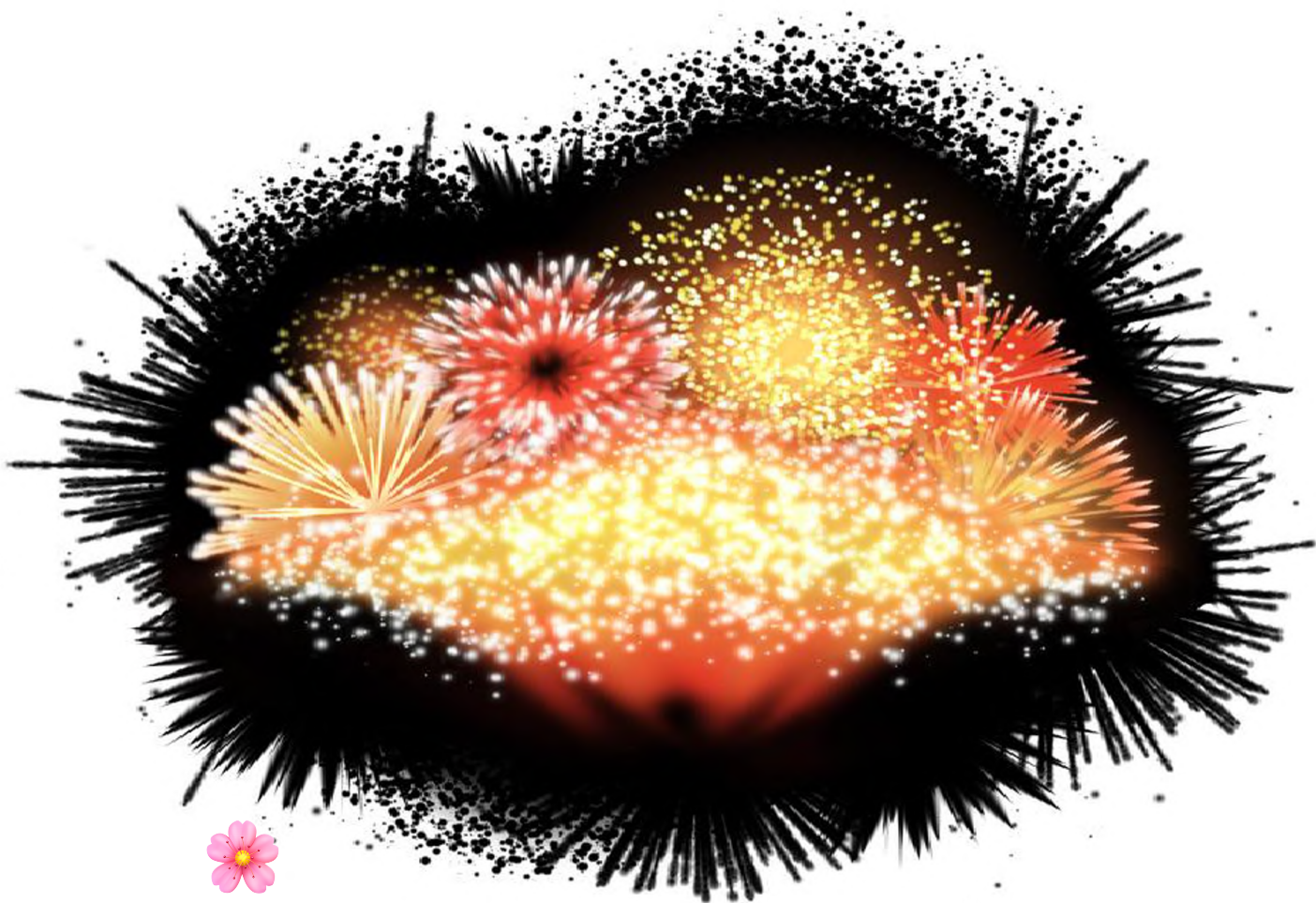
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE GOLDEN RAVEN

NORA SAKAVIC

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ALTIN KUZGUN
Nora Sakavic

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Altın Kuzgun \(Her Şey Oyun İçin, #5\)](#)

[BİRİNCİ BÖLÜM](#)

[İKİNCİ BÖLÜM](#)

[ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)

[DÖRDÜNCÜ](#)

[BÖLÜM BEŞİNCİ](#)

[BÖLÜM](#)

[ALTINCI BÖLÜM](#)

[BÖLÜM YEDİ](#)

[BÖLÜM SEKİZ](#)

[BÖLÜM DOKUZ](#)

[BÖLÜM ON](#)

[ON BİRİNCİ BÖLÜM](#)

[ON İKİNCİ BÖLÜM](#)

[BÖLÜM ON ÜÇ BÖLÜM](#)

[ON DÖRT BÖLÜM ON](#)

[BEŞ](#)

ON ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM ON YEDİ BÖLÜM

ON SEKİZ BÖLÜM ON

DOKUZ BÖLÜM YIRMI

BÖLÜM YIRMI BİR BÖLÜM

YIRMI İKİ

BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM YIRMI

DÖRT

HEPSİ OYUN İÇİN

-

Tilki Deliği Sarayı
Kuzgun Kral Kralın
Adamları
The Sunshine Court
Altın Kuzgun

BİRİNCİ BÖLÜM

Jean

Cuma sabahı antrenmanı kısa bir takım toplantısıyla başladı. Her bir Trojan geldiğinde, koçlardan biri onları toplanma odalarına yönlendirmek için hazır bulundu. "Hangisi varsa koltuklar" aldıkları tek direktifti, ancak oyuncular çoğunlukla kendilerini hücum ve savunma alışkanlığı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, forvet Ananya Deshmukh, her ikisi de backliner olan Cody Winter ve nişanlısı Patrick Toppings ile oturmak için statükodan kaçınmıştı. Orta sahadaki hareketlilik Kapı aralığından başını kaldırıp yeni gelenleri kontrol etti ve Jean Moreau'nun hırpalanmış yüzünü görünce çenesi düştü.

"Aman Tanrım," dedi, çok yüksek sesle ve tüm gözler ona doğru döndü.

Catalina Alvarez kısa bir sürelğine omzunu koluna bastırdı ama Jean bakıp bakmamalarını umursamadı. Kuzgunlar'daki kariyerinin büyük bölümünde yara bere içinde ve kanlar içindeydi. Eski takım arkadaşları onunla alay etmekte ve sahadaki zayıf durumundan faydalanmakta gecikmediler ama soru sormamaları gerektiğini de biliyorlardı. Çoğu, özellikle de mükemmel Divan her gün özel oturumlar için çağrıldığından, yaralarının efendinin hoşnutsuzluğundan kaynaklandığını varsayıyordu. Buna gerçekten inansalar da inanmasalar da ya da sadece

Sevgili kaptanları hakkında eleştirel düşünmeyi reddeden Jean bunu asla bilemeyecekti.

"Seni on iki saat boyunca yalnız bıraktık," dedi Pat. "Sana araba falan mı çarptı?"

Aptalca bir soru aptalca bir cevabı hak ediyordu, bu yüzden Jean "Evet" dedi.

Jeremy Knox, "Eminim bu konu hakkında konuşacağız," dedi. Jean'den önce odaya girmişti ama şimdi yarı dönük bir şekilde Jean'in mesafeli ifadesini inceliyordu. Başka bir şey söylemedi ama Jean onun araştıran bakışlarındaki soruyu gördü. Jean cevap vermek için nefesini boşa harcamadı, ona doğru bir adım attı ve odaya son bir kez baktı. Lucas Johnson ve arkadaşları henüz ortaya çıkmamıştı ama Jean'in söyleyebildiği kadarıyla savunma hattının geri kalanı hazırды.

Salon beşer kişilik beş sıra halinde düzenlenmişti ve ön tarafta Koç Jimenez'in gerektiğinde kullanabileceği bir masa vardı. İkinci sınıf öğrencileri William Foster ve Jesus Rivera, aşırı hevesli birinci sınıf öğrencileriyle birlikte ilk sıradaydı ama şimdi hepsi dönmüş, utanmadan Jean'e bakıyorlardı. Cody'nin grubu ikinci sırayı kapmıştı ve beşinci sınıf öğrencisi Shawn Anderson da Shane Reed ile birlikte dördüncü sıradaydı. Bu ikisinin henüz söyleyecek bir şeyi yoktu ama bakışları ağır ve tereddütsüzdü. Jean'in sakatlıkları sadece birine, bu sezon yerini almayı planladığı adama yaramıştı, bu yüzden Jean zamanını boşa harcamadı bakışlarına karşılık veriyordu.

Jeremy, Ananya'nın arkasına oturabilmek için Jean ve Cat'i üçüncü sıraya yönlendirdi. Cat onların arkasına geçtiğinde Cody'nin tıraşlı saçlarını şefkatle okşadı ama Cody Jean'e bakmakla o kadar meşguldü ki onu selamlayamadı. Laila Dermott geldiğinde üçü daha yeni yerleşmişti. Öğle yemeklerini kaldırmak için tek başına dolaplara uğramıştı ama Şimdi Cat'in diğer tarafındaki sandalyeye oturdu ve "Lucas geldi," dedi.

Lucas'ın kapıdan içeri adım atmasına saniyeler kalmıştı ve odadaki tüm hava değişmişti. Shane telaşla, "Aman Tanrım, Lucas," diyerek hemen ayağa kalktı.

Grayson'ın ziyaretinden bu yana geçen saatler ikisine de iyi davranmamıştı: kızarmış tenleri ve belli belirsiz gölgeleri, yüzlerinin büyük kısmını kaplayan teknik renkte morluklara dönüşmüştü. Lucas'ın iki gözü de kırılan gözleri yüzünden kararmıştı.

Burnunda ve Jean'in yüzünde acımasız tırnakların neden olduğu uzun çizikler vardı. Lucas hiçbir şeyi örtme zahmetine katlanmamıştı ve Jean ancak bu sabah boğazında ve bileğinde kalan diş izlerinin üzerine yeni gazlı bez bantlayacak kadar yavaşlamıştı.

"Buna bir son vermeliyiz," dedi Shane aralarına bakarak. "Tanrı aşkına, siz takım arkadaşısınız."

"Shane," diye söze başladı Jeremy ama Lucas ondan önce davrandı:

Lucas, Travis Jordan ve Haoyu Liu'yu dördüncü sıraya yönlendirirken, "Bunu biz yapmadık," dedi. Shane ve Shawn oraya önce vardıkları için Lucas'ı açık alana itmişti. Jean'in arkasına oturdu. Jean onu görecektik kadar dönmek istemiyordu, bu yüzden kollarını göğsünde kavuşturup odanın ön tarafına baktı. Lucas onun arkasında durdu ama daha sessiz bir sesle kendini düzeltene kadar oturmadı, "O yapmadı. Ben yaptım."

"Bu da ne demek şimdi?" Shane sordu. "Jeremy mi? Jean?"

Jeremy hâlâ kapıyı görecektik kadar dönmüştü, bu yüzden sadece "Koç" dedi.

Eduardo Jimenez, Jackie Lisinski ile birlikte odaya girdi. sadece birkaç adım gerisindeydi. Ne James Rhemann ne de Michael White ortaya çıkmadığı için Jean onların diğer odayı idare ediyordu. Lisinski'nin yüzünde bir fırtına bulutu vardı ama Jimenez'in ifadesini okumak daha zordu. Savunma hattı koçu avucuna bir dosya sıkıştırmadan önce hızlı bir sayım yaptı.

"Günaydın," dedi. "Birkaç hızlı duyurudan sonra sizi tekrar işinizin başına alacağız. Her şey sırayla: Lucas ve Jean bir sonraki duyuruya kadar formalarına dokunmayacaklar ve bugün antrenmanlara katılmayacaklar."

Cat'in dizindeki eli güven verici olmalıydı ama Jean bu elin içinde sadece bir uyarı hissetti. Yarım saniye boyunca koçların onun bu habere verdiği tepkiyi görmemesini umdu ama Elbette vardı. Jimenez, Jean'in temkinli bakışlarıyla karşılaştı ve şöyle dedi

Sadece, "İlerlemenizi günlük olarak değerlendireceğiz ve bunu yapmak güvenli olduğunda sizi yükselteceğiz. Bu pazarlığa açık değildir."

Jean itiraz edemedi, bu yüzden yavaşça içini ısıtarak kanamaya ~~başladı~~ ve hayır diye düşündü. formayı boynunda istenmeyen bir ilimik olarak gördü. Bugün onun kısıtlamalara maruz kaldığı son gün olmalıydı. Bunun yerine onu üç adım geriye ve sahanın tamamen dışına itmişlerdi.

Lisinski dönüp beyaz tahtaya bir şeyler karalarken, "Bu numara telefonunuzda kayıtlı değilse, lütfen şu anda ekleyin," dedi. Telefon numarasının altını iki kez çizdi, kalemini kapattı ve odayı incelerken tırnaklarını tahtaya geçirdi. "Burası kampüs güvenlik hattı. Lyon'da bulunduğumuz süre boyunca bir eskortumuz olacak ve onların kampüsteki varlıklarının arttığını fark edeceksiniz.

Öğle yemeği için dağıldığınızda bölgeden ayrılın."

Jimenez sonunda dosyayı açtı ve Grayson Johnson'ın yüzünün tam sayfa renkli bir fotoğrafını çıkardı. Baştan çekilmiş olması ve koyu renkli arka planı Jean'in Kuzgunlar'ın tanıtım sitesinden alınmıştı. Grayson fotoğrafta bile kötücül bir hava yayıyordu ve Jean bakışlarını adamın delici bakışlarından kaçırdı.

Jimenez, "Bu adamı kampüs içinde herhangi bir yerde görürseniz, önce kampüs güvenliğine, sonra da bize haber vereceksiniz," dedi. "Size yol soruyor olması umurumda değil, onu bir köşede ayakkabısını bağlarken görmeniz de umurumda değil. O olduğunu düşünseniz bile, çevirin. Anlıyor musun?"

Ananya öne doğru eğilip fotoğrafa dikkatle bakarak, "Bekle," dedi. Belirsizlik onu yavaşlatmıştı ama Jean onun hafızasıyla boğuşurken bir şeyler bulmaya çalıştığını duyabiliyordu: "Bu yüzü tanıyorum. Bu bir Kuzgun. Bu-oh," dedi, Lucas'a bakmak için döndü. Aralarında birkaç yaş vardı ve Grayson, Lucas'ın taşıyabileceğinden çok daha fazla ağırlık ve öfke taşıyordu ama benzerlikler yine de göz ardı edilemeyecek kadar açıktı. "Bu senin kardeşin, değil mi? Gray?"

"Grayson," diye kabul etti Lucas, sesi yenilmiş gibi çıkıyordu. "Dün Los Angeles'a Jean'i aramaya geldi. Sadece konuşmak istediğini söyledi ama-" O kadar sert yutkundu ki Jean bunu duydu. Lucas her nasılsa Grayson'ın şiddetini en zayıf gerçeğe indirgeyecek sağduyuya sahipti: "Jean'i öldürmeye çalıştı."

"Görünüşe göre ikiniz de," dedi Shawn.

"Beni umursamıyordu. Sadece yoluna çıktığım için kızgındı ama onu durdurmak için hiçbir şey yapamadım. Eğer Koç L ortaya çıkmasaydı, o..." Lucas sözünü yarıda kesti.

Jean bu konuşmayı bu kadar kısa sürede tekrar yapmak istemiyordu ama Lucas'ın sesindeki sessiz dehşet Jean'in bandajlarını karıştırmasına neden oldu. "Tabii ki onunla baş edemezsin," dedi Jeremy'nin acı dolu bakışlarını kazanacak kadar sinirli bir ifadeyle. "Grayson'ı dövüşte yenebilecek tek kişi-"

Cevap beklenmedik bir şekilde boğazına takıldı, çünkü saldırının ardından tanınmayacak kadar keskinleşmişti. Zorlasa dilini kesip parçalayacaktı ama kulaklarında kendi kalp atışlarından daha yüksek sesle yankılanıyordu. *Zane*.

Onu Grayson'ın şiddetinden koruyacağına söz veren ve en önemli anlarda hep daha iyi olmasını sağlamak için yıllarca dişiyle tırnağıyla mücadele eden Zane Reacher. Mükemmel bir Court olmayı o kadar çok istemişti ki Jean ona güvenmekten başka bir şey yapamamıştı; Jean'in mesajı aldığını anladığında Grayson'ı herhangi bir noktada kolayca odasından atabilirdi ama o sadece pes etmiş ve onlara sessiz olmalarını söylemişti.

Bir an için Jean buradan aylar uzakta, dizlerinin üzerinde çaresizce yalvarıyordu. Riko'ya sonunda Zane'i numaralandırması için yalvarırken sesinin havada çatladığını duydu; kanlı parmaklarının Riko'nun bileğine doğru kaydığını hissetti. Daha fazlası

Riko'nun gözlerindeki bakışı hatırlıyordu: Jean'in istemediği aşağılamasına karşı duyduğu soğuk eğlence, Riko'nun Jean'in daha fazlası olduğunu fark ettiği anda ölümcül bir kötülüğe dönüşüyordu. onların ani ittifakından korkması, Riko'nun potansiyel

intikam. Kralının kim olduğunu unuttuğu için Jean'i dövmeiydi. Bunun yerine, Jean'e Zane ve Grayson'ı birbirine düşürmesini izletmişti.

Midesi kazındı; bir asit hücumunu geri püskürtmeye çalışırken ağzı yandı. Jean merkezini bulmak için ön koluna çizgiler çizdi. Jeremy onu durdurmak için bileğini yakaladı ve Jean bakışlarını uzaktaki duvara çevirdi. Parlak desenleriyle soluk boya, Yuva'dan göz kamaştırıcı bir farktı ve Batı Virginia'dan gidebileceği kadar uzakta olduğunu keskin bir şekilde hatırlatıyordu.

Riko ölmüştü, Zane mezun olmuştu ve Grayson Kuzgunların yaz antrenmanları için yarın Kaliforniya'dan ayrılmak zorunda.

Soyunma odasındaki yeni sessizlik rahatsız ediciydi ama Jimenez sonunda şöyle dedi: "Eğer herhangi biriniz onu görürse, hiçbir koşulda ona yaklaşmasın. Anlaşıldı mı? Herhangi bir Sorularınız mı var? Pekâlâ. Teşekkürler, sizi Lisinski'ye bırakıyorum. Koç?"

Lisinski ellerini çırparak, "Hadi gidelim," dedi. "Beş dakika içinde herkesin giyinmiş ve koşmaya hazır olmasını istiyorum."

Diğer toplantı yan konuşmalar yüzünden rayından çıkmadığı için onlardan önce başlamıştı. Defans oyuncularını dolaplarına yönelirken meraklı bakışlar Lucas ve Jean'i takip ediyordu. Bütün hafta boyunca bu duvarlarda yankılanan gürültülü sabah sohbetleri bugün gitmiş, yerini Jean'in kemiklerine çok tanıdık bir ağırlık gibi oturan ağır ve kasvetli bir sessizlik almıştı.

Kampüsün etrafındaki ısınma turu ürkütücü derecede sessizdi ve Lisinski Lyon'a vardıklarında onları her zamanki gruplara ayırdı. Gerektiğinde aralarında rotasyon yapacak, buradaki ilerlemeyi kontrol edecek ve orada daha fazla zorlayacaktı ve Jean, Xavier'in küçük takımıyla başladığında hiç şaşırmadı. İlk önce birinci sınıfları kontrol etmesi de göz boyamak içindi. Onun yanına varması uzun sürmedi.

Lisinski, Jean'in omuz preslerini yapmasını ağır gözlerle izledi ve hareketin yumuşaklığını inceledi. Jean bileğinde bir sancı hissetti.

Ama bu rahatsızlığın yüzeysel olduğunu bilecek kadar acıya aşinaydı. İfadesini sakın tuttu ve bakışlarını koçundan kaçırdı ve sonunda

yoluna devam etti. Jean, başparmağını bileğindeki ağrıyan sıcaklığa sokmadan önce odayı geçip yaşlıların yanına gidene kadar bekledi.

Bu sadece bir anlık bir zayıflıktı ama Xavier'i yanına çağırmak için fazlasıyla yeterliydi. "Al bakalım."

Jean uzatılan şişeyi aldı ama etikete bir göz atınca gerildi. "Bunu almana kim izin verdi?"

Xavier hemen cevap vermedi ve Jean şişeyi ona doğru ittiğinde geri almak için hiçbir harekette bulunmadı.

Lisinski'nin sırtı çoğunlukla onlara dönüktü ama biraz dönse bile onları net bir şekilde görebilecekti. Xavier'in ilaç taşıdığını fark ederse çok fena olur,

ve Jean kendi sorunu olmayan bir şey için dayak yemek istemiyordu. Xavier onu elinden almayı reddettiği için Jean eğildi ve makinenin arkasına koyarak gözden kayboldu. Setine geri döndü ama Xavier oradan ayrılmadı.

"Dostum," dedi Xavier sonunda, "bu sadece ibuprofen." "Okuyabiliyorum," dedi Jean.

Xavier onun kızgınlığından etkilenmemişti. "Peki ne olduğunu biliyor musun?" Jean'in ona attığı kötü bakış karşısında iki elini birden havaya kaldırdı. Bu muhtemelen umduğu gibi sakinleştirici bir hareket değildi, belki de Xavier çaresiz bir kahkaha atmak üzere olduğu içindi. "Daha önce kimsenin böyle tepki verdiğini görmemiştim. Batı Virginia'da kontrollü bir madde falan mı?"

Bunu şakayla karışık söylemişti ama Jean'in aklına Josiah Smalls'un Evermore'daki ofisinin kapısında asılı olan pano geldi.

Olmak dışında ilaç isteyen herkes

Bir yaralanma nedeniyle tedavi gören hemen yazılı bir talepte bulunmak zorundaydı ve Josiah eğer yardımsever hissediyorsa bunu onaylardı. İbuprofen her zaman başvurduğu bir ilaçtı, ne kadar işe yaramaz olsa da. Jean stoklarında daha güçlü haplar olduğunu biliyordu ama

Çoğunlukla bunlar Riko'nun kendisi için saklanıyordu. Jean, ekibin geri kalanını şımartmanın uygun maliyetli olmadığını varsaydı.

Kuzgunlar durmadan yaralanıyordu. O ilaçları Jean için harcamaya kesinlikle değmezdi.

Abby Winfield'in ona Güney Carolina'da verdiği haplar aklına geldi. Bu isim çok uzun sürmüştü ve ama Jean onu nasıl kolayca batırdığını hatırlıyordu. Jean, Abby'nin teknik olarak kendi sorunu bile olmayan ve zahmeti için ona bir kez bile teşekkür etmemiş birine bunu ne kadar rahatça dağıttığını düşünmezdi.

Göğsünde, Kuzgunlar'a giden bu yolu takip etmemesi için onu uyaran bir sancı vardı. *Neden* sorusu sorulamayacak kadar ölümcül bir soruydu, özellikle de söz konusu Edgar Allan olduğunda.

"Şaka yapıyordum," dedi Xavier sessizlik çok uzadığında. Artık gülümsemiyordu ve Jean onun araştıran bakışlarına karşılık vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Bir süre sonra Xavier şişeyi uzaklaştırdı, ona işaret etti ve arkasını döndü. "Bunu izleyin. Emma, Mads," diye seslendi ve birinci sınıf öğrencileri hemen konuşmalarına ara verip onunla yüzleştiler. "Yanınızda ibuprofen var mı kızlar?"

Emma Swift, "Dolabımda unutmuşum, üzgünüm," dedi ama Madeline Hill çoktan bozuk paraları karıştırmaya başlamıştı. stadyumdan yanında getirdiği cüzdanı. Çıkardığı şişe Xavier'inkinden daha inceydi ama Aralarında üç makine olsa bile Jean renk uyumunu görebiliyordu. Onu fırlattı ve Xavier etikete göz gezdirir gibi yaptı.

"Teşekkürler," dedi geri verirken. "Dört saat mi yoksa altı saat mi olduğunu hatırlayamadım."

"Elbette," dedi Mads tekrar yerine koyarken.

Xavier, Jean'e bir kaşını kaldırdı, Jean'in midesindeki çalkantıyı bastırmak için hiçbir şey yapmayan sessiz ama açık bir *Gördün mü?* Xavier çenesini salladı. "Bir saniye benimle yürü," dedi ve Jean'in onu reddetmeye hakkı yoktu. Karşıdan karşıya geçerken birkaç meraklı bakışla karşılaştılar. ama odanın karşısındaki su fıskiyelerine ulaşmayı başardılar.

tartışmasız. Xavier ilacı tekrar uzatmadan önce hızlıca bir yudum aldı.

"Al," dedi. "Bu sende kalsın. Bu gece bir tane daha alırım."

Jean kendini tutamadı ve o bile "Aynen böyle," sözündeki gerginliği duydu. Sözünü geri almak için artık çok geçti ve Xavier'in yüzündeki keskin ifade, diğer adamın buna izin vermeyeceğini gösteriyordu. "Hiçbir şey olmamış gibi gidip yerine yenisini koyacaksın."

"Hiçbir şey *değil*. Reçetesiz satılan bir ilaç. Bakkaldan birkaç dolara aldım. Neden biri elimde biraz olması konusunda iki kere düşünsün ki?" Belli ki retorik bir soruydu, çünkü Xavier beklemeden, "Bu kadar rahat olman beni biraz rahatsız ediyor," dedi.

Dürüst olmak gerekirse, bu konuda çok sinirliyim. LCL'ni burktuğunda sana ne verdiler?"

Jean sargılarını karıştırdı. Bakışları istemedi de olsa çıplak kollarına gitti, ama kollarındaki çürükler ve kızarıklıklar yırtık pırtık bağlar çoktan gitmişti. Geriye kalan tek şey bu sabah oraya koyduğu kızgın çizgilerdi. Başka bir takım arkadaşı olsaydı, Jean yalnız kalana kadar soruyu görmezden gelirdi ama Xavier onun yardımcı kaptanıydı. Bunun yerine yalan söylemeyi düşündü ama aklına gelen tek cevap Xavier'in o kadar küçümsediği ilacın ta kendisiydi.

Gerçeği kelimelere dökmek iğrenç bir şeydi ama belki biraz çirkinlik Xavier'i sonunda işinden alıkoyabilirdi.

"Hiçbir şey," dedi sonunda.

Xavier'in yüzü tehlikeli bir şekilde karardı. "Yine mi geldin?"

"Bu onların sorunu değildi," dedi Jean.

Bir kalp atışı ile diğeri arasında Riko'nun gölgeli odasına geri dönmüştü, boğazında o kadar çok kan vardı ki zar zor nefes alabiliyordu. Elini istemedi başına götürdü ve saçlarının hâlâ düzensiz olduğu noktaları aradı. Şimdi bile o gecenin büyük bir kısmı, üzerinde durmayı reddettiği korkunç bir bulanıklıktı. Riko'nun durduğunu hatırlamıyordu; Riko'nun oradan hışımla çıktığını ve Jean'i ardında buruşuk bir karmaşa bıraktığını hatırlamıyordu. Belki de Riko, Jean'i öldüreceğini fark etmişti.

geri çekilmedi, ya da belki de sadece zamanı görmüş ve antrenman için sahada olması gerektiğini biliyordu. Hangisi olduğu önemli değildi. Olmadı. Olamazdı.

Xavier'in elindeki ilacı tokatlayarak alma dürtüsü ani ve şiddetliydi ve Jean kendini durdurmak için tırnaklarını çizik içindeki koluna geçirdi. Kendini karanlık anıların içinden çekip çıkardı ve "Güney Carolina'da iyileştim. Tedavim Foxes'un sorumluluğundaydı. O kadar önemliyse hemşirelerine ne reçete yazdığını sormanız gerekir. sana."

"Tilkiler umurumda değil. Batı Virginia'da yaralandın. Bana Edgar Allan'dan Palmetto Eyaleti'nde herhangi bir tedavi ya da bakım görmeden. Jean," diye denedi Xavier, Jean onun yanından geçip uzak duvara doğru baktığında sesine bir parça çaresizlik karıştı. "Söyle bana, ben Seni yanlış anlıyorum."

Jean bunun yerine, "Hâlâ yapacak işlerim var," dedi. "İşimiz bitti mi?" Xavier inanmayarak, "Hayır, değiliz," dedi. "Nerede senin Öfke mi?"

Pazartesi günü de aynı şeyi sormuş, Jean'i beklenmedik bir şekilde uysal olarak nitelendirecek kadar ileri gitmişti. Jean hoşnutsuzluk içinde dudağını hafifçe büktü ve "Öfkelenmek için ne nedenim var? Ben Jean Moreau'yum; mükemmel bir mahkemeyim. Kuzgunlar En iyi olmanın bedelini anlıyoruz ve bunu ödemekten korkmuyoruz."

"Biz," dedi Xavier, aralarında keskin bir işaret yaparak, "Truvalılarız. Bir daha asla Kuzgunları 'biz' olarak görmeyin, duydunuz mu beni? Onlar sizi hak etmiyor."

"Birinci olamayan bir takım da hak etmez."

Xavier'in çenesi söylemek istediği diğer her şeyle birlikte çalıştı. "Dinle," dedi sonunda. Jean diğer adama doğru döndü ama Xavier'in konuşması için bir dakika daha geçmesi gerekti. "Beni işine karıştırmak istemiyorsun, anlıyorum, ama beni dinle

Eğer siz acı çekiyorsanız, biz de acı çekiyoruz. Eğer sana yardım etmemize izin vermezsen, kendine iyi baktığını bilmemiz gerekir. Tamam mı?"

Doğru kelimeler değildi, ama yeterince yakındı.
Senin başarısızlığın bizim başarısızlığımızdır, Jean tereddüt etti. "Evet."

"Eğer bunu benden almayacaksanız, en azından stadyuma döndüğümüzde hemşirelerden bir şeyler alın." Xavier şişeyi cebine atmadan önce ona şişeyi alması için son bir şans verdi. "Seni tam güçle sahaya sürmeye çok yakınız. Küçük bir dikkatsizliğin seni tekrar kenara itmesine izin verme."

"Ben umursamaz değilim," dedi Jean.

"Sana güveneceğim. Beni pişman etme."

Xavier günün geri kalanında Jean'i kendi haline bıraktı. Ama Jean, Xavier'in Trojan'ın hevesli birinci sınıf öğrencileriyle sohbet ederken gülümsemesinin tam olarak yerine oturmadığını fark etmemişti. Xavier yolundan çekildiği sürece Jean de bu iyiliğe karşılık vermeye hazırdı ama konuşmayı ve berbat anılarını aklından çıkarması imkânsızdı.

Xavier'in dehşete kapılmış "*Nerede senin Jeremy'nin daha sessiz bir şekilde "Ne için kızgın değilsin? Gerçekten önemli."* Geçtiğimiz Mayıs ayından. Savaşmayı reddeden bu takımın öfkesinden ne kadar da kolay bahsediyorlardı. Ne kadar ikiyüzlü, ne kadar yorucu. Bu rahat çocuklar öfke hakkında ne biliyorlardı ki?

Bu sabah odaklanmanın ne kadar zor olduğu da aynı derecede sinir bozucuydu. Yıllarını Evermore'un ona fırlattığı en kötü şeyleri gömerek, yapabildiği her şeyi zincire vurarak ve yapamadıklarını zorla geride bırakarak geçirmişti. Bir gün sonra bu kadar sarsılmayacak kadar uzun yıllar Grayson'la takım arkadaşlığı yapmıştı.

Ama kanlı anılar arasında gidip gelirken bile, bundan kurtulmanın kolay bir yolu olmadığını biliyordu. Eğer durursa Grayson'ı düşünürken, çünkü diğer ziyaretçileri de düşünmek zorunda kalacaktı ve bu Jean'in girmeyi reddettiği bir yoldu. Katlanılması çok zordu; keder ve dehşet onu kesinlikle ikiye bölecekti.

Nihayet sabah antrenmanını tamamlamışlardı. Truva atları hızlıca durulanmak için koşarak stadyuma geri döndüler.

Lisinski onları öğle yemeği için göndermeden önce duş aldılar. Her zamanki gibi Jean önce bitirdi ve Jeremy'nin dolabının yanındaki bankta beklemeye başladı. Bunun bir hata olduğu ortaya çıktı, çünkü hücum hattının çoğu farklı bir yerde satıcılarla birlikteydi.

Bu sabah toplantı odasında. Sadece en küçükleri Jean'i spor salonunda görmüştü. Geri kalan beşi bugün Jean'i ilk kez yakından görüyordu.

Pazartesi günü birinci sınıf öğrencilerine kendisini gülünç bir şekilde "Büyük D" olarak tanıtan Derek Thompson ilk gelen oldu. Sıkı buklelerinin üzerinde bir fırça gezdirirken Jean'i düşündü ve sonunda, "O kadar da iyi görünmüyorsun. Derrick Allen da onlara katılınca, "Sıcak," dedi. Derek dikkatini çekmek için ortağını dürttü ama sözlerini Jean'e yöneltti.

"Bu öğleden sonra antrenman yapmayacağınız doğru mu?" "Evet," dedi Jean.

"Senin için iyi haber, çünkü onunla nasıl başa çıkacağını hâlâ çözemedin," dedi Derrick pişmanlık duymayan bir neşeyle. "Gelecek hafta kışına tekme basacak, sadece izle."

Jean kabadayılık bekliyordu ama Derek sadece, "Evet, muhtemelen. Bugün olsaydı daha iyi olurdu." Derrick Dürüstlük karşısında aynı derecede şaşırılmış görünüyordu ama Derek fırçasını dolabına koymadan önce Jean'e doğru salladı. "Şuna bak, beni vekaleten gerginleştirecek kadar gergin."

"Güzel SAT kelimesi," dedi Ashton Cox giyinmek için yanlarından geçerken.

"Bu ekip için fazla zeki olmaya başladın, değil mi?" Derek parmağıyla şakağına vurdu. "Demek istediğim, birini mahkeme duvarına fırlatmak muhtemelen onu düzeltecektir. White Ridge için de iyi bir alıştırmadır olur."

"Sadece kendi boyunda biriyle dövüşmek istiyorsun," dedi Derrick, sanki kendisi neredeyse 1.80 değilmiş gibi. "Koç L'nin onayını alırsan, sıradaki benim."

"Ve ben," dedi Nabil Mahmoud gelirken, sonra sordu, "Ne için çağırıyoruz?"

"Derek, Jean'in vahşileşmesini istiyor," dedi Derrick.

Jeremy bu yorumu duymak için tam zamanında gelmişti ve bu onu sıranın sonunda durdurmaya yetti. "O yola girmemeyi tercih ederim," dedi birinden diğerine bakarak. bir takım arkadaşı. "Jean bu sezon oyunu bizim istediğimiz şekilde oynamayı kabul etti. Ondan Raven şiddetini Ağustos ayında farklı bir standarda tabi tutulacakken yaz antrenmanları haksızlık."

Derek, "Onu geride bırakmaya çalışmıyorum, kaptan," dedi, "ama kardeşimin yapmadan önce aldığı aynı bakışa sahip aptalca bir şey."

"Ben aptal değilim," dedi Jean.

"Hayır, ben-" Derek duraksadı ve Jeremy'ye, "İngilizcesi ne kadar iyiydi?" diye sordu.

"Fransızcandan daha iyi," dedi Jean, Derek'in kendini savunmak için ellerini havaya kaldırmasına yetecek kadar keskin bir ifadeyle. "Bu hafta yaptığımız antrenmanlardaki başarısızlıklarının benim güçlü yanlarımdan değil, senin zayıf yanlarından kaynaklandığını söyleyecek kadar iyi. Bir Truva atı olarak yere o kadar çok zaman harcadın ki, onu nasıl tutacağını bile hatırlamıyorsun. Rakiplerinizin sizi istenmeyen bir köpek gibi ezip geçmesine şaşırmamalısınız."

"Vay, vay. Neden köpekleri incitiyoruz?" Timothy Eitzen, Jeremy'nin dirseğinde belirirken sordu ve Jean tüm bu hattı boş bir dava olarak görmekten vazgeçti.

Tekrar arka sıralara doğru ilerlerken hepsini iterek geçti ama orada toplanmış bu kadar çok takım arkadaşının görüntüsü onu yordu. Bu kadar büyük ve aydınlık bir soyunma odasının bugün Yuva'dan daha boğucu hissettirmesi saçmaydı ama Jean döndü ve yoluna devam etti. Bir soyunma odasından diğerine sinsice ilerledi, koçların salonundan uzak durdu ve Hemşirelerin ofisine yakın bir yerde son buldu. Başparmağını bileğine bastırdı ve Lyon'dan döndüklerinde bile azalmış olan ağrısını aradı.

Yaz boyunca Trojans'ın üç hemşiresi dönüşümlü olarak görev yaptı: biri stadyumda kalırken diğer ikisi kampüs sağlık merkezindeki vardiyaları doldurdu. Bugün Ashley Young olay yerindeydi. Jean, odanın

ama Young tek eliyle dosyaları karıştırırken çatalını ritme göre sallıyordu. Öğle yemeğini böldüğünün farkına varınca bir adım geri çekilerek görüş alanından uzaklaştı, ama Jean onun çevresel görüşünde bir hareket görmüş olmalıydı.

"İçeri gel," diye seslendi ve adam kapı aralığına doğru geri çekilirken Jean kendini tuttu.

Başını kaldırmadan önce sayfasını gözden geçirmeyi bitirdi ve farkına vardığı şey onu bir anlık durgunluğa sürükledi. "Oh," dedi öğle yemeğini bir kenara itip radyoyu kapatırken. "Jean, uğradığına sevindim. Benimle yan odaya gel."

Rhemann'ın dün Jean'i koyduğu odaya geçtiler ve Young onun lekeli yüzünü hızla gözden geçirdi ve çenesi. Sargıları söküp atma yetkisi vardı ama Young sadece dikkatli parmak uçlarıyla banda bastırdı ve "Sakıncası var mı?" diye sordu.

"Sen benim hemşiremsin," dedi Jean.

Tek bir hareketle soydu ve gazlı bezi yakındaki çöp kutusuna attı. Jean'in gözleri dolduğunda dün incelediği fotoğrafı düşündü. Antiseptik bugün o kadar acıtmıyordu ve Young onun gözüne girmeye çalışmadan önce yaralarını tekrar kapatmasını bekledi. Jean fark etmemiş gibi davrandı ama bu onun sormasını engellemedi,

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Konuşacak bir şey yok."

"Yok mu?" Young'ın parmakları hiç şaşmadan kolundaki şiddetli çizik izlerine gitti. "Bu bir çözüm değil Jean. Bunu senden bir daha görmek istemiyorum."

Bileği üzerinde çalışmaya başlamadan önce ona kendini savunması için bir an verdi. Jean onun menzilini test etmesine izin verdi, sessizce

Onun lehine oy kullanmasının koçların onu kenara alma kararını geçersiz kılacağını umuyordu ama bu sabahki ağırlık rutininden kaynaklanan donuk ağrı kendini göstermekte gecikmedi. Yara kabuklarının izini sürerken Young'ın ifadesi acımasızdı. Grayson onu kırmak niyetiyle ısırmıştı.

Jean'in bileğindeki hassas damarlara tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı.

"Çok şanslıymışsın," dedi, sanki onun düşüncelerini okumuş gibi. Bileğini kolayca sardı ve yakındaki dolaptan bir destek çıkardı. Jean onu görünce tereddüt etti ama o geri çekilmeye çalışsa da elinin üzerinden geçirip yerine oturttu. Cırt cırtlı kayışları

"Test edelim mi?" dedi ve parmaklarını yavaşça esnetip sıkarken birkaç hızlı ayar yaptı. "Güzel. Yapar mısın iltihap için bir şey var mı?" "Xavier sana sormamı söyledi," dedi Jean.

Bunu başını sallayarak kabul etti ve bir çekmeceyi karıştırdı. "Bununla başlayacağız," dedi. avucuna iki haptan oluşan bir paket sıkıştırdı. "Bugün için ayrılmadan önce bana tekrar danışın. Eğer işe yaramıyorsa, bu hafta sonu alman için seni daha güçlü bir şeyle eve göndereceğim.

Konuşmamız gereken başka bir şey var mı?" Yolundan çekilmeden önce onun reddetmesini bekledi. "Git yemeğini ye o zaman. Öğleden sonra görüşürüz."

Gideli on dakikadan fazla olmamıştı ama onun yokluğunda soyunma odası öğle yemeği için boşaltılmıştı. Sadece arkadaşları ve Xavier kalmış, Cat'in ayaklarının dibindeki sefer tasıyla grevcilerin sırasında bekliyorlardı. Xavier'ın tedirgin sesi Jeremy'nin bakışlarını Jean'e doğru takip ettiğinde sessiz ve hareketsiz kaldı.

Jean yanlarına vardığında Xavier kibarca, "Bu sabah iyi iş çıkardın," dedi ve kapıya doğru ilerledi.

Jean onun gitmesini bekledi. "Bana kızgın." "Hayır," dedi Jeremy ve Jean ikna olmayınca, "Hayır, söz veriyorum öyle değil. Sadece endişeli. Ona Edgar Allan'ın LCL'nizi tedavi etmeyeceğini mi söylediniz?"

"O sordu," dedi Jean.

"Oh, onlara çok kızgın," dedi Cat. Beslenme çantasını aldı ve ayağa kalktı. "Hadi ama! Çok güzel bir gün içeride yemek için. Hadi piknik yapalım."

Caddenin yukarisinda ve futbol stadyumunun karşısında çimenlik bir müze vardı. Bir grup çocuk boş alanın çoğunu işgal etmişti ve ebeveynleri onları izlerken çılgınca koşturuyorlardı. Yarım düzine gencin sokakta kaykay yaptığı kaldırım boyunca sırt çantaları ve şişelenmiş içecekler dağılmıştı. Bu kaosa rağmen

Dördüne yetecek kadar yer vardı ve Cat onlar yerleştikten sonra öğle yemeklerini dağıttı.

Jeremy'nin telefonu Jean'in daha önce duymadığı bir ses çıkardığında daha birkaç lokma yemişlerdi. Cat kükredi ve kendini Jeremy'nin omzuna yasladı.

"Bishop?" Kedi sordu.

Jeremy'nin düzeltmesi mesajlarını düşünürken dikkatini dağıtmıştı. "Sheldon."

Laila Cat'in diğer tarafındaki çimenlere yayılmıştı ama güneş gözlüklerini alnına kadar çekerek Jeremy'ye gözlerini kısarak onaylamadığını belli etti. "Son duyduğumda sana numarasını silmeni söylemişti. Neden yapmadın?"

Jeremy'nin gülümsemesi o kadar yavaş ve tatmin ediciydi ki Jean gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Laila oflayıp pufladı ve güneş gözlüklerini tekrar yerine taktı. "Boş ver, aslında bunun cevabını istemiyorum."

"Ah!" Cat yumruğunu avucunun içine vurdu. "Şu devasa-"

Laila ona doğru hamle yaptı. "Cat."

Cat gözlerini devirdi ama söylediği şeyi itaatkâr bir şekilde değiştirdi. "Kaçalım mı?"

"Kaçalım," diye yineledi Jean.

Cat ona döndü, gözleri neşeyle parlıyordu. "Lütfen bunu bir daha söyle."

Jean kaşlarını çattı ve Laila ona acıdı. "Git buradan."

"Defol git buradan," diye onayladı Cat ama bu pek de yardımcı bir yanıt değildi. Jeremy'nin alanından çıktı ve

yarısı yenmiş yemeğinden meraklı bir sivrisineği uzaklaştırdı.

"Bize ikinci dilinizin ne olduğunu hiç söylemediniz. Almanca mı? İspanyolca mı? İtalyanca?" Düşünceli bir şekilde yüzünü buruşturdu ama birkaç dakika sonra vazgeçti. "Bana bir ipucu ver, ben

Avrupa eğitim sistemi hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Konuyla alakasız. Ben evde eğitim aldım."

"Sosyalleşme becerilerindeki korkunç eksikliği açıklıyor,"

dedi Cat. "Gençlik Exy'im vardı," dedi, ki bu hem

doğruydı hem de değildi.

Campagne Pastré'deki Exy sahası Sainte-Anne'deki evinden yaklaşık on dakika uzaktaydı, yeterince kolay bir mesafeydi.

Annesi takımdaki diğer çocukların ailelerini inceledikten sonra

bir karar verecekti. Antrenmanlar ve maçlar dışında takım

arkadaşlarıyla kaynaşması yasaklanmıştı.

onlarla Exy'den başka bir şey hakkında konuşmaması gerektiğini

biliyordu. Annesi, ilk kaptanını ve tüm ailesini öldürerek bu

noktayı erkenden eve getirdi. Bir tekne kazası, o

diye düşündü - anısı belirsizdi ama ders aklından çıkmamıştı.

Dış dünyayla olan diğer tek bağlantısı

Annesi sekizinci doğum gününde Japonca öğretmeni tutmuştu.

Her akşam onunla çalışmak için eve geliyordu ve bir art niyet

olduğunu bilmesine rağmen, dili sevdiği spordan ayıramıyordu

oynuyor. Ona İngilizce öğretmeye başladığında on üç

yaşındaydı. Jean, bir yıl sonra Yuva'ya satılana kadar bu ekstra

derslere içerlemişti. Kevin ve yeni efendileriyle iletişim kurmak

kolay olmuştu; Kuzgunlar aracılığıyla İngilizce öğrenmek ise bir

buçuk kâbus gibiydi.

"Sorudan kaçıyorsun," dedi Cat. "Yine mi?"

"İlki hiç cevaplanmadı." Jean Jeremy'ye doğru baktı.

"Ha? Oh, hayır. Pazar gününe kadar şehre gelmeyecek."

Telefon çalmaya başladığında Jeremy telefonunu yarıya kadar

cebine sokmuştu. Arayanın kimliğine bir göz attıktan sonra

neşeli bir sesle telefonu kulağına götürdü: "Selam Koç. Evet,

Jean benimle.

Biz de tam yukarı-" Jeremy o kadar sessiz ve hareketsiz kaldı ki

Laila bile doğrulup ona baktı ama Jeremy bunu fark etmemiş

gibiydi. Bir dakika dinledi, sonra arkadaşlarına toparlanmaları

için çılgınca bir işaret yaptı. "Evet, evet, şu anda dönüş

yolundayız.

Biliyor musun, tamam. Tamam."

Laila bir o yana bir bu yana dönerek kenara koydukları beslenme çantasını aradı ve donup kaldı. "Siktir," dedi, o da Yüksek sesle. "Jeremy, bir sorunumuz var."

Jean onun bakışlarını takip etmek için yarı dönmüştü ama bölgeye yeni gelen tek şey ışıkları yanan bir çift polis arabasıydı. Sokakta oynamakta olan gençler

Yaklaştıklarında çimenlere çekildiler, birbirlerine daha hızlı hareket etmeleri için bağıldılar ve tahtalarına tutundular.

Arabalar geçmek yerine kaldırıma yanaştı. Birkaç dakika sonra dört polis memuru arabadan indi, ancak

Truvalılara doğru ilerlerken gergin gençler bir kez daha baktılar.

Jeremy beklenmedik bir acelelilikle, "Jean," dedi. Jean İtaatkâr bir şekilde ona doğru döndü ama Jeremy onun arkasından polise bakıyordu. Jeremy'nin yüzündeki donuk ifade ona yabancı gelmişti ama Jeremy ayağa kalkıp şortunun tozunu alırken bile devam etti. "Ben Grayson."

Jean sıkılmış dişlerinin arasından yavaş bir nefes çekti. "O burada mı?"

"Hayır," dedi Jeremy. "O öldü."

İKİNCİ BÖLÜM

Jeremy

Jeremy'nin aynı birkaç soruya kaç farklı şekilde cevap verebileceğinin bir sınırı vardı.

Evet, Grayson Johnson'ı duymuştu. Grayson ile Jean arasında husumet olduğunu biliyordu ama LAPD'de hiç kimse NCAA Exy'e dikkat etmiyor muydu? Edgar Allan Kuzgunları, Jean'le transfer olduğundan beri kavga ediyorlardı.

Geçtiğimiz bahar şampiyonanın ortasında. Hayır, Jeremy Grayson'ın dün şehre geleceğini bilmiyordu ve hayır, Altın Kort'a geldiğinde onu görmemişti bile. Jeremy hem kavgayı hem de Grayson'ın uçuşunu kaçırmış ve sadece korkunç sonrasını görmüştü. Evet, bütün gece Cat ve Laila'yla birlikte evdeydi.

"Ama Moreau gitti," dedi polis dördüncü ya da beşinci kez.

Jeremy yine, "Gece yarısı gibi geri geldi," dedi.

Telefonundan uyumsuz bir ses geldi. Bu altıncıydı.

Son on beş dakika içinde evden gelen mesajların hiçbirini yanıtlamamıştı ve bu mesajı yanıtlamak için ilkinden daha fazla acelesi yoktu. Laila'nın bakışları başının arkasında ağır, bilmiş bir ağırlık oluşturunuyordu ama Jeremy buna karşılık vermeyi reddetti. Koridorda konuşulanları duymasını kolaylaştıracakmış gibi bakışlarını kapı aralığından ayırmadı. Arada sırada Koç Rhemann'ın tanıdık sesi duyuluyordu. konuşmaya müdahale etti ama Jeremy'nin umutsuzca duymak istediği kişi o değildi.

Polis kalemini defterine vurdu ve "Seni sıkıyor muyum *Knox*?" diye sordu.

Jeremy, telefonu tekrar çaldığında cevap vermekten kurtuldu, bu sefer gerçek bir telefon aramasıydı. Ürkütücü,

Feryat tonu ailesi için ayrılmış bir sestti. Tereddüt etti, sesli mesaja göndermenin sonuçlarını tarttı ve telefonuna uzandı. Ekranda yanıp sönen kalın WILSHIRE yazısı moralini düzeltmedi ama Jeremy telefonu polisin görebileceği şekilde çevirdi. Polis biraz ofladı ama defterini topladı ve sonunda odadan çıktı. Jeremy hoparlörden cevap vermeden önce onun kapı aralığında kaybolmasını bekledi.

"Hey, ben sürüyorum," diye yalan söyledi. Polis ona odanın ön tarafındaki White'ın masasına bir sandalye çektiymişti ama Jeremy şimdi dönüp Cat ve Laila'yı görebiliyordu. Ön sırada yerlerini almışlar ve onu izliyorlardı. dikkatle. "Çabuk olabilir misin?"

"Annen sana ulaşmaya çalışıyor," dedi üvey babası, Jeremy'nin yıllar önce bıktığı bir ses tonuyla. Karşısındaki Laila telefona öyle bir bakış attı ki devrelerini eritmiş olmalıydı. "Ondan kaçmayı bırak; onu endişelendiriyorsun."

Peki ona endişelenmek bir şey olduğunu kim söylemişti? Jeremy sormak istedi ama bu tartışmanın nasıl sonuçlanacağını biliyordu.

sona erecekti. Warren Wilshire'ın LAPD'de çalışan biri dedektif, biri şef yardımcısı iki kardeşi ve Kongre'de görev yapan bir babası vardı. Jeremy asla bir Wilshire olamayacaktı. Annesi her önerdiğinde bu ismi almıştı ama insanlar Jeremy'nin adı bir yerde geçtiğinde kimi arayacaklarını biliyorlardı. Lisedeki ilk yılında bunu test etmişti,

Warren'ın onları sessizce kaldırmasını izlemek için hız cezaları toplamış ve bu küçük isyanından fena halde pişman olmuştu.

Sistemlerinde Grayson ile USC Trojans arasında olası bir bağlantı çıktığında polisin ilk kimi aradığını merak etti: Warren'ı mı yoksa Koç Rhemann'ı mı?

Jeremy, "Milton'ın sana daha önce söylediğine eminim, burası biraz telaşlı," dedi. Üvey amcasını stadyuma ilk vardıklarında sadece geçerken görmüştü.

Milton şu anda yan odada Jean'e zorbalık yapan ekibin bir parçasıydı. "Müsait olduğumda onu arayacağım."

Warren, "O fırsat geçti," dedi. "Akşam yemeği için eve geliyorsun, böylece bunu tartışabiliriz."

Jeremy ses tonunu hafif tutmak için gülümseyerek, "Buna söz veremem. Polisin bize soracağı başka sorular olabilir ve takım kaptanı olarak takım arkadaşlarımla bana ulaşabileceği bir yerde olmam gerekiyor. Kampüsten ayrılmak hata olur."

"Kaptan," diye yineledi Warren. Unutmuştu; Jeremy bunu sesinden anlayabiliyordu.

Bu Cat'in bardağı taşıran son damlasıydı. Bir elini ağzına götürdü ve "Jackie's'e hoş geldiniz, siparişinizi alabilir miyim?" dedi.

"Kimdi o?" Warren sordu.

Jeremy telefonunu yüzüne yaklaştırmadan önce yan tarafa neşeli bir "Bir saniye lütfen!" işareti yaptı. "Sana araba kullanacağımı söylemiştim. Laila ve ben herkes için stadyuma götürmek üzere öğle yemeği alıyoruz. Seni bırakmam gerek, tamam mı? Vakit bulur bulmaz annemi arayacağım." Warren hemen

tartışmaya başladı ama Jeremy, "Merhaba, evet, biz-" dedi ve telefonu kapattı.

Telefonunu masanın üzerine niyetlendiğinden daha büyük bir güçle bıraktı ve tekrar kapıya doğru baktı. Polisin stadyumundan çıkmasını istiyordu. Jean'i onların sivri ve dikenli sorularından uzak tutmak istiyordu. Daha ne yapabilirlerdi ki? bilmek isteyebilirler mi? Jean'in dün yaşadıklarından sonra ne kadar kaba olabilirlerdi ki?

Dün gece Grayson Jean'i Altın Saray'ın inatçı duvarlarına çarpmış ve boğazını ısırarak kanatmıştı. Yirmi dört saat geçmeden ölmüşü. Polis, nerede bulunduğu ve nasıl öldüğü de dahil olmak üzere çok az ayrıntı vermişti. Jeremy'nin onların tekrarlanan düşmanca sorularından çıkarabildiği tek şey, adamın gece yarısı öldüğüydü. Umarım daha fazla

Koç Jimenez'le birlikte karakola götürülen Lucas'a karşı merhametliydi ama Jeremy'nin onların insanlığına pek inancı yoktu.

Lucas'ı düşünmek Jeremy'nin kalbini sızlatıyordu. "Lucas'la konuşmalıyım."

"Kesinlikle konuşmayacaksın," diye uyardı Laila onu. "Onu Cody ya da Xavier'e bırakın."

"Onlar-" Jeremy başladı ama koridordaki ani bir gürültü dikkatini dağıttı.

Jeremy o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi uçtu. Kapı aralığından Rhemann'ın polise koridorda çıkışa doğru eşlik edişini izledi. Jeremy Jean'i onlarla birlikte görmedi, gerçi onun grubun önünde olma ihtimali vardı.

Jeremy, peşinde Cat ve Laila olduğu halde aceleyle bir sonraki toplanma odasına gitti. Jean'in ön sırada tek başına oturduğunu görünce kalbinin etrafındaki mengene biraz gevşedi ve Jean'in yanına oturdu. Cat onun diğer tarafındaki sandalyeyi çaldı ve Laila kendini onun önüne attı.

"Selam," dedi Jeremy sessizce. "Nasılsın?"

Jean hiçbir şey söylemedi ama boğazındaki bandajlarla oynadı. Jeremy ne kadar zamandır bu işi yaptığını, kenarlarının şimdiden bu kadar yıpranmış olduğunu merak ediyordu. Belki de polis

Hikâyesini desteklemek için yaralarını göstermesini istedi.

Jeremy onların nasıl taze göründüklerini hatırlıyordu; yırtık derilerinde tükürük ve kan parlıyordu. Jean'i düşündü.

Dün soyunma odasındaki duşta tamamen giyinik halde durması, dün gece Neil Josten nihayet onu tekrar bıraktığında Jean'in yüzündeki o lanetli ifade ve Jeremy'yi gece boyunca uyutmayan sessiz "*Beni öldürmeni istesem öldürür müydün?*" sorusu.

Rhemann kapı aralığından içeri girdi ve bir Truvalıdan diğerine baktı. "Hadi gidelim. Hepinizi eve götürüyorum."

Jean gerildi ama Jeremy onun şaşırdığına inanmayı reddetti. Tartışmadan ayağa kalkması yeterliydi ve dördü Rhemann'ın peşinden stadyumdan çıktı. Jeremy yola çıkana kadar bekledi ve "Birini aramamı ister misiniz?" diye sordu.

Rhemann ona "Biz hallederiz," diye güvence verdi.

Laila'nın evine giden kısa yolculuğun geri kalanı sessiz geçti. Rhemann Jeremy'nin arabasının arkasına yanaştı ve dörtlülerini yaktı. Koltuğunda dönerek arka koltuğuna doluşmuş üç kişiyi düşündü ve Jean'e, "Bugün ihtiyacın olduğu kadar onlara yaslan. İsterseniz bana yaslanın. Bu hafta sonu herhangi birinizin bir şeye ihtiyacı olursa, herhangi birimize ulaşın. günün saati. Anlaşıldı mı?" Jeremy'ye bakmadan önce Jean'in gergin bir şekilde başını sallamasını bekledi. "Bir dakika bekle."

Cat ve Laila arka kapıları açtılar, Cat de Jean'in arkasından çıkabilmesi için kendi kapısını tuttu. Jeremy ön kapıya giden merdivenleri çıkarken yolcu penceresinden dışarıyı izledi. Jean'in dün gece zinciri çekiştirdiğini düşündü, sarsılmış ve yıpranmıştı. Bugün kapıyı kilitlemek zorunda kalmayacaktı. Jeremy'nin bu düşünceyle böylesine rahatlaması ne kadar korkunçtu.

Jeremy Rhemann'a, "Jean şüpheli mi?" diye sormadan önce içeri girmelerini bekledi.

"Belki de en bariz olanı, eğer sağlam bir mazereti yoksa. Dün gece nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Jeremy çaresiz bir omuz silkti. "Neil Josten kapımıza geldi ve onu bir yerlere götürdü."

Geçen yılki kaostan sonra Jeremy'nin Neil'in kim olduğunu açıklamasına gerek kalmamıştı. NCAA Exy'de bu ismi tanımayan tek bir kişi bile olduğundan şüpheliydi. Foxes'un kaptan yardımcısı görünüşe göre Nathaniel Wesninski olarak doğmuştu ve iki farklı suç ailesiyle bağlantısı olduğu doğrulanmıştı. Merhum Nathan Wesninski'yle ilgili soruşturma hâlâ onda dokuzu söylentilerden ibaret olan bir fiyaskoydu ama nihayet sonuçlandığında büyük bir karmaşaya yol açacağı kesindi.

Rhemann, "Ah, demek ki bir hedef var," diye düşündü. Jeremy anlamayarak kaşlarını çattı ama Rhemann bir dakika düşündü. Sonunda USC'nin baş antrenörü içini çekti ve "Dinle. Eğer bu konuyu sana açarsa, bana izin ver biliyorum. Ayrıntıları değil," diye düzeltti, elini Jeremy'nin sözlerini savuşturabilecekmiş gibi kaldırarak. "Onlar beni ilgilendirmez, ve bilmek istemiyorum. Tek istediğim bir fırtınaya yelken açmadığımıza dair güvence. Anlaşıldı mı?"

"Hayır," diye itiraf etti Jeremy. "Neler oluyor Koç?"

"Ben bilseydim, sen de bilirdin," dedi Rhemann.

Belli ki itiraf etmek istediğinden fazlasını biliyordu ama Jeremy zorlamadı. Telefonu çalmaya başladığında eli kapı kolundaydı, bu kez neredeyse hiç duymadığı bir melodiyle çalıyordu. Jeremy onu cebinden çıkarmak için acele ederken parmak eklemlerini kapıya vurdu. Bu olabilirdi Rhemann buradayken cevap vermek kabalık olurdu, bu yüzden dikkati dağılmış bir şekilde özür dileyerek zil sesini susturdu. Rhemann'ın bakışları

Jeremy'nin ne zaman başını kaldırıp baktığını biliyordu; Jeremy'nin koçluğunu uzun süredir yapıyordu ve Jeremy'nin tüm şamatalı uyarılarını ezbere biliyordu.

"Bunu almana izin vereceğim," dedi Rhemann, gitmesine izin verilmesini işaret ederek. "Lucas ve okul yönetimiyle konuştuktan sonra tekrar kontrol edeceğim."

"Teşekkür ederim, Koç." Jeremy arabadan çıkabildiği kadar hızlı çıktı. Kapıyı arkasından iterek kapatmadan önce bile telefonu kulağındaydı, çünkü kaç kez çaldırdığından emin değildi. "Evet, buradayım, merhaba."

Yarım saniye için çok geç kaldığını düşündü ve sonra babasının tanıdık sesi, "Jeremy. Duyduğuma göre yine bir kavgaya karışmışsın."

"Evet, efendim." Jeremy ön basamaklara oturdu ve Rhemann uzaklaşırken el salladı. "Sanırım annem seni aradı."

Aralarında neredeyse altı bin mil olmasına rağmen Jeremy babasının kendine özgü, hoşnutsuz homurtusunu duydu.

"Yarım düzine kez falan. Mathilda hiçbir zaman saat dilimlerine saygı duyan biri olmadı. Burada saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

Babası her hareket ettiğinde Jeremy aradaki saatleri hesaplamayı öğrenmişti, bu yüzden, "Evet efendim, biliyorum," dedi.

Bir elini boştaki kulağının üzerine koydu ve duymak için zorladı: babasının sesini değil, nerede olduğuna dair herhangi bir ipucunu. Sesler ve müzik duyduğunu düşündü, ama şafak öncesi saat göz önüne alındığında muhtemelen reklamlar ya da bir radyoydu. Jeremy

"Neredesin, kimsin?" diye sorma ihtiyacı duydum.

"Mutlu musun?" diye sordu ama açık bir cevap alma şansının ne kadar yüksek olduğunu deneyimlerinden biliyordu.

Trent Knox, "O zaman neden telefonumu patlattığını söylemek ister misin?" der demez o an geçti.

Jeremy şortunun paçasında gevşemiş bir iplik gördü ve onu çekiştirdi. "Dün rakiplerimizden biri kavga çıkarmak için stadyuma geldi ve dün gece ölü bulundu.

Polisin hiçbirimizin bu olayla ilgisi olmadığından emin olmak için her şeyi yapması gerekiyor."

"Siz mi yaptınız?"

Bu, ondan sessiz bir "Bu haksızlık," sesi çıkarmasına yetecek kadar canını yaktı ama Trent özür dilemekle vakit kaybetmedi.

"Bu bir haksızlık.

Artan sessizlik Jeremy'ye onun hâlâ gerçek bir cevap beklediğini düşündürdü. Jeremy onu reddetmek istedi, ama Kulağında sadece düşünceleri vardı. "Hayır, efendim. Hepimiz evdeydik ya da başka bir şekilde hesaba katılmıştık. Annem sadece

sonrasını yönetmeye çalışıyor. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Bu Warren'dan çok annesinin hatasıydı ama Üvey babasından bahsetmek düşük bir darbe gibi gelmişti. Mathilda görev yerlerinin Trent'in Hava Kuvvetleri'ndeki kariyerinin bir parçası olduğunu her zaman biliyordu, tıpkı Trent'in onunla birlikte dünyanın dört bir yanına taşınmak için kariyerini veya aile evini asla feda etmeyeceğini bildiği gibi. Belki de her zaman bunun kalp kırıklığıyla sonuçlanacağını, kadının çocuklarını başka bir adamla büyüteceğini ve Trent'in beş-dört lise mezuniyetini de kaçıracağını biliyorlardı. Jeremy hiç sormamıştı; bazı kavgalara girmeye değmezdi.

"Annen olarak bu onun görevi," dedi Trent. "Erkek ol ve ondan kaçmayı bırak. Beni aramasına ihtiyacım yok."

"Peki efendim," dedi Jeremy. "Polis buradaki işleri bitirir bitirmez onu arayacağım."

Trent, "Öyle olduğunu göreceksin," dedi.

Bir vedalaşma olmadı; nadiren olurdu. Babası söyleyeceğini söylemişti ve konuşma sona ermişti. Jeremy telefonunu indirdi ve yanıp sönen numaraları izledi arama süresini gösteren. Yaptıkları en kısa arama değildi.

ama en uzununu da değildi. Lisedeyken her aramayı bir deftere kaydederdi: babasının hangi gün aradığını, onu babasıyla arasındaki boşluğu doldurmaya iten şeyin ne olduğunu ve babası artık yeter demeden önce ne kadar konuştuklarını. Dört yıl içinde Jeremy sadece birkaç satır doldurmuştu. Onlar yabancıydılar; hep öyle olacaktı. Jeremy'nin Onları bir arada tutan tek şey Jeremy'nin sakladığı isimdi.

Telefonunu ellerinin arasında bir ileri bir geri dolaştırdı, sonra ayağa kalktı ve arabasına doğru yöneldi. Arkasından ön kapının açıldığını duydu ama dönüp bakmaya zahmet etmedi. Arayanın Laila olacağını biliyordu, tıpkı ne yaptığını anladığında onu durduracağını bildiği gibi. Yine de yolcu tarafına bindi ve torpido gözünü çekiştirerek açtı. Tam zamanında, Laila içeri uzandı ve kapıyı itti.

"Hayır," dedi. "Evimi kokutmaya iznin yok."

"Jean?" diye sordu.

"Cat ona göz kulak oluyor."

Jeremy annesinin numarasını bulmak için telefonunu karıştırdı. Warren ve Trent'in ısrarlarına rağmen ona ulaşmaya çalıştığında, hemen sesli mesaja yönlendiriliyordu. Bu, kızgınlıkla yaptığı aramaları reddettiği ilk sefer olmayacaktı. Bunun yerine aile uşağına bir mesaj gönderirken içini çekti: "Annem evde mi?"

William Hunter'ın programını kontrol edip ona geri dönmesi sadece bir dakika sürdü: "Ameliyatı var. bu öğleden sonra planlandı. Odanızda bu gece için uygun bir kıyafet hazırladım."

O zaman onu özlemişti. "Teşekkür ederim."

Laila, Jeremy'nin elini kısa bir süre sıkmadan önce telefonunu kalçasına koymasını bekledi. Jeremy ona geri dönmekten korkuyordu.

Elini ezeceğinden emindi, bu yüzden parmak eklemlerine hızlı bir öpücük kondurmakla yetindi. Kadın gülümsedi ve gülümsemesi gözlerine ulaşmasa da adam rahatladı.

"Hadi gidelim," dedi. "Jean'in sana onlardan daha çok ihtiyacı var."

Kadının onu koltuğundan çekip çıkarmasına izin verdi ve sadece arabayı arkasından kilitlemek için yavaşladı. İçeri girdiklerinde oturma odası boştu ama Jeremy taze kahvenin baş döndürücü kokusunu takip ederek mutfağa gitti. Adada sadece üç tabure vardı ve Cat'le Laila'nın kahve içmesini beklerken

Jean'e aralarında bir parantez açarak ona en uçta bir yer verdiler. Jeremy kendine bir içki koyarken Laila da yerini aldı. Jeremy adanın Jean'e en yakın olan kısa kenarına yaslandı ve diğer adamın yüzünü inceledi.

Ne aradığından emin değildi. Keder mi? Kalıcı travma mı? Zafer mi? Jean bitkin görünüyordu. Kabuklar

Yüzünden aşağı akan su, tepedeki ışıktaki keskin görünüyordu, Jeremy'nin bakışları tekrar Jean'in gözünün köşesine doğru uzanan kesiğe takıldı. Söyleyecek bir şeyler aramaya başladı. Raven hattını sarsan son trajedi için başsağlığı dilemek, son birkaç trajedinin Jean'i ne kadar etkilediği düşünüldüğünde, açık bir yoldu, ama Jeremy kelimeleri bir araya getiremedi.

"Antrenmanda olmalıydık," dedi Jean, tam zamanında.

"Olmamalıyız," dedi Jeremy. "Bu hiç hoş olmaz, sence de öyle değil mi? Lucas akşam yemeğine kadar San Diego'ya dönmüş olacak ve olanları sindirmek için zamana ihtiyacın var. Kimse sana

Haberleri duyduktan sonra odaklanamıyorlar, bu yüzden en iyisi bu işi bitirmek ve gelecek hafta yeniden başlamak."

Jean kaşlarını çatarak onaylamadığını belirtti ama Laila söze karıştı: "Aklın nerede Jean? Bir Kuzgun'u daha kaybettin."

Cat sert bir itirazda bulunmak için ağzını açtı ama Laila kolunu uyarıcı bir şekilde sıktı. Birkaç gergin saniye boyunca birbirlerine baktılar, Cat'in kızgın öfkesine karşılık Laila'nın boyun eğmeyen sakinliği. Her zaman yaptığı gibi Laila kazandı ve Cat kaşlarını çattı ama dilini tuttu. Jeremy'nin yanındaki Jean sessiz tartışmadan habersiz görünüyordu, Laila'nın sözlerini tartarken uzaklara bakıyordu.

"Gerçekten gitti, değil mi?" Jean öyle alçak sesle söyledi ki Jeremy bunu hayal etmiş olabilirdi.

Jeremy onun gözlerindeki gölgeleri ve Laila'nın ağzının köşesi. Jean boğazını avucunun içine aldı.

ve bandajın üzerine tedirgin bir ritimle vurdu. Bir an için kaybolmuş gibiydi; bir an için dayanılmaz derecede genç görünüyordu. Jean'i böyle görmek Jeremy'ye acı veriyordu ama sonra

gerginlik içinden sızdı. Ağzı tekrar seğırdi ama Jean bunu durdurmak için tırnaklarını alt dudağına geçirdi. gülümseme oluşmasını engelledi.

Kendi kendini kınaması üzücüydü ama sonra Jean, "Baba. Bu canavarlar sonunda ne kadar kolay ölüyorlar."

Grayson'a canavar deme rahatlığı Jeremy'nin göğsünde umutlu bir sızı yarattı. Jean'in Grayson'la ilişkisi Kuzgunlar, Edgar Allan'da ona yaptıklarının dehşetiyle yüzleşmeyi reddetmesiyle parçalanmış, karmaşık bir sevgi ve nefret karmaşasıydı. Birkaç kez *hata* yaptığında -*Grayson olmasın lütfen, ben istemedim*- hemen geri çekilmişti. işten çıkarmaların ve kaçamakların arkasına sığınabilirdi. Jean'in artık bu kadar rahatlamış görünecek kadar güvende hissetmesi Jeremy'nin içini ısıtmaya yetmişti.

Cat onun bu tepkisinden cesaret alarak, "İyi ki de kurtulduk," dedi.

"Evet," diye onayladı Jean.

Laila onlara birkaç dakikalık zafer izni vermişti ama o da Jeremy gibi parçaları kolayca bir araya getirmişti. "Warren önleyici hasar kontrolü yapıyorsa, polis faulden şüpheleniyordur. Oyna. Böyle bir şey yapamayacağınızı biliyoruz ama Kuzgunlar bu yaz itibarınıza zarar verdi. Kamuoyu harekete geçtiğinde affetmeyen bir canavardır. Onları senden uzaklaştırmak için bir plana ihtiyacımız var."

Jeremy Laila'dan Jean'e baktı. "Koç Jean'in iyi bir mazereti olduğunu söyledi."

"Zaten doğruladılar," dedi Jean. "Bunu bana karşı kullanamazlar."

"Neil'le birlikteydin." Jeremy, Jean'in olayı kendi başına detaylandıracağını umuyordu ama diğer adam sadece kahvesini yudumlamakla yetindi. "Seçme şansы olsaydı buraya gelmeyeceğini söylemiştin. Burada ne işi vardı ki?"

Cat'in nezakete tahammülü yoktu: "Buraya gelmek için ne yaptı? Sen?" Jean ona kaşlarını çatmakla yetince, saçlarını yüzünden çekerek düzeltti ve "Seni eve getirdiğinde çok kötü durumdaydın ve onun biraz ünü var. Senin için endişelendiğimiz için bizi suçlayamazsın. Ona güveniyorum."

"Ona güvenmek zorunda değilsin," dedi Jean. "Güveniyorum." Jeremy'nin beklediği cevap bu değildi. Belki Jean de beklemiyordu, kaşlarını çatmasına bakılırsa dikkatini tekrar kahvesine verdi. Jeremy çekincelerini ve şüphelerini bir kenara bırakarak, "Geçen yıl Kuzgunlar hakkında söylediklerinden sonra ikinizin arkadaş olmasını beklemiyordum. Eğer hâlâ şehirdeyse onu akşam yemeğine davet etmelisin."

Jean tereddüt bile etmedi. "O terbiyesiz çocuk benim arkadaşım değil."

"Bir gün mantıklı davranacaksın," diye düşündü Laila. Jeremy'nin Jean cevap veremedi telefon çirkin bir şekilde çaldı ve Laila, Jeremy'ye sinirli bir bakış fırlattı. "Bugün yapacak daha iyi bir işi yok mu? Neden işte değil?"

"Bu onun haftası-" Jeremy en yeni mesajına eklenen ismi gördüğünde ne söylediğini unuttu. Üzerine çöken dehşet ikinci bir deri olacak kadar ağırdı. "Ben Joshua."

"Yapma," diye uyardı Laila onu. "Jeremy, yapma."

Joshua son dört yılını Jeremy yokmuş gibi davranarak, her seferinde onun yanından ve içinden bakarak geçirmişti. tatil ve zorunlu aile etkinliği. O kadar gün arasında bugün Jeremy'ye ulaşması tesadüf değildi.

"Bebeğim, sana yalvarıyorum-" Laila adanın öbür ucuna uzandı ama Jeremy, Laila'nın telefonunu elinden almasına fırsat vermeden elini çekti.

Jeremy kısa mesaja tıkladı, sessizce okudu ve bir kalp atışı sonra telefonunu kahve fincanının içine bıraktı. Cat'in taburesi büyük bir gürültüyle düştü. ve Laila neredeyse Jeremy'nin parmaklarını koparacaktı.

kupasını elinden çekip aldı. Jean'in ağır ve tereddütsüz bakışlarının uzaktan farkındaydı ama Jeremy, Laila'nın telefonunu çıkarıp hızla parçalarına ayırmasını izledi. Cat birkaç dakika içinde geri dönmüş, kare bir tupperware'e piring dolduruyordu.

çabucak her yere döktü.

"İşte, işte," dedi ve Laila Jeremy'nin telefonunun parçalarını olabildiğince derine itti. Cat çantanın geri kalanını da iyi bir önlem için içine attı ve tümseği sıvazladı. Jeremy'ye bakıp iki kez düşünmeden önce onu adaya koymaya başladı. Jeremy çantayı tezgâha taşımasını izledi çünkü Laila'yla yüzleşmekten daha kolaydı.

ona yaklaştı. Şakağına uzun bir öpücük kondurdu ve Jeremy de onun uzun kahverengi buklelerini parmaklarına doladı.

"Sence bu işe yarar mı?" Jeremy

sordu. "Umarım işe yaramaz."

Jeremy onu bırakırken iç çekti. "Bilmem gerekiyordu."

Hiçbir şey söylemedi ve mutfağa yerleşen sessizlik gergindi. Cat buna ancak tırnaklarını tezgâha vurarak tedirgin bir ritim tutturmadan önce dayanabildi. "Öğle yemeğini bitiremedim ve açlıktan ölüyorum. Bize yiyecek bir şeyler hazırlayacağım."

Jeremy hiç aç değildi ama, "Kulağa hoş geliyor," dedi.

Jean sessiz bir taleple elini Cat'e doğru uzattı. Cat onun yardımını reddetmeye hazır görünüyordu, sonra onu zar atmaya hazırladı

O soğanla uğraşırken Laila da biberle uğraştı. O dolaptan bir tava çıkarmak için ayrıldığında, Laila

Doğruldu ve Jeremy'nin omzunu itti. O

Cat'in terk ettiği orta tabureyi itaatkâr bir şekilde aldı ve Laila yanına yerleşti. Jeremy ellerini adanın üzerinde birleştirdi ve kalp atış hızını çılgınca hızından düşürdü.

Birkaç dakika boyunca kimse konuşmadı ve mutfak yavaş yavaş biber ve yağ kokusuyla doldu.

"Özür dilerim," dedi. "Biri Koç'a mesaj atıp bir süre telefonsuz kalacağımı söyleyebilir mi?"

Laila telefonunu önüne koyarken, "William'a ve fahişelere de," diye önerdi. Hızlıca birkaç mesaj yazdıktan sonra öne doğru eğilerek Jeremy'nin arkasından Jean'e baktı. "Seni grup sohbetine ekliyor muyuz, yoksa henüz o kadar sosyal olmaya hazır değil misin?"

Jean, "Seninki gibi durmadan çalsaydı ben de telefonumu yok ederdim," dedi.

Laila gözlerini devirdi ve işine geri döndü. "Bazen basit bir 'hayır' yeterlidir."

"Tek bir kelime nadiren bir noktaya değinmek için yeterince kabadır." "Numaranı Cody'ye veriyorum," diye karar verdi Laila.

Jean hiçbir şey söylemedi ve Jeremy onun tartışmayı kaybettiğini mi hissettiğini yoksa gerçekten itiraz etmek için bir neden görmediğini mi merak etti. İkili geçen hafta sonu akşam yemeğinin büyük bir bölümünü sohbet ederek geçirmiş ve Cody antrenmanlar sırasında Xavier'in ayak parmaklarına basmadan Jean'in yanından olabildiğince sık geçmişti. Düşkünlük, göğsündeki buz gibi çukura karşı hafif bir sıcaklıktı ve sonunda Jeremy ciğerlerini yırtacakmış gibi hissetmeden nefes

alabiliyordu. Jean'e doğru baktı. "Neil hakkında konuşmak ister misin?" Jean dudağını büktü. "Joshua hakkında konuşmak ister misin?" "Fransızca o zaman," dedi Jeremy.

Jean kaşlarını çatarak ona baktı.

konulardaki ani sıçramayı takiben. Jeremy, Jean'in kolay meydan okuması göğsüne tekme atmamış gibi gülümsedi ve "İlk tanıştığımızda bana öğretip öğretmeyeceğini sorduğumda bana vurmuştun. Ama dün gece Neil'in bu dili konuşabiliyor olmasını umursamıyor gibiydin."

"Yuva'da Fransızca konuşmama izin verilmiyordu," dedi Jean, Jeremy'nin kasıtlı olarak affedilmeyecek kadar kalın kafalı olduğunu belli eden bir ses tonuyla. "Kevin'e Fransızca öğrettiğimi öğrendiklerinde

Her neyse, çok öfkeliydiler." Jean'in bakışları Jeremy'den uzaklaştığında Jeremy bunun çok hafif bir ifade olduğunu hissetti. Aynı derecede ilgi çekici bir haber de Kevin ama Jeremy, Jean hâlâ konuşmakta olduğu için bu fikri sonraya bıraktı. "Bundan faydalanacaklardı Ama bu itaatsizliğim için beni asla affetmediler."

Jeremy seçeneklerini ve Jean'in olası tepkisini gözden geçirdikten sonra sordu: "Yani mesele bilmek değil, öğretmek. Yani bunu başka bir yerde de öğrenebilirim ve bu sorun olmaz, değil mi? Bu dönem programıma başka bir şeyi kesmeden başka bir ders sıkıştırabileceğimi sanmıyorum, ama eminim CD'de falan bir ders bulabilirim. Ben bu sonbaharda kampüsten eve çok fazla gidip geleceğim."

Laila nefesinin altından, "Çok fazla araba kullanıyorsun," diye mırıldandı ama Jeremy duymamış gibi yaptı.

Jean tırnaklarını bardağının kenarına geçirdi. "Öğrenmek için bir neden yok. İngilizcem idare eder."

"İngilizcen harika," dedi Jeremy. "Mesele o değil. Bu senin ana dilin ve burada hiçbirimiz seninle paylaşamıyoruz. Bu benim öğrenmem için yeterli bir sebep." Jeremy birkaç dakika düşünmesine izin verdikten sonra devam etti: "Eğer öğrenmemi istemiyorsan, öğrenmem. Seni rahatsız edecekse şimdi söyle."

Jean onu inceledi, belki daha iyi bir neden bekliyordu ya da Jeremy'nin samimiyetini değerlendirdi ve sonunda, "Nasıl istersen öyle yap," dedi.

Jeremy zaferle gülümsedi ama bu gülümseme çabucak kayboldu. "Kevin'den bahsetmişken, bence birinin ona neler olduğunu anlatması gerekiyor. Eski takım arkadaşlarından birinin Los Angeles'ta öldüğünü haberlerden öğrenmeli mi bilmiyorum."

"Umursamayacaktır," dedi Jean. Jeremy kaşlarını çatınca Jean elindeki bıçağı umursamaz bir tavırla salladı ve dağılmış biber parçalarını kesme tahtasının üzerine yığı. "Kuzgunlar bir amaç için bir araçtı ve o her zaman inkar edilemez bir şekilde üstündür. Zamanını boşa harcamayacak. Ölülerin yasını tutuyormuş gibi yapıyor; bu konuda da diğerleri gibi sessiz kalacak."

İlk bakışta Kevin'in karakteri hakkında duygusuz bir değerlendirme gibi görünüyordu ama Jeremy, Kevin'in Yıllar boyunca özel görüşlerini elinin tersiyle itti. Kevin'in bu yaz Kuzgunlar hakkında basınla görüşmeyi reddetmesinin ilgisizlikten mi yoksa kederden mi kaynaklandığı ise bir muammaydı.

Başka bir gün; Ağustos ayında ortak görüşme için şehre geldiğinde Jeremy ona açıkça sorabilir ve yüz yüze düzgün bir cevap alabilirdi.

"Sadece Grayson değil," dedi Jeremy, Jean'le göz göze gelmeye çalışıp başaramayarak. "Dün sen de yaralandın. Kevin bilmek isteyecektir."

"Umurunda olmayacak," dedi Jean tekrar.

Jeremy şaşkına dönmüştü. "O senin arkadaşın."

"Değil."

Bu öylesine şiddetli bir reddedişti ki Jeremy ne düşüneceğini şaşırdı. Laila'ya sert bir bakış fırlattı ama Laila çok keskin bir bakışla Jean'i inceliyordu sadece. Jeremy tekrar Jean'e döndü ve "Seni bize tavsiye eden oydu. Bu yaz bu geçişi hepimiz için kolaylaştırmaya yardımcı olmak için elinden geleni yaptı. Ve gerçekten güvende olduğunu bilmek istemeyeceğini mi düşünüyorsun? Ona çok az kredi veriyorsun."

"Ona çok fazla şey veriyorsun. Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun." "İkiniz de Yuva'da istismara uğradınız," dedi Laila ve Jean

hareketsiz kaldı. "Sen onun elini kimin kırdığını biliyorsun, o da senin kaburgalarını kimin kırdığını biliyor. Ama ikiniz de Edgar Allan'la yüzleşmeyecek ve suçu ait olduğu yere atmayacaksınız. O da diyebilirdi ki

Bu bahar senin hakkında o kadar korkunç söylentiler yayarlarken bir şey yaptı. Neden yapmadı?"

"Hangisi daha saldırgan bilmiyorum: onun bir şeyleri değiştirebileceğini düşünmeniz mi yoksa herhangi birimizin istedi." Laila itiraz edecek gibi görüldüğünde Jean bıçağını kesme tahtasına vurdu. "Onlara karşı konuşmaya cüret etseydi onu yok ederlerdi ve ben de bunu yapmalarına yardım ederdim. Kuzgunlar Yuva'ya sırtını dönmez."

"Böyle söylüyorsun ama seni koruyamadığı için kızgınsın." "O benim ortağım değildi. Beni korumak onun görevi değildi, ve ben onun ölmesini istemedim. Sadece ölmesini istedim."

Jeremy'nin kalbi küt küt atmaya başladı. "Bunu kastetmiyorsun."

Jean acımasız parmaklarını sargılarına soktu. "Elini kaybettiğinde çok sevinmiştim. Exy onun sahip olduğu ve sevdiği tek şeydi.

onu kaybetmenin onu mahvedeceğini biliyordu. Yuva'da onsuz bir ay, belki de iki ay geçirse, başka çaresi kalmazdı. kendini öldürmek için. Hayatta kalmamın tek sebebi bana hayatta kalacağıma dair söz verdimesiydi. Eğer o ölürse, beni kim sorumlu tutabilir? Ben yapardım. bizden kaçmasına izin vermeden önce arabasının lastiklerini kesmiştim ve o da bunu biliyor."

Bu tedirgin edici itirafı izleyen sessizlik içinde boğulacak kadar derindi ve sonra Cat adada onlara katılabilmek için tavasını soğuk bir ocağa itti. Onu tuttu boş elini avuç içine aldı ve hiçbir şey söylemedi. Jean onun yüzünden eline baktı, ne olduğunu anlamaya çalıştı, sonra bıçağı uzatmaya çalıştı. Cat parmaklarını onun bileğine doladı ve Konuşmadan önce tekrar başını kaldırmasını bekledi.

"Hayatta olduğuna sevindim," dedi. "Burada bizimle olduğun için çok mutluyum ve umarım sen de mutlusundur. Umarım mutlu olmadığında bize söylersin, böylece sana yardım edebiliriz. Sen bizim dostumuzsun ve seni seviyoruz."

Jean'in irkilmesi tüm vücudunu kaplamıştı. "Bana böyle söyleme."

Cat meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Neden söylemeyeyim ki? Gerçek bu."

"Olamaz. Ben sadece-"

Jean'in söylemek istediği şey boğazına takıldı ve Jeremy onun ışığının sönmesini izledi. Bu, Jean'in Dün gece eve gelirkenki bakışıyla aynı bakış: tutunacak bir şeyi hızla tükenen bir adamın boş bakışları. Jean, neredeyse onu adanın üzerine çekecek bir güçle Cat'in elinden kurtuldu. Bıçak yarı yolda düştü.

Jeremy, Laila daha adını söylemeden taburesinden kalkmıştı.

Jean'i yatak odasında yakaladı. Jean yatağının ortasında bağdaş kurmuş oturuyordu, bir eli ayak bileğinin etrafında kenetlenmiş, diğeri de gömleğinin içinde kalbinin üzerinde düğümlenmişti. Jeremy'nin girişinde başını kaldırıp bakmadı. Jeremy

Olabildiğince dikkatli bir şekilde yatağa tırmandı, gelmeyen bir ret cevabı bekledi ve onunla sırt sırta yerleşti. Jean bir tahta kadar gergindi ama yerinden kıpırdamadı.

"Kalabilir miyim?" Jeremy sordu. "İstemiyorsan başka bir şey söylemeyeceğim."

Jean'in sesi çakıl taşı gibi sertti. "Sen benim ortağımın. Sana gitmeni söylemeyeceğim."

Jeremy, Jean'in kendisini böylesine korkunç bir şekilde yüzüstü bırakan bir sisteme hâlâ nasıl güvenebildiğini merak ediyordu, ama şimdi Riko'dan söz etmek zalimlik olurdu ve Jeremy, Jean'in Zane'in adını ağzına aldığı görmüştü. hassas bir konu. Belki bir gün sorardı. Şu anda daha büyük sorunlar vardı ve hiçbirinin kolay çözümü yoktu. Jeremy'nin aklına gelen, başlamak istediği sorun değildi ama Joshua'nın mesajı düşüncelerini kemirirken ağzından kaçan buydu.

"Bunu bana ilk söylediğinde ben de hoşlanmamıştım," diye itiraf etti. Jean cevap vermedi ama Jeremy onun başını çevirdiğini hissetti ve dinlediğini anladı. "Sanki sonsuza dek beklemişim gibi hissettim, bu yüzden ilk ondan gelmesi hiç de adil değildi. Bu çok saçma değil mi?"

"Seninle ilgili çoğu şey öyle," diye belirtti Jean.

Jeremy güldü. "Evet, muhtemelen haklısın. Ama Jean? Ben de burada olduğun için mutluyum. Hayatlarımız seninle daha güzel."

"Konuşmayı kesersen benimki daha iyi olur."

Sesi kızgın değil, yorgun geliyordu, bu yüzden Jeremy bunu kişisel algılamamayı seçti. Gözlerini kapadı ve kendini rahatlamaya bıraktı, Jean'in itiraz etmeden ağırlığını nasıl kolayca aldığı test etti.

Saat kaç olduğundan ya da eve dönmesine ne kadar süre kaldığından emin değildi ama Jeremy'nin bunu çözmek için acelesi yoktu. Şimdilik bu kadarı yeterliydi: Jean'in sırtının onunkine değen sıcaklığı ve Jean yatarken ikisini de saran sessizlik

onun esrarengiz düşüncelerine yöneldi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jeremy

Jeremy bir an için odadan ilk kendisinin çıkacağını düşündü. Bu her zaman belli olmazdı, çünkü

Masada uzun süredir devam eden oturma düzeninde Wilshire-Knox çocukları yaş sırasına göre dizilmişti. Joshua'nın koltuğu aslında bir dekorasyondur, bu yüzden Annalise tek gerçek engeldi. Çoğu gün onun yanını ve varlığının kaçınılmaz olarak başlattığı dramayı terk etmek için acele ederdi ama bugün dikkati dağılmıştı

bazı mesajlara cevap veriyordu. Jeremy ondan önce kalkmayı başardı ve annesi onu sert bir sesle durdurmadan önce yemek odasının kapısına kadar gelebildi,

"Jeremy."

Bir çapa kadar etkiliydi, özgürlüğe iki adım kala onu durdurdu.

Jeremy onunla yüzleşmek için döndü ama Mathilda çoktan Warren'ın kol düğmelerine yardım ederken dikkati dağılmıştı. Warren bu gece bazı iş arkadaşlarıyla içki içmeye gitti. Jeremy Keşke onun yerine akşam yemeğine gitselerdi de bu gecenin stresinden kurtulsaydı, ama bugünlerde şans biraz yaver gitmiyordu.

Annalise ona yetişirken Jeremy'ye sabırsızca yolundan çekilmesini işaret etti. Warren hemen arkasındaydı ve yan taraftaki üvey oğlunu fark ettiğine dair hiçbir işaret vermedi. Bryson masada oturmaya devam etti. Diğerleri giderken Mathilda soğuk bakışlarını ona çevirdi.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Bryson, "Çayımı bitiriyorum," dedi ama yudumlamak için hiçbir hareket yapmadı.

Kulak misafiri olmak için oyalanıyordu ve ikisi de bunu biliyordu, ama Jeremy ona bunu söyleyemezdi ve Mathilda

bunu onun için yaparak zamanını boşa harcamazdı. Bryson'ın yalanını sessizce kabul etti ve Jeremy'ye kurnaz bir bakış attı.

"LSAT kılavuzlarınız hâlâ paketlenmiş durumda," dedi.

Evet, mühürlenmişti ve masasının en alt çekmecesinde saklanıyordu. Onun odasını karıştırıyor olması, istediği kadar şaşırtıcı değildi. Güvenini yeniden inşa etmek için harcadığı yıllar boşunaydı; polisten gelen bir telefon ve Ondan hep en kötüsünü beklerdi.

Çok uzun süre tereddüt etti; "Açıkla kendini," dediğinde sesi sertti.

Jeremy, "Endişelenmek için çok erken," diye onu rahatlatı.

"Hâlâ zamanım var."

"Ne kadar erken başvurursan şansın o kadar artar,"

Mathilda dedi ki. "Sınava bu bahar girmeliydin; bunun dışında, yaz dönemi için kayıt yaptırmalıydın. Kayıtlar yakında açılacak ve sen henüz hazır değilsin. Bu öyle yataktan kalkıp girebileceğin bir sınav değil. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Bryson fincanını Jeremy'ye doğru eğdi. "Sana söyledim, değil mi? Bizi tekrar utandırabilmek için başarısız olmayı planlıyor."

Mathilda onaylamaz bir tavırla dudaklarını büzdü. "Jeremy."

"Yapmayacağım," diye karşı çıktı Jeremy. "Yapmayacağım. Jean'in Los Angeles'a alışmasına yardım ettiğim için yaz elimden kaçtı." Bu buluşmayı zorlayan Jean'in saldırısı olsa da, bunu anlaması bir an bile uzun sürmedi. Jeremy sabırsızlığını gizleyemedi: "Jean Moreau, dün kampüste saldırıya uğrayan transfer öğrenci."

"En yeni Truvalı ibne," dedi Bryson. "Bununla henüz yatmadın mı?"

Jeremy, "Neden? Warren yeni bir Beemer mı alıyor?" diye sormak için üzerine yürüdü.

Mathilda'nın sesi bir kırbaç gibiydi: "Jeremy Alan."

Bryson'ın soğuk alaycılığından gözlerini kaçırmak Jeremy'nin sahip olduğu her şeyi aldı. "Haddini aşıyor."

Mathilda, "Bryson, kardeşini kışkırtmayı bırak," dedi. "Hadi, şimdi."

Bryson çayını bitirdi, boş bardağı başka birinin ilgilenmesi için kenara itti ve Jeremy'ye son bir kez sinsice sırtarak odadan çıktı. Jeremy yemek odasında Bryson'ın ardından çarpabileceği bir kapı olmasını diledi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmakla yetinmek zorunda kaldı, öyle ki kaburgaları ağrıyordu. Ne zaman ki

Annesine tekrar döndüğünde gözlerinde sempati ya da sıcaklık yoktu, sadece hayal kırıklığı vardı. Bir gün bundan daha fazlasını aramayı bırakacaktı.

Birkaç dakika hiçbir şey söylemedi ve sonra isteksizce sordu: "Sen mi?"

"Hayır." Kadın ikna olmamış gibi görüldüğünde tekrar sordu: "Hayır."

O benim tipim bile değil."

Tamamen yalandı, ama gerçek başa çıkamayacağı kadar karmaşıktı. Jeremy'nin bir tipi olduğunun hatırlatılmasından o kadar rahatsız olmuştu ki, bunu zorlama zahmetine bile girmede. Jeremy, pişmanlık ve tiksinti arasında bir yerde duygusal bir iniş noktası bulmaya çalışırken gözlerini kaçırdı.

"Keşke o kızla aranı düzeltebilseydin. "Keşke o kızla Her zaman ziyaret ettiğin karışık bir kız, adı her neyse. Bir diplomatın kızı senin için iyi bir eş olurdu."

"Bu asla olmayacak."

"Denemek gerçekten o kadar kötü mü olurdu? Her şey düşünüldüğünde yeterince güzel."

Jeremy onun *her şeyle* neyi kastettiğini çok iyi biliyordu. *düşündü* ve bu onun midesini bulandırmaya yetti. "Tanrım, anne. Bugün bunu yapmasak olmaz mı?"

Mathilda acımasızdı. "Savaş her şeyi mahvediyor. kamuoyu oluşturmamız gerekiyor. Bir açıklama yapmamız gerekiyor: Müslüman komşularımızla bir sorunumuz yok, sadece güvenliğimizi ve egemenliğimizi tehdit eden teröristlerle var denizaşırı."

"Antrenman bile yapmıyor," dedi Jeremy. "Daha da iyi."

Kadının gülümsemesindeki rahatlama onu sinirlendirdi ve "Nabil Müslüman. Ne olmuş ona?"

Yanağından hemen pişman oldu; tiksintiyle baktı Mathilda'nın verdiği cevap Mathilda'nın bakışlarını yere sabitlemesine neden oldu. Mathilda onun yorumunu onaylamak için nefesini boşa harcamadı ama öfkesini kontrol altına almak için bir dakikaya ihtiyacı vardı. Konuşmak için kendine güvendiğinde, kaldığı yerden devam etti:

"Onu aileye kabul etmek büyükbabanız için iyi bir görünüm olabilir, eğer ekibi bunu güvenli bir şekilde nasıl çevireceğini çözebilirse. Genç seçmenler arasında zemin kaybediyor. Sağduyudan çok fikirleri var."

"O benim değil-"

"Yeter," diye uyardı Mathilda onu. "Bunu yüzlerce kez konuştuk."

Jeremy tırnaklarını William'ın onun için hazırladığı gömleğin nişastalı kollarına geçirdi. Aralarında korkunç ve kesilecek kadar kırılgan bir sessizlik uzanıyordu. Jeremy kendisini buradan çıkaracak bir şey aradı ve en kolay yalanda karar kıldı: "Bunu düşüneceğim."

"Güzel. Tek istediğim bu."

Ne istediğini anlamamıştı ya da umurunda değildi. Jeremy hangisi olduğunu bilmek istemiyordu. Bir barış teklifiyle konuşmayı yeniden rayına oturtmaya çalıştı: "Rehber kitapları kampüse geri getireceğim."

"Zahmet etmeyin. Sana ikinci bir set sipariş ettik, böylece iki ucunda da birer tane bulundurabilirsin. William nerede olduklarını biliyor; yola çıkmadan önce onunla görüşün." Onun zayıf başını sallaması üzerine odayı ona doğru geçti. Nazik parmakları adamın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve kadın düşünceli bir şekilde mırıldandı onu inceledi. "Gittikçe hoşuma gidiyor ama yakında rötuş yapman gerekecek. Leslie'ye ücreti beklemesini söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim."

"Devam et," dedi, onu bırakarak. "Şimdilik hepsi bu kadar."

Kâhyayı aramaya gitmesi gerekiyordu ama Jeremy onun yerine merdivenlere yöneldi. Bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Bryson'ı tepede onu beklerken bulmuş. Onunla birlikte Jeremy'nin iki adım aşağıda durup ona bakmaktan başka çaresi yoktu. Bryson, ellerini gri pantolonunun ceplerine sokmuş, kibir dolu gözlerle Jeremy'ye bakıyordu.

Bryson, "Şahsen, sınavı geçemeyecek olmana sevindim," dedi. "Sonunda sınavı kazanmış olman rahatsız edici bir şekilde karakterine aykırı olurdu. doğru bir şey."

"Bırakın geçeyim," dedi Jeremy. "Kampüse dönmem gerekiyor."

Bryson'ın gülümsemesi yavaş ve yağlıydı. "Başarısız olacağına sevindiğimi söyledim. En azından ilk birkaç seferinde." Jeremy tartışmak için ağzını açtığı anda, Bryson düzgünce onun yerine konuştu: "Kısasa kısas. Sen bunu benim için yap, ben de annemin odanda beklenmedik bir şey bulmamasını sağlayayım.

bir dahaki sefere çöpçü avına çıktığında. Ne düşünüyorsun?"

"Bu boş bir tehdit. Bulacak bir şey yok."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım. Bahse girerim yeterince dikkatli bakarsam orada hemen hemen her şeyi bulabilirim."

Jeremy'nin bunu anlaması sadece bir an sürdü. "Sakin buna cüret etme."

"Lütfen," dedi Bryson ona.

Jeremy onu, "Ona senin olduğunu söylerim," diye uyardı.

Bryson'ın elinin ensesindeki ani ağırlığı onu hareketsizliğe itti ve Jeremy gözlerini kardeşinin yüzüne dikti. Bryson'ın ifadesi aldatıcı bir şekilde sakindi ama Bryson, Jeremy'ye haddini bildirmeye hazır olmadığı sürece ona asla dokunmazdı.

"Geçen sefer beni suçlamak seni kurtarmadı ama tabii, yine aynı numarayı deneyelim."

Bu sözler Jeremy'nin kalbini yerinden sökmeye yetti. "Ben seni hiç suçlamadım."

"Ama yine de beni de kendinle birlikte aşağı çektin." Bryson, Jeremy'nin söyleyecek başka bir şeyi olmadığından emin olmak için bir süre daha dayandı, sonra dilini onaylamaz bir şekilde şaklattı ve geri çekildi.

"Öyle ya da böyle elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Bak ne diyeceğim: Arkadaş ve aile indiriminizi bile geri vereceğim. Hayatını tamir edilemeyecek şekilde mahvettiğinde buna ihtiyacın olacak."

Jeremy'nin üstünü değiştirmeye o kadar da ihtiyacı yoktu; eve bir sonraki gelişinde giysilerini alabilirdi. O Kardeşinin yüzünü ikiye bölen zafer sırtışını görmezden gelmeye çalışarak bir adım geri çekildi ve gitmek için döndü. Onun kaçıış yolu, elinde bir paketle merdivenleri yaralamış olan William tarafından kesildi. Jeremy donakaldı, William'ın ne kadarını duyduğunu merak ediyordu. Bryson onun bu tereddüdünden yararlanarak korkuluklara dirsek attı ve merdivenlerden inmeye başladı.

"Seyahat ayarlamalarımı yakında yaparım herhalde?" dedi Bryson.

William Bryson'ın geçmesine izin vermek için yana döndü. "Zarfı posta kutusuna bıraktım."

Jeremy Bryson'ın cevabını duymak için fazla oyalanmadı ve odasına doğru yola koyuldu. William birazdan geleceği için kapıyı açık bıraktı ve kararsız elleriyle düğmeli gömleğini düzeltmeye koyuldu. Gömleğini çamaşır sepetine doğru fırlattı ve kemerini çekiştirmeye başladı.

William kapısına vurduğunda serbestti.

"Evet." Jeremy onun sesindeki sert tonu duydu ve zorlukla yutkundu.

"Kitapların," dedi William, onları komodinin üzerine koymak için içeri girerken. Jeremy'nin gömleğini yerden aldı, sadece bir saat kullandıktan sonra kurtarılıp kurtarılamayacağını görmek için kısaca inceledi, sonra beklemek için kolunun üzerine örttü. Jeremy pantolonunu çıkarır çıkarmaz William onu da alıp götürdü.

Jeremy'nin ayakkabılarını toplarken, "Bryson önümüzdeki hafta Edmonton'da olacak," dedi.

Bu geçici bir huzur vaadiydi ama Jeremy rahatlayamadı. Cevap vermek için kendine güvenmiyordu ama sonunda paketi yırtarak açmaya koyuldu. Zaten biliyordu

William'ın ona getirdiklerini, ama LSAT kılavuzlarını görünce midesi bulandı. William'ın tekrar yanına yaklaştığının uzaktan farkındaydı ama çevresel görüşünde mavi bir parıltı görene kadar bakmadı. William eski telefonlarından birini tutuyordu.

William onun telefonu almasını bekledikten sonra, "Bayan Dermott telefonunuzun geçici olarak servis dışı olduğunu söyledi. Bunu bulabildim ama hattınızı henüz buna aktarmadım. Sizinkinin kurtarılabilceğini düşündü."

William yerinden kalkarken Jeremy, "Kahvemini içine düşürdüm," diye itiraf etti. Jeremy LSAT kılavuzlarını yatağının üzerine fırlattı ve telefonu inceledi. William'ın telefonu Akşam yemeğinde şarj etti, çünkü tuşlara dokunur dokunmaz ekran canlandı. Jeremy kalbinin, üzerinde durmaması için bir uyarı olarak boğazına doğru kaydığını hissetti ama "Joshua bana mesaj attı," demekten kendini alamadı.

William'ın sakini bakışlarının ağırlığını üzerinde hissetti ama Jeremy buna karşılık vermek için başını telefondan kaldıramadı. William başka bir şey olup olmadığını anlamak için bir dakika bekledikten sonra, "Nazik olduğunu sanmıyorum," dedi.

Jeremy telefonu fırlatmamak için komodinin üzerine koydu. "Ondan iyilik görmeyi hak etmiyorum. Sadece istiyorum-" Affedilmek çok fazla şey istemektir ve *uzlaşma* da bunun çok gerisinde değildi. Jeremy en azından Joshua'nın nefretine razı olacağını düşünmüştü, çünkü bu şu anlama geliyordu Joshua onun hakkında bir fikir sahibi olacak kadar düşünüyor olabilirdi ama bu sabahki mesaj neredeyse ruhunu kesip atmıştı. "Bilmiyorum" diyerek sözlerini bitirdi.

"Eğer neye ihtiyacınız olduğunu bilmiyorsanız, o size bunu nasıl sağlayabilir?" William sordu.

"Bu ayki terapi seansımı aldım, teşekkürler."

William'ın ifadesi sakindi ama "Hafta" derken dikkatli bir azarlama vardı.

Düzeltilme Jeremy'nin irkilmesine neden oldu ve açık kapıya doğru baktı. William'ın güvenine asla isteyerek ihanet etmeyeceğini biliyordu ama yine de adamı

geçen yıl ona gerçeği söyleyerek rahatsız bir duruma düşmüştü. Jeremy duyulmuş olabileceklerine dair bir işaret aramak için kulak kabarttı ama ne kadar zorlarsa zorlasın sadece sessizlik duydu.

Jeremy sonunda beyaz tişörtünü ve parlak altın rengi şortunu çekiştirerek giydi. Kıyafeti oldukça dikkat çekmişti. Warren'dan sert bir eleştiri almıştı ama ütülenmiş bir gömlek ve kola katılığı olan bir pantolonu gereğinden uzun süre giymektense hor görülmek ve rahat etmek daha iyiydi. Eski telefonunu bir cebine tıktırdı ve istenmeyen kılavuzları topladı.

Kendini huzursuz ve keyifsiz hissediyordu, ailesinin düşmanlığı ve beklentileri altında ezilmişti. Bunu neyin çözeceğini biliyordu - aslında birkaç şey biliyordu - ama ne yapacağından emin değildi. bunu başarabilirdi. William'ın kendisini takip edeceğine güvenerek kapıya yöneldi.

Omzunun üzerinden, "Şehir içi trafiğiyle uğraşmadan önce biraz koşup kafamı boşaltacağım. Gitmiş olmam gerekirken arabamın neden hâlâ dışarıda olduğunu merak eden olursa..."

"Eğer sorarlarsa açıklarım," dedi William sözünü keserken.

"Ah." Jeremy merdivenlerin yarısında duraksadı. "Ben Fransızca öğrenmeye başlayacağım. Bugünlerde en iyi programın kimde olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Araştıracayım," diye söz verdi William.

"Sen olmasan ben ne yapardım?" Jeremy sordu.

"Herhangi biriniz ne yapardı?"

William'ın her zamanki tepkisi bu kez ilkel mizahından yoksundu, ama Jeremy bu asık suratlı ruh halinin aslında kendisine yönelik olmadığını biliyordu. Jeremy kalan merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve kapıdan çıkarken anahtarlarını aldı. Yoldan saptı.

Telefonu ve kitapları yolcu koltuğuna atacak kadar uzun bir süre arabasının yanında durduktan sonra caddeye doğru yavaş bir koşuya başladı. Hepsi gösteriş içindi, çünkü görmesi gereken her şeyi görmüştü.

ama bunu başarmak gerekiyordu.

İki sokak yukarıda ve bir sokak ötede Leonard Foster'ın evi vardı. Tessa Foster Cuma akşamları ön bahçesinde mum ışığında "kahve ve suç" kitap kulübüne ev sahipliği yapıyordu. Jeremy mahalleye ilk girdiğinde hazırlanıyordu, ama Jeremy onunla değil, evinin önündeki tanıdık siyah arabayla ilgilenmişti.

Jeremy mahallede dolambaçlı bir tur attı, Meraklı gözler için bakımlı çimenleri ve geniş güverteleri tarıyordu. Jeremy'nin Foster'ların evinin elli adım yakınında olmaması gerekiyordu ve önemli olan herkes bunu biliyordu. Warren arkadaşlarına karşı ne kadar cömertse, en az sevdiği üvey oğluna karşı da o kadar nefret doluydu.

Panjurlu pencerelerden ve boş çimenlerden memnun kalan Jeremy, Leo'nun evine doğru ilerledi. Arka bahçenin büyük bir kısmı zevkle budanmış ağaçlarla çevriliydi ve Jeremy çitin hangi kısmının en az çiçekli sarmaşıklar etrafına dolanmıştı. Çalışmak için bu kadar az yer varken yukarı ve aşağı sallanmak dizinde küçük bir sızı yaratacak kadar rahatsız ediciydi ama Jeremy kimsenin haberi olmadan bahçeye çıkmayı başardı.

Oradan alıştırılmalı bir tırmanışla alt güverteye çıktı ve neredeyse çok uzak olan ikinci kat balkonuna atladı. Neyse ki oradaki metal korkuluk kancalı ve girdaplıydı, bu da ona kendini yukarı sürüklerken tutunabileceği pek çok yer sağlıyordu. En zor kısım ikinci kattan üçüncü kata çıkmaktı, çünkü doğrudan yukarı çıkan bir yol yoktu. Jeremy, Leo'nun odasının dışındaki balkona çıkmadan önce ana yatak odasının dışındaki özel balkona ulaşmak zorundaydı ve atlamadan önce şans için parmaklarını çaprazladı.

Sonunda olması gereken yerdeydi. Leo'nun yatak odasının sürgülü kapısı her zamanki gibi kilitli değildi ve sarı perdeler sıkıca çekilmişti. Jeremy kapıyı birkaç santim araladı ve dinlemek için kulağını aralığa dayadı. Bir dakika sonra Jeremy perdeyi bir santim aralamayı göze aldı. Leo'ya destek verildi.

Yatakta müstehcen miktarda yastığın üzerinde, kulaklıklar kafatasına sıkıca yapışmış bir şekilde dergi. Odanın karşısındaki yatak odasının kapısı açıktı ama Jeremy koridorda hiçbir hareket görmeyince perdeyi çekiştirerek daha da açtı.

Leo'nun dikkatini çekmek için birkaç el sallaması gerekti ve diğer adam öyle bir sıçradı ki kulaklığı yerinden çıktı. Leo bir dakika boyunca ona baktı, sonra kendini yataktan dışarı attı ve yatak odasının kapısını kapatmak için koştu. Bu konuda sessiz kalacak kadar akıllıydı ve Leo kilidi çevirir çevirmez Jeremy içeri girdi.

"Tanrım, Knox, küçük bir uyarı mı?" Leo sordu. "Ya annem seni gördüyse?"

Jeremy, "Şu anda arkadaşlarıyla iğrenç bir hikâyeye dalmış durumda," dedi. "Gitmemi ister misin?"

"Tabii ki hayır." Leo çoktan gömleğini başından sıyırmaya başlamıştı ve Jeremy de onu takip ederken güldü.

Uzun bir koşu daha güvenli bir bahis olabilirdi ama Leo'nun aç öpücüklerinde ve tanıdık kucağında kendini kaybetmek çok daha tatmin ediciydi. Jeremy'nin her zaman takıldığı kişiler şehir dışındayken yaz sıkıcıydı. Bu Mayıs'ta evden Laila'ya gidip gelirken kafelerde ve barlarda birkaç yeni yüz bulmuştu ama June'un dikkati Jean tarafından tamamen dağıtılmıştı. Bunu özlemişti. Dürüst olmak gerekirse Leo da özlemişti ama Leo'nun içinde nostalji kadar acı da vardı.

Leo, Jeremy'nin şakağına cheshire-cat sırtışını bastırmadan önce birbirlerini yormalarını bekledi. "Şikâyet ettiğimden değil, ama bunun sebebi ne?"

"Eski bir dostu ziyaret edemez miyim?" Jeremy son bir öpücük için eğildi ve alt dudağına kondurulan bir ısırıkla ödüllendirildi.

Jeremy yataktan yuvarlanırken Leo'nun ağırlaşmış bakışları onu izliyordu. Jeremy, Leo düşünürken dişlilerin çalıştığını neredeyse duyabiliyordu ve diğer adamın doğru sonuçları çıkarmasının uzun sürmeyeceğini biliyordu. Ne de olsa aynı liseye gitmişlerdi. Dört yıl boyunca takım arkadaşı olmuşlardı.

ve bir tanesinin çoğunda beceriksizce kurnaz olmayan aşıklar. Sonra Warren Leo'ya Jeremy'nin yatağından çıkması karşılığında bir araba teklif etti ve Leo'nun tarafını seçmesi için sadece iki saate ihtiyacı vardı.

Ne zaman okul tatili için eve gelse, BMW'yi Warren'ın göreceğinden emin olduğu bir yere park ediyordu. Jeremy bir süre arabayı tamir edilemeyecek şekilde kilitlemeyi düşünmüştü ve iki yıl boyunca arabayı görmek bile onu hasta etmeye yetmişti. Geçen yıl sahilde tesadüfen Leo'ya rastlamış ve Leo onu arka koltuğu kirletmesi için sahile götürmüştü. Ondan sonra araba biraz daha az göze batmaya başlamıştı ama aralarında hâlâ iki adamın da düzeltemediği bir uçurum vardı.

"Bryson şehirde," diye karar verdi Leo. "O şerefsiz ne zaman temelli taşınacak? Annie taşındı."

Jeremy, "Annalise," diye düzeltti onu, kız kardeşinin bu lakaptan alınmayacağını umursamadan. Jeremy Leo'nun kot pantolonunu ayağıyla iterek diğer çorabını aradı ve sonunda süpürgeliğin yanında buldu. "Camdan evler, her neyse. Hâlâ evde yaşıyoruz."

Leo hemen yatak başlığına yaslanmak için doğrulup oturdu. Çıplak göğsünü boş boş kaşdı ve Jeremy'nin giysilerini çekiştirmesini ilgiyle izledi. "Üniversitede okuyoruz," dedi ancak Jeremy'nin kıcı ortadan kaybolduktan sonra.

boxer ve çok parlak bir şort giyiyor. "Buraya bu kadar sık gelirse Manhattan'daki bir şirket tarafından nasıl işe alınacak? Belki etrafı arayabilirim, doğru kişilere ismini verebilir miyim diye bakabilirim. Bir Wilshire'ın işe girmek için benim yardımımıza ihtiyacı olduğundan değil yani."

"O bir Wilshire değil."

Leo bu düz tondan etkilenmemişti ama Jeremy'yi yanına çağırdı. Jeremy, Leo'nun onu içeri çekmesine izin vermeden önce gömleğini giyene kadar bekledi. "Ah, işte buradasın," dedi Leo, başparmağıyla Jeremy'nin ağzının sert çizgisini izleyerek. Jeremy kendini kurtarmaya çalıştığında Leo'nun Jeremy'nin bileğini tutuşu morarmaya başladı ve Leo sözlerinin acısını çıkarmak için Jeremy'yi öptü: "İnkâr etmek seni o zaman da kurtarmadı, şimdi de kurtarmayacak. O kendi seçimini yaptı, sen de kendi seçimini yaptın *Knox*."

"Çıkar beni."

"Acelen ne?" Leo bıraktı ve başka bir yastık koydu. başının arkasında. "Biraz sohbet edelim. Benden uzak duruyorsun."

"Zaten çok uzun süre kaldım." Jeremy odayı geçti ve perdeyi işaret etti. "Hadi gel."

"Onu sev ve terk et," diye alay etti Leo.

Jeremy ona soğuk bir bakış fırlattı. "Bu seçimi ikimiz için de yaptın."

"Ve bunu yine yapardım," dedi Leo, zerre kadar suçluluk ya da utanç duymadan. En azından ayağa kalkacak kadar akıllıydı, sözlerinin Jeremy'yi tek başına balkona göndereceğini biliyordu. Çıplak halde Jeremy'nin yanına gitmeden önce yarım yamalak bir çabayla külotunu bulmaya çalıştı. Jeremy Leo perdeleri sonuna kadar çekip açarken gözden kayboldu ama Leo henüz kapıyı açmaya zahmet etmedi. "Cimri olma. Dizilişinde bir Kuzgun var. Bunu nasıl başardın?"

"Şans," dedi Jeremy.

Leo bekledi ama Jeremy sessizce arkasına baktı. Leo abartılı bir omuz silkme hareketi yaptı ve "Truva atlarının şakayı bırakma zamanı gelmişti. Bu yıl kirlenmelerini görmek güzel olacak. Senin adına da sevindim. Dört yıl boyunca onların yöntemini denediniz ve başarısızlıktan başka ne elde ettiniz? bitiş çizgisine?"

"Bizim yolumuz." Jeremy başını Leo'nun öpücüğünden yana eğdi. "Jean'i imzalamak iş yapma şeklimizi değiştireceğimiz anlamına gelmiyor. Değiştirmemizi istemem."

"Ciddi olamazsın."

"Ben bize inanıyorum," diye ısrar etti Jeremy. "Olmak istediğimiz kişiden ödün vermeden kazanabiliriz."

Leo'nun gülümsemesi acımak için fazla eğlenceliydi. "En önemli anda bile Foxes'u yenemediniz."

Jeremy mağlubiyetten pişmanlık duyuyordu ama takımının yaptığı seçimden değil. o gece yapmıştı. Leo'ya kendini açıklamaya çalışmak sadece bir kavga başlatırdı, bu yüzden Jeremy sessizce ona baktı

Leo sonunda arkasını dönene kadar. Diğer adam kapıyı çekerek açtı ve balkona çıktı. Esneme ve gerinme hareketleri yaptı, başını yavaşça çevirerek komşuların pencerelerinde tanık olup olmadığını kontrol etti.

Leo işi bittiğinde tamam işareti yaptı ve Jeremy onun yanında dışarı çıktı. Leo dirseğini koltuğa dayadı.

"Düşerken güllere dikkat et. Onları mahvedersen annem beni öldürür."

"Evet, evet."

Jeremy kendini parmaklıkların üzerine kaldırdı. Üçüncü kattan aşağı inmek, yukarı çıkmaktan biraz daha kolaydı. Üçten ikiye düşüş en zoruydu, Jeremy'nin her zaman beklediğinden yarım saniye daha uzundu, ama o

Yere indiğinde güneşlenme odasının dışındaki veranda setine çarpmamayı başardı. Bahçeye inmek daha kolaydı, elini kolunu sallayarak aşağı indi ve çalıların arasına düşmemek için korkulukları itti. Leo şimdiye kadar içeri dönmüş olmalıydı, bu yüzden Jeremy beyaz bir gülü sapından kopardı ve bahçenin uzak tarafında.

Evine geri dönmek için kısa bir koşu yaptı. Jeremy ön taraftaki dolambaçlı araba yoluna ulaştığında cebinde anahtarları olup olmadığını kontrol etti. Gül, saklanması için bardak tutucusuna yerleştirilmişti ve Jeremy evinin önüne doğru baktı

kontakt anahtarını çevirip uzaklaşırken.

Leo ile eve bu kadar yakın bir yerde takla atmak riskliydi ama doğru bir hamleydi. Bir ailenin kaçınılmaz acısı

toplantı artık kalbinde bir çürükten daha ağır değildi,

Leo'nun hevesli ellerinin hatırası altında kolayca göz ardı edildi.

Jeremy düşüncelerini bastırmak için radyoyu açmadan önce parmaklarıyla direksiyona düzensiz bir vuruş yaptı. Hayatını kurtarmak için bir melodiyi taşıyamazdı ama

Toplayabildiği tüm coşkuyla bildiği şarkı sözlerini gümbür gümbür söyledi. Bu onu sakinleştirmeye yetti ve

Laila'nın evine vardığında akşam yemeğini tamamen geride bırakmıştı. Araba yolunun dibine park etti, arabasının önünü düzgünce kapattı ve eşyalarını içeri taşıdı.

Televizyon açıktı ama buradan ne oynadığını anlayamıyordu. Ayakkabılarını çıkarıp arkadaşlarını aramaya koyuldu, ancak oturma odasının kapısında kızların orada uyuyakaldığını fark edince duraksadı. Cat kanepenin arkasına yaslanmış, Laila ise kalçasını yastık olarak kullanıyordu. Jeremy televizyonun sesini kısmak için uzaktan kumandayı aldı. Ani sessizlik karşısında ikisi de kıpırdamadı. Yatakta olmak için çok erken olduğu için onları uyandırıp uyandırmamayı düşündü ama bu hafta sonu programlarını düzeltmek için bolca zamanları olacak.

Jeremy Jean'i mutfakta buldu. Gri gözlü arka sıradaki adam Cat'in yırtık pırtık yemek kitaplarından birini inceliyordu ve omuzlarının rahat çizgisi güven vericiydi. Jeremy sakın ifadesini inceledi ve Leo'nun kaba değerlendirmesini düşünmemeye çalıştı. Jean parmağını sayfaya koyarak yerini işaretledi ve başını kaldırıp baktığında Jeremy onu böldüğü için özür dileyerek gülümsedi.

"Ne kadar zamandır dışarıda olduklarına dair bir fikrin var mı?" diye sordu.

Jean saate doğru baktı ve "En fazla bir saattir" dedi.

Jeremy eşyalarını bir kenara bıraktı ve gülü için derme çatma bir vazoyu aramaya koyuldu. Dolaptan temiz bir bardak aldı, yarısına kadar suyla doldurdu ve çiçeği içine bıraktı. Pencere pervazında çiçek için yer vardı, bu yüzden onu Barkbark von Barkenstein'in bir resmi ile boş pişmiş toprak kap. Birkaç adım geri çekilirken manzarayı parmaklarının arasında çerçeveledi.

Düzenlemeden memnun kalan Jeremy, fikrini almak için Jean'e döndü. Jean, Jeremy'nin çalışma kılavuzlarına elle tutulur bir küçümseme ifadesiyle baktığı için fark etmedi. Jeremy söyleyeceklerini unutup sessizce çalışma masasına gitti. adaya gitti ve kılavuzları ters çevirdi. Jean ona soğuk bir bakış fırlattı ama Jeremy sadece "Ben yokken bir şey oldu mu? İlgilenmemiz gereken bir gelişme ya da çağrı var mı?"

Jean'in konunun değişmesine izin vermesini bekliyordu. Bir ya da iki istisna dışında, Jean onların kişisel konularından kaçınmıştı.

tüm yaz boyunca iş. Bu öğleden sonraki fiyasko bile

Jeremy'nin telefonu kısa süreli bir sinyalden fazlasını almamıştı. Bunun da aynı şekilde olması gerekirdi - tabii ki olmazdı, çünkü hukuk fakültesi ve Exy kariyeri bir arada olamazdı. Jeremy bunu hesaba katmalıydı ama

Jean'in sinirli bir şekilde, "Bunlar senin değil," demesi onu hazırlıksız yakaladı. "Evet," dedi Jeremy. "Bu sonbaharda sınava gireceğim." Jean ona daha iyi bir şey bulması için bir dakika verdi ve sonra, "Hayır," dedi.

"Aile geleneği," dedi Jeremy. Bu kadarla bırakmak istiyordu ama Jean'in yüzündeki ifade bunun yeterince iyi olmadığını gösteriyordu. Jeremy parmaklarıyla kitapları yavaş daireler çizerek itti. "Bu yüzden İngilizce okuyorum, biliyor musun? Hukuk fakültesine girmek için iyi bir başlangıç derecesi."

İlk tercihi değildi ama annesinin siyaset bilimi ya da ceza adaleti önerilerinden daha iyiydi. Eve seçimini haklı çıkaracak makaleler getirdikten sonra bile onu yıpratmak haftalar almıştı. Düşündüğü kadar sevmemişti ama her dönem derslerini eğlenceli seçmeli derslerle dengelemesinin de faydası olmuştu. Daha iddialı bölümlerde okuyan takım arkadaşlarının uykusuz geceler geçirmesini ve sınav zamanlarında ölümcül düzeyde kafein almasını izlemek de aynı derecede yardımcı oluyordu.

"Geleneklerinizin bir önemi yok," diyor Jean. "Mezun olduktan sonra da oynayacaksınız."

"En azından sınava girmenin bir zararı yok." Açık bir yalandı ama Jeremy'nin şu anda üzerinde durmayı göze alamayacağı bir yalandı. Kitaplarını bir kenara itti ve parlak bir gülümsemeyle adaya yaslandı. "Nereye imza atacağını hiç düşündün mü? Sanırım hemen her yerden teklif alacaksın."

Jean bunu sadece bir an düşündü. "Hayır."

"Gerçekten mi? Hiç mi tercih etmiyorsun?" Jeremy bir süre bekledi ama Jean'in suskunluğu onu yıldırmadı. "Ben de eskiden Kaliforniya'da kalmak isterdim ama Oregon ya da Arizona o kadar da kötü olmayabilir. Güneyli bir takımda ne kadar başarılı olurum emin değilim ama sanırım New York ya da Teksas dışında her yer olabilir."

hala işe yarayabilir. Tek teklif bu olsaydı geri çevirecek değildim. Fırtınadaki herhangi bir liman ve tüm bunlar."

Jean boğazının arkasından alaycı bir ses çıkardı. "Alçakgönüllüymüş gibi davranarak zamanımızı boşa harcıyorsun. İkimiz de istatistiklerini ve kayıtlarını biliyoruz. Senin için ölümüne savaşıacaklar ve Court kanatlarda bekliyor olacak."

Yıllar boyunca arkadaşlarından bu tür güvenceler duymuştu ama onlar onun arkadaşlarıydı; onun boşluklarını dolduruyorlardı.

Ailesi onu sevdikleri ve destekledikleri için her zaman yaptıkları bir şeydi. Jean'in söyledikleri farklıydı; Jeremy Jean'i arkadaşı olarak görmediğinden değil, Jean'in bunu böylesine sabırsızlıkla söylemesinden. Jean diğerlerini, Wilshire'ları ya da onların beklentilerini bilmiyor ya da umursamıyordu.

perde arkasında yaşanan çirkin manipölasyonları gördü. Sadece USC Trojans'ın kaptanı Jeremy Knox'u görüyordu ve Jeremy'nin tek başına ne kadar değerli olduğunu biliyordu.

"İşte buradasın," dedi Jean.

İçindeki sıcaklığı sarsacak kadar sarsıcıydı. Leo bunu aç bir memnuniyetle söylerken, Jean'in sesi sadece düşünceli çıkıyordu.

"Jean?" diye sordu.

Jean ona düşünceli bir bakış attı. "Eve gittiğinde uzaklaşırsın."

Jeremy onu inceledi ama ifadesinde meraklı ya da meraklı bir şey yoktu. Bu konuya girmek istemiyordu.

ama "Hiç sormuyorsun" deme riskini aldı. "Kuzgunların ailesi yoktur." Bu ilk kez olmuyordu.

O kadarını söylemişti ama Jeremy onun daha önce de sakin bir şekilde umursamaz davrandığından emindi. Keskin kenarı şimdi sözlerini ısıırıyordu.

Jeremy, Jean'in tırnaklarını sargılı bileğine geçirişini fark etmemişti. "Sen benim kaptanım ve ortağımsın. Sen benim takım arkadaşısın. Bunun dışında kim olduğun önemsiz."

"Sen bir Kuzgun değilsin," dedi Jeremy.

Jean tutuşunu gevşetirken neredeyse bandajı yırtacaktı. "Beni sahaya götür."

Jeremy ona elinden geldiğince nazik bir şekilde, "Kenara çekildin," diye hatırlattı. "Kampüsün etrafında bir koşuya ne dersin?"

"Kötü fikir," dedi Laila onlara katılırken.

Açıklamak yerine Jeremy'ye telefonunu verdi ve bir eliyle çenesini çatlatan bir esnemeyi bastırdı. Xavier'den gelen bir mesaj okuması için açtı: Grayson Johnson'ın öldüğü haberi gelmişti. Görünüşe göre zamanında çıkış yapmadığı için kat hizmetleri tarafından otel odasında bulunmuştu, ancak Xavier ölüm nedeninin hâlâ gizli tutulduğunu söyledi. Makalede tek söylenen vefat ettiğiydi.

Gecenin bir yarısı.

Bunun altında Laila'yı dikkatli olmaya çağıran bir uyarı vardı, bu yüzden Jeremy bunu Jean'e aktardı: "Koç basının bir açıklama yapmak için stadyuma geldiğini söylüyor. Onları geri çevirdi ama Shane bir ya da iki tanesini yatakhanelerin yakınında gördü.

Sanırım Koç'un resmi açıklamasını umursamadılar. açıklama." Laila'nın telefonunu geri verdi ve yüzünü buruşturdu. Jean'den özür diledi. "Vazgeçmeleri için yeterince geç oldu ama riske girmek ister miyiz bilmiyorum."

"Burada değiller," diye belirtti Jean.

"Elbette değiller." Cat içeri girdi ve doğruca buzdolabına gidip ananas suyu sürahisini aradı. "Şu ana kadar Herkesin bildiği gibi, sadece üç Trojan okul yılı boyunca kampüs dışında yaşıyor." Jeremy ve Laila'yı işaret etmek için parmağını döndürdü. "Jeremy'nin evde yaşadığı tespit edildi, ve kimse körü körüne ben ve Laila ile birlikte yaşadığınızı varsaymayacak. Takım belirsiz ve yararsız olmayı biliyor. Biri sizi nerede bulacağını sorarsa."

"Amcamın buradaki evlerin yarısına sahip olduğunu unutmayın," diye ekledi Laila. "Komşularımız senin kim olduğunu anlamış olsalar bile, ispiyonculuk yapmayacaklarını iyi bilirler. Ama bir kez kampüse girdin mi, artık adil bir oyundur."

"Halkla konuşmama izin verilmiyor," dedi Jean. "Onların varlığı hiçbir şeyi değiştirmez."

Jeremy sabırlı bir düzeltmeyle, "Trojan olmayan insanlarla konuşmana izin var," dedi. "Dikkatli olduğun sürece

Takımı nasıl temsil ettiğinle ilgili. Ama sen istemediğiniz biriyle konuşmak zorunda değilsiniz, en azından gelecek ayki mülakatınıza kadar. Elimizden geldiğince sizin için müdahale etmekten çekinmeyiz. Şunu söylemeliyim ki Bu hafta sonu takım kaptanı olarak bir şey yapacağım ama seni yanımda getirmemi isteyemezler."

"Bu uzun vadede bizim lehimize olabilir." Cat Jean'in yanına gitti ve soğuk bardağını nazikçe onun morarmış yanağına bastırdı. "Resmi hikâye hâlâ şampiyonanın ortasında LCL'ni burktuğun için Kuzgunlar'dan ayrıldığın yönünde. Edgar Allan'ın yaz antrenmanları için iyileşmen gerekirken gitmene izin vermesi birkaç soru işareti yarattı ama kimse senin gerçekte neler yaşadığını ya da Kuzgunların ne olduğunu bilmiyor. yetenekli. Bu, onların hem saha içinde hem de saha dışında kötü işler yaptıklarına dair elimizdeki ilk gerçek kanıt."

"Bu bize geri tepecek," diye tahmin etti Laila. "En gürültülü taraftarları bu bahar nefret trenine atlamaktan mutluluk duydu. Jean'in sakatlık nedeniyle transfer olmasını umursamıyorlar; Jean'in takımının ona ihtiyacı varken ayrılmasını umursuyorlar. Riko, Foxes'a yenildiğinde kendini öldürdü ve diğer iki kişi de onu takip etti. Daha hevesli taraftarları bu mutlak felaket için suçlayacak birine ihtiyaç duyuyor. Jean'in sakatlıklarına bakıp Kuzgunların neler yapabileceğini görmeyecekler. Grayson'ın ona sırt çevirmekte haklı olduğunu düşünecekler ve ne olursa olsun onun ölümünü Jean'in üzerine yıkacaklar."

Jeremy baharın ne kadar iğrençleştiğini düşündü. "Laila ile aynı fikirdeyim. İşe yaraması iki kat daha olası İnsanlar seni tanıma fırsatı bulana kadar sana karşı çıkacaklar."

"İnsanların benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil," dedi Jean. "Onların görüşünün performansım üzerinde hiçbir etkisi yoktur."

Jeremy düşünürken başparmaklarını kalçalarına vurdu. Sonunda, "Söz konusu olan bizim itibarımız değil, bu yüzden senin yerine karar veremeyiz. Nasıl sonuçlanacağını görmek istiyorsan, bu senin kararın. Her iki durumda da seni destekleyeceğiz ve yangınları söndürmek için elimizden geleni yapacağız. Hâlâ koşuya çıkmak istiyor musun?"

Jean tereddüt etmeden, "Evet," dedi.

Jeremy sessiz bir davetle kızlara baktı ama Cat acıyan bir bakışla cevap verdi. "Dinleyin, ikinizi de seviyorum ama kesinlikle hayır." Ellerini terazi gibi havaya kaldırdı ve seçeneklerini onun için tarttı: "Koşuya çık ya da boş bir evin avantajı. Tüm yıl boyunca yaptığımız en kolay seçim, değil mi bebeğim?"

"Çok uzun bir koşu olsun," dedi Laila. Jeremy selam verdi. adadan uzaklaştı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. Neredeyse oraya varmıştı ki Laila bir şekilde mutfağındaki en yeni dekoru fark etti. "Pencere pervazımda neden bir Foster gülü var Jeremy?" diye sorarken bakışlarının kafasının arkasında delikler açtığını hissetti.

Jeremy omzunun üzerinden gülümsedi ama yavaşlamadı. "Her zaman onları sevdiğini söyledin!"

Jean koşmak için daha rahat bir şeyler giyerken o da ayakkabılarını giydi. Jean'in ona yetişmesi uzun sürmedi ve Jean bağcıklarını düğümlerken Jeremy anahtarlarını aldı. İki kız da onları uğurlamaya gelmedi, muhtemelen kilidi dinlemekle yetindiler ve Jeremy Jean'i merdivenlerden aşağıya Sokakta.

"Taş kâğıt makas," dedi elini uzatarak. Jean kaşlarını çattı ama söyleneni yaptı ve Jeremy memnuniyetle başını salladı. "Kuzey o zaman! Dodgers'ın nerede olduğunu görmek ister misin? oynar mısın?"

"Yaz takımı mı?" Jean, Jeremy'nin yanına çökerken sordu.

"Beyzbol," diye düzeltti Jeremy. "Bir gün seni maça götüreceğim."

Jean'in dudağı küçümsemeye kıvrıldı. "Diğer sporları izlemenin hiçbir değeri yok."

"Kings'in sezonu başladığında Derrick'e bunu söylediğini söyleyeceğim."

"Şimdi de takım uyduruyorsun," diye karar verdi Jean ve Jeremy sadece gülebildi.

Bütün gün -belki de bütün hafta- ilk kez şansları yaver gitmişti. Jeremy tanıdığı kimseyi görmedi, Jean'in numaralı yüzünü gören hiçbir yabancı yollarına atlamadı ve gördükleri iki polis arabası Jeremy ve Jean yanlarından geçmeden önce durdu. Şimdilik Jean güvendeydi. Geri kalanıyla her gün teker teker ilgileneceklerdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jean

Hafta sonu garip bir şekilde huzurluydu, en azından Jean için. Cumartesi günü basın mensupları Lucas'a San Diego'da meraklı sorular ve istekli taleplerle yaklaştı, ancak ailesi USC'nin sıkıcı kurallarına bağlı değildi. Öyle tepki verdiler ki Gazetecilerin geri çekilmekten başka çaresi kalmamıştı. Rhemann ve Jeremy birkaç saat sonra ortak bir açıklama yaparak Johnson'lara biraz huzur verdi. Laila Jean'e izlememesini tavsiye etti, çünkü bu konuda son derece diplomatik davranmaları gerekecekti, ama Jean endişesini yersiz bularak bir kenara bıraktı. Omzunu oturma odasının kapısına dayadı ve Jeremy'nin performansını dinledi.

Jeremy bu konuda Riko ya da Kevin'den çok daha iyiydi, belki de sırtını dayayabileceği gerçek bir acısı olduğu için. Jeremy'nin Grayson hakkındaki dürüst düşüncesi ne olursa olsun, bunun mücadele eden Kuzgun üzerinde yaratacağı etkiden gerçekten pişmanlık duyuyordu

ve Grayson'ın hayatlarını altüst ettiği adamlar için acı çekiyordu. Onu konuşurken dinleyen herkes Jeremy'nin Grayson'ın cenazesine katılmaya bir davetiye uzaklıkta olduğuna inanırdı. Bu bahar Jean onun basın yüzünü dayanılamayacak kadar sinir bozucu bulmuştu. Bugün ise Jeremy, Jean'in ilk savunma hattı gibi davrandığı için bu hareket neredeyse sakinleştiriciydi.

Jeremy'nin ifadesinden daha da önemlisi, LAPD'nin elini zorlamasıydı. Jeremy, bir takım arkadaşının daha yasını tutan Jean'e Trojans'ın tereddütsüz ve kesin desteğini ifade edince, polis Jean'in masum olduğunu resmen ilan etmek zorunda kaldı. Bu konuda Jeremy'den daha az naziktiler ama Jean onların tavırlarından rahatsız olmuyordu. Önemli olan tek şey, hiçbirinin neden suçsuz olduklarını açıklamamış olmasıydı.

çok emindiler. Belki de Özel Ajan Browning, Grayson'ın mazeretini teyit etmek için aradığında içlerine Tanrı korkusu salmıştı ya da belki de bu konunun maaşlarını aştığına karar vermişlerdi.

Cumartesi akşamı polis pes etti ve Grayson'ın ölümünün intihar olduğuna resmen karar verdi. Dava kapanmıştı ve Jean güvendeydi - en azından onlardan. Cat hafta sonunun geri kalanını yarım düzine forum ve haber kanalında tepkileri takip ederek geçirdi, ancak daha ince ayrıntıları sakladı Jean'den ayrıntılar. Bunu yapabileceği tek şekilde yorumladı: genel görüş Laila'nın endişelendiği kadar tatsız ve inatçıydı. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu, bu yüzden Jean kontrol edebileceği küçük şeylere odaklandı.

Renee o kadar uzaktan bile sakinleştirici bir varlıktı. Laila'nın kendisine verdiği sert yanıtı nasıl yorumlayacağını biliyordu ve bu yüzden hafta sonunun geri kalanını hayattan kesitler. Bu onu düşüncelerinden ve tüm bunlardan uzaklaştırmaya yardımcı oldu.

Pazartesi sabahı Jeremy onları antrenmana götürdü. Stadyumun Laila'nın evinden kolay bir yürüyüş ve daha kolay bir koşu mesafesinde olduğunu aklından çıkarmadı. Jean bu hafta Lucas'ın olmayacağını unutmuştu. Diğer defans oyuncusu kardeşini San Diego'da toprağa veriyor, Grayson'ın hem hayatına şiddetle yeniden girişini hem de aniden ayrılışını kabullenmeye çalışıyordu. Lucas'ın tatbikatları kaçırması Jean'i yas tuttuğunu bilmekten daha çok rahatsız ediyordu. Riko'nun ölümünü, Renee'nin onun parçalarını bir arada tutmaya çalışmasını düşündü.

ve Kevin, Riko'nun cenazesinde sıralarda oturuyordu. Jean insan kalbinin zehirli gizemini anlamaya çalışırsa kendini delirtmekten başka bir şey yapamazdı.

Etrafta yaltaklanacak Lucas olmayınca Truvalılar tüm dikkatlerini Jean'e yönelttiler. Cuma sabahı Jean ve Lucas'ın hırpalanmış yüzlerini görmüşler, ancak öğle yemeğinde Grayson'ın öldüğünü öğrenmişlerdi. Öğleden sonraki antrenmanlar iptal edilmiş, Lucas kampüsten karakola, oradan da San Diego'ya götürülmüş, Jean ise Laila'nın evine kapatılmıştı.

Ekip tüm hafta sonunu gerçek bir cevap ya da kafa karışıklıklarını giderecek bir çıkış yolu bulamadan geçirmişti.

Eğer onlar

Polis ne derse desin, onu suçladılar. Bunun yerine, safları sıklaştırdılar.

Önce Xavier, Jean'in bilekliğini hatırladığından emin olmak için dolabına geldi.

Bir de İsa vardı, durup dururken yüzünün bugün Cuma gününe göre çok daha iyi göründüğünü söyleyerek ona güven veriyordu.

Cody'nin ona bir şeftalisi vardı ama Jean'e söylemediğinden emindi.

Cody onları sevdi. Büyük olasılıkla Cat'in işiydi, çünkü yazın yarısını Jean'in hangi meyveleri sevdiğini bulmaya çalışarak geçirmişti.

Yiyebiliyordu.

Yuva'da ürünler sıkı bir şekilde denetleniyordu.

Güneşe hasret ekip için gerekli bir katkı, ancak hemşirelerin oybirliğiyle onayını kazanamayacak kadar şekerli. Personelin çoğu

Kuzgunların takviyelere güvenmesini istedi, ancak Hamrickson bir şekilde ustaya ürün teslimatını onaylattı.

haftada bir. Muz ve portakal onun vazgeçilmeziydi ama ara sıra kivi de getirmeyi başarıyordu. Sözde o

Bir keresinde papaya ile gelmişti ama Jean o gün baygındı.

Jean şeftaliyi bir o yana bir bu yana çevirerek yumuşak tüylerinin parmak uçlarında bıraktığı hissin tadını çıkardı. Şu anda yemek için zaman yoktu, çünkü yola çıkmalarına çok az kalmıştı.

Lyon'a gönderdi ama soyunma odası onun yokluğunda onu güvende tutacak kadar serindi. Onu rafına koydu ve mahkeme ayakkabılarını önüne iterek meraklı gözlerden sakladı ve ağgözlü eller. Cat onu yakaladığında saçını okşadı ama ödülüne dikkat çekmek için hiçbir şey söylemedi.

Derrick stadyuma doğru koşarken onun yanına düştü, bu da Derek'in onun diğer tarafında görünmekte gecikmediği anlamına geliyordu. Derrick günaydın demek için hiç vakit kaybetmeden, "Jeremy hiç hokey maçına gitmediğini söyledi. Bu doğru mu?"

Derek, sanki Jean ikisini de davet etmiş gibi, "Lütfen onu hokey konusuna sokma," dedi.

"Onu dinlemeyin, tam bir oyunbozandır," dedi Derrick.
"Yeterince sıkı giyinir giyinmez eğlenmeye başlar. Ama bekleyin, hafta sonu için bir maç bulacağım ve bunu bir gün yapacağız. Sen, ben, Koca D, Cherise-"

"Ne muazzam bir zaman kaybı," dedi Jean.
Derrick duymamış gibi devam etti. "-Shane, uhhh. Hey Shawn!"

Jean, Shawn olaya dahil olamadan araya girdi. "Gitmiyorsun. Belki de dışarıdan gelen ilgi alanlarının dikkatini bu kadar dağıtmasına izin vermeseydin yıllar önce. Bu davranışa neden izin veriyorsun?" diye sordu Derek'e. "O senin ortağın. Neden onu zapt edemiyorsun?"

"Hey, hey," dedi Derrick, Derek kendini savunmak için ellerini kaldırırken bile. "Duruşumun nesi var?"

"Neden sürekli hareket ediyorsun?"

"Oh, kolay. Şarkılara eşlik ediyorum." Derrick gülümsedi, sanki bu hiç de meşru bir yanıtmış gibi. Jean dikkatini ikisinden daha akli başında olana çevirmeden önce, daha fazlasını bekleyerek bir dakika boyunca ona baktı. Derek sadece genişçe omuz silkti ve detay vermeyi reddetti. Derrick bu kuşkulu sessizliği bir tür izin olarak algıladı ve coşkulu ses efektleriyle davul çalmaya başladı.

Jean bu konuyu burada bırakabilirdi -bırakmalıydı- ama sonunda bir isim onun sıkıntısını bastırdı. "Cherise bir Trojan."

"O Derek'in kuzeni," dedi Derrick. "Bir gün onunla evleneceğim."

"Hayal kurmaya devam et," dedi Derek. "O asla beyaz bir çocukla evlenmeyecek."

"Yine de fikrini değiştireceğim." Derrick Jean'i dürttü. "Sen rafı görmeliyim-"

Derek ona gönülsüzce vurdu ve Derrick bir bağırışla sıranın önüne doğru kaçtı. Derek peşinden gitti ve Derrick'e geri dönmesi için bağırdı, böylece "sadece konuşabileceklerdi". Esen rüzgâr Derrick'in gürültülü kıkırdamasını Jean'e geri taşıdı,

ve Jean yeni başlayan baş ağrısını önlemek için başparmağını şakağına bastırdı.

Lisinski, Jean'in ağırlıkları hem destekli hem de desteksiz denemesine izin verdi ama o gün tatbikatlara katılma şansı hakkında hiçbir şey söylemedi. Jean ona sormamak için neredeyse dilini ısıracaktı. Şüphesiz Jeremy bunu öğrenebilirdi. ama Jean stadyuma dönene kadar ona yetişemeyecekti.

Jean durulama duşunu bitirene kadar şeftalisini aramadı. Tam bıraktığı yerdeydi, bu yüzden öğle yemeği için giyindi ve şeftaliyi ellerinin arasına alarak forvetlerin oturduğu sıraya yerleşti.

Kadınlar genellikle tuvalette giyinmeyi tercih ettiğinden, Ananya genellikle sıraya en son gelenler arasındaydı. Her nasılsa Jeremy'den önce dolaplara ulaşmıştı ve Jean'in ellerinde tuttuğu meyveyi görünce gülümsedi.

"Şeftali seviyorsan Cat'in tartlarını denemelisin," dedi. "Muhteşemler."

Jean parmaklarını koruyucu bir şekilde atıştırmalığının etrafına kapattı. "Gereksiz bir süsleme."

Reddetmesi karşısında başını salladı ve Cody ile Pat'i aramaya gitti. Jeremy, Cat ve Laila'yı peşine takıp gider gitmez ortaya çıktı ve dördü bir kez daha caddeye doğru ilerledi.

Cat öğle yemeğini yerken bir yandan da yakındaki müzede açılan yeni bir sergi hakkında sohbet ediyordu. Laila bu fikri kolayca kabul ettirdi; eğer Cat sergiyi görmek için bu kadar heyecanlıysa, Laila onu götürmekten elbette mutluluk duyacaktı. Jeremy

LSAT rehberlerinden biriyle yüzükoyun uzandığı için başının üzerinde devam eden konuşmalardan habersiz görünüyordu. Cuma günü eve getirmişti. Ne Cat ne de Laila onların aniden ortaya çıkışları hakkında yorum yapmayı uygun görmemişti; bu, böylesine inatçı bir çift için beklenmedik bir özdenetim örneğiydi.

"Cumartesi gidebiliriz," dedi Cat, sonra farkına vararak Jean'e doğru eğildi. "Oh, hayır, bekle. Amcamın bayisi bu hafta San Francisco'dan bir sevkiyat yapacak ve şoförü marş motorunu almak için Daly City'den geçecek.

Bisiklet. Cuma günü antrenmandan sonra gidip alabiliriz, tamam mı? Cumartesi günü de sana bir izin belgesi almamız gerekecek."

Jean bu kararda ne tarafa savrulacağından hala emin değildi, bu yüzden oyalandı: "Daly City'nin nerede olduğunu bilmiyorum."

Cat sağ omzunun üzerinden işaret etmeden önce çevredeki binaları düşündü. "Yaklaşık altı saat yön. Aslında ailemin çoğu körfez bölgesinde! Hiç gittin mi? Gerçekten mi?" Adam başını salladığında göğsünü dramatik bir şekilde sıktı. "Eğer bir hafta sonu için oraya uğramak istersen, buradan hızlı bir uçuş mesafesinde. Bizi bulabilirim Bahse girerim ucuz biletler vardır."

Jean neyin "ucuz" olduğundan emin değildi ama sormamaya karar verdi. Ailesinin sıkı kontrolünden Yuva'nın boğucu kontrolüne geçmişti. Son derece sıkıcı işletme dersleri ve Kuzgunlarla yaptığı sohbetler sayesinde kapitalizm ve ekonomiyi teorik olarak anlıyordu ama Para, ihtiyaç duymaya ya da sahip olmaya alışık olduğu bir şey değildi. Mayıs ayında Fox Hills'e yaptığı ilk ziyaret kaba bir uyanış olmuştu. Laila onun ne kadar boyunu aştığını fark ettiğinde neredeyse sinir krizi geçirecekti, ancak ona defalarca kızdığı kişinin kendisi olmadığına dair güvence vermişti. Laila'nın ne kadar hızlı bir şekilde her şey kasada toplanıyordu.

O zamandan beri masraflarının çoğunu Laila ve Cat üstlenmiş, sadece arada sırada unutulmuş malzemeler ya da küçük yatağı için yeni çarşafklar için katkıda bulunmasına izin vermişlerdi.

Onlara sırtını dayamak Jean'in işlerini daha iyi yapamayacağı anlamına geliyordu.

Parayı nasıl yöneteceğini biliyordu ama durumu nasıl değiştireceği konusunda hiçbir fikri yoktu. İşe girdikten sonra maaş alacağını biliyordu.

Mezuniyet -en azından yüzde yirmisi- ama o zamana kadar ne yapması gerekiyordu? Los Angeles'a sadece Koç Wymack'in bavuluna koyduğu dört yüz dolarla gelmişti.

Gerçek bir çözümü olmayan çok büyük bir sorundu, bu yüzden "Uçmayı sevmiyorum" dedi.

Laila başını ona doğru çevirdi. "Yüksekten mi korkuyorsun?" "Havaalanlarını sevmiyorum."

Cat bundan ne anlam çıkaracağını bilememiş gibiydi. "Hah. Yolculuğa her zaman varım ama daha uzun süreceği için biraz daha iyi plan yapmamız gerekecek. Heyyy, Cody!" O selamlamak için bir kolunu kaldırdı ve Jean, Cody'nin çimenlikten geçerek onlara doğru gelmesini izledi. "Çifte belaya ara mı verdin?"

"Ananya yurtlara geri dönmek istedi." Cody, Cat ve Jean'in arasına çöktü ve çenelerini müzeye doğru salladı. "Daha gitmedin mi? Sonunda açıldığını duyuran ilanları gördüm."

"Yakında, umarım," dedi Cat heyecanla.

Cody, Jeremy'ye baktı ve Jean, Jeremy'nin ne gördüğünü anlayınca yüz ifadelerinin nasıl soğuduğunu kaçırmadı. yapıyordu. Bu, Jean'in Cat ya da Laila'dan gördüğünden daha büyük bir onaylamamaydı ama Cody bile yorum yapmayı uygun görmedi. Jeremy'nin başka kariyer yollarıyla ilgilenmesine izin verme istekleri

Jean'in uzanıp kitabı kapatması yeterince sinir bozucuydu. Bu sırada Jeremy'nin suratına bir yumruk indirdi, çünkü Jeremy zamanında geri çekilememişti ve Jeremy'nin şaşkın bakışlarına soğukkanlı bir bakışla karşılık verdi.

"Zamanını boşa harcama," dedi.

Jeremy kendini yukarı iterken, "Fazla zamanım kalmadı," dedi.

İtirazına rağmen, ders çalışmaya geri dönmek için hiçbir harekette bulunmadı. Jeremy'nin telefonu dikkatini daha fazla dağıtmasaydı Jean bunu bir zafer olarak kabul edecekti. Cumartesi gecesi tekrar bir araya getirmişlerdi ve gecenin büyük bir bölümünü şu ya da bu alarmla geçirmişti. Jean sessizce not aldı

Jeremy bir dahaki sefere onu başıboş bıraktığında susturacaktı. Bu sessiz tını Jean'in Cuma günü duyduğu tınıya benziyordu. Jeremy mesajını kontrol etti ve caddenin karşısındaki futbol stadyumuna doğru baktı.

Cat ayağıyla onu dürttüğünde Jeremy sadece "Bishop" demekle yetindi.

"Oh, futbol sonunda geri mi döndü?" Cody sordu.

"Tembeller." "Başka takımlarla ilişki kurmamalısın," dedi Jean. "Hepimiz Truva atıyız," dedi Jeremy kolayca. "Hepimiz aynı okulu temsil ediyorlar. Çoğunlukla iyi insanlar. Eğer onlara bir şans verirsen bazılarını seveceğini düşünüyorum."

Jean, "Hayır," dedi ve Jeremy, Jean'in tavrını sevimli bulmuş gibi gülümsemekle yetindi.

"Burada seçenekleri biraz az, değil mi?" Cat sordu.

"Önce hoppalarla tanışmak bakış açını biraz çarpıtmış olabilir, ama gerçek şu ki takımda sayımız hâlâ dörde bir. Çok fazla erkek öpücüsü yok, malum nedenlerden dolayı." O

Bu fikri iğrenç bulmuş gibi boğazından bir ses çıkardı ve Cody onu şakacı bir şekilde ittiğinde güldü. "Sanki sen biliyorsun da, korkak tavuk. Yoksa sonunda omurgan mı çıktı?"

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Cody soruyu duymazdan geldi. "Jeremy iki yıldır takımdaki geylerin simgesi oldu. Burada nesli tükenmekte olan bir tür."

"Sonuncusu Julian'dı ve pisliğin tekiydi," dedi Cat ve hemen suratı asıldı. "Xavier'e karşı çok acımasızdı ve Ne? Koç'un onu buradan transfer etmesine çok sevindim." Birkaç tutam otu çekip aldı ve parmaklarının arasında düğümledi.

Laila onun karanlık ruh halini bir bakışta ölçtü ve onun yerine sözünü bitirdi. "Takım arkadaşlarımızın çoğu bizi olduğumuz gibi kabul ediyor çünkü bizi yargılayamayacak kadar çok seviyorlar. Muhtemelen senin de fark ettiğin gibi birkaçı hâlâ bunun üzerinde çalışıyor," dedi.

Lucas'ı ve onun kaba ağzını kastediyordu. "Ama bizimle arkadaş olmaları teklif edilmeye istekli oldukları anlamına gelmiyor, o yüzden..." Futbol stadyumunu işaret etti. "Daha geniş bir ağ atın."

Jean, "Tercih zayıf bir bahane," dedi.

Kuzgunların çoğu kendini heteroseksüel olarak tanımlıyordu ama sahada bu kadar az kadın varken ve takım Diğer herkes, yuvarlanmaya istekli herhangi bir adamla idare ediyordu. Riko ve Kevin dışında Jean, Yuva'da o çizgiyi geçmeyi reddeden sadece iki Kuzgun daha tanıyordu.

Teknik olarak biri, çünkü diğeri Ocak ayında bu seçeneği elinden almıştı. Jean tırnaklarını sızı düşüncelerini susturana kadar bandajlı bileğini sıktı.

Cody, Jeremy'ye "Bugün buluşalım mı?" diye sormadan önce ona meraklı bir bakış attı.

"Muhtemelen en iyi günüm değil," dedi Jeremy. "Olan biten onca şeyden sonra yani."

"Harika bir gün," diye ısrar etti Cody ve ondan Cat'e doğru işaret etti. "Sen gidip Bishop'la buluş, Laila'yı da müzeye götür. Jean'i bizimle bırak! Ona kampüsü gezdirdin mi?"

"Ona önemli noktaları gösterdim," dedi Jeremy.

"Programını yapmadan önce mi?" Cody sordu. Jeremy başıyla onaylayınca, Jean'e işaret ettiler. "Sonra sizi düzgün bir tura çıkaracağız ve binalarınızın nerede olduğunu göstereceğiz. Bir tane koy kaosa biraz düzen getirecek ve sizi nelerin beklediğine dair daha iyi bir fikir verecektir. Hatta sana pişirmek zorunda olmadığın bir şeyler bile yediririz."

"İyi şanslar," dedi Laila kuru bir sesle, Cat "Bir gün usta bir şef olacak, sen sadece izle," derken bile.

"Seni asla anlamayacağım," dedi Cody, sesinde sadece sevgi vardı.

Cat, Jean'e "Cody yulaf ezmesinden daha karmaşık bir şey yapamaz," dedi ve Cody'ye suçlayıcı bir parmak salladı.

"Neredeyse Jeremy'nin mutfakta olduğu kadar işe yaramazlar. Jeremy'nin özel bir şefi var. Senin bahanen ne?"

"Tembellik," diye itiraf etti Cody tereddüt etmeden ya da utanmadan. "Mısır gevreği ve paket servisle yaşadığın için bu kadar kıjasın," dedi Cat.

Karar verildi.

Cody Jean'e doğru eğildi. "Onu dinleme. Annem on dört yaşında."

Jean bakakaldı. "Yalan söylüyorsun."

"Hayır, bak, burada bir fotoğrafı var." Cody cüzdanını çıkarmak için yana doğru sallandı. Kimliklerini tutması gereken plastik kapağın üzerinde Cody ve Bayan Winter'ın resmi vardı. Jean hangisinin daha korkunç olduğundan emin değildi: kalın neon

Cody'nin fotoğraftaki yeşil saçları ya da Annelerinin boyları korkunç derecede kısaydı. Min Cai ve Emma'dan sonra takımdaki en kısa üçüncü kişi olmalarına neden olsa da Cody'nin beş beşe ulaşmış olması doğanın bir mucizesiydi.

Jean, Cody'nin şu anda küt kesilmiş ve ateş motoru kırmızısı olan saçlarına yan gözle baktı. "Saçının ne renk olması gerektiğini hatırlıyor musun?"

"Ah, sarı," dedi Cody ve Jeremy'ye doğru sırtıttı. "*Doğal olarak sarışın.*"

"Açıkçası bu çok şeyi açıklıyor," dedi Cat. Saati bir uyarı sesi verdi ve melodramatik bir iç çekişle kirli tabaklarını beslenme çantasına doldurdu. "Öğle yemeği gittikçe hızlanıyor her gün, yemin ederim. Hazır mıyız?"

Dağınık bir grup olarak stadyuma geri döndüler. Cat ve Cody yaklaşan bir etkinlik hakkında konuşuyorlardı ama Jean onların çevrimiçi oyunlarından birini konuştuklarını fark edince dinlemeyi bıraktı. Jeremy kör tırnaklarıyla rehber kitabının arkasına düzensiz bir ritim tutturuyordu. Stadyuma dönerken yarı yolda Jean'e bakıp sormak aklına geldi,

"Var mısın? Cody ile gitmeye yani."

"Zamanımı müzeye gitmekten daha pratik bir şekilde değerlendirebilirim."

Cat sözünü keserek kızgın bir şekilde, "Duydum!" dedi.

"Jeremy aynı zamanda berbat bir arkadaş," dedi Laila. "Onu en son kültürlü bir yere götürmeye çalıştığımızda hemen ortadan kayboldu. Tuvalete gideceğini söyledi ve hediyelik eşya dükkanının yanındaki kafede uyuyakaldı. Gelmediğini fark etmemiz neredeyse bir saatimizi aldı. geri."

Jeremy onun suçlayıcı bakışına dişlek bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Beni özlemediysen bile, zarar yok, faul yok."

İlk dönenler arasındaydılar ve Koç Jimenez onları bekliyordu. Jean'e işaret etti ve hızlı bir kontrol için onu hemşireler koridoruna gönderdi. Jeffrey Davis bugün görev başındaydı ve Koç Rhemann onları bekliyordu.

onunla birlikte. Jean, uysal davranışının Rhemann'ın beğenisini kazanacağını umarak Davis'in dürtme ve kışkırtmalarına sessizce katlandı. Davis bir karar vermek yerine sadece eliyle işaret etti ve odadan çıktı. Jean kapalı kapıdan Rhemann'a baktı.

Rhemann'ın boynunda asılı duran düdüğü.

"Takım arkadaşlarınız oybirliğiyle Bugün seni antrenmanlara sokmalıyım," dedi Rhemann. "Davis fiziksel olarak buna hazır olduğunu düşünüyor gibi görünüyor ama ben aklının nerede olduğunu bilmek istiyorum." Kollarını göğsünde kavuşturdu

ve taburesini Jean'e yaklaştırdı. Onunla göz göze gelmeye çalışıyordu ama Jean bunu kolayca atlattı. "Thompson şiddetin sana iyi geleceğini düşündüğünü itiraf edecek kadar dikkatsizdi ama kendine ya da onlara zarar vereceksen seni orada istemiyorum."

"Evet, Koç."

"Bugün bir Trojan olarak oynayabilir misin?" "Evet, Koç."

"Bunu düşünebilirsin," dedi Rhemann alaycı bir ifadeyle.

"Düşünseydin sana daha çok güvenirdim."

"Evet, Koç."

Rhemann onu inceledi. Oturdukları süre uzadıkça Jean yanlış bir şey yaptığından daha da emin oluyordu. Yoksa Rhemann onun tekrar cevap vermesini mi bekliyordu? Jean sırası gelmeden konuşmanın olası sonuçlarını tarttı ve sessizliğin daha iyi bir hareket tarzı olduğuna karar verdi. Sonunda önce Rhemann çatladı.

"Dr. Dobson ile ilk seansınız ne zaman? Dobson'la ilk seansınız ne zaman?" diye sordu.

"Ağustos'un ilk haftası, Koç," dedi Jean.

"Ve işte orada," diye yorgun bir yanıt verdi. "Geçen Perşembe tam bu noktada oturdun ve onu arayacağını söyledin. Eve gider gitmez, demiştin." Bir süre bekledi ama Jean sessiz ve donmuş bir halde oturuyordu. "Burada senin için yapabileceğimiz çok şey var. İhtiyacın olan yardımı aldığını bilmek istiyorum."

Jean onu kurtarabilecek tek şeye sarıldı: "Beklenmedik bir misafirim vardı, Koç."

Rhemann'ın yüzü anlaşılmazdı. "Neil Josten. Başını belaya mı sokuyor?"

O arızalı ahmak, Jean'in başına bela açmak için var olmuştu. ama Jean sadece "Hayır, Koç" dedi. Bunun yeterince güven verici bir cevap olmadığı anlaşılmazca ekledi: "Ondan bu konuyu araştırmasını istemiştin."

benim için bir şey, o yüzden sonuçları paylaşıyordu." Yeterince kolay bir yalandı, çünkü FBI'a söylediklerinin temeli buydu.

Neil, Browning'e Stuart Hatford'un ne bulduğunu öğrenmek için Los Angeles'ta olduğunu söylemişti-

Bileğindeki parmakların sıcak ağırlığı onu tehlikeli düşüncelerden uzaklaştırdı ve Jean neredeyse Rhemann'ın yüzüne bakarken irkildi. Elinin arkasında yarım ay şeklinde izler bıraktığını fark edince duraksadı. Yavaşça tutuşunu gevşetti ve Rhemann kısa bir süre sonra onu serbest bıraktı.

"Ve sahada olmak için yeterince sağlam olduğunu düşünüyorsun," dedi Rhemann.

Bu tam olarak bir soru değildi ama Jean, Rhemann'ın gözüne tekrar girmeyi başaramazsa bütün öğleden sonra tribünlere gönderilmesine iki saniye kaldığını biliyordu. Jean, "Bu benim performansımı etkilemeyecek, Koç," dedi, bir elini şakağına götürdü. "Ben mükemmel bir Court'um; her zaman oynayabilirim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Lütfen bunu kanıtlamama izin verin."

"Artık mükemmel bir Mahkeme olmadığı hiç aklınıza geldi mi?" Rhemann sordu. "Bu Moriyama'nın saplantılı hayaliydi ve ne yazık ki artık aramızda değil. Day onun yerini reddetti ve Josten sadece birkaç aylığına onun numarasını aldı. Sen ayakta kalan son adamsın. Ben değilim."

yeteneğinizi ya da adanmışlığınızı sorguluyorum," diye ekledi ve Jean'in tartışmasını bekliyormuş gibi elini kaldırdı, "ama bu dar hayalin ötesine bakmaya başlamalısınız. Eğer mükemmel bir Mahkeme yoksa, sadece sen varsın ve

seninle ilgilenmek. Bunu bir an önce öğrenmelisin. Anladın mı?"

"Evet, Koç."

"Bunu söylerken bana bak."

Jean bakışlarını yukarı kaldırdı ve Rhemann'ın yüzündeki ifadeden "Evet "in doğru cevap olmadığını hemen anladı.

"Deniyorum, Koç," diye düzeltti ve

Rhemann'ın ifadesindeki sertliği biraz olsun gidermeye yetmişti.

"İşte anlaşma," dedi Rhemann ve Jean'in dinlediğinden emin olmak için bekledi. "Herhangi bir sorun çıkarsa kendinizi geri çekmeniz koşuluyla bu öğleden sonra tatbikatlara ve antrenmanlara katılmanıza izin vereceğim. Üstelik

Jean cevap vermeden önce, "Dr. Dobson'ı aramanızı ve Ağustos ayında normal programınız başlayana kadar haftada bir kez sizinle konuşup konuşamayacağını sormanızı istiyorum. Yanıtının ne olduğunu görmek için yarın sizi takip edeceğim."

Jean bundan başka bir çıkış yolu göremiyordu. "Peki, Koç."

"Pekâlâ." Rhemann sandalyesini Jean'in alanından çekti ve "Git giyin," dedi.

Jean, Rhemann'ın da aynı şeyi yapacağını düşünerek dolabına yöneldi.

fikrini değiştirdi. Kaskını kancasından çıkarır çıkarmaz, Cody yüksek sesle bir yipping sesi çıkardı. Defans oyuncularının geri kalanı da giderek artan bir sesle bunu tekrarlardı ve Jean, Cat de katılınca ona şaşkın bir bakış fırlattı. O sadece sıırttı ve cesaretlendirmek için kaskını onunkine vurdu. Jean çizgiyi yarı deli bir kayıp olarak yazdı ve üstünü değiştirmeye odaklandı.

Jimenez ve White sırayla Truvalıları çalıştırdı: intihar koşuları, koni talimleri ve kalçalarını iyice ağrıtan ve sırtlarından sürekli ter akmasına neden olan yarım düzine başka egzersiz. Bir hafta sonra Trojans'ın kendi standartlarını nereden değiştirdiğini hatırlamak daha kolaydı -ya da Kuzgunların nereden değiştirdiğini, Jean emin değildi- ve Jean koçların önüne koyduğu her şeye kendini vermekten memnundu. Exy'yi düşünmek kolaydı,

ve diğerlerini bastırarak kadar gürültülü ve büyüktü.

Günün ilk eşli alıştırmaları basit bir alıştırmaydı: birbirlerini geçme alıştırmaları için basit bir itme ve kakma. Jean geçen hafta boyunca Jeremy ile çalışmıştı ama bugün Derrick vahşi bir gülümsemeyle koşarak geldi.

"Tamam, tamam, görelim bakalım," dedi. "Duruşumun neden kötü olduğunu göster bana."

"Zaten biliyor olmalıydın," dedi Jean, Derrick onun önüne yerleşirken.

White henüz düdüğünü çalmamıştı ama Derrick hareket etmeye başlamıştı bile, neredeyse fark edilmeyecek şekilde sallanıyordu. Bu ona ayaklarının üzerinde sallanıyordu, Jean'in varsayımına göre topuktan parmağa ve yanlara doğru hafif bir salınım, bir hevesle yön değiştirmesini kolaylaştırıyordu. Rahatsız edici olmasının yanı sıra, ölümcül kusuru

Tahmin edilebilirdi. Derrick'in daha önce söylediği gibi: sadece kendisinin duyabildiği bir müzik eşliğinde sallanıyordu. Bir müziğin kölesiydi.

ve Jean çok az bir çabayla sayabildi. White düdüğü çalar çalmaz Jean ayağını ileri attı. Tam ayağını kaydırırken Derrick'in ayağının altını yakaladı ve Derrick anında dengesini kaybederek sendeledi.

Derrick tökezlerken, "Tehlike, Will Robinson," diye bağırdı.

Ekipte böyle biri yoktu, bu yüzden Jean sessizce onun tekrar yerini almasını bekledi. Derrick neredeyse hemen ritmine geri döndü ve Jean düdüğü beklerken boş boş saydı. Bu zamanlama

İkinci kez Derrick'in bir adım atmasına izin verdi ama Jean onu takip etmeye çalışmadı; buna gerek yoktu. Sadece ayağını yana doğru savurdu ve ayak parmaklarını tekrar Derrick'in kavisinin içine soktu.

"Teknik olarak konuşursak, çelme takmak Truva usulü değildir," dedi Derrick başlangıç pozisyonuna geri dönerken. Yine de gülümsüyordu, sanki bütün gün uğraştığı en komik şey buymuş gibi. "Yani bu akıllıca ve hepsi ama eğer etrafından dolanırsan

Rakiplerimize tekme atarsan Koç seni çizgiden çeker." "Bu takımın tek kurtarıcı özelliği yetenekli olması," dedi Jean sinirlenerek. "Etrafta itilip kakılmaktan aldığınız heyecan

saçma."

"Anladığın zaman sen de anlayacaksın."

"Kendi sesini duymak için saçma sapan konuşuyorsun," diye suçladı Jean onu.

Derrick patlayıcı bir of çekti ve gözlerini devirdi, ardından White'ın ıslık sesiyle harekete geçti.

Derrick'in uyarısına rağmen, Jean onun kemerini üst üste üçüncü kez tekmeleyecek kadar kötü niyetli hissediyordu. Derrick'in karşılık olarak ona gönderdiği bakış neredeyse acır gibiydi.

"Mesele şu, tamam mı?" Derrick dedi ki. "Kuzgunlar çok iyi, bunu kimse inkâr edemez. İnanılmaz yetenekliler, çok hızlılar, sadece-" Bir vınlama sesi çıkardı ki Jean saygı ve kıskançlık seviyesini ifade etmesi gerekiyordu. "Ama oyun tarzlarında çok fazla nefret var. Biri onlara tek bir kart bile almadan maç kazanmalarını söylese, bunu yapamazlar."

Jean, "Cezalar ve kartlar oyunun bir parçasıdır," dedi. "Onlara tabuymuş gibi davranmanın hiçbir faydası yok."

"Gördün mü, işte burada kayboluyorsun." Derrick sopasını Jean'e doğrulttu. "Biz burada oooh, kavga etmek çok çocukça, asla bu kadar alçalamayız, oooh gibi değiliz. Sanki..." Bu sefer Jean'in tekmesi neredeyse düşmesine neden olacak kadar sertti ama Derrick sadece yüzünü buruşturdu ve yerine oturdu. "Bu üstün olmakla ilgili değil, daha iyi olmakla ilgili. Bu mantıklı mı?"

"Hayır."

"Beni durdurabilmenin tek yolu beni tekmelemek ve Derrick, "Bana zarar veriyorsun," dedi. "Ve belki de karşılaşmalarımızda her zaman siz kazanacaksınız. Ama eğer yetenek değil de kirli numaralar yapıyorsan geri dönersek, sonunda hala daha iyi bir oyuncuyum. Değil mi? Bizim için heyecan verici olan da bu: şiddete ve ucuz atışlara başvurmadan zirveye çıkmanın bir yolunu bulmak. Biz rakiplerimize zarar vermemiz gerekiyor. Daha hızlı ve kayganız ve sahada daha iyi hareket ediyoruz. En son ne zaman birden fazla sonbahar maçı kaybettik?"

"Takımınızın geçmişini o kadar yakından incelemedim." "Ah, önemli değil, ben de cevabı bilmiyorum."

Bu sefer Derrick beklenmedik bir şekilde yan yan vuruşunun olması gereken yerde ördü ve Jean'i kolaylıkla geçti. Dizlerinin üzerine çöktü ve maç kazandıran bir golü kutlar gibi kollarını havaya kaldırdı, zafer çığlıklarını sahanın tavanına atabilmek için başını geriye eğdi. Jean bir omzuna bir ayakkabı yerleştirip onu itmeden önce sadece bir an onu izledi.

"İşin tüm eğlencesini kaçırıyorsun, neden yapmıyorsun!" Derrick ayağa kalkarken homurdandı.

"Exy'nin eğlenceli olması gerekmiyor," dedi Jean.

Derrick durup ona baktı. Bir dakika sonra, "Ne oluyor?" diyebildi. "Tabii ki öyle. Hey hayır," dedi Jean arkasını dönmeye başladığında Jean'in raketini yakalayarak. "Sen *Jean Moreau* gibisin. Mükemmel bir kort. Ne demek eğlenceli değil? Sen böyle oynuyorsun ve ne yani, her şey can sıkıcı bir angarya mı? Senin gözünde bu kadar değersiz olduğumuz için etkilenmeli miyim yoksa dehşete mi düşmeliyim bilmiyorum."

"Değiller," dedi Jean, çünkü bu takım ne kadar sinir bozucu olsa da Jean onların yetenekleri hakkında yalan söyleyemezdi. "Buraya transfer olmayı kabul etmemin tek nedeni, takımınızın zamanımı harcamaya geçecek kadar iyi olması."

"Ama eğlenceli olmak zorunda," dedi Derrick, en önemsiz ifadeye bir midye gibi yapışarak.

"Neden?" Jean sordu. "Eğer değilse oynamayı reddedecek misin?"

Derrick düşünürken yüzünü buruşturdu. Sahanın öbür ucundaki White bu alıştırma setinin bittiğini işaret eden düdüğü çaldı. Jean arkasını dönmeye başladı ama Derrick sopasını bırakmayı reddetti. Jean çekiştirdiğinde onu takip etti ve sonunda bir yanıt verdi:

"Evet, isterim. Her gün güneş ışığı ve kedi yavruları olduğunu söylemiyorum ama Exy eğlenceli olmalı. Eğlenceli olmaktan çıkıp sadece yapmak zorunda kaldığım yorucu bir şey olmaya başladığında, benim için çekip gitme zamanı gelmiş demektir.

"Yani, şu anda başka seçeneğim yok," diye kabul etti Derrick. "Bursum ve diğer şeyler yüzünden. Ama

Mezun olduktan sonra mı? Eğer tekrar zevk almaya başlamamış olsaydım, bir kek gibi bırakır ve peşinden koşacak yeni bir şey bulurdum. Hayat her zaman mutsuz olmak için çok kısa. Sen Buradan ayrıldığınızda gerçekten oynamayı bırakacak mısınız?"

Jean'ın göğsündeki o şiddetli kıvrım keder olabilirdi; asitli bir kızgınlık olması da bir o kadar muhtemeldi. "Oynamayı asla bırakmayacağım," dedi ve "*bırakamam*" üzerinde durmadı. düşüncelerine karşı ikinci bir kalp atışı gibi yankılandı. "Ben buyum işte."

"Bunu geçen hafta tanışma toplantısında da söylemiştin," dedi Derrick.

Sonunda Jean'ın raketini bırakırken hatırladı. Jean'i inceledi, ifadesi alışılmadık derecede ciddiydi ve sonunda sordu, "Bunun sadece havalı bir slogan olduğunu sanıyordum, ama gerçekten ciddisin, değil mi?"

Kendini tekrar etmenin bir anlamı yoktu, bu yüzden Jean basitçe gitti. Bir sonraki talim için başlangıç noktasının yarısında Cat'e yetişti ve Cat selamlamak için sopasını onunkine vurdu. Gülümsemesine rağmen gözleri onun yüzünü incelerken dikkatliydi.

"Biraz acımasız görünüyorsun," dedi. "Her zamankinden daha fazla. İyi misin?"

Derrick'in varsayımsal geleceği üzerinde durmak zaman kaybıydı, bu yüzden Jean enerjisini konuşmalarının daha saldırgan kısmına harcadı: Derrick'in daha iyi bir oyuncu olduğu varsayımına. Truva atları olağanüstü bir takımdı ve neredeyse var oldukları süre boyunca da öyleydiler ama Derrick, Riko ya da Kevin'in eline su dökemezdi. Kendini Jeremy'ye denk görecektik kadar bile iyi değildi. Kendisini Jean'den daha yetenekli ilan etmesi Jean'i çileden çıkarmaya yetecek kadar iğrençti. Eğer Evermore'da olsalardı, Jean böyle bir küstahlık yüzünden Derrick'i hemşirelerin gözetimine verirdi.

Burada böyle bir seçenek yoktu.

"Onu yok edeceğim," dedi.

"Umarım abartılı konuşmuyorsundur," dedi Cat.

Jean sadece omuz silkti ve kararı ona bıraktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Jean

İyi ya da kötü, Jean o gün bir daha Derrick'le karşı karşıya gelmedi. Onun yerine antrenmanlarda Ananya, Nabil ve Jeremy arasında rotasyon yaptı. Ananya ve Jeremy, Trojans'ın ikinci yarıdaki ilk forvetleri, Nabil de yedek oyuncularından olduğu için bu, Derrick'i şimdilik akıllardan çıkarmaya yetecek kadar tatmin ediciydi. Bu onun yeteneğiydi.

Ananya hafif bir raket kullanarak kendini satıyor olsa bile, karşı karşıya gelmeyi hak ediyordu.

Tek bir kötü faulün kendisini kenara iteceğini düşünen Jean, o öğleden sonra kendini kontrol altında tutmak için çok fazla enerji harcadı. Rakiplerinin ona bıraktığı aralıksız açıklıkları görmezden gelmek aşağılayıcıydı ve uzun vadede onlara hiçbir fayda sağlamıyordu, ancak Jean şimdilik sopalarını ellerinden söküp almakla yetindi. Ne kadar sıkıcı olsa da, bu ona zaman kazandırdı.

onları analiz etti. Nasıl durduklarını inceledi ve nasıl hareket ettiklerini, durdukları yerden ne sıklıkla sağa ya da sola gittiklerini ve pas vermeden önce kaç adım attıklarını takip etti. Bu üçlünün yıllarca birlikte oynamaktan kaynaklanan bariz bir senkronizasyonu vardı ve birlikte çalışma şekillerini izleyerek elde edilecek pek çok değerli bilgi vardı.

Günün sonlarına doğru Jean nihayet işin içine girmeye yetecek kadar şey görmüştü. Nabil'e suçlayıcı bir parmak sallamadan önce takımların sıfırlanmasını bekledi. "Atışlarını ayarlamak çok uzun sürüyor." Jean'ın görebildiği kadarıyla Nabil'in Ananya'ya göre ikinci planda kalmasının tek gerçek nedeni buydu. Sahada neler olup bittiğine dair olağanüstü bir farkındalığa sahipti ve bir anda dönüş yapabiliyordu, ancak çizginin aşağısındaki potansiyel müdahalenin o kadar farkındaydı ki yeterince önlem almadı.

Riskler. Kuzgunlar'ın tarzına kıyasla tüm oyuncular yavaştı ama bu tahammül edilemeyecek kadar aşırıydı. "Fazla düşünmeyi bırak." "Tavsiyen için teşekkürler," dedi Nabil, "ama ben daha çok

pasın tamamlanmasını sağlamak, pasın kesilmesi riskini almaktan daha iyidir."

"Bu sadece senin yükün değil," dedi Jean ve Nabil'i yerinde tutmak için sopasını onunkinin arkasına geçirdi. "Diğer takımla değiş tokuş yap. Sayı yapmak istediğinde topu istemen yeterli, ben de sana vereceğim."

Nabil birkaç dakika onu düşündü, sonra başını salladı ve raketini çekti. Yarı sahaya doğru koştu ama yolda Derek'e işaret etti. Jean ikisini izledi

Sıradaki yerlerini değiştirmeden önce karşılıklı konuştular. Birden fazla Truvalı yarı dönerek Jean'e düşünceli bir bakış gönderdi ama Jean kendisine ayrılan yere giderken hepsine sırtını döndü.

Yürürken gerindi, omuzlarında ve dirseklerinde hafif bir ağrı hissedene kadar zorladı ve durmak için yavaşladığında parmaklarını esnetti. Bir Raven sahasına çıkmayalı aylar olmuştu ama Jean beş-yedi yılını Raven talimlerinde ustalaşmak. Kas hafızası artık onu yanıltamazdı; yanıltamazdı.

Başlama düdüğü çaldı ve takımlar hep birlikte ilerlediler. Jean'in takımı son sayıyı yapmıştı, bu yüzden Min onları sahaya servis atarak başlattı. Hatırı sayılır bir süre boyunca topu sahanın o ucunda tutmayı başardılar ve ardından Cody topu çalıp Ananya'ya attı. Derek ve Jean aynı anda sahaya indi, Derek Ananya için bir açığı açmaya çalışırken Jean her adımda onu takip ediyordu. Cat'in topu ondan alabilmesi için Ananya'nın onlara doğru bir pas atması gerekiyordu ama Cat'in ağırlığının Ananya'nın hafifliğine çarpmasıyla top olması gereken yerden kısa düştü.

Jean, Nabil'in "Jean!" diye seslendiğini duyduğunda topa neredeyse ulaşmıştı.

Nabil'i bulmak için sadece yarım saniyesi vardı ama tek ihtiyacı olan yarım saniyeydi. Jean daha topu yakalamadan dönüyordu, böylesine uzun bir atış için momentuma ihtiyacı vardı. Nabil'in

Ağına çarptığı anda arkasını döndü ve topu fırlattı. Duvara tatmin edici bir gümbürtüyle çarptı: mükemmel hız, mükemmel aı. Doğrudan Nabil ve Pat'in karşı karşıya geldiği yere doğru gitti ve Nabil'in oraya önce varması gerekiyordu.

Eğer Nabil bir Kuzgun olsaydı, bu yeterli olurdu. Topun kendisine ulaşacağına güvenir ve kaleye doğru kendi şutu için gereken gücü çoktan hesaplamış olurdu. Nabil topu yakaladı ama fırlatmaya hazır değildi. Onun yerine topla koştu ve Nabil kusursuz pozisyonu harcarken Jean Fransızca küfürleri savurdu.

"Aman Tanrım," dedi Derek, raketiyle kaskının yan tarafını kaşıyarak. "Siz böyle yaptığınızda beni hep korkutuyorsunuz."

Jean sinirli bir sesle, "Eğer gerçekten yerine getirebilseydin beni daha çok rktrdn," dedi.

"Topu yakaladı," diye itiraz etti Derek ve sonra oyunun akışı konuşmayı aniden sonlandırmaya zorladı.

Nabil'in tekrar denemesi için bir dakika daha geçti. Derek de çağrıyı duydu ve bu kez ne olacağını biliyordu ama yine de yeterince hızlı değildi. Jean kendinden Nabil'e, Nabil'den kaleye baktı ve topu tüm gücüyle kaleye gönderdi. Nabil st üste ikinci kez topu boşa harcadı ve Jean'in canına tak etmişti. Raketi bir kenara atıp o tarafa doğru gitmeye başladı ama Derek dirseğinden tutup onu durdurdu.

"Sakin ol," dedi. "Kafasını koparmaya çalışmadan önce bunu benimle konuş. Neyi yanlış yapıyor?"

"Bana neden atış yapmayı reddettiğini söyle," diye sordu Jean. "Benden pas istiyor, ben de ona pas veriyorum. tam da gol atması için gereken şey. Başa ıkamayacaksa bunu istememeli."

"Pat tarafından kovalanıyor," diye belirtti Derek.

"Konuyla ilgisi yok," diye ısrar etti Jean. "Kovalamaca olmamalı. Tek yapması gereken ateş etmek."

Derek bunu düşünerek kaşlarını çattı. Sahanın öbür ucunda Cat bir uyarı çığlığı attı.

dikkatleri dağılmıştı. Derek döndü ama Jean topu havada kapmak için uzanmaya başlamıştı bile. Darbenin bıçağını ön kolunda hissetti; Exy eldivenlerindeki tüm koruma, aşırı sopa kontrollerine karşı korumak için bir oyuncunun parmaklarının ve ellerinin arkasındaydı. Jean topu Derek'in raketindeki siğ fileye itti, böylece elini sertçe sallayabildi.

"Onunla değış tokuş yap," dedi Jean. "Hazır olduğunda çağır. Sana tam olarak nasıl ihtiyacın varsa öyle vereceğim. Taşıma. Düşünme. Sadece fırlat."

"Sadece adını mı haykıracaksın?" Derek kuşkuyla sordu. "Ne dediğin umurumda değıl," dedi Jean.

Geriye dönüp bakınca vahim bir hata olduğunu anladı, çünkü birkaç dakika sonra Derek son ses "Oui seğıor!" diye bağırdı.

Avlunun öbür ucundaki Cat skandal yaratan bir sesle, "Alo?!" diye seslendi.

Jean raketinin iplerini daha sonra çözecekti ama şimdilik önemli olan tek şey oyundu. Nabil'i geçmek için üç adım, topa yetişmek için iki adım daha atması gerekti ve Jean topu bıraktı. Pat, işaretli ortağıının Jean'e seslenmesinin ne anlama geldiğini artık biliyordu ama bunu bilmek onu ancak daha hızlı olursa kurtarabilirdi. Bu sefer öyleydi. Derek topu yakaladı ve Hemen topu fırlatmaya gitti ama Pat sopasını topun altına sokarak atışı engelledi. İdeal bir sonuç olmasa da kabul edilebilir bir sonuçtu: en azından Derek kendisine söyleneni yapmaya çalışmıştı.

Mücadelenin son dakikasında Derek tekrar denedi: "Oui oui!"

Buradan iyi bir aç yoktu ama Jean çağırılmıştı ve işe yaraması gerekiyordu. Topu arka duvardan sektirerek ihtiyacı olan boşluğu açtı ve ribaund için hazırды. Elindeki her şeyi pası atmak için kullandı. Yan duvara çarptı, Shane'in kafasının üzerinden uzak saha duvarına çarptı ve Derek'e geri döndü. Bu sefer Pat'i geride bırakacak kadar hızlıydı ama topu yakaladıktan sonra kritik bir saniye tereddüt etti. İçgüdüleriyle savaşıyordu,

Belki de, ama önemli olan tek şey Pat ona ulaşmadan önce Derek'in topu kaleye göndermesiydi.

Bunu başaracak doğru motor kontrolüne sahip değildi; kariyeri boyunca pasları ve şutları üzerinde çok fazla düşünmek zorunda kalmıştı. Burada gol atamazdı, özellikle de Troyalı bir kaleciye karşı, ama denemesi yeterliydi.

Koçlar antrenmanı sona erdirirken Jean Nabil'e baktı. "Anladın mı?"

"Hayır," diye itiraf etti Nabil. "Bundan hoşlandığımı sanmıyorum. Etkileyici olduğu kesin ama çok... steril görünüyor," dedi bir an düşündükten sonra. "Bu benim hayal edebileceğim türden bir numara.

Panikle geri çekilirdim ama tüm oyunumu bu şekilde oynamak istemezdim."

"Kazanacaksın," diye ısrar etti

Jean. "Evet, ama bundan zevk alır mıydım?"

"Muhtemelen kaybetmekten alacağın zevkten daha fazla, eğer gerçekten önemsiyorsan."

Nabil ona sakın bir azarlama bakışıyla baktı. "Umursuyorum," dedi sessiz ama kararlı bir sesle. "İşte bu yüzden kendi bildiğim gibi oynamak istiyorum. Eğer birinci olmak için bir Kuzgun ya da robot olmam gerekiyorsa, o zaman ne anlamı var?"

Mantıklı gelmiyordu ama Jean'in bu tuğla duvarlarla tartışacak hali kalmamıştı. Nabil'i kenara iterek saha kapısına yöneldi ve Nabil onu geri çağırmaya çalışmadı.

Jean, Jimenez'den önce sahadan iki adım atmayı başardı. ve onu hemşireler koğuşuna yönlendirdi. Jean eldivenlerini çıkardı, böylece Davis bileğini üstünkörü kontrol edebildi. Jean bu sorulardan ve dürtmelerden bıkmıştı; Cuma günü iyi olduğunu söylemişti ve cevapları değişmemişti. Sakatlıklarına olan takıntıları sinir bozucuydu, çünkü bu onu sahadan ne kadar kolay çıkaracaklarını gösteriyordu. Ama Jean bir hemşireyle tartışamazdı, özellikle de Koç Jimenez kapı aralığından izlerken.

Sonunda Davis arkasına yaslandı. "Her şey iyi gidiyor gibi görünüyor. Artık sizindir," dedi Davis omzunun üzerinden. "En azından sen onu tekrar pataklayana kadar."

Jimenez parmaklarını bir pazısından kaldırarak Jean'e odadan çıkmasını işaret etti. "O zaman gitmekte özgürsün. Bugün iyi iş çıkardın.

Formun iyi görünüyordu."

"Teşekkür ederim, Koç."

Gecikme yüzünden duşa en son giren birkaç dakika sonra o oldu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Jeremy, Sebastian ve Preston'la sohbet ederken hâlâ spreyin altında duruyordu. Jean bakışlarını ondan ayırmıyordu ama karnında aç bir düğüm oluşmasına yetecek kadar şey görmüştü.

Neyse ki Xavier dikkatini dağıtacak bir şey bulmasını kolaylaştırmıştı. Geçen hafta boyunca Jean, Xavier ortaya çıkmadan önce girip çıkmıştı ama bugün Jean, kaptan yardımcısının onu burada yenmesine yetecek kadar gecikmişti. Jean onu pek düşünmemiş olabilirdi ama Xavier üzerinde siyah bir şortla duş alıyordu. Jean sormayı düşündü ama konuşmaya katlanacak kadar umursamadığına karar verdi, ve diğerlerinden olabildiğince uzakta bir duş başlığı buldu.

Tanner yanında belirene kadar sadece otuz saniye huzur bulabildi. Birinci sınıf arka libero, Jean'e baykuş gözleriyle bakarken öfkeyle saçlarını ovalıyordu. "Böyle pas vermeyi nasıl öğrendin?" diye sormadan önce Jean'in davetsiz varlığını kabul etmesini beklemedi.

"Bariz cevap tatbikatlar olurdu," dedi Jean. "Şey, evet,"

diye izin verdi Tanner, "ama demek istediğim, ben Neredeyse dokuz yıldır oynuyorum ve böyle atamıyorum. Ne tür alıştırılmalardan bahsediyoruz? Bir kitap var mı? Video var mı? Öğretilebilir mi?"

Jean, Evermore'un Raven birinci sınıf öğrencilerinin ustalaşması haftalar ya da aylar süren sekiz hassas alıştırmasını düşündü. Onları mükemmelleştirmek oyunu kazanmanın tek yoluydu.

Edgar Allan'da başarısızlığın sonuçları acımasızdı.

Jean bir an için Tanner'ın gözünden Jean'in yanında başlayan birinci sınıf öğrencisi Ryan'a baktı. Çok şey vaat ediyordu ama beşinci alıştırmayı asla geçememişti. Ne takım arkadaşlarından gördüğü eziyetler ne de koçlardan yediği dayaklar ihtiyacı olan şeyin kilidini açamadı. Bir gün usta

sonunda ona birkaç kez fazla çarptı. Resmi ölüm nedeni, ders aralarında kampüste tur atarken geçirdiği talihsiz bir kaza olan çarpıp kaçmaydı. Ortağı soran herkese itaatkâr bir şekilde hikâyeyi doğrulamıştı.

"Ummm... Bu bir hayır mı?" Tanner sordu.

Jean suyu kapatırken zorla önündeki ters dönmüş yüze odaklandı. "Öğretilebilir. Öğrenilip öğrenilemeyeceği ise başka bir hikâye."

Tanner "Öğrenebilirim," demekte gecikmedi ama Jean çoktan arkasını dönmüştü. "Söz veriyorum!"

"Belki de," dedi Jean kapıya yönelirken kayıtsızca.

Jean tekrar ona yaklaştığında Xavier, "Gerçekten de suya alerjin varmış gibi duş alıyorsun," diye yorum yaptı. "Senin delicesine hızlı olduğunu duymuştum ama bunun bir abartı."

"Askeri duş." Bu kendinden emin açıklama Preston'dan geldi. "Kız kardeşim ne zaman eve gelse böyle hızlıdır."

"Vay canına," dedi Tanner. "Askerlik yaptığını bilmiyordum." Jean yavaşça dönüp ona baktı, yanlış duyduğundan emindi.

Ama Tanner gerçekten ilgilenmiş görünüyordu ve Preston aptallığının farkında olduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Jeremy'nin yapabileceği en az şey, karşısındaki beyinsiz aptallardan utanmış gibi görünmektir.

Kaptanlık yapıyordu ama çok geniş gülümsemesi çaresiz bir kahkaha atmasına saniyeler kaldığını gösteriyordu. Jean ona kaşlarını çattı ve Jeremy sadece başını spreye doğru eğerek yüzünden ve boğazından aşağı su akmasını sağladı.

Hak ettikleri dayak beklemek zorunda kalacaktı; Jean buradan gitmesi gerekiyordu. Kapıdan içeri adımını atarken ekşi bir sesle, "Yetenekli ama zekâsız bir takım," demekle yetindi.

Jean kapının arkasından çarpmasına izin verirken Preston, "Kabalık," diye itiraz etti.

Jean geldiğinde yarım düzine arka sıradakiler soyunmanın çeşitli aşamalarında dolapların başındaydı. Cody'nin bol tişörtü dikkatsizce kurulandıkları yerlerden üzerlerine yapışmıştı ve sadece saç çizgileri boyunca kaydırmak için etek ucunu yukarı çekti. Onlar Dolabından kıyafetlerini indirirken Jean'e gülümsedi ve göstermek için bir kâğıt parçası kaptı.

"Koç Rhemann programınızın çıktısını almayı başardı." dediler. "Yola çıkmaya hazır olduğunuzda bize haber verin yeter." Jean hiç vakit kaybetmeden kurulanıp giyindi, ama Tanner yine de o ayrılmadan önce ona yetişmeyi başardı. Backliner bir havlu hatırlamıştı ama kurumak için yavaşlamamıştı ve Jean'in yoluna dikildiği yerde su birikintileri bıraktı. Çenesini kaldırdı meydan okudu ve ısrar etti, "Öğrenebilirim. Sadece bana bir şans verin."

Israrı umut vericiydi ama Jean ona kenara çekilmesini işaret etti. "Bu ek mahkeme süresi gerektirir. Buna izin verecek yetkim yok."

Tanner yerinden kıpırdamadı. "Koç Jimenez verebilir. Ona sorarım." Hem kaptanını hem de kaptan yardımcısını atlayıp doğrudan bir koçtan iyilik istemeyi uygun bulması tiksindiriciydi. Jean böylesine küstahça bir ifade karşısında sırtındaki tüm kasların gerildiğini hissetti. Cody'nin ona gönderdiği bakış, ifadesinin onu ele verdiğini söylüyordu ama Tanner onun kaç satır yazdığını fark edemeyecek kadar kendini tartışmaya kaptırmıştı.

geçiyordu. "Eğer o evet derse, bu senin evet dediğin anlamına gelir, değil mi? Tek takıntın bu mu?"

Cody dirseğini Tanner'ın omzuna dayadı ve "Günün bu saatinde ondan ne koparmaya çalışıyorsun?" diye sordu.

"Bana talim öğretmesini istiyorum."

Cody kaşlarını çatığında Jean, "Kuzgun talimleri," diye açıkladı.

"Evet, Kuzgun alıştırmaları," diye heyecanlandı Tanner. "Onun gibi pas vermeyi öğrenmek istiyorum."

"Belki de Koç'un kapısını kırmadan önce giyinmelisin," diye önerdi Cody kollarını kaldırırken. "Ama bu gece planlarımız var, o yüzden Jean'i çalıyorum. Bugün ayrılmadan önce soracak zaman bulursan, bana cevabını mesaj at.

Jean'e haber veririm. Numaram sende var, değil mi?"

"Anladım," diye söz verdi Tanner ve sıranın en ucundaki dolabına doğru koşmaya başladı.

Cody, Jean'in bakışlarını yakaladı ama Jean'in onu takip etmesi için cesaretlendirilmesine gerek yoktu. Ananya'yla aynı anda grevcilerin sırasına ulaştılar. Ananya'nın eline dokunması Pat'i Derek ve Derrick'le yaptığı konuşmadan uzaklaştırmaya yetti ve dörtlü bir vedalaşma korosuyla kapıya yöneldi.

Pat kapıyı onlar için açık tuttu ve serbest kalır kalmaz elini Ananya'ninkine attı. Diğer elini Cody'ye uzattı. Cody bunu görmedi ya da

Yapmamış gibi davrandılar ve Jean'in programını incelemekle meşgul oldular. Pat oflayıp pufladı.

bıkkınlık ve sevgiyle kampüse doğru yola koyuldular.

Cody bir adım geri çekildi, ama Jean onların güvenli olduğunu düşündükleri anda Pat ve Ananya'nın arkasından baktılar.

Cody onun fark ettiğini fark etti ve boğazlarını temizledi. Pat ve Ananya'yı takip ederken Jean'in çarşafını ona doğru çevirerek, "Tamam, bak," dediler. "Kolay bir işiniz var. buradaki program: sınıflarınızın dördü aynı binada ve sonuncusu o kadar da uzakta değil. İyi bir şey, çünkü iki tarafında da sadece on dakikalık boşluk var. Cuma günleri de sadece bir ders var. Bu güzel, deplasman maçlarımızda işimizi kolaylaştıracak."

Lyon'a henüz varmışlardı ki Cody Tanner'dan haber aldı. "Rhemann ve Jimenez yarın sabah seni stadyumda istiyorlar," dedi Jean. "Sensiz havuzda olacağız, yani iyi bir zamanlama. Görünüşe göre bu gizemli tatbikatları imzalamadan önce görmek istiyorlar."

Jean anlayışla başını sallayınca Cody hızlıca bir yanıt verdi ve Jean'ın programını uzattı. "Tamam, bu sonbaharda her sabah saat altıdan yedi buçuğa kadar burada buluşacağız.

Tek günlerle başlayalım: Pazartesi, Çarşamba, Cuma. Buradan nereye gideceksiniz?"

Ve böylece gittiler: önce spor salonundan Shane'le iş yazımı dersi alacağı Hoffman Hall'a, oradan da Jeremy'yle birlikte tekerlek fırlatacakları Watt'a.

Daha sonra ilk binaya geri döndüler ve önünde durduklarında

Cody zaferle gülümsedi. Jean

düşündü ve tatmin oldu: soluk taştan sade bir binaydı, diğerlerinden sıyrılmak ve kolay bir işaret olmak için yeterince yüksekti.

Cody, "Salı ve Perşembe günleri buraya geliyorsunuz ve son iki dersiniz için burada kalıyorsunuz," dedi. "Ne kadar sıkıcı."

Ananya boştaki elini kaldırarak Hoffman'ın ötesini işaret etti. "Şurası kampüsün sınırı," dedi ve dikkatini verdiğiinden emin olmak için Jean'e baktı. "Parka ve stadyuma kolayca ulaşabilirsin ama yaya geçidi bulmak için biraz aşağı inmen gerekecek. Çok da önemli değil. Sanırım son dersinizden sonra açık bir döneminiz olduğunu hatırlıyorum."

"Bir saat on dakika," diye onayladı Cody, eğilerek Jean'ın programını kontrol etti. Haftanın dört günü Jean'ın dersleri saat bir buçukta bitiyordu ve Trojans'ın öğleden sonraki antrenmanları saat üçten sekize kadar sürüyordu. Cody, Jean'ın pazartesi ve çarşamba günleri seramikten sonra aldığı istatistik dersini işaret ederek, "Bu derste ben de sizinle, sonrasında yiyecek bir şeyler bulacağımızdan emin olacağım. Antrenörler tenefüste bize atıştırmalık bir şeyler veriyor ama gerçek bir akşam yemeği için sekiz buçuk dokuza kadar beklemek berbat bir şey."

"Geç akşam yemeklerini severim," dedi Pat, neredeyse özür dileyerek.

"Garip," diye homurdandı Cody. "Ama yemekten bahsetmişken, ben ölmeden önce yemeye ne dersin?"

"Malai kofta sever misin?" Ananya sordu. Jean bunun bir yer mi yoksa yemek mi olduğundan emin değildi ama Ananya sadece başını salladı

kaşlarını çatarak ona şaşkınlıkla baktı. "O zaman bunu alacağız. Hoşuna gidecek, bundan eminim."

"Belki." Cody Jean'e baktı. "Laila senin seçici bir yiyici olduğunu ima etti."

"Dikkatli," diye düzeltti Jean, biraz soğukça.

"Sen öyle diyorsan," dedi Cody.

"Sanki Laila o şeyi içerken başkalarının yeme alışkanlıkları hakkında yorum yapabilirmiş gibi... o şeyin adı neydi?" Pat yardım için Cody'den Ananya'ya baktı. "Şu garip çayın içinde içinde çiğneme topları var."

Cody, "Kesinlikle iğrenç," derken Ananya, "O kadar da kötü değil," diye itiraz etti.

"Korkunç," diye katıldı Jean ve Ananya yenilgiyi kabul etti.

Kampüsün kuzey ucuna doğru yola koyuldular. Yakınlarda bir yaya geçidi vardı ama günün bu saatinde komşu trafik ışıkları, yaya geçidi olmadan Jefferson'ı güvenle koşarak geçebilecekleri kadar boşluk yaratıyordu. Ananya'nın gittiği restoran hedefledikleri yer çok uzakta değildi. Sadece iki masa doluydu ama Ananya mekânı bu kadar ölü bulduğu için memnun görünüyordu.

"Yaz burada gerçekten daha iyi," dedi. "Okullar açılır açılmaz burası tam bir tımarhane olacak."

Ortada masalar ve duvar boyunca kabinler vardı. Ananya ikincisini istedi ve Pat'in sırtına nazik bir el koydu. Jean bakıştıklarını fark etti ve Cody'nin kabine ilk ulaşmasının nedeninin bu olduğunu düşündü. Pat yanlarına kaydı ve Ananya, Cody'nin karşısındaki yere otururken Jean'e güzel bir gülümseme sundu. Jean kimin yanına oturduğunu umursamıyordu ama yine de Cody'ye doğru baktı. Cody peçeteleri sehpadan çekerken rahatlamış görünüyordu, bu yüzden Jean tartışmadan oturdu.

Ananya, "Misafirliğimizi şımarttığınız için size ikramımız," dedi. "Alerjiniz var mı? Yok mu? O zaman her şeyden biraz alacağız."

Jean onun abarttığını düşündü, ama sunucu su bardaklarını dağıtmak için geldiğinde Ananya'nın hafızasından yemeklerin bir listesi vardı. Jean anladı

Çok azı, çünkü sadece bir ya da iki isim İngilizceydi,

Ama Cody ve Pat'in birkaç seçeneğe verdikleri mutlu tepkiler, onların da takip edebildiklerini gösteriyordu. Jean'in içi rahat değildi ama endişelenmek için henüz çok erkendi.

Üçü hızlı ve neşeli bir sohbet içinde bir konudan diğerine geçtiler. Onun da katılması için boşluk bıraktılar, Uzun süre sessiz kaldığında araya bir soru sıkıştırıyordu, ama Jean mümkün olduğunca bunun dışında kalmaktan memnundu.

Huzur ilk yemekler gelene kadar sürdü ve kızarmış hamurları görünce Jean koltuğunda geriye yaslandı. Diğerleri de hemen kapışmaya başladı. Ananya kendininkini açıp içini gösterdi, sanki bir şekilde bezelye ve patates

Dolgu, dışardaki felaketi telafi edecekti. "Kızarmış," dedi.

Cody, "Çok lezzetli," dedi. "Eğer seninkini istemiyorsan, ben alabilir miyim?"

"At gitsin." "Kesinlikle olmaz."

Daha fazla tabağın gelmesiyle bölündüler ve Jean önüne konan yabancı yemekleri giderek artan bir hoşnutsuzlukla izledi. Kaselerin içinde parçalar vardı.

sos ve krema, pilav ve etle dolu tabaklar ve renksiz bir sürüntüyle kaplanmış küçük bir ekmek yığını. Sıcak maya ve ağır baharat kokusu masanın üzerine sinmiş, et ve peynirin iştah açıcı kokuları da bu kokuya karışmıştı.

Ananya uzun bir alıştırmamanın verdiği rahatlıkla tabakları yeniden düzenliyor, bu çılgınlığa yeni bir düzen getirirken isimlerini ve baharat seviyelerini söylüyordu. Jean, Ananya işini bitirene kadar tavuk ve kuzu yemeklerini vejetaryen olanlardan ayırdığını fark etmedi. Sonuncular bile tedirgin ediciydi: Jean'in görebildiği sebzeler yarı yarıya et suyuna ve koyu et suyuna gömülmüştü. Jean bunların hiçbirisiyle ne yapacağını bilmiyordu ve kızarmış bir börekle başladıktan sonra ona güvenebileceğinden de emin değildi.

"Ne ile başlamak istersin?" Ananya ona sordu.

"Hiçbir şey," dedi Jean. "Bunların hiçbiri uygun görünmüyor."

"Uygun," diye yineledi Ananya, alınmıştı. "Ne açıdan?"

Jean bunu açıklamanın en basit yolunu düşündü ve Cat'in yorumunda karar kıldı. "Makro besinler," dedi ve İngilizce'den çok Fransızca çıkınca kaşlarını çatı. Tekrar denedi, özenli bir dikkatle seslendirdi ve Ananya'nın yüzündeki boş ifade yerini anlayışa bıraktı.

"Kuzgun yemekleri personel tarafından sağlanıyor.

-Antrenmanda başarılı olmak için tam olarak ne gerekiyorsa onu alın. Cat bana bu rakamlara uygun yemekler yapmayı öğretiyor. Ne olduğunu bilmezsem bunun hesabını veremem."

"Bu konuda çok fazla düşünüyorsun," dedi Pat. "Bu sadece bir öğün."

"Beslenme konusundaki saygısızlığın gurur duyulacak bir şey değil," diye uyardı Jean onu.

Ekmeklerini bir kenara bırakırlarken Cody, "Bize birkaç örnek ver," diye önerdi. Jean itaatkâr bir şekilde kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeğini parmaklarıyla saydı. Belki de bir hataydı: takım arkadaşları ona ikinci bir kafası çıkmış gibi bakakalmıştı. Sesini ilk bulan Cody oldu. "Her

tek bir gün. Jean," diye üstelediler, Jean onlara kaşlarını çatmakla yetince, "bana biraz çeşitlilik olduğunu söyle."

Jean bunu düşündü. "Bazen bize meyve getiriyorlardı." "Doğru," dedi Ananya, lafı uzatarak. "Ummm. Tamam. Bırak Düşüneyim." Ananya'nın önündeki tabağı düşünürken yüzünde beliren dalgın ifade güven telkin etmiyordu ama sonunda, "Biryani?" dedi ve Cody uzak köşeden bir tabak uzattı. Ananya tabağı Jean'in bardağının yanına koydu. "İtiraf etmeliyim ki normalde yemek konusunda bu kadar katı düşünmem, ama bu yeterince yakın bir eşleşme olmalı."

Olması gereken yeterince iyi değildi. Jean servis yapmak için hiçbir harekette bulunmadı. "Nedir bu?"

"Tavuk biryani," dedi.

Jean parmak uçlarındaki malzemeleri sayana kadar ona baktı. Basmati pirinci dışında listelediği her şeyi biliyordu ve Jean yemeğe baktı. Üzerinde

Yüzeyde kulağa güvenli ve kabul edilebilir geliyordu ama Cat'in kolay uzmanlığı olmadan Jean bocalıyordu. Yanlış toplama ya da Ananya'nın dikkatsizce bir malzemeyi atlama ihtimali vardı. Jean bunu riske atamazdı. Biryani'yi ulaşamayacağı bir yere koydu.

"Hayır," diye tahmin etti Ananya, bariz bir hayal kırıklığıyla. "Sadece tavuk ve pilav," diye itiraz etti Cody.

"Ben daha önce

Öğle yemeğinde bunu yersin."

Jean, "Daha sonra yiyeceğim," dedi. Cody tartışmaya hazır görüldüğünde, "Aç değilim," diye ekledi.

"Kaba olmak istemem ama sana inanmıyorum," dedi

Pat. "Neye inandığınız benim sorunum değil."

"Jean," dedi Pat ve Jean ilk başta ona bakmayı reddedince "Moreau," demeyi denedi.

Jean ona sert bir bakış fırlattı ama Pat bu bakıştaki açık uyarıyı görmezden geldi. Jean'in yüzünü incelerken çenesi inatçı bir tavır takınmıştı. Jean ne aradığından emin değildi ama uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Pat uzandı ve Jean'in tabağına bir yığın kızarmış sebze döktü. Jean, kimse düşünemedi tabağı ondan uzaklaştırdı.

Pat maşayı sağır edici bir takırtıyla yere vurdu.

Ananya uyarmak için elini Pat'e doğru uzattı. "Hayatım, herkesin içindeyiz."

Pat ona bakmadı ama en azından sesini alçaltacak kadar akıllıydı. "Bu vicdanlılık değil, Jean

-Bu korku. Yemek yemekten korkuyorsun." Suçlamasında öfkeden çok dehşet vardı ama Jean yine de tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Edgar Allan ne halt düşünüyordu? Bu normal ya da iyi bir şey değil."

"Bana neyin normal olduğunu söyleyemezsin," diye karşılık verdi Jean, Ananya'nın ondan uzaklaşmasına neden olacak kadar vahşice. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Hayır, ama-"

Jean bunu duymak istemiyordu. Banktan indi ve Ananya onu yakaladığında elini çekti.

"Telefon," dedi ve arkasına bakmadan çıktı.

Kapıyı öyle sert itti ki menteşeleri tehditkâr bir çatırtı çıkardı ve karşidan gelen trafiği izlemek için sokağın köşesine çekildi. Ev buradan çok uzakta değildi.

biliyordu: bu noktadan Jefferson ve Vermont'un kesiştiği ve her gün antrenman için geçtiği kavşağı görebiliyordu. Kısa bir yürüyüş, birkaç dönüş ve tanıdık bir bölgede güvende olacaktı. Bu kadar yakın olması neredeyse zalimceydi.

Arkasında gıcırdayan kapının başka bir dükkândan geldiğini umdu ama birkaç dakika sonra Cody yanına geldi. Jean'in bakışlarını takip ederek, "Eve mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Gidemem," dedi Jean ve ilk kez bunu itiraf etmek onu kızdırdı: "Kuzgunlar yalnız seyahat edemez."

Ben bir Kuzgun değilim sözü şakaklarında keskin bir yankı yaptı. Jean onu pençeleriyle söküp atmak istedi.

Cody, "Yemekten sonra seni eve bırakırım," diye teklif etti. "Tekrar gelir misin?"

Jean, "Önce bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," dedi. "Koç Rhemann'a söz verdim."

Cody başıyla onayladı ve geri çekildi. "Sonra görüşürüz o zaman."

Jean kapının arkalarından kapanmasını bekledikten sonra elindeki telefona baktı. Dışarıyı arama düşüncesi bütün sinirlerini germişti ama Jean IGNORE adı altında kaydettiği numaraya yavaşça ilerledi. Arama düğmesine hafifçe dokunarak tetikledi, bir mesajla kurtulmanın daha kolay olup olmayacağını merak ediyordu, ve sonunda bastırdı. Belki de uyuyordur ve en azından Rhemann'a denediğini söyleyebilirdi.

"Merhaba Jean," dedi Betsy Dobson'ın sesi sadece bir kez çaldıktan sonra kulağına. "Senden bu akşam haber alacağımı umuyordum. hafta."

O zaman haberleri görmüştü. Jean, "Koçum seni aramamı emretti," dedi ve *bunun benim seçimim olmadığını* söylemeden bıraktı. "Ona bu hafta konuşamayacak kadar meşgul olduğunu söyleyeceğim. Tek yapmanız gereken sorarsa bunu teyit etmek."

Jean onun sesindeki gülümsemeyi duydu ve bunu görmezden gelerek sordu, "Şimdi boş musun, yoksa yarın bir ara mı? daha iyi olur mu?"

"Hiçbir zaman daha iyi olmayacak," dedi Jean. "Sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Birbirimize karşı daha rahat olana kadar konuşmayı ben yapabilirim."

Jean, aklına gelen bir anının onu rahatsız etmesiyle duraksadı. "Kevin'in sana söylediği her şeyi bana söylemen için sana izin verdiğini söylemiştin. Öyle mi?"

"Evet, doğru," diye kabul etti Dobson. "Başka bir şey olmasa bile, sanırım nereden geldiğin hakkında ne kadar çok şey bildiğimi bilmeni istiyor. Yeni bir alana açılmaya hazır olana kadar içinde çalışabileceğin güvenli bir alan yaratma potansiyeli var."

Jean düşünürken tırnaklarını alt dudağına bastırdı. Sonunda isteksizce, "Sonra o zaman. Sadece dinleyeceğim."

"Yarın bu saatte olur mu?"

Hayır, diye düşündü Jean, ama sadece "Evet" dedi ve telefonu kapattı.

Tekrar ararsa telefonunu trafiğe fırlatabilirdi ama birkaç dakika sonra ona bir onay mesajı gönderdi: "Moreau - Dobson, 3 Temmuz 19:00 PDT". Jean, Rhemann için kanıt olarak buna ihtiyaç duyacağına karar vermeden önce neredeyse siliyordu. O telefonunu kaldırmaya başladı, sonra kaba bir şekilde Fransızca mırıldandı ve Rhemann'ın gözüne çarpmadan önce iletişim bilgilerini güncelledi. Bu iğrenç görev aradan çıktıktan sonra nihayet içeride takım arkadaşlarına katıldı.

Onu sohbete dahil etmek için birkaç göstermelik girişimde bulundular ama Jean mümkün olduğunca bunun dışında kaldı. Onları incelemek daha ilginçti, çünkü bariz ve kolay bir sevgiyle birbirlerine bağlıydılar. Cody ve Pat Ananya hesabı öderken kalanları plastik kaplara doldurdu ve dördü kısa bir sıra halinde restorandan çıktı.

"Birazdan görüşürüz," dedi Cody.

Ananya kolunu Pat'in koluna doladı. "İyi geceler Jean."

Cody ve Jean bir tarafa giderken, o ve Pat bir tarafa doğru yola koyuldular.

diğerini. Jean'in onlarla arasına koyduğu her adım nefes almasını biraz daha kolaylaştırıyordu. Belki de bu onların yokluğundan çok varış noktasıydı, çünkü Laila'nın evi Sonunda Jean yerleştiğini hissetti. Cody merdivenlerin dibinde onun yanında durdu ve bir paket servis poşeti uzattı.

"Biryani," dedi Cody, Jean'in onaylamaması karşısında sakince. "Yemekler konusunda Cat'e güvendiğini söyledin, o yüzden seninle birlikte gözden geçirmesini iste. Bu konuda söyleyecekleri hoşuna gitmezse, çantayı fırlatıp atmaktan çekinme." Cody arkasını dönmeden önce Jean'in çantayı almasını bekledi ama yavaşlayarak durdular ve sadece birkaç adım sonra geri döndü. "Eğer evde kimse yoksa, bu senin için bir sorun olur mu?"

Jean onların yanından geçip Jeremy'nin arabasının hâlâ yerinde olmadığı yere baktı. "Palmetto State'te yalnızdım," dedi ve isteksizce ekledi, "Bir kez."

Cody'nin ifadesi ciddileşti. "O zaman kalacağım. Nasıl bittiğini duydum."

"Hatırlamıyorum," daha ne olduğunu anlamadan ağzından çıkmıştı, arkadaşları o felaket gününü dikkatle anlatmaya çalıştıklarında kaçındığı sessiz bir itiraftı bu. Jean soğuk suyu ve kırılan camları düşündü. Anahtarının dişlerini başparmağına geçirdi ve "Şu anda bile çoğu bulanık" dedi.

"Belki de en iyisi budur."

"Belki," diye izin verdi Jean ve ikisini de içeri almak için ön kapının kilidini açtı.

Jean, Cat ve Laila'yı aramak için bir tur atarken Cody kapının hemen içinde bekledi. Her oda karanlık ve boştu, bu yüzden Cody ayakkabılarını çıkarıp kapıyı arkalarından kilitledi. Jean'in paket servisi kaldırabilmesi için soluğu mutfakta aldılar. Jean artık neredeyse sinirlenecek kadar acıkmıştı ama suyu çekiştirmekle yetindi.

sürahiyi raftan indirdi. Cody başıyla onayladıktan sonra Jean iki bardak almaya gitti.

"Teşekk rl r." Cody bir tabureye yerleşti ve eliyle işaret etti. "Buzdolabının arkasında ne var?"

Jean'ın Cody'nin neyi fark ettiğini anlaması için bakmasına gerek yoktu. "Onların gülünç karton köpeği. Jeremy onu sürekli bizim odaya taşıyor."

"Vay be." Cody'nin sesi hayranlık doluydu ama köpek hakkında konuşurken. "Böyle mi söylüyorsun? Jeremy." Jean'ın aksanına uymaya çalışarak seslendirdiler. Jean Kırılması gerekip gerekmediğini düşündü ama Cody onun yüzündeki ifadeyi gördü ve aceleyle, "Hayır, hayır, bu çok iyi. Lütfen bunu asla değiştirme. Jeremy," diye tekrar denediler, bu sefer biraz daha iyiydi. "Bahse girerim ilk kez dizlerine vurduğunda söyledim. Söyledim."

Jean bu yola girmeyi reddetti. "Suyunu i ."

Cody bardaklarını doldurdu. "Sana bir şey sorabilir miyim? İstersen yalan söyleyebilirsin."

Jean yüzlerine bir kez baktı ve "Söyleyemezsin" dedi.

Cody'nin ağzında beliren gülümseme Jean'ın hemen reddetmesinin yeterli bir cevap olduğunu söylüyordu ama Cody bunu en ince iğnelemelerle ge iştirecek kadar iyiydi: "Pekâlâ, geriye dedikodusunu yapabileceğimiz yirmi altı takım arkadaşı kalıyor. Kiminle başlayalım?"

Tahmin edilebileceği gibi savunma hattıyla başladılar. Cody bir oyuncu seçti ve ikisi de içgörülerini ve potansiyel gelişim alanlarını karşılaştırdı. Cody kalecilere dokunmayı reddetti ve gülerek kalecilerden çok korktuklarını söyledi.

hiçbirini rahatsız etmedi. Cat ve Laila eve geldiklerinde bayilere yeni başlamışlardı ve kızlar ışığı takip ederek mutfağa gittiler.

Cody, Jean'i otobüsün altına atmak için selamlaşmayı atladı:

"Sonunda! Biraz daha gecikseydiniz Jean açlıktan ölecekti."

Cat yarı yolda sallanarak durdu. "Yemek için dışarı çıktığınızı sanıyordum. Ne oldu?"

"İyi şanslar," dedi Cody Jean'e.

Sempatik görünmeye cüret ediyorlardı. Jean onlara ters ters baktı ama Cody sadece taburesinden zıpladı ve Laila'ya hızlıca sarılıp vedalaştı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Cat daha iyi bir açıklama talep etmek için Cody'yi ön kapıya kadar takip etti. Laila geride kalmış, ciddi bir bakışla Jean'i inceliyordu. Eğer Jean bir şey söylemeyecekti, o da söylemiyordu. Jean odaklandı Cat gelene kadar suyunu içti. Doğruca buzdolabına gitti, paket servisi raftan aldı ve kabı adamın önüne koydu.

"Anlat bakalım," dedi Cat.

Jean onun için hesapladı: önce malzemeler, sonra da en iyi tahminle sayılar. Bazılarını artık ezbere biliyordu: pirinç ve tavuk kolaydı, eğer basmati pirinci herhangi bir yerde varsa Cat'in tercih ettiği kahverengi pirince yakındı. Baharatlar önemsizdi ve yoğurdun nasıl yapıldığını hatırlayamasa da Cat'in onu düzeltebileceğini biliyordu. İşini bitirdiğinde topladı ve onun onaylamasını bekledi.

"Haklı olduğunu zaten biliyorsun," dedi. "Neden yaptığın işe güvenmiyorsun?"

"Yanılıyor olabilirdim."

Cat onun yüzünü aradı. "Ne kadar? Beş ya da altı karbonhidrat mı? İki gram yağ mı? Bu büyük şemada ihmal edilebilir şeyler." Jean cevap vermeyince çatal bıçak takımının plastik kılıfını yırtarak açtı ve çatalla hafifçe burnuna vurdu. "Diyelim ki bir yere bir tane götürmeyi unuttun ve çok fazla yedin. Cody seni sokağa sürükler miydi? Sürükler miydim? Bu retorik bir soru değil Jean," diye üsteledi adam cevap vermeyince. "Bizden korkup korkmadığını bilmem gerek."

"Dövüşemeyen bir takımın mı?" diye sordu gücenerek.

Cat'in gülümsemesi kısa sürdü ama tatmin ediciydi. Jean, "Savaşmayacak bir takımın." demeden önce bile onu kandırdığını biliyordu. Tanrım, bu çok lezzetli," diye ekledi yemeğinden bir ısırık alırken. Alnına bir öpücük kondurmak için masaya doğru eğildi. "Ne yaptığınızı biliyorsunuz. Kendine güven,

Tamam mı? Şimdi solup gitmeden önce yiyin. Eğer gerçekten beğenmezsen, sana başka bir şey yaparız."

Laila omzunun üzerinden işaret etti. "Bize ihtiyacın olursa gel bizi bul. Programım başlamak üzere, o yüzden biz diğer odada olacağız."

Jean onlar gittikten sonra birkaç dakika boyunca yemeğini kabının içinde itip kaktı, düşünceleri karmakarışık ve sonunda bir ısırık aldı. Bu gece hepsine yaşattığı stresten sonra neredeyse nefret etmeyi dileyecekti ama soğuk bile olsa yeterince iyiydi.

Cody ona basit bir "Yedin mi?" mesajı attığında neredeyse bitirmişti.

"Yedim," diye onayladı Jean. Bir süre düşündükten sonra ekledi: "İyiydi."

" :) " Cody'nin cevap olarak gönderdiği tek şeydi, bu yüzden Jean yemeğini bitirmek için telefonunu bir kenara bıraktı.

ALTINCI BÖLÜM

Jeremy

Kuzgunların federal tatilleri tanımadığını öğrenmek, Jeremy'nin sabahına böyle başlayacağını düşündüğü anlamına gelmiyordu. Jean'e kahve fincanının üzerinden baktı, kafeinin vücuduna biraz daha hızlı etki etmesini diledi, böylece Jean'in öfkeyle irkildi. Belki de biri ona takımın Çarşamba günü antrenman yapmayacağını hatırlatmalıydı, ama kim tahmin edebilirdi ki? Jean Fransız'dı ama 4 Temmuz'u bilecek kadar uzun süredir Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşıyordu.

Jeremy üçüncü kez, "Bu bir tatil," dedi.

"Her yıl mı?" Jean sordu.

"Saat gibi işliyor," dedi Cat neşeyle yumurtaları tavaya dizerken. "Fransa'nın savaşta oynadığı rolü göz önünde bulundurursak, bu bayramı kutlamayı vatanseverlik göreviniz olarak görmelisiniz.

Bugün parti yapıyoruz."

"İki yüz yıl önce olan bir şey için antrenman kaçırmak sorumsuzluktur."

"Bazen gerçekten bir ışık huzmesisin," dedi Laila. Kahvesini bir kenara bıraktı ve onu düşünmek için yüzünü ellerinin arasına aldı. "Eğer bu Edgar Allan'da meşru bir tatil sayılmıyorsa, o zaman ne sayılıyor? Yılbaşı ve Noel, sanırım, ama ne..."

Jeremy onun sözünü kesme şeklinden hoşlanmamıştı ama ikisinin arasına bakmadan önce kahvesinin kalanını yudumladı. Jean'in çenesinin inatçı duruşu yeterli bir cevaptı ama Jean bunu dile getirmekten çekinmedi: "Kuzgunlar, şampiyonluklar Ocak ayında başladığında kış tatillerini tanıyamazlar. Bu zaman çok önemli."

Laila, "Bir gün ara vermek zorundalar," diye ısrar etti. "Sakın bana hiç durmadıklarını söyleme."

Jeremy bir an için Jean'in cevabından korktu ama sonra Jean, "Her ayın son günü ve finallerden sonraki ilk dört gün zorunlu dinlenme dönemleridir," dedi.

Jeremy cezvenin ağırlığını test etti ama fincanını henüz doldurmamıştı. "Başka ne zaman?"

Jean ona doğru baktı. "Başka ne zaman?"

"Aman Tanrım," dedi Cat. "Şu andan itibaren her büyük tatili kabul etmeniz gerekiyor. Doğum günün ne zaman?"

"Kasım."

Cat bekledi ama başka bir şey gelmedi. "Herkes gibi Otuz gün mü, yoksa benim için biraz daha daraltmak mı istersin?"

Jean düşünürken başını eğdi ve Jeremy, Jean'in yüzünde bir şüphe izi bulmayı diledi. Çekingenlik nedeniyle Güvensizlik duymak, bu her neyse ondan daha iyi olurdu. Ama Jean düşünmeye devam etti, başparmağını boş boş adaya vurarak düşündü ve eli boş döndü.

Tekrar, "Kasım," dedi ve umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Belki dosyamda bir yerlerde vardır."

"Kendi doğum gününü bilmiyor musun?" diye sordu

Jeremy. Jean ona baktı. "Neden yapayım ki? Şu anda bunun bir önemi yok.

Sonsuza dek."

Jeremy, "Onu tanımamakla hiç tanımamak birbirinden çok farklı iki sorun," dedi. Jean onu başından savmaya çalışınca Jeremy, "Kevin doğum gününü biliyor ve Evermore'da senden daha uzun süre kaldı," dedi.

Jean'in bakışları sabitti. "Ve?"

Bu basit yanıtta meydan okuma Jeremy'nin tereddüt etmesine neden oldu. Yorgun bir ifadeyle, "Ve Kevin'in doğum gününü bilmeyi reddediyor," dedi. kutlayacağız. Ama nedenini sen de en az benim kadar biliyorsundur sanırım." Jean cevap vermedi ama gözlerini kaçırıldı. Jeremy tekrar denedi: "Kuzgunlar doğum günlerini önemsemeseler bile, sen on dört yaşına kadar evde kaldın." Jean'in

Jeremy onun sadede gelmesini beklerken çıkarabileceği tek sonucu çıkarmak zorunda kaldı: "Yani bunun için de bir şey yapmadılar. Gerçekten mi? Kendi ailen mi?"

Cat, Jeremy'ye yüzünü buruşturarak, "Ben de annenle babanın pislik olduğunu sanıyordum," dedi.

Laila tereddüt bile etmedi. "Öyleler."

Jeremy kupasını doldururken, "Teşekkürler çocuklar," dedi.

"Evet, ne zaman istersen." Cat sayfayı karıştırırken dikkati dağılmış gibiydi

telefonuyla aradı. Cat aradığında Jeremy elinde içkisiyle adaya dönmek üzereydi ve Jean'in onun neşeli, "Heyyy, Koç. Sen Meşgul müsün? Bizim için bir şeylere bakabileceğini umuyordum." Jean telefonuna uzandığında eliyle onu başından savdı. "Edgar Allan sana Jean'in doğum gününün ne zaman olduğunu söyledi mi? Evet, onu zaten denedik. Sana neden sorduğuma dair üç tahminim var."

Jean sessizce küfretti ve aralarına mesafe koydu. Jeremy elini uzatarak onu yanına çağırmaya çalıştı ama Jean telefonu kapatana kadar Cat'in yanına bile yaklaşmadı.

"Oh, kahretsin, gerçekten mi? Harika, teşekkürler, sen en iyisisin." Cat zaferle gülümseyerek telefonunu bir kenara bıraktı. "Lisinski ayın dokuzunda olduğunu söylüyor."

"Bir koçu öylece arayamazsın," diye ısrar etti Jean.

"Arayabilirim ve aradım da." Cat takvimi işaretlemeye gitti. "Kullanmama izin verilmeseydi numaraları neden bende olsun ki? Bak!" Jean'in numarasını yazdığı kareye dokundu. birkaç boşluk ileriye saymadan önce. "Cody'den üç gün önce geldin. Çifte doğum günü partisi yapabiliriz. ve sonuna kadar git."

Temmuz ayına doğru her seferinde bir ay geri dönmeye başladı ve Ağustos'ta durakladı. Jeremy onun adadaki notlarını okuyamıyordu ama sayfada ne olduğunu bir bakışta anladı. Zaten. 27 Ağustos derslerin ilk günüydü ve ondan iki hafta önce Jean ve Kevin'in ortak mülakatı vardı. Cat 11^(inci)'ye dokundu, konuyu açmamaya karar verdi ve sonunda Temmuz'a geri döndü. Bu ay üzerine yazdığı tek şey

en altta yıldızlı bir not vardı: 23 Temmuz'da birilerinin Tilkiler'i kontrol etmesi gerektiğine dair bir hatırlatma.

"Hemen geliyor," dedi Cat, aynı setle dikkati dağılmış bir halde günler. Parmağını hafta boyunca gezdirdi ve omzunun üzerinden Jeremy'ye acımasız bir bakış gönderdi. "Kevin bu konuda bir şey söyledi mi?"

"Hayır," dedi Jeremy ve itiraf etti, "Ona sormadım. Ne söyleyeceğimden emin değilim."

"Umarım takım arkadaşın beraat eder, XOXO' mu?" Cat takvimden uzaklaşırken önerdi. "İnternette Aaron'un jüri hakkından feragat ettiği söyleniyor, ama Bu söylentiler henüz güvenilir bir kaynağa dayanmıyor. Riskli bir iş, kararını tek bir adama emanet etmek, ama muhtemelen Tilkiler'in itibarını göz önünde bulundurursak en iyisi. Adil olmak için kime güvenebilirler ki?"

Laila içini çekti. "Gerçekten hiç şansları yok, değil mi?" "Belki de bu onların yılı olur," dedi Jeremy.

Jean bunu bir kenara bıraktı. "Geçen yıl onların yılıydı."

"Elbette," dedi Laila kuru bir sesle. "Ölümcül aşırı dozu, adam kaçırmayı, cinayet suçlamalarını, kampüsteki vandalizmi ve Andrew'u saymazsak," dedi.

rahatsız edici bir duraklama. "Bunun dışında onlar için harika bir yıldı." "Finalleri kazandılar," diye belirtti Jean.

Laila sabır için tavana baktı. "Ah, doğru ya. Nasıl unutmuş olabilirim?"

"Onlara karşı sezonunu nasıl gereksiz yere mahvettiğini görünce, umarım hatırlamışsındır."

Jeremy kahvesini bıraktı ve Jean'e ciddi bir bakış attı. "Jean, bana bak," dedi ve Jean'in sana bakmasını bekledi. itaatkâr bir şekilde tüm dikkatini ona verdi. "Hiçbir şeyi çöpe atmadığımızı anlamanız benim için çok önemli.

"Sınıf I tarihinde daha önce hiçbir takım Foxes geçen yıl bunu başardı. Ve evet, bir önceki yıldan gelen ivmeyle ilerliyorlardı ve Kevin kadroda büyük bir fark yarattı, ancak bu sadece şu kadarını açıklıyor

çok. Bu meteorik yükselişı anlamak istiyorduk, bu yüzden kendimizi onların seviyesinde onlara karşı test etmemiz gerekiyordu. Bu şansı bir daha yakalayabileceğimizden emin değildik. İki yıl üst üste bunu başarabileceklerini kim söyleyebilir, değil mi?"

"Kumar oynadınız ve kaybettiniz."

Jeremy, "Kuzgunlar kaybetmedi ama onlar da kaybetti," diye belirtti.

Jean gözlerini kaçırdı: kaçınmak için değil, düşünmek için. Jeremy devam etmeden önce araya girmesi için ona birkaç saniye verdi.

"Kuzgunların yapamadığını, nasıl yapılacağını asla öğrenemediklerini yapabiliriz: bir mağlubiyeti atlatabilir ve her takımdan bir şeyler öğrenebiliriz.

yüz. Foxes'a karşı oynadığımız için daha güçlüyüz ve kaybettığımız için de daha güçlüyüz. İhtiyacımız olan buydu, bu yüzden hayal kırıklığı yaratan sonuç yerine bu altın fırsata odaklanacağız. Palmetto bir kez daha o kadar ileri giderse, zirveye çıkabileceğimize inancım tam."

"Eğer başarılılarsa, Kevin senin sorunun olacak," dedi Cat Jean'e. Jean'in yıla yedek olarak başlayacağını düşünmek cesurca bir varsayımdı ama Jeremy, Rhemann'ın başka bir karar verdiğini hayal bile edemiyordu. "Sen halledebilir misin Onu?"

Jean dürüstçe, "Truvalıların kısıtlamaları göz önüne alındığında bilinmiyor. Önce Allen'ı yok etmeliyim."

"Derrick mi?" Jeremy irkilerek sordu. "O sana ne yaptı?"

"Benden daha iyi olduğunu sanıyor," dedi Jean ekşi bir bakışla. Elinin kenarına tedirgin bir vuruş daha yaptı. kupa ve "Onunla sahada yeterince karşılaşmıyorum. Antrenmanlar dışında nasıl oynadığını görmek için daha fazla maç çalışmam gerekiyor.

Bugün hiç antrenman yapmadın mı?"

"Hiç antrenman yok," diye onayladı Jeremy.

Jean kulağa kaba gelen bir şeyler söyledi ve odadan çıktı. Cat kahvaltayı hazırlarken arkasından bıkkın bir bakış fırlattı, sonra Jeremy'ye kaşlarını çatarak, "Havai fişek gösterisi için Santa Monica'ya gideceğimizi ona ne zaman söyleyeceksin?" diye sordu.

Jeremy, "Belki onu arabaya bindirirken," diye önerdi.

Laila gülümsedi. "En azından önce bir iki maç izlemesine izin ver. Bu onu sakinleştirir."

"Umut edebiliriz." Jeremy Jean'ın tabağı için elini uzattı. "Televizyona ihtiyacın var mı, yoksa onu televizyonun önüne oturtabilir miyim?"

"Hepsi senin," dedi, Jeremy de Jean'i dizüstü bilgisayarından kaldırmaya gitti.

Sabahı bu şekilde geçirmeyi planlamamıştı ama Jeremy televizyonda bir oyun açtığında bunu yapmak çok kolay oldu. Jean'ın yanına, kanepeye yerleşti. Rastgele bir oyun seçmişti ama on dakika içinde maçı hatırladı ve seçiminden memnun kaldı.

Oyundan daha ilginç Jean'ın onunla nasıl etkileşime girdiğiydi. Ona oynattıkları her filmde sessizce kaçınmıştı ama Jean bu oyuna en başından beri bağlanmıştı. Maçı boş gözlemler ve kaba yorumlarla doldurdu ve hatta karşıt bir görüşle onun üzerinden konuştuklarında yorumcuları susturmaya çalıştı. Olması gerekenden daha sevimliydi ve Jean ne zaman kabalaşsa Jeremy uzun süredir boş olan suratına bir gülümseme saklıyordu.

Ekrandaki Jeremy gerçekten yapmaması gereken bir atışı kaçırdığında, Jean dönüp ona baktı. O kadar içten görünüyordu ki Skandala uğrayan Jeremy gülmekten kendini alamadı. "Özür dilerim. Onunla bir geçmişimiz var, bu yüzden konuşmamız dikkatimi dağıttı." Daha doğrusu Ivan Faser, Jeremy maçı son otel odasına gelirse ona yapmasına izin vereceği her şeyi sıralıyordu. Jeremy ciddi bir bakış atmaya çalıştı ve kalbini çaprazladı. "Bir daha olmayacak, izci onuru."

Past-Jeremy on dakika sonra her iki defans oyuncusundan da sıyrılıp gol atmayı başardığında kendini affettirdi. Kaleci o açıdan ya da o mesafeden gol atmasını beklemiyordu ve hayal kırıklığı içinde raketini yere vurdu.

Jeremy sırtıtarak Jean'e baktı ve "Bu son hatanı telafi etti, değil mi?" dedi.

"Sağlam bir oyun kritik bir hatayı silemez," dedi Jean. Jeremy gözlerini devirdi ve kanepenin kendi tarafına doğru çöktü. Jean, "Ama çoğu zaman çok iyisin," dediğinde neredeyse yerleşmişti.

Jeremy'nin yüreğini hoplatan bu sözler değildi; Jeremy yıllardır aynı iltifatın çeşitlemelerini hem takım arkadaşlarından hem de yabancılardan duymuştu. Jeremy'nin midesini muhtaç bir sıcaklıkla dolduran şey, ses tonundaki ağır memnuniyetti. Jeremy ağzını açtı, tekrar kapattı ve parlak bir "Teşekkürler! Elimden geleni yapıyorum. Hey, biraz su ister misin? Ben de gidip biraz alacaktım."

"Evet," dedi Jean ve Jeremy ikisinin de pişman olacağı bir şey söylemeden önce odadan kaçtı.

Sürahiyi yerine koyarken buzdolabının arkasından çıkan tuhaf kahverengi bir kareyi fark etti. Dikkatli bir Çekiştirince bir ayak ortaya çıktı ve Jeremy neye baktığını anlayınca güldü. Standee'yi saklandığı yerden çıkardı ve dikkatli bir elle kartonun tozunu aldı.

Barkbark bu talihsizlikten dolayı hiç de kötü görünmüyordu: Jean'i onu oraya saklamaya iten öfke her neyse, en azından bu süreçte köpeği çizmemeye dikkat etmişti.

İki gözlüğü de tek eline aldı, iyi kavradığından emin olmak için kontrol etti ve Barkbark'ı oturma odasına geri götürdü.

Jeremy, "Bakın kim bizimle maç izlemek istiyormuş," dedi ve köpeği aralarındaki boş minderin üzerine koydu.

Jean'in ona yan gözle bakması, onun da büyük boy bir kâğıt uçak gibi odanın diğer ucuna fırlattı, ama yorum yapmadan suyunu aldı. Jeremy yerini geri aldı ve maçın geri kalanını izlemek için oturdu.

Laila onlara beş dakika uyarısı vermek için kapıdan içeri girdiğinde ikinci oyun sona eriyordu. O

siyah mayosunu giymiş, uzun bacaklarını tamamen ortaya çıkarmış ve saçlarını Fransız örgüsü şeklinde toplamıştı. O gittikten birkaç saniye sonra Truva atları sayı yaptı ama Jean tepki bile vermedi. Nerede olduğunu unutmuş gibi televizyona bakıyordu.

Jeremy kendini tutamadı. "İkisini de sevmek güzel olmalı. Eminim işleri kolaylaştırıyordur."

"Saçını boyamayı bırak. Çamaşır suyu beynini çürütüyor," dedi Jean, Jeremy'nin yorumunun hak ettiğini düşündüğünden daha sert bir ifadeyle. "Neden böyle giyinmiş?"

Jeremy, "Sana beş dakika içinde anlatacağım," diye söz verdi.

Jean alttan alta kaba bir şeyler homurdandı ama geçiştirdi ve son iki dakikayı sessizce izlediler.

Jeremy, Jean'i yatak odalarına götürmeden önce Barkbark için yeni bir yer buldu ve öğleden sonrayı barbekü yaparak ve plaj voleybolu oynayarak geçirme planlarını açıkladı. Jean tahmin edilebileceği gibi bu plandan hiç etkilenmemişti ama ve evde tek başına kalmayacaktı. Jeremy mayo ve tişört giyerken o da sahip olduğu en havalı kıyafetleri giydi ve kızları ön kapıda onları beklerken buldular.

Cat, Jean'in bileğinden tutup havlu ve güneş kremi dolu çantasını Jeremy'ye fırlattı. "Sizinle orada buluşuruz!" dedi Jean'i arkasından ön kapıdan çıkarırken. Jeremy ayağıyla kapıyı tuttu ve kadının kasklarını ve ceketlerini çoktan motosikletine taşıdığını gördü. Jeremy Dürüst olmak gerekirse Jean'den biraz daha fazla direnç bekliyordu ama Cat'in uzattığı elden kaskını almadan önce sadece bir an tereddüt etti.

Laila daha ön kapıyı kilitlemeden gitmişlerdi. Laila Jeremy'ye yan gözle bakarak, "Oh, eminim bu sana hiç de ters tepmeyecek," dedi.

Jeremy, "İçeri bile giremez," diye belirtti.

Laila sadece omuz silkti ve onu arabasına kadar takip etti. Geri kalan fahişeler doğruca sahile giderler, böylece ama Jeremy'nin grubunun bir mola yeri vardı.

yap. Mathilda ve Warren bugün isteydi ve Bryson da Edmonton'daydı. Bu yüzden Jeremy'nin evi boş kalmıştı, o da akşam yemeği için ızgaralarını kullanmayı teklif etmişti. Bulundukları yerden sadece on iki dakika uzakta yaşıyordu. öğleden sonrayı geçiriyordu, böylece yemeği oraya götürdüklerinde hâlâ sıcak olacaktı.

Tatil trafiği yolculuğu istediğinden daha uzun hale getirmişti ve Cat daha küçük bir araçta olmanın avantajına sahipti. Jeremy evine geldiğinde, motosiklet Ön tarafta tek başına duruyordu ve her kolunda bir kask asılıydı. Cat'in anahtarı yoktu ve William da bir süreliğine şehir dışındaydı.

Tatil olduğu için Jeremy, Cat ve Jean'in arka bahçede oyalandıklarını düşündü. Onun yerine ızgarayı gözetimsiz yanarken buldu.

Cat arka kapıyı açıp, "Tam zamanında!" demeden önce Jeremy sadece bir an düşünebildi. Yürüyerek mi geldiniz? Burada mı?" Adamın yüzündeki şaşkın ifadeyi fark etti ve başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Dallas beni içeri aldı, dedi William

ona akşam yemeği için geleceğini söyledim. Tabii ki panikledi."

Onları içeri almak için kenara çekildi. Ailenin aşçısı mutfak adasında harıl harıl çalışıyordu; elleriyle köftelere şekil verirken kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Truvalılar Bu gece siyah fasulyeli burger yapmaya karar vermişlerdi, böylece hem kendilerininkini hem de Ananya'nınkini aynı anda ızgara yapabileceklerdi ve William da Dallas'ı bu işe dahil ederken bu kararı iletmiş olmalıydı. Bir yanda küçük bir kesme tahtası ve bıçak yığını vardı, bu da olası her şeyi çoktan doğradığının kanıtıydı.

Aklına gelebilecek her şeyi.

"Bugün evde dinleniyor olmalıydın," dedi Jeremy. "Bütün güzel yemekler buradayken mi?" Dallas sordu. "Ver bana On beş dakika sonra her şeyi senin için toplamaya başlayabilirim."

"Yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?"

Dallas'ın gülümsemesi hiç değişmedi. "Mutfağımdan defol Jeremy."

Cat güldü ve bir kolunu Laila'ninkine doladı. "Hadi, Jean yemek odasında. Normal olan."

Laila'yı odadan dışarı çıkardı ve Jeremy'nin takip etmekten başka seçenekleri yoktu. Aradıkları kapı, temizlik malzemelerinin saklandığı arka dolabı ve şarap mahzenine inen merdivenleri geçtikten sonra, sadece iki alt kattaydı. Masadaki altı koltuğun hepsi boştu. Cat, Jean'in kaybolmasına gerektiği kadar üzülmeyi ve onun yerine masanın ortasındaki sürahidan kendine limonata doldurmaya gitti.

Jeremy ona döndüğünde, "Bu çok tuhaf," dedi. Jeremy, "Onu bir tura gönderdin," diye tahmin etti.

Cat bir elini göğsünde kavuşturdu. "Ben o kadar cesur olabilir miydim?"

Laila bir sandalye çekerek aramayı sessizce Jeremy'ye devretti, Jeremy de onları birbirleriyle baş başa bıraktı. Warren'ın ofisinin kapısı da William'ın yatak odasının kapısı gibi sıkıca kapalıydı. Çamaşır odası elbette boştu. Jean resmi yemek odasında ya da gündüz odasında da değildi.

Jeremy onun yukarı çıktığını ya da birinci kattaki banyoya girdiğini düşünmeye başlamıştı ki, Jean'i evin önünde buldu. oturma odasındaki şömine. Şöminenin büyük bir kısmı Mathilda'nın rahmetli annesinin çeşitli setlerden eve getirdiği zevkli biblolarla kaplıydı ama en önemli parça sekiz yıl öncesine ait bir aile portresiydi. Jean hâlâ onun kadar taş kesilmişti. inceledi.

"Oldukça havalı bir şey, değil mi?" Jeremy yaklaşırken sordu. Narin bir pipoyu kaldırdı ve gösterdi. "Bu Eternally Yours'dan. Nan'in rol arkadaşı bunu eve götürmeyi planlıyordu ama son filmi olduğunu duyunca bunu ona bir veda hediyesi olarak verdi." Pipoyu yerine koydu ve Jean'e gülümsedi ama Jean ona doğru bakmadı bile. Jeremy

tekrar dikkatini dağıtmaya çalıştı: "Sana hiç söyledim mi bilmiyorum aktris miydi? Filmlerden o kadar nefret ediyorsun ki umursayacağını sanmıyordum. Angelica Laslo," dedi, bunun Jean tarafından kabul görmeyeceğini biliyordu.

Jean bunu bile kabul etmedi ama "Dört kişi var," dedi. Portrede yedi yüz varken insanları kastetmiş olamazdı, ama kastetmişti: "Cat sadece üç tane olduğunu söylemişti."

Kardeşler, Jeremy bunu çok geç fark etti.

Jean portreyi yerinden kaldırdı ve Jeremy'ye doğru eğdi. Jeremy onun sormasını bekledi ama Jean'in parmağı Noah'ın yüzüne hatasız bir şekilde yerleşti. Kendi rehberliğinde yaptığı turda aile portrelerinin geri kalanını görmüştü. Bu, Noah'ın içinde olduğu ve hâlâ sergilenen tek portreydi. Mathilda geri kalanları yıllar önce paketlemiş, onun yüzünün her odada kendisine baktığını görmeye dayanamadığını söylemişti.

Jeremy portreyi Jean'in direnmeyen ellerinden aldı ve yerine koydu. "O gitti, bu dört yıl Ağustos." Sözlerindeki boğukluk Jean'in ona dalgın dalgın bakmasına neden oldu ama Jeremy fark etmemiş gibi yaptı. Arkasını dönerken boğazını temizledi. "Bakalım hamburgerler nasıl gidiyor, tamam mı?"

Jean, "Daha kolay oluyor mu?" diye sorduğunda kapıya doğru yolu yarılamıştı.

Duymamış gibi yapmayı diledi ama ayakları ona ihanet etti ve hareketsiz kaldı. Jeremy arkasını döndüğünde Jean yine portreyi inceliyordu, sanki bütün cevaplar ondaymış gibi. Onun için neden bu kadar önemliydi, Jeremy emin değildi ama Jeremy bu yaz ondan en azından dürüst olmayı denemeyecek kadar çok şey istemişti.

"Hayır," diye itiraf etti Jeremy ve Jean mesafeli bakışlarını Jeremy'ye çevirdi. "Bazen kendimi başka şeylere o kadar kaptırıyorum ki unutuyorum," dedi Jeremy, ama bu o kadar kötü bir ifadeydi ki itiraf etmesi gereken bir şey. "Sonra hatırlıyorum ve sanki dün olmuş gibi geliyor. Ancak Dr. Spader, kederin kolaylaşmaması gerektiğini söyledi: sadece onu atlatacak kadar güçlü biri haline gelirsiniz. İyi şeylerin ve güzel günlerin sizi desteklemesine izin verirsiniz.

Böylece kötü günler seni yıkamaz."

Jean bunu düşündü, sonra yavaşça parmaklarını sırayla başparmağına vurdu: bir, iki, üç, dört. "Sanırım ben

Anlıyorum," dedi ve sonunda Jeremy'ye doğru yürümeye başladı.

Kızları bıraktıkları yerde buldular. Cat aralarına baktı, çatık kaşları

alaycı bir ton takındı. "Çoğu insan Jeremy'nin evinden etkilenmiş olarak döner, çivilere basmış gibi değil. Bryson'ın bu hafta şehir dışında olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Edmonton'da," diye onayladı Jeremy. "Gitmeye hazır mısın?" "Evet," dedi Jean ve Cat kaşlarını çattı ama geçiştirdi.

Mutfağa döndüklerinde Dallas'ın yarım düzine Tupperware'i bir soğutucuya yerleştirdiğini gördüler. Yaklaştıklarında başını kaldırdı ve avokadodan iki farklı soğan türüne ve beş çeşniye kadar hazırladığı her şeyi sıraladı. İki çeşit marulun altında dört çeşit peynir ve ferahlatıcı bir tatlı istiyorlarsa meyve salatası vardı. Üstüne biraz daha buz koymak için birkaç saniyeye ihtiyacı vardı, sonra kapağı kapattı ve adanın sonuna yakın bir yere koydu. Burgerler sıcak kalmaları için ayrı ayrı paketlenmişti ve üç paket çörekle birlikte bir müstehcen miktarda cips.

"Son olarak," dedi Dallas, buzdolabının üstünden bir posta paketi alarak. "William bunu senin için bıraktı, Jeremy." Jeremy şaşkınlıkla aldı ama Dallas onun açmasını beklemedi.

"Hadi bakalım. İyi eğlenceler, güneş kreminizi sürün, içki içmek ve araba kullanmak yok."

Koro halinde teşekkür ederek ve vedalaşarak ayrıldılar. Jeremy Yolcu koltuğundaki paketi açabilmesi için Laila'ya anahtarlarını uzattı ve Fransızca dil derslerini görünce sevinçle güldü. Set ince bir kitap içeriyordu, ancak derslerin büyük kısmı sekiz CD'ye yayılmıştı. O

Laila'ya gösterdi, o da telsizi işaret etti. Yol gerçek bir ilerleme kaydetmek için çok kısaydı ama Laila ve Jeremy, o park yeri bulmak için daireler çizerken *Bonjour* diye yankılanıp birbirlerine *selam* vermekle yetindi.

Dördünün arasında, her şeyi diğer hoppaların park yeri bulmayı başardıkları yere taşımak kolaydı.

voleybol filesi. Cody ve Pat, Ananya, Min ve Xavier'e karşı mücadeleye ediyordu. Hiç de adil olmasa da durumu eşitlemek için Min, Xavier'in omuzlarına biniyordu.

Yüzlerini doldurmak için fileden vazgeçtiler ve Pat daha sonra çantasından bir futbol topu çıkardı. Kimseyi şaşırtmayacak şekilde Jean oyuna katılmayı reddetti. Cody onunla birlikte oturdu, yedikleri üç hamburgerin etkisinden kurtulmak için zamana ihtiyaçları vardı. Geri kalanlar neşe içinde birbirlerine saldırarak ve her yere kum atarak oyuna başladılar. Cat, Xavier oyunu eşitlemek için sayı yapamadan onu yakalamayı başardı ve Jeremy

onu muzaffer bir dönüş için kucakladı. Onu tekrar yere bırakırken, Cody ve Jean'e bir anlık bir bakış attı.

Cat onun ruh halindeki ani değişikliği fark etti ve bakmak için kollarının arasında döndü. Jeremy oraya gitmesi gerekip gerekmediğine karar veremedi Cody battaniyeleri iterek yola koyuldu. Jean kızgın değil, şaşkın görünüyordu ama Cody'nin omuzları gergindi. Fahişeler

Birbirlerine şaşkın bakışlar atarak sıkışık bir grup oluşturdular ama Cody'nin gözü sadece Xavier'deydi.

Cody, "Antrenmanda dokunulmaz forma giydiğin için Jean senin yere düşmene çok sinirlendi," diye rapor verdi. "Kalbinin böyle bir darbeyi kaldıracak kadar iyileşip iyileşmediğini ve bunun bir sorun olup olmayacağını sordu.

Kalbin! Anlaşılan bunun bir kalp ameliyatı olduğu varsayımıyla hareket ediyormuş." Bir elini Xavier'in göğsündeki ikiz yara izlerine doğru salladı. "Bu yaraları

Yoksa benim araya girip ona açıklamamı mı istersiniz?"

Xavier, "Ben hallederim," dedi. "Benim yerime geç, olur mu? Pat seninle mücadele etmekten daha çok keyif alacak."

"Tanrım," dedi Cody ama Xavier'in uzattığı topu itaatkâr bir şekilde aldı.

"İyi mi?" Jeremy sordu.

"İyi," diye söz verdi Xavier yola çıkarken.

Oyunu tekrar başlattılar ama bu her şeyden çok göstermelikti. Atışlarının çoğunu da kaçırdılar.

diğer çifte gizlice bakarken dikkati dağıldı. Laila kopardı Min'in direnmeyen parmaklarından topu aldı ve doğrudan Jeremy'ye uzattı. Xavier ona üst düzey ameliyatı açıklamaya çalışırken Jean şaşkın şaşkın baktı, ki bu tiksintiden çok daha iyiydi, ama sonra elini sert bir şekilde reddederek salladı. Jeremy otomatik olarak o tarafa doğru koşmaya başladı ama Xavier ayağa kalkarken güldü.

Koşarak onlara doğru döndü ve Jeremy onu karşıladı Yarı yolda. Xavier uzun bir süre durakladı ve şöyle dedi: "Nasıl oynadığım üzerinde hiçbir etkisi olmadığı için, bozuk olan her şeyi düzeltmenin benim ayrıcalığım olduğunu söylüyor. Neden bunu yapması gerektiğini anlamıyor. benim özel hayatım hakkında öyle ya da böyle bir fikre sahip." Yavaş ve parlak bir şekilde gülümsedi ve "Ondan hoşlandım Jeremy.

Onu sonsuza dek saklayalım."

Jean'in saniyeler içinde kavradığı şey Truvalılardan bazılarının haftalar ya da aylar sonra kabulleneceği bir şey Jeremy'nin rahatlamaktan neredeyse başını döndürecekti. "Planımız bu," dedi ve tek başına Jean'e doğru ilerlemeye devam etti.

Jeremy yanına çöktüğünde Jean kaşlarını çattı. "Kuzgunlar'a ait olmadığımı söyledi. Bu hepinizin düşündüğü gibi bir iltifat değil."

Jeremy gülümsedi. "Özür dilerim. Bu konuda daha iyi olmaya çalışacağız." "Öyle yapacağınızı sanmıyorum," diye suçladı Jean onu.

Jeremy parmağıyla kuma bir güneş çizdi ve "Muhtemelen hayır," diye itiraf etti.

Jean yorgun ve mağdur bir ifadeyle içini çekti ama başka bir yorum yapmadan geçiştirdi. Havai fişekler için toplanma ve hareket etme zamanı gelene kadar takım arkadaşlarının etrafta dolaşmasını izlediler. Soğutucunun buzları erimesi için oluğa atılırken, boş torbalar Jeremy'nin bagajına atıldı ve Cody yolda yemek için son peynir dilimi paketini çaldı.

Yerel liselerden biri futbol sahasını insanların parti yapması için tahsis etmişti ve oraya vardıklarında her yer tıklım tıklım dolmuştu. Otopark ücretsizdi ama alana giriş ücretliydi. Görevli Jeremy'ye komik bir bakış attı

makbuzları sorduğunda, Laila gruptaki herkes için sarı bileklikler aldı. Bir güvenlik görevlisi geçmelerine izin vermeden önce tüm bilekliklerin takılı olduğundan emin oldu ve Truvalılar kaosun ve müziğin içinde ilerlemeye başladı.

Jeremy önce Xavier ve Min'i, çok geçmeden de Ananya'nın grubunu kaybetti. Cat ve Laila, kabaran kalabalık onları bir o yana bir bu yana savururken gelip gittiler. Bir aile ilk kez Jeremy'yi neredeyse Jean'den uzaklaştırmak üzereyken Jean onun bileğini ölümcül bir şekilde kavradı. Jeremy onun gergin haline bir kez baktı.

ve Jean'i daha yakına çekti. Gösteri başladığında ve kalabalık sustuğunda Jean kendini daha iyi hissedecekti, ama ilk çatırtı Jean'in irkilmesine neden oldu.

Jeremy ona endişeli bir bakış fırlattı ama Jean'in donup kalan bakışları tepelerinde canlanan havai fişeklere takılmıştı. Jeremy şaşırdı ama korkmadı, diye karar verdi ama yine de gözlerini kaçıramadı. Renkli ışıkların güneşte dans edişini izledi. Jean sonunda onu yakalayana kadar yanakları kızarmıştı. Meraklı bakışlarını Jeremy'ye çeviren Jean'in gözlerine altın şakayıklar yansdı.

Sevinçli kalabalık ve havai fişekler arasında Jean'in onu duyamayacağı kadar yüksek bir ses vardı. Jeremy ayaklarının üzerinde sallanarak kulağına, "Geldiğine sevindim," dedi.

"Gittiğimiz süre içinde üç maç daha izleyebilirdim," dedi Jean.

Sonuna kadar tahmin edilebilirdi; Jeremy gülmekten kendini alamadı.

Belki de Jean'in planlarını bu kadar altüst ettiği için özür dilemesi gerekiyordu, ama sonra Jean boş boş Jeremy'nin bileğine dokundu. Jeremy merakla yere baktı ama sormaya fırsat bulamadı. Jean başını çevirdiğinde Jean'in dudakları elmacık kemiğini sıyırdı ve Jeremy'nin aklındaki tüm tutarlı düşünceler tuzla buz oldu. Jean, Jeremy'nin nabzının başparmağının altında attığını hissetmek zorundaydı ama tek söylediği, "Ama unutmuşum, onları İngilizce bilmiyorum," oldu.

"Havai fişekler," dedi Jeremy.

"Havai fişekler," diye yankılandı Jean. Başını arkaya doğru eğdi. gökyüzünü bir kez daha inceledi ve belki de Jeremy onunkini hayal etti,

"Bu da çok iyi."

Jeremy'nin beklediğinden ya da umduğundan çok daha fazlasıydı ve o gece yatağa girdiğinde hâlâ gülümsüyordu.

-

Perşembe sabahı Rhemann, Jean'in lehine karar verdi: Derhal geçerli olmak üzere, Jean'in antrenmanlardan sonra Raven'in drillerini öğrenmek isteyen Trojanlılarla ekstra saha zamanı geçirmesine izin verildi. Rhemann genellikle takımı ayrıldıktan sonra bir saat boyunca evrak işleriyle uğraşmak zorunda kalıyordu.

verimli bir şekilde kullanmalarına izin vermek mantıklıydı. Tek istediği arkalarını temizleyeceklerine dair söz vermeleri idi.

Jeremy onlar adına memnundu - Tanner bu kadar memnunken ve Jean bile onlardan memnun görünürken memnun olmamak zordu.

ama Ağustos'ta ne olacağı konusunda sessizce endişeleniyordu. Dersler başladığında yine evde yaşıyor olacaktı. Öğleden sonraki antrenmanlardan sonra eve dönüş yolu neredeyse bir saat sürecekti. Burada daha geç kalmak trafiğin biraz açılmasını sağlayabilirdi ama bu da aleyhine işleyebilirdi. Parmaklarıyla hesap yaptı ve rakamları da buldu üzerinde durmak rahatsız edici.

Ya Laila onu iş üstünde yakalamıştı ya da kendisi çözecek kadar uzun süredir arkadaşındı. Perşembe akşamı Tanner ve Jean sahaya çıkana kadar bekledi ve Jeremy'ye ev sahibi kulübesinde katıldı.

"Jean'in bu sonbaharda bizim sorumluluğumuzda olduğunu unutma.

Senin," dedi söze girmeden. "Eğer onu beklemeye kalkarsan eve saat ondan önce varamazsın. Yolda tekrar uyuya kalmanı istemiyorum."

"O bir kere oldu," diye itiraz etti. Kadın ona ters bir bakış fırlattı ve Jeremy mahcup bir ifadeyle, "Üç ya da dört kez. Bunu bu kadar uzun süre üzerimde tutacağını bilseydim sana asla söylemezdim. Ama teşekkür ederim," diye ekledi Jeremy, kadın ona güvenliği konusunda nutuk çekmeden önce.

Ne demek istediğini anlaması için başını sahaya doğru çevirdi. "Sana mükemmel olduğunu söylemiş miydim?"

"Bu hafta mı?" Laila bunu düşündü. "Henüz değil. Çekinme."

"Sen mükemmelsin," dedi. "Annemin benden istediği şey bu olmalı.

seninle evleneceğim."

Bu sözler onu bir kahkaha ile irkiltti. "Şaka yapıyorsun. Gözlerimin içine bile bakamıyor. Çok garip bir tören olurdu." Omzunu onun omzuna bastırdı ve o da arkasına yaslanmaktan memnun oldu. Laila sol elini uzattı, böylece hayali yüzüğünü inceleyebiliyordu. "Teklif ne kadar cazip olsa da reddetmek zorundayım. Taş bende kalabilir mi?"

Jeremy ciddiyetle, "Aile yadigârı," dedi. "Korkarım onu geri alman gerek."

"Ne yazık ki." Laila taşı çıkarıyormuş gibi yaptı ama taşı Jeremy'nin eline sıkıştırmak yerine parmaklarını Jeremy'nin kucağındaki açık kitabın üzerine koydu. "Bundan emin misin Jeremy?" diye sorarken içinde mizah yoktu, sadece sessiz bir isteksizlik vardı.

Jeremy aşağı bakmayı reddetti. Bu onun beşinci seferiydi. Mantıksal akıl yürütme bölümünü deniyordu. Ne zaman iki paragraftan öteye geçse, düşünceleri kendisinden uzaklaşıyor ve onları geri çağırarak enerjisi ya da iradesi kalmıyordu. Bir teslim tarihi olması odaklanmasını kolaylaştıracaktı ama Jeremy her seferinde

Bir sınava kaydolurken Bryson'ın uyarısını hatırladı. Bunun boş bir tehdit olma ihtimali yok denecek kadar azdı ama Jeremy'nin içinde bilerek başarısız olmak yoktu.

Jeremy cevap vermekte gecikince Laila, "Jeremy," diye üsteledi. "Evet." Jeremy, Jean'in baş döndürücü bir hızla konileri yok edişini izledi.

Böylece Laila'nın hayal kırıklığına uğramış yüzünü görmek zorunda kalmayacaktı. "Yeterince eminim."

"Bir elmanın iki yarısı," dedi Laila bıkkınlıkla. "İkiniz de berbat birer yalancısınız."

Jeremy neredeyse hayranlıkla, "Bu konuda çok kötü," diye onayladı. "Beklenmedik bir şey."

"Öyle mi?" Laila merak etti. Jeremy ona meraklı bir bakış gönderdi ama Laila bunu kelimelere dökmeden önce düşündü.

"Jean sık sık yabancılarla konuşmasına izin verilmediğini söylerdi, peki ya Kuzgunlar? Onlar Yuva'da kapana kısılmışlardı, Neredeyse yirmi dört-yedi saat birbirlerine ve karanlığa bağlılar. Böyle bir yerde nasıl sır tutarsınız?"

Omuz silkti, sanki onu çok ciddiye almaması konusunda uyarır gibi, ama devam etti, "Artık biz onun ekibiyiz ve sen de onun ortağısın. Belki de bize yalan söyleyemez çünkü biz onun insanlar."

Jeremy bunu test etti, kulağa hoş geliyordu: "Biz onun insanlarıyız."

"Bu sadece bir teori."

Jeremy tekrar "Biz onun insanlarıyız," dedi ve Çalışmalarına dönecek kadar cesaretlenmişti. Takip etmek için bir parmağını kullandı, sonra dalmaya devam edince iki parmağını. Laila telefonunda bir şeyler karıştırıyordu ama hâlâ ilk sayfaya kaç kez geri döndüğünü fark etti. Nefesinin altında homurdandı ve ders kitabını ondan aldı.

"Dinle," dedi ve yüksek sesle okudu.

Bu, kitabı daha az korkunç ya da sıkıcı yapmıyordu ama Jeremy, Laila'nın yardımını onu duymazdan gelemeyecek kadar takdir ediyordu. Her iki paragrafta bir duruyor ve devam etmeden önce onun özetlemesini bekliyordu. Yavaş yavaş bölümü fethettiler. Jeremy nihayet bu bölümden çıkabileceğini düşünürken, Rhemann elinde bir kâğıt parçasıyla iç avluya adım attı. Laila onun yaklaştığını görünce durakladı ve Başparmağımı yer imi olarak kullandım.

"O zaman geldi mi, Koç?" Jeremy sordu. Rhemann,

"Program hazır," dedi ve Laila'nın koltuğuna oturdu. diğer tarafa. Elindeki kâğıdı ikiye katladı ve düşünürken köşesini avucuna vurdu. Bölgelerinde hiçbir şey Rhemann'ı bu şekilde duraksatırdı; Jeremy, Rhemann nihayet konuşmadan önce konuşmanın nereye gittiğini biliyordu, "Arizona mümkün olan en kısa sürede yer ayırtmak istiyor, bu yüzden önümüzdeki Çarşamba gününe kadar ziyafete katılacakların sayısına ihtiyacım var."

"Oh," dedi Jeremy. Tüm yapabildiği buydu.

Laila Jeremy'nin kolunu sertçe sıktı. "Gitmek zorunda değilsin."

"Zorunda değilsin." Rhemann'ın anlaşması kolaydı, sanki hepsinin bildiği kadar büyük bir mesele değilmiş gibi.

Ziyafetler zorunlu bir takım etkinliği idi. Bir oyuncu için -Hatta bir kaptan olarak üç yıl üst üste kaçırmak NCAA'de duyulmamış bir şeydi. Jeremy'nin kurtarıcı lütfu

Trojans'ın itibarı ve ERC'nin Rhemann'a duyduğu sarsılmaz saygıydı. Jeremy ayakkabısının topuğunu yere vurdu ve sahaya doğru baktı. Eğer ilham gelmesini umuyorsa, eli boş dönmüştü. Söylemesi gereken her kelime göğsünde bir yere saplanmıştı.

Rhemann bir şey çıkmayacağını anladı ve "Bu senin son senen, en azından sormam gerektiğini düşündüm" dedi.

Laila Jeremy'nin bakışlarını takip etti ve düşüncelerinin nereye gittiğini tahmin edebildi. "Bana ve Cat'e güven, Jean'e senin için göz kulak olurlar. Onu ekiplere tanıtır ve artık bizden biri olduğunu anlamalarını sağlarız."

Jeremy biraz daha sert tekmeledi, ta ki sarsıntı diz kapağını yerinden oynatacakmış gibi hissedene kadar. "Tarafından

Çarşamba mı?"

Rhemann kâğıdını kaldırarak, "Çarşamba gün sonu," diye onayladı.

"Sana haber veririm, Koç." Jeremy kitabını Laila'dan, programı da Rhemann'dan geri aldı ve ayağa kalktı. "Pardon, sen-?"

"Onu eve götüreceğim," diye söz verdi Laila ve Jeremy arkasına bakmadan çıktı.

Hiçbir şey düşünmediği sürece eve yürümesi kolay oldu. Ön kapıyı hafifçe araladığında koridorda Cat'in sert sesini duydu. O ve Cody ayrılmışlardı.

zamanında antrenman yapabilsinler ki oyunlarına giriş yapabilsinler ve bir tür olay. Jeremy kapıyı olabildiğince sessizce kapattı, ayakkabılarını kenardaki yerlerine itti ve koridordan geçerek mutfığa gitti. Dikkatli elleriyle

Sanki o sıkı kırıışıklık açılabilirmiş gibi programı çıkardı ve Jeremy düşünmek için buzdolabının üzerine yapıştırdı.

Maçları teker teker takvime ekledi. Birkaç tanesinden fazlası onu gülümsetti. Trojan'lar kendi bölgelerinde tarihsel olarak baskın durumdaydı, ancak neredeyse tüm rakiplerini seviyordu: bazıları Trojan'ları zorladıkları için, diğerleri ise oyuncularını Trojan'ları takip ettikleri ve sadece iyi vakit geçirmeye çalıştıkları için. Arada birkaç çürük elma vardı ve karşılaştıkları ilk takımın White Ridge olması talihsizlikti ama Jeremy genel olarak memnundu.

"Hey," dedi Cat kapı aralığından.

Jeremy arkasına baktı. "Oynadığını sanıyordum?" "Cody'nin bağlantısı biraz telaşlı, o yüzden yönlendiricilerini sıfırlıyorlar." Onun kalemi kaldırmasını izledi. ve konuya girmeden önce çıktıyı çöpe atın: "Laila bana mesaj attı. Ne düşünüyorsun?"

Cevabı kolay olmayan kolay bir soru. Jeremy düzensiz düşüncelerini dolambaçlı yollarında kovaladı ama hepsi bir kavşakta son buluyordu.

"Bu benim son yılım." Jeremy *bir Truvalı* olarak mı yoksa *sonsuza dek* mi demek istediğini düşünmedi. "Gitmeliyim. Yani, gitmek istiyorum. Takımımınla birlikte ve takımım için orada olmak istiyorum." Cat tereddüt etti ama sonra cep telefonu Cody'ye verdiği *pewpewpew* uyarısını verdi. Jeremy gülümseyerek Cat'in endişelerini giderdi ve ısrar etti: "Endişelendiğin için teşekkürler ama ben iyiyim, söz veriyorum. Git yıldız şeyinin tadını çıkar."

"Göksel Geceler," diye ekledi Cat. "Haikus yazıyoruz. Cody'ninkiler *çok* kötü."

Jeremy onu, "Yemekte bize de oku," diye davet etti. "Hazır bahsetmişken, ben gidip siparişi vereyim. Jean her an işi bitirebilir, yani zamanlama mükemmel olmalı."

"Tamam," dedi Cat. "Bize fazladan Yemek çubukları mı? Laila bulaşık makinesinde bir set daha kıldı. Ona kaç kez önce onları ters çevirmesini söyleyebilirim bilmiyorum."

Jeremy "Yapacağım," diye söz verdi ve Cat gözden kayboldu.

Küçük bir orduyu doyuracak kadar yemek sipariş etti ve Laila'ya tahmini teslimat süresini söyledi ve rehber kitabına doğru yorgun bir bakış fırlattı. Vakit geçirmek için daha iyi bir yol düşünemediği için kitabı koridordan oturma odasına taşıdı.

On dakika sonra hiçbir ilerleme kaydedememişti. Kitabı fırlatmaya gittiğinde Barkbark'ın karşıdan onu izlediğini gördü. ve dedi ki, "Tamam. Osmosis o zaman." Stant görevlisinin bu konuda bir fikri yoktu, bu yüzden Jeremy kitabı yüzüne örttü ve Laila ile Jean nihayet eve gelene kadar uyukladı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Jeremy

Lucas Pazartesi sabahı geri döndü. Jeremy özel olarak sahaya dönmek için çok erken olduğunu düşünüyordu ama bu Lucas'ın kararı olmalıydı; kadro yeterince kalabalıktı ve Rhemann yas tutmak için istediği kadar süreyi onaylayabilirdi. Jeremy onu bir kez yalnız yakalamaya çalıştı ama Lucas onun söylemek istediği hiçbir şeyi duymayı reddetti. Jeremy adını söyler söylemez genç adam elini kaldırdı ve "Sen değil, kaptan. Senden duyamıyorum."

Belki de sadece mükemmel günlerde işe yarayan basmakalıp sözlerle onu zorlamalıydı ama Jeremy sessizce Lucas'ı Cody'nin bakımına bıraktı. Eğer Lucas onun yardımını istemezse Jeremy onun yerine Jean'e odaklanacaktı. Jeremy, Lucas'ı dikkatli ve nazik bir ilgiyle boğmakla meşgul oldukları için başka kimsenin fark ettiğinden emin değildi ama Jean bir kez bile Lucas'ın on adım yakınına yaklaşmamıştı. Aralarında sadece birkaç dolap varken bunu nasıl başardığını Jeremy bilmiyordu. O

Jean'e teneffüste sormak istemişti ama Cat'in gevezeliğinde iyi bir durgunluk yoktu.

Antrenman bittiğinde, Lucas etrafta dolaşmadı bile. Duş alacak kadar uzun. Eşyalarını çıkardı, günlük kıyafetlerini giydi ve Travis ve Haoyu onu takip ederken kapıdan çıktı. Tüm bu gariplik duşları normalden daha sessiz hale getirmişti ve Jeremy takım arkadaşlarının normalden daha hızlı girip çıkmasına şaşırmadı. Cody ve Xavier geride kaldılar ama Xavier duş başlığını kapatmadan önce sadece üçü kalana kadar bekledi.

"Sana bir şey söyledi mi?" Xavier sordu.

"Benimle konuşmak istemedi," diye itiraf etti Jeremy.

"Onu suçluyor musun?" Cody iki elini de vahşice kısaltılmış saçlarında gezdirdi. Jeremy'nin onları izlediğini fark ettiklerinde rahatsız bir şekilde omuz silkerek, "Neyle uğraştığını nasıl anlayabilirsin? Belki Bryson olsaydı-"

"Ne oluyor, Cody?" Xavier araya girdi. "Bu kadar yeter."

Cody yüzünü buruşturdu ama ısrar etti. "Demek istediğim, bu aynı türden bir kayıp değil. Lucas'ın başa çıkmak ve yas tutmak için ihtiyacı olan şey

Jeremy için işe yarayan şeylerden tamamen farklı olacak.

Grayson'ın en parlak dönemini hatırlamak, Lucas'ın *neden* ve *kim* olduğunu anlamaya bu kadar ihtiyacı varken ona yardımcı olmayacaktır.

o yokken oldu. Haber alması gereken sen değilsin," dediler tekrar, tepkisini ölçmek için Jeremy'ye bir bakış atarak. "Jean."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Jeremy. Cody kaşlarını çatınca Jeremy sözlerini biraz daha sertleştirdi: "Bu son sözüm, Cody."

Jean onlarla Grayson hakkında konuşmuyordu bile; Jeremy'nin ondan adamın kederli kardeşiyle samimi bir konuşma yapmasını istemesine imkân yoktu. Jeremy bunu Jean'e asla söyletmezdi ama Grayson'ın Evermore'da ne yaptığını biliyordu. Gerçek, Jean'in şiddetle kaçınmasında, Grayson'dan söz edildiğinde kendi boğazını sıkmasında, Grayson'ın onu mahkemede avladığında derisinde bıraktığı iğrenç ısırtıklarda yatıyordu.

Laila'nın bunu bir araya getirmesi kaçınılmazdı; bunu bu kadar çabuk yapmış olması kalbini sızlatmıştı. Laila teyit etmek için onu köşeye sıkıştırdığında Haziran ayına daha yeni girmişlerdi ve Jeremy, Laila ilk kez açıkladığında ona yalan söyleyemedi. Laila bu korkunç haberle uğraşırken Cat'in öğrendiğini varsayıyordu ama diğer floozie'ler Jean'in hayatına aynı kolaylıkla erişemiyorlardı. Belki Jean'in yaralarını görmüş olsalardı ama Jean antrenmanlarda boynunu kapalı tutmaya dikkat ediyordu.

Cody düşünceli bir şekilde onu inceliyordu, bu yüzden Jeremy sonunda, "Özür dilerim," dedi.

Cody bunu elinin tersiyle itti. "Onu en iyi sen tanıyorsun. Ben senin yolundan gideceğim."

Jeremy, "Teşekkür ederim," dedi ve üçü sonunda duştan çıktılar.

Ayrı sıralarda giyindiler ve Jeremy kitaplarıyla birlikte iç avluya geçmeden önce onları uğurladı.

Görünüşe göre Jean ikinci bir öğrenci edinmişti: Mads, Tanner'la birlikte yarı saha çizgisindeydi. Jeremy ne yapmaya çalıştıklarından emin değildi ama Jean'in vücut dilinden antrenmanların iyi gitmediği anlaşıyordu.

Jeremy birinci sınıf öğrencilerinin pes edip geri çekilmelerini anlayışla karşılayabilirdi ama ikisi tekrar denemeden önce Jeremy'nin onları azarlamayı bitirmesini beklediler.

Mads alıştırımayı tamamen mahvettiğinde üçüncü bir Jean'in içindeki Kuzgun bir kez daha ona saldırmakla tehdit etti. Mads'in Tanner'ın söylediği bir şeye gülüyor olması hepsi için bir şanstı, çünkü Jean'in eli vurmak için geri gittiğinde birinci sınıf öğrencilerinden hiçbiri bunu görmemişti. Jeremy'nin kalbi yerinden fırladığında irkildi, ağzı çok geç olacak bir uyarı için açtı.

Jean kendini tam zamanında hatırladı. Vuruşu o kadar güçlü bir şekilde iptal etti ki, Jeremy iki adım geri atıp dönmek zorunda kaldı.

uzaklaştı ve hışımla birinci-dördüncü hatta doğru ilerledi. Tanner ve Mads onun ani geri çekilişi karşısında şaşkınlıkla döndüler. Jeremy Tanner'ın sesinin duvarda yankılandığını duyduğunu sandı ama Jean raketine hızlı bir vuruş yaparak onu başından savdı.

Birinci sınıflar dağılan toplarını toplamak için koşturmaya başladılar ama Jeremy'nin gözü sadece Jean'deydi, kısa adımlarla ileri geri yürüyordu. Turlarından birinde, Jean nihayet fark etti

Jeremy kenarda duruyordu. Aralarında sadece duvar varken onun karşısında durdu. Yürümek omuzlarındaki gerginliğin bir kısmını almıştı ama yüzündeki hayal kırıklığı geçmemişti. Jeremy boş boş ne kadar

Bunun bir kısmı başarısız oldukları için stajyerlerine, bir kısmı onlara zarar vermek istediği için kendisine, bir kısmı da onu yakından izlediği için Jeremy'ye yönelikti.

Kuzgunların aşırı şiddet eğilimli olduklarını her zaman biliyorlardı ve Jeremy, Jean'in sahada girdiği çirkin kavgaların birkaç videosunu görmüştü ama her nasılsa yine de unutmuştu. Jean çok çalışıyordu.

Trojans'ın kendisine teklif ettiği kontrat sayesinde son birkaç haftadır sahadaki agresifliğini azaltmaya çalışıyordu. Arada bir ayağı kaydı ve Jeremy'nin ayaklarını yerden kesti, Derrick'in ayak kemeri boyunca çürükler bırakıyor ve düşünmediği zamanlarda orada burada kötü bir çelme takıyordu ama bu farklı hissettiriyordu.

Jeremy bu kıl payı kurtuluşun ardında ne olduğunu merak ediyordu: Mads performansında gerçekten o kadar saldırgan mıydı, yoksa Jean Kuzgun talimlerine kendini o kadar kaptırmıştı ki kimi unutmuştu?

ve nerede olduğunu? Bu yaz Jean'de gördüğü her şeyden sonra Jeremy ikincisine meyletti ama

Jean ile daha sonra ciddi bir konuşma yapmak zorunda kalacak. Jeremy, Tanner ne kadar kötü olursa olsun takım arkadaşlarını riske atmazdı.

Kuzgunlar'ın numaralarını öğrenmek istiyordu.

Jean'in hem duvardan hem de kaskından onu duyabildiğinden emin değildi ama Jeremy "Kibar ol," diye telaffuz etti ve Jean'in en azından dudaklarını okuyabildiğini umdu. Jean'in kaşlarını çatmasına bakılırsa, Jeremy onun mesajı aldığını anladı. Bu pek de cesaret verici bir yanıt değildi ama Jeremy'nin

yeterli olduğuna inanması gerekiyordu. Daha da önemlisi, Jean'in Jeremy'nin doğru şeyi yapacağına güvendiğini bilmesine ihtiyacı vardı. Jean'ı daha somut güvenceler için zorlamak yerine, Fransızca kitabını Jean'ın görebileceği bir yere kaldırdı ve neşeli bir "Salut!" dedi.

Jean'in onu duyup duymaması önemli değildi. Jeremy'nin elinde tuttuğu şeyin fazlasıyla yeterli olduğunu fark ettiğinde yüzünü buruşturdu. Jeremy'nin öğrenme konusunda ciddi olduğuna inanmamış gibi, gerçekten şaşırılmış görünüyordu, ve yaşadığı şaşkınlık, sonunda içindeki siniri atmasına yetmişti. Jean, Jeremy'ye araştıran bir bakış attı,

Jeremy başını eğerek kendisini bekleyen birinci sınıf öğrencilerini işaret etti.

"İyi eğlenceler!"

Jean arkasını dönerken gözlerini devirdi. Jeremy, Jean'in ruh halinin devam edebilecek kadar istikrarlı olduğundan emin bir şekilde ders çalışmak için banka çekilirken güldü. Kitabı LSAT kılavuzu için bir kenara bıraktı ve kaldığı yerden devam etti. Beş dakika sonra daha ilk cümleyi bile okumamıştı, Jeremy kitabı omzunun üzerinden bıraktı ve çalışmaya geri döndü Fransızca çalışıyorum.

-

Temmuz yavaş yavaş bir rutine oturdu. Lucas ve Jean birbirlerinden uzak durmaya devam etmiş, Grayson'ın intiharı aralarında bir çözüme ulaşmadan dururken aralarındaki farklılıkları uzlaştıramamışlardı. Geri döndüğü ilk haftanın sonunda Lucas artık acele etmiyordu.

antrenmandan sonra sahanın dışına çıktı. Salı gününe kadar Jean hariç herkesle konuşuyordu ama içi boştu.

Sahadaki performansı onun sahte normalliğini yalanlıyordu.

Bu arada Jean, günlük antrenmanları için iki Truva atı daha topladı: Sebastian ve Dillon. Cat ve Laila'nın Ağustos ayında bu dersler için plan yapmaları gerekeceğinden, Jeremy o yaz onunla stadyumda kalmaya gönüllü oldu. Evdeki arkadaşlarının dikkatini dağıtmadan önce bir saat odaklanmış çalışma zamanı mükemmel olmalıydı, ancak üç gün sonra

aynı bölüm başlığına bakarken Jeremy tozunu aldı taşınabilir CD çaları ve Fransızca CD'lerini sahaya getirdi. Kendi kendine konuşurken tur atıyor, bilmediği cümleler ve zor telaffuzlar arasında tökezleyerek ilerliyordu. Jean sonunda bitirdiğinde birlikte eve döndüler.

Bazen dördü yemek yerken adayı dolduruyor, neşeye bir konudan diğerine geçiyorlardı.

Birbirlerinin arkadaşlığından keyif alıyorlardı. Jean, film izledikleri gecelere katılmıyor, daha çok dizüstü bilgisayarında Truva atlarının maçlarını incelemekle ilgileniyordu. Jean'i ikna etmek

Laila'nın yarışma programı olmadığı zamanlarda oturma odasını kullanabilmek için biraz uğraşmak gerekiyordu çünkü Jean televizyonun kendisine ait olmadığını farkındaydı. Jeremy o geceler takımının en iyi oyunlarını yeniden yaşamak için olduğu kadar Jean'in filtrelenmemiş fikirlerini duymak için de ona takılıyordu.

Jean haftada bir kez Dr. Betsy Dobson'ı arıyordu - sözde. Jean aramalarını çalışma odasından yapıyordu ama kapıyı kapatma zahmetine girmiyordu; basit bir selamlama dışında Jean şöyle diyordu

başka bir şey yok. Masasında oturmuş, telefonunu kulağına dayamış, 4 Temmuz partisinden kalma bilekliği ve bir ara eline geçirdiği bir kum tanesiyle oynuyordu. Jeremy'nin hiç Dobson'ın zamanı nasıl doldurduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Jean'in gecenin geri kalanındaki ruh halini mahvetmek için fazlasıyla yeterliydi. Jeremy salı günleri onu geç saatlere kadar koşmaya götürmeye alışmıştı; gergin takım arkadaşının endişeli öfkesini dindirmenin başka bir yolunu bulamıyordu.

Cat haftada birkaç kez Jean'i motosiklet dersleri için kaçıırıyordu: bazen sabah trafiği çok fazla çileye dönüşmeden evden çıkıyor, bazen de

Uzun günlerin avantajını kullanıp iş çıkış saatlerinden sonra dışarı çıkmak biraz yavaşlamıştı. Gittikleri ilk birkaç seferde Jean, hayatında yaptığı seçimlerden pişman olmuş gibi görünüyordu.

ama birbirini izleyen her ders onu evden çıkma konusunda biraz daha az isteksiz hale getirdi.

22^{nci} gün Jeremy sonunda en basitinde karar kıldı Kevin için düşünebildiği mesaj: "Aaron'u bu hafta aklımızda tutuyoruz. Herkes nasıl?"

"Bir hafta önce dikkatlerini kaybettiler," diye cevap verdi Kevin.

Metinlerin tonu iletemeyeceğini kim söylediye hiç Kevin Day'e mesaj attı. Jeremy gülümsemekten kendini alamadı ve hızlıca, "Onları kim suçlayabilir ki?" dedi. Bilmek Jeremy cevabın ne olacağını tam olarak bilemediğinden, "Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver, tamam mı?" diye devam etti.

O hafta duruşmayı takip etmek bir buçuk görevdi. Muhabirler içeri giremiyordu ama kimlerin içeri girdiğini takip edebiliyorlardı. geldi ve adliyeye gitti. Andrew da adliyeye gelenler arasındaydı.

Dr. Betsy Dobson'ın hemen arkasından gelmesi inanılmaz bir şanstı. Jeremy'nin Dobson'ın ismine uygun bir yüze sahip olduğu için şükretmek için iki saniyesi vardı ki, biri Andrew'un yüzüne kamera tutacak kadar kalpsizleşti. Andrew kamerayı sokağın ortasına fırlattı ve yüzündeki ifadeden kameranın peşinden gazeteciyi göndermeye niyetli olduğu anlaşılıyordu. Dobson bir şekilde onu daha fazla katliam yapmadan içeri soktu.

Başka bir muhabir yorum yapmak için Palmetto State'e uğradı ama Koç Wymack'in akbabalara kesinlikle tahammülü yoktu. Aynı gün stadyumda güvenlik barikatları kuruldu ve o hafta Foxes'un çekilen diğer tüm fotoğrafları yaklaşık yüz metre geriden çekildi.

Kevin'in o öğleden sonra mahkemeye çıkması gerekiyordu ama Jeremy haber akışında fotoğrafı görene kadar öğle yemeği molasındaydı: Kevin merdivenlerden yukarı çıkarken Andrew aşağı iniyordu, merdiven boşluğunda birbirlerinden olabildiğince uzaktaydılar.

İkisinin arasında kalan Neil, sanki hangisinin yanında olduğundan emin değilmiş gibi taş gibi hareketsiz duruyordu takip etmesi gerekiyordu. Jeremy, Cat daha sonra ona bir haber klibi gösterdiğinde cevabı tesadüfen buldu: Andrew tek başına ayrılmış ve Neil Kevin'a içeride eşlik etmişti. Jeremy Kevin'a basit bir "İyi misin?" mesajı göndermeden önce altı farklı taslaktan geçti.

Kevin'in o gün serbest kalana kadar cevap veremeyeceğini biliyordu ama o gece saat sekizde beklemekten vazgeçti. Sessizlik yeterli bir cevaptı. Jeremy yüzünü buruşturdu ve telefon kenarında.

Laila programının bitiş jeneriğini kapattı ve "O kadar kötü mü?" dedi.

"O kadar kötü sanırım." Jeremy onun yüzündeki ifadeyi görünce ona doğru uzandı ve parmaklarındaki kanı ezmesine izin verdi. Ona inanmasını istedi.

İşe yarayacak, Laila. Söz veriyorum."

Tek söylediği "Bu bir ilk olurdu" oldu.

O hafta ifade vermesi için çağrılan diğerk tek Fox Nicholas Hemmick'ti ve mahkeme binasına geldiklerinde ailesiyle büyük bir çatışmaya girdi.

Aynı sabah. Güvenlik onu merdivenlerden çıkarmak zorunda kaldı ama bu olay günün geri kalanının gidişatını belirledi. Basın adliyeyi gözetlemeye ve isimleri rapor etmeye devam etti ama Jeremy başka kimseyi tanıımıyordu. Aaron Minyard'a kefil olabilecek karakter tanıkları olduğunu varsayıyordu. Aaron'ın kız arkadaşı olarak rapor edilen kız, ilk gün dikkat çekici bir şekilde ortalıkta görünmeyen bir amigo kızdı ama ondan sonraki her gün ortaya çıktı.

Jean'in sessizce "Karar yok," demesi Jeremy'nin dikkatini Çarşamba günkü bitmek bilmeyen kaydırma işleminden uzaklaştırdı.

Jeremy başını kaldırıp önce sandalyesinde kitap okuyan Laila'ya, sonra da kanepenin diğerk ucunda güya maç izleyen Jean'e baktı. Jean bütün hafta boyunca ilk kez Tilkiler'de neler olduğunu kabul etmişti. Jeremy, Aaron'un bir tecavüzcüyü öldürmekten yargılandığını düşününce bunun ilgisizlik mi yoksa kaçınma mı olduğunu merak etmiş ama sormaktan kaçınmıştı. Bu, birkaç gün geç kalmış bir cevap gibi geldi ve Jeremy telefonunu bir kenara koydu.

"Henüz değil," diye itiraf etti. "Belki yarın?"

Laila kitabını bir kenara bıraktı ve çıktı. Jeremy onu takip edip etmemesi gerektiğini düşündü ama bir dakika geçmeden elinde fırçasıyla geri döndü. Yerine oturmadan önce fırçayla Jean'in kafasına hafifçe vurdu ve "Buraya gel," dedi. Jean ona bakıp takip etmeyince, parmağıyla önündeki yeri işaret etti.

"Tercihen bugün bir ara."

Jean onun niyetinden açıkça şüpheleniyordu ama önünde yere yerleşti. Kadın fırçayı onun asi siyah saçlarına sürer sürmez, adam fırçayı almaya çalıştı. "Bunu kendim yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum," dedi kadın, onun ulaşamayacağı bir yere götürerek. "Neredeyse uzadı," dedi sonra, belki de

onu rahatsız eden şey buydu. O asık suratına rağmen

savunmaya geçerek, Mayıs ayında Kaliforniya'ya taşındığında çok sarsıcı bir şekilde uyumsuz olan noktalara uzandı. "Zar zor fark ediliyor," diye kabul etti. Jean'in ağzından bir şey çıkmayınca Laila eliyle ona vurdu ve "Cat'le birbirimize bunu hep yaptığımızı görüyorsun. Oyununa dikkat et ve fazla düşünmeyi bırak."

Jean isteksizce yatıştı ve Laila işe koyuldu. Omuzlarındaki gergin çizgiye bakılırsa, Jean sonraki birkaç dakikayı Laila'nın nedenlerini çözmeye çalışarak geçirdi.

maçı izliyordu. Laila fark ettiyse bile bunu belli etmedi:

Dışarıdan bakıldığında tamamen Troyalıların maçına odaklanmıştı. Sadece muhteşem bir maçta gülümsememesi Cat'ten kurtulması onu ele verdi. Jean'in sessizliği de aynı derecede anlamlıydı ve sonunda Laila dayanamadı. Fırçayı bıraktı.

onun yerine ellerini saçlarında gezdirmeyi tercih etti. "Eğer nasıl rahatlayacağını öğrenmezsen

yarısı," dedi Laila. "Bana maçtan bahset." "Sen de izliyorsun," diye işaret etti Jean. "Belli ki dikkatim dağınık."

Jean sıkıntıyla biraz homurdandı ama itaatkâr bir şekilde o ana kadarki maçı anlatmaya başladı: tekrarlayarak ve Daha önceki bazı gözlemleri genişletiyor, ardından ekranda işler kızışmaya başladığında gerçek zamanlı yorumlara geçiyor. Yine de Jean'in bu durumu affetmesi dönemin geri kalanını aldı.

Ellerinin başının üzerindeki hissi; tutuşunu her değiştirdiğinde omuzları hiç inmeyen bir darbe için gerildi.

Sadece oyunun son dakikasında belirgin bir şekilde tepki vermeyi bıraktı. Laila içini çekti ve öne doğru eğilerek kollarını onun omzuna doladı ve yavaşça sarıldı.

"Sen bizim ölümümüz olacaksın, Jean Moreau."

"Olmama izin vermeyeceğim," dedi Jean. Ona omzunun üzerinden kumandayı uzattı ve "Gerisini izlemeyeceğim" dedi.

Ondan kaçmak için kurnazca bir girişimdi ama Laila zarar görmemesi gerektiğini biliyordu. Kumandayı alıp onu serbest bıraktı ve Jean arkasına bakmadan oradan ayrıldı.

Haber duyulduğunda Truva atları Perşembe öğleden sonra bir antrenmanın yarısındaydı: Aaron Minyard tüm suçlamalardan aklanmıştı. Rhemann onlara haber vermek için sahaya çıktı ve Jeremy ayrılma izni alır almaz Kevin'e mesaj atmak için sahadan çıktı. Her şeyi yapmak zorundaydı. soyunma odasına dönerken telefonunu bulmuş. Eldivenlerini yarı yolda kenara fırlattı, böylece küçük düğmeleri tutabilecekti.

"Haberleri yeni duydum, bu harika! Onun adına çok mutluyuz!!"

Kevin'in yanıtı sadece bir dakika sürdü: "Dürüst olmak gerekirse, beklenmedik." Sonra, "Andrew, Aaron'a sırtını dönseydi yargıcın evini yerle bir ederdi. Belki de bunu biliyor muydu?" Jeremy bunun bir şaka olup olmadığını merak etti. Kevin, "Bütün ay boyunca başlarında bu belayla uğraşmak tam bir kâbustu. Sonunda bittiğine sevindim."

Sondaki "Koç yarınki antrenmanı iptal etti" gereksizdi ama Jeremy güldü.

"Güzel! Birbirinizle ilgilenmek için zaman ayırın."

Kevin cevap vermeden önce telefonunu kapattı ve koşarak sahaya geri döndü.

-

3 Ağustos günü Rhemann Lyon'a ekibini almaya geldi. Daha ziyade, Jeremy'yi aramaya geldi ve Jeremy makinesinden ayrılır ayrılmaz Jean'i aramaya başladı.

Jeremy'nin dört yılı aşkın süredir hiçbir zaman Rhemann sabah antrenmanını bu şekilde bölmemişti; Koç Lisinski bile onun burnunun dibinden iki oyuncuyu çalmasını izlerken gergin görünüyordu. Rhemann'ın onları hemen yan odaya çekmemesi Jeremy'yi rahatlatmadı. Dışarıya kadar gittiler ve ancak yaklaşık Rhemann spor salonuyla aralarında yirmi metre kala onlara doğru döndü.

"Son bir saatimi Edgar Allan'la telefonda konuşarak geçirdim," dedi söze girmeden. "Daha doğrusu: "Son bir saatimi Onlar ve bir nakliye şirketi arasındaki zaman meseleyi en iyi şekilde nasıl çözeceklerini anlamaya çalışıyorlardı. Kuzgunlar sana bir hediye gönderdi," diye açıkladı, Jean'i tedirginlikle inceleyerek.

Yoğunluk. "Gold Court'a sizin için bir araba bıraktılar."

Jeremy bakakaldı. "Ona bir araba mı almışlar?"

"Başlıkla birlikte gönderdim," dedi Rhemann ve Jeremy, Jean'in bu konuda ne düşündüğünü görmek için ona baktı. Jean'in yüzündeki boş ifade pek de cesaret verici değildi ama Rhemann ona tepki vermesi için sadece birkaç saniye verdi, "Güya Batı Virginia'da bırakmışsınız, o yüzden nakil masraflarını onlar karşıladı."

Jean hasta görünüyordu ama şaşırmamıştı, Jeremy de elinden geldiğince noktaları birleştirdi. "Gerçekten senin, değil mi?"

"Tüm Kuzgunlara Edgar'a imza attıklarında araba verilir. Allan," dedi Jean yavaşça. Jeremy geç de olsa Kevin'in de benzer bir şey söylediğini hatırladı: Ona bir araba vermişlerdi ve Riko elini kırduğunda Evermore'dan kaçmak için arabayı kullanmıştı. "Onlar

diğer her şeyi yok ettiklerinde onu da yok etmeliydiler. Neden yapmadılar?"

Jeremy'nin aklına Jean'in defterleri geldi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "O kadar dikkatsiz davranmak için çok pahalıydı belki de?"

"Benimkinden daha güzel," diye kabul etti Rhemann. Jeremy ona herkesin daha güzel bir arabası olduğunu söyleyebilirdi, ama Rhemann

o eski steysin arabayı rahmetli babasından miras almıştı ve onun bariz düşüşüyle ilgili şakalara nadiren tahammül ederdi.

"Birisi doğrudan size ulaşmasını sağlamak için epey bir para ödedi. İzniniz olmadan mahkemeye bırakmayı reddediyorlar ve teslimatı yeniden planlamak için iki kez denedim, bu yüzden oraya gidip teslimatı imzalamanıza ihtiyacım var."

Jeremy, "Bütün baharı ortalığı karıştırmakla geçirdiler," dedi. "Neden bu? Neden şimdi?"

"İnsafsızca bir tahmin mi?" Rhemann omuz silkti ve onları arabasına doğru yönlendirdi. "Jean'in görüşmesi bir sonraki

Edgar Allan bu hafta çok konuşulacaklarını biliyor.

Bu, ağzını kapalı tutması ve meraklı soruları gülümseyerek geçiştirmesi için kurnazca bir rüşvet."

Jean asla bir koçla tartışmazdı ama Jeremy, Jean'le birlikte arka koltuğa tırmanırken onun yüzündeki ifadeyi gördü. "Aynı fikirde değil misin?"

"Kuzgunlar aleyhinde konuşmayacağımı biliyorlar," dedi Jean.

"Belki Koç Moriyama bunu biliyordu." Jeremy, Jean'in onun adını duyunca nasıl irkildiğini fark etmemiştir. "Onlar yeni ve Koç Rossi bir şekilde itibarlarını kurtarmakla görevlendirildi. İşe havuçla başlayacaktır."

Jean'in yolculuğun ilk yarısı boyunca bunu düşünmesine izin verdi, sonra "Yapabilirsin, bilirsin. Onlara sırtını dönebilirsin," diye ekledi Jean ona bakmayı reddedince. "Artık bir Kuzgun değilsiniz; onların sözleşmelerine ve beklentilerine bağlı değilsiniz. Ne hakkında konuşmaya hakkın var başına geldi."

Jean boğazından kaba bir ses çıkardı. "Söyleyecek bir şey yok."

"İnsanlara rahatça paylaşabileceğinden fazlasını anlat demiyorum ama kendi sınırlarını belirlemeli ve korumalısın. Onların senin yerine hikâyeni anlatmasına izin vermeyi bırak."

Bekledi ama Jean dinlemiyormuş gibi pencereden dışarı bakmaya devam etti. Jeremy içini çekti ve "İstemiyorsan bunu kişiselleştirmek zorunda bile değilsin. Evermore'da neyin yanlış gittiğine dair biraz fikir vermek bile konuşmayı yeniden başlatmaya yardımcı olur ve insanların senin hakkında körü körüne varsaydıkları şeyleri sorgulamalarını sağlar. Kuzgunların eğitim programı, yabancılarla iletişim kurmanın yasak olması, katı yemek planları..." Jean'in boşlukları doldurabileceğini umarak sözlerini yarıda kesti.

Jean, "Kevin'i ne zamandır tanıyorsun?" diye sordu.

"Uhhh?" Jeremy gözlerini kırıştırdı. "Aşağı yukarı üç yıl mı? Hayır, dörde yakın. O ve Riko henüz takımda değillerdi ama ilk yılımda Kuzgunlarla oynadığımız yarı final maçına gelmişlerdi. Maçtan sonra selam vermek için yedek kulübesine geldiler. Neden?"

"Dört yıl," dedi Jean, "Kuzgunlar'ın programını benden duydun. Diyet kısıtlamalarını, senkronize ana dallarını, pişmanlıklarını benden duydun. Kevin dört yıl boyunca bir kez bile *sana* açıklama yapma zahmetine katlanmadı ve sen benim bir kameraya böyle şeyler söyleyeceğimi mi sanıyorsun?"

Jeremy başının arkasını buruşturdu. "Seni bize transfer ettiğinden beri daha dürüst davranıyor. Belki de bu konuda açılmaya neredeyse hazırdır."

"Bazen dayanılmaz oluyorsun."

"İkiniz de sakın olun," dedi Rhemann ön taraftan.

Ses tonu sakindi ama Jean'in omuzları bu hoşnutsuzluk iması karşısında hâlâ biraz kamburdu. Yolculuğun son dakikası

Rahatsız edici bir sessizlik içinde geçti ve nihayet stadyuma vardıklarında Jeremy olağanüstü miktarda yer kaplayan araba nakil aracını gördü. Şoförün Los Angeles'tan geçmeyi başarmış olması gerçekten etkileyiciydi; Exposition Park'taki dar virajları dönmeyi başarmış olması ise mucize saçmalığın sınırındaydı. Yüğü sadece bir arabayken neden daha küçük bir arabaya geçmemişti, Jeremy bilmiyordu.

Sürücü kapısı açıktı. Şoförün kendisi açıklıkta durmuş, koltuğuna yaslanmış sigara içiyor ve telefonu ile oynuyordu. Yaklaştıklarında başını kaldırdı ve hemen Jean'e odaklandı. Sigarasını bir kenara fırlattı. üzerine bastı ve koltuğundan bir pano çıkardı. Yüzüne doğru yaptığı bir hareketle Jean'in dövmesini işaret etti ve yeterince yaklaştıklarında panoyu uzattı.

"İlik," dedi. "Teslimatı kabul etmek için burayı imzalayın."

"Moreau," dedi Jeremy.

"Ben de öyle dedim."

Jean fark etmemiş gibiydi, eline tutuşturulan kısa formu okumakla meşguldü. Nakliye şirketinden gelen standart bir form gibi görünüyordu; üst yarısı teslim alma ve teslim etme yerleri arasında bölünmüştü ve alt yarısında Kime verileceğine dair talimatlar. Sonraki sayfalarda yukarıda bahsedilen başlık ve ilgili evraklar yer alıyordu, Son sayfadaki yapışkan notta arabanın artık sigortalı olmadığı belirtiliyordu.

"Bu sabah ne zaman isterseniz," dedi şoför. "Programın bir saat gerisindeyim."

Jean altını çizdiği satırlara yavaşça adını karaladı ve şoför kalemi kaldırır kaldırmaz panoyu geri aldı. Jean'in anahtarları gösterge panelindeydi. Teslimat şoförü onları tantana yapmadan teslim etti.

arabayı boşaltmaya gidiyordu. Jean avucunun içinde duran çiftin bulunduğu yere baktı, buradan çok uzaklara bakıyordu.

Arabayı boşaltmak sadece birkaç dakika sürdü.

Rhemann, kamyonun nihayet çekilebilmesi için Truva atlarını kenara çekti. Bunu izlemek eğlenceli olsa da Parktan çıkarken Jeremy daha çok arkasında bıraktığı şık siyah arabayla ilgileniyordu.

"Bu bir S4 mü?" diye sordu. "Fena değil."

Jean bir şey söylemeyince Jeremy tek başına arabayı incelemeye gitti. Ülkeler arası yolculuk yüzünden yıkanmaya ihtiyacı vardı ama onun dışında yepyeni görünüyordu. Lastikler iyi durumdaydı ve görülebilecek tek bir göçük bile yoktu. Daha önce kullanıldığına dair tek işaret, gösterge panelindeki küçük bir kâğıt parçasıydı. Jeremy ön camdan ona baktı, baş aşağı okumaya çalışıyordum. Havaalanında kısa süreli park için kesilmiş bir bilet koçanıydı.

Jean ve Rhemann yukarı çıkarken o geri çekildi. onun yanında. Jean'in yüzündeki mesafeli ifade Jeremy'ye onun buraya kendi isteğiyle gelmediğini düşündürdü. Anahtarlarını sanki iki saniye sonra otoparkın öbür ucuna fırlatacakmış gibi tutuyordu.

"Hey," dedi Jeremy. "Neyin var?"

"İstemiyorum," dedi Jean. "Onlardan hiçbir şey istemiyorum."

Jeremy, Jean'in sıkıntılı olduğunu düşününce göğsündeki sıcaklığın uygunsuz olduğunu biliyordu ama

Edgar Allan'ın tekliflerini tereddütsüz reddetmesi

yüreklendiriciydi. Düşünürken biraz mırıldandı ve sonra şöyle dedi: "Satabilirsin ama emin olmak için bir hafta bekle. "Ama emin olmak için bir hafta bekle.

Bu arada," diye itiraf etti, şöyle bir göz gezdirerek. "Arabam orada olduğu sürece Laila'nın evinde onu saklayacak yerimiz yok ve burada da kalamaz."

Rhemann Jean'a düşünmesi için bir dakika verdikten sonra, "Sen takas etmeye karar verene kadar arabayı evde park edebilirim," dedi.

içeri." Rhemann, Jean'in gergin ve hareketsiz halini fark edemedi ve Jean'e yan gözle baktı. "Ama arabayı benim kullanmam konusunda için rahat olursa alırım."

"Bunun senin için bir sorun olmasına izin vermeyeceğim, Koç," dedi Jean. "Bir yolunu bulacağım."

"Sorun olacak olsaydı teklif etmezdim,"

Rhemann dedi ki. "Pazartesiye kadar bana bir anahtar ödünç ver ki Taşıyın. Fikrini değiştirir ve gelip almak istersen Jeremy yolu biliyor, ama aksi takdirde gerektiği kadar orada kalabilir. Orada olduğunu bile bilmeyeceğim."

"Güven bana," dedi Jeremy. "Koçun bunun için yeri var."

Jean'in içi rahat değildi. "Yapamam-" diye başladı ama o bile daha iyi bir çözüm bulamadı. Rhemann'ın cömertliğine karşı koyamayarak gergin bir huzursuzlukla anahtarlarıyla oynadı. Jeremy elini uzattı ama Jean'in alanından uzak tuttu: bir talepten ziyade sessiz bir teklif. Sonunda Jean yüzünü buruşturdu ve "Özür dilerim Koç," diyerek anahtarlarını bıraktı.

"Benim önerdiğim bir şey için özür dilememelisin," dedi Rhemann.

"Evet, Koç. Özür dilerim, Koç."

Jeremy, Rhemann'la acı dolu bir bakış alışverişinde bulundu ama sadece şunu sordu: "Arabayı oraya götürmemiz gerekmiyor mu? Eğer siz alırsanız, arabanız ne olacak?"

"Adi ve ben onu bu hafta sonu alabiliriz."

Jeremy başıyla onayladı ve anahtarları ona uzattı.

"Teşekkürler, Koç. Seçeneklerimiz üzerinde beyin fırtınası yaparız ve olabildiğince çabuk bu işten kurtuluruz."

Rhemann anahtarları cebine koydu ve saatini kontrol etti.

"Lyon'da sadece otuz dakikaları kaldı. Sizi oraya sürüklemektense, mola vakti gelene kadar onluk ve ikilik çalışmanızı sağlayalım."

Rhemann kapıyı açık tuttu ve Jeremy Jean'e kapıya kadar onlara eşlik etmesini işaret etti. Grayson'ın ziyaretinden sonraki Pazartesi günü Jean'in şifreyi bildiğinden emin olmuş ve o zamandan beri buraya hep birlikte gelmelerine rağmen Jean'in halletmesine izin vermişti. Jean'in bir daha asla kaçamayacağı bir duruma düşmesini istemiyordu.

Üçü birlikte soyunma odasına gittiler.

Rhemann onlardan önce ofisine gitti, Jean ve Jeremy ise iç sahaya geçerek on basamaklı merdivenlerden oluşan sahanın etrafında iki tur attılar. Dördüncü sete gelindiğinde Jean yüzündeki yeni sakinliğe bakılırsa tüm sorunu başarıyla çözmüştü.

Truva atları öğle yemeği için Altın Kort'a döndüklerinde Cat tüm bunları geri alabilirdi ama neyse ki herkes için Jeremy'yi tek başına köşeye sıkıştıracak kadar akıllıydı.

"Ön tarafta bir Raven arabası var," dedi söze girmeden.

Jeremy'nin şaşkın bakışları karşısında omuz silkti. "Kuzgun komplo teorilerini yeterince takip etmemen benim suçum değil! Takımdaki her Kuzgun için bir tane, ama Evermore'dan asla ayrılmıyorlar. Ve şunu dinle, onlar aynı olmak zorunda. Ne zaman bir birinci sınıf öğrencisinin arabasının öne çıkmasına neden olacak büyük bir gövde stili değişikliği olsa, Edgar Allan basitçe geri satıyor ve hepsini değiştiriyor.

Tam bir ucube," dedi neredeyse hayranlıkla.

"Bu Jean'in," diye itiraf etti Jeremy, "ama bu konuda oldukça sinirli, bu yüzden onunla nasıl konuştuğumuza dikkat edelim.

Onu mu? En kısa zamanda sigortalatmamız ve tescil ettirmemiz gerekecek ama şimdilik Koç'un evinde saklanacak."

"Laila ile konuşacağım," diye söz verdi. "Bir yolunu buluruz."

Hiçbiri öğle yemeğinde arabadan bahsetmedi. Truva atlarının sabah antrenmanını kaçırmalarıyla ilgili birkaç meraklı sorusu dışında kimse bunu soracak kadar anlamamıştı. Jeremy en azından Lucas'ın arabayı tanıyacağından korkuyordu ama o fark etmemiş gibiydi. Jeremy rahatlamıştı ama bunun altında donuk bir sızı vardı. Grayson'ın da böyle bir arabası olabilirdi ama kardeşler birbirlerine o kadar yabancıydı ki Lucas bunu bile bilmiyordu.

Jeremy, Kevin'e mesaj atmadan önce antrenmanın bitmesini ve Jean'in talimlerle meşgul olmasını bekledi: "Edgar Allan, Jean'in arabasını Gold Court'a gönderdi."

Kevin birkaç dakika sonra, "Benimki iki gün önce geldi," diye cevap verdi. "Ders kitaplarım ve notlarım da. Koçların onları okula geri sattığını sanıyordum ama hepsinin hesabı tutulmuş."

"Oh, ne güzel!" Jeremy karşılık verdi ve ciddiydi ama "Zarar görmemişler mi?" diye sormadan edemedi.

Kevin bir resim göndererek yanıt verdi: arka planda tıka basa dolu bir raf ve soluk bir masanın üzerinde yaklaşık üç yol işaretine kadar açık bir ders kitabı. Beklenen vurgular ve kenar boşluklarındaki notlar dışında kitap aksi halde zarar görmemişti. Jeremy tepkiler arasında bocaladı, ama Kevin'in bir şey için duyduğu sevinci küçümsemek adil olmazdı.

Zulümde parmağı yoktu. Jean'in mahvolmuş okul ödevlerinden bahsetmek yerine, "Bu harika!" diye yazdı.

Kevin, "Bizden korkuyorlar," diye belirtti.

Kevin de aynı fikirdeydi: arabalar mükemmel Mahkeme'nin takdirini satın almaya yönelik bir girişimdi. "Öyle mi olmalılar?"

Kevin yanıt vermekte gecikmedi ve sonra, "Göreceğiz," dedi.
"O zaman bir hafta sonra görüşürüz," diye gönderdi Jeremy
ve Jean'in oyununu izlemek için telefonunu bir kenara bıraktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jeremy

Jeremy, Los Angeles Uluslararası Havaalanı'nda arabasının bagajına tünemiş oturmuş, boş paket servis bardağını karıştırarak emecek bir buz parçası arıyordu. Telefonu aralıklarla çalıyordu.

ama o ayak uydurmaya çalışmadı. Herhangi bir şekilde ele alınması gereken tek uyarı

Aciliyet, Kevin'in numarasına atanan küçük tilki havlamasıydı. Son mesajın gelmesinin üzerinden saatler geçmişti ama Jeremy saate bakma dürtüsüne inatla direndi.

Bir uçak havalandığında hava gümbürdüyordu ve Havaalanının önündeki tıkanmış trafikten gelen korna sesleri geçici olarak bastırıldı. Jeremy çıtırdatmak için bir buz parçası daha buldu, parmaklarını şortuna sildi ve günaha teslim oldu. Tuşlara hızlıca dokununca ekranı aydınlandı, Jeremy saati görünce doğruldu. Kevin'in beklenen varış saatine yeterince yakındı.

Bu yüzden buzun geri kalanını sıcakta erimesi için betonun üzerine döktü.

Sonunda Kevin'den haber aldığı anda garajdan çıkmak üzereydi. Jeremy bir kenarda durup Coşkulu bir mesajla geri döndü ve telefonu tekrar güvenli bir yere saklanır saklanmaz hızını artırdı.

Şu anda bile Kevin'in buraya geliyor olması imkânsız gibi geliyordu. Onları her zaman alışılmadık bir arkadaşlık olmuştu, bunun en büyük nedeni de okulları arasındaki mesafenin çok uzak olmasıydı. Kevin'le en fazla yarım düzine kez yüz yüze gelmişti: geçen bahar Foxes'a karşı, sonra da birinci ve ikinci sınıfta Kuzgunlar'a karşı yarı final ve finallerde. Diğer tüm konuşmalar mesajla oldu, maçlardan sonra birbirinizi kontrol etmek ve görüşlerinizi paylaşmak

zirveye tırmanırken karşılaşacakları rakipler hakkında konuşuyorlardı. Kevin elini kırıdıktan sonra bir yıldan uzun bir süre irtibatı kesmişti ama Jean'in transferi onu geri getirmişti.

İlk kez bir oyun olmadığı halde bir araya geliyorlardı ama bu yine de sosyal bir ziyaret değildi. Kevin, Jean'i dünyaya tanıtmak ve gecikmiş hasar kontrolüne yardımcı olmak için buradaydı. Sadece iki geceliğine şehirdeydi ve Pazar sabahı tekrar eve dönüyor olacaktı.

Jeremy bunun neden bu kadar kısa bir süre olduğunu anlıyordu ama Kevin'in daha uzun süre kalmasını diliyordu. Kevin'e Los Angeles'ın sunabileceği en iyi şeyleri göstermek istiyordu. Eğer bu gezi yeterince iyi giderse, belki Kevin'i tekrar uçmaya ikna edebilirdi. Belki Güney Carolina'ya gidebilirdi, gerçi Palmetto Eyaleti'ne son baktığında

Bölgede yapılacak şeylerin gerçekten etkileyici eksikliği.

Bagaj alım yerine kısa bir yürüyüşle ulaşmıştı. Jeremy'nin bir cebinde Kevin'in uçuş bilgilerinin yazılı olduğu bir çıktı vardı ama o kadar çok kez göz gezdirmişti ki ayrıntıları ezberlemişti. Kevin'in bu kadar kısa bir yolculuk için bir şey kontrol etmiş olma ihtimalinin düşük olduğunu bildiğinden, alışkanlıkla bagaj karusellerinin üzerindeki ekranları taradı ve gelen kalabalığı daha iyi görebileceği bir yere geçti. Bu bir Kevin, Jean'in birkaç ay önce kullandığı havayolunu kullandığı için komik bir déjà vu yaşadı.

Jean'i düşünürken telefonunda Cat ya da Laila'dan gelen tek bir mesaj olup olmadığını kontrol etti. Jean bu hafta her zamankinden daha huysuzdu ve Jeremy onun röportaj konusunda mı yoksa Kevin'in ziyareti konusunda mı daha gergin olduğundan emin değildi.

Jeremy neredeyse yarım düzine kez soracaktı ama her fırsat bulduğunda Jean'in "*Ölmesini istedim,*" sözündeki öfkeli dürüstlüğü hatırlıyordu. Yapabileceği en iyi şey ikisine de göz kulak olmak ve hafta sonunu sağ salim atlatmalarını ummaktı.

Jeremy dikkatini zorla gelen kalabalığa çevirdi ve bir dakika sonra ödüllendirildi.

Kevin'in tünelden aşağı indiğini gördü. Jeremy, Kevin'in yalnız olmadığını biliyordu ama seyahat arkadaşı olarak kimin atandığını henüz söyleyemiyordu. Kevin bu yaz kampüs dışına tek başına seyahat etmeyeceğini itiraf etmemiş olsa bile, bu sabah uçağına binerken "biz" demişti.

Upstate Regional. Jeremy sormamıştı çünkü bunun gerçekten bir önemi yoktu; Kevin'in Jean'le birlikte burada olması anlamına gelecekse tüm Fox ekibine şehirde şoförlük yapmaktan mutluluk duyardı.

Kevin'in dikkatini çekmek için elini kaldırdı ve Kevin rotasını değiştirmeden önce arkadaşına işaret etti. O da Kalabalık sonunda Foxes'un inanılmaz kısa kalecisini ortaya çıkaracak kadar dağıldı. Jeremy, Kevin'e ulaşır ulaşmaz sırtını sıvazladı ve Andrew Minyard'a neşeyle başını salladı. Andrew'un sıkılmış bakışları hemen yanından geçip gitti, böylece Jeremy tüm dikkatini suçluluk duymadan Kevin'e yöneltti.

"Sonunda seni burada görmek ne güzel!" dedi. "Uçuşun nasıldı?"

"Olağanüstü," dedi Kevin. "Telefonum henüz güncellenmedi. Saat kaç?"

"Yedi buçuk, aşağı yukarı. Otele giriş yapmak istersen önce seni otele bırakabilirim, yoksa Bizimle gevşemeye hoş geldiniz. Uçuş saatiniz yüzünden yemek yiyebildiniz mi emin değilim," dedi ve Kevin'in başını sallamasını bekledi. "Harika! Akşam yemeği o zaman.

Evde su ve bira var, yoksa başka bir şey mi tercih edersin?"

"Genelde votka," dedi Kevin, "ama birayla da idare edebilirim."

"Nereden bulabileceğimizi biliyorum," diye güvence verdi Jeremy. "Başka çanta yok mu? Pekâlâ, araba bu tarafta."

İkisinin arasında tek bir sert çantaları vardı ve Andrew onu yaya geçidinde Kevin'den alarak arka koltukta onunla birlikte oturmasını sağladı. Kevin yolcu koltuğına oturur oturmaz Jeremy onları USC'ye doğru yola çıkardı. Klimayı çalıştırdı ama Kevin'e vitesi ayarlamasını işaret etti.

istediği gibi havalandırıyordu. Jeremy dikkatini Kevin'in sol elinin arkasındaki soluk yara izlerine değil yola vermeye çalıştı ama iki yıl önce Kevin'in elini kimin kırdığını şimdi bilmek Jeremy'nin göğsünde endişeli bir düğüm oluşturdu.

"Bana ne yenilikler olduğunu anlat," dedi Jeremy. "Takım nasıl?"

"Her zamanki gibi korkunç," diye ekşi bir yanıt verdi. "Ama onlar Saha dışında da saha içinde olduklarından iki kat daha değersizler, bu yüzden onlara iki yıl daha katlanacağım."

Jeremy kendini şöyle demek zorunda hissetti: "Onları biraz rahat bırakmanın bir zararı olmaz, biliyor musun? Onlar senin takım arkadaşların."

Kevin sabırsız bir el hareketiyle bunu bir kenara bıraktı. "Bu onların sayısız başarısızlıklarını daha az affedilebilir kılıyor, daha fazla değil. Tilkiler onları ne kadar az düşündüğümü her zaman biliyorlar; duygularını incitmemek için gerçekleri ballandıra ballandıra anlatmayacağım."

"Sıkıcı bir bozuk plak," dedi Andrew. "Benim yaptığım gibi onlar da seni dinlememeyi öğrenecekler."

Kevin siperliğindeki aynayı indirerek Andrew'a ters bir bakış attı ve "Denedin," derken Jeremy'nin dikiz aynasına bakmasına neden olan ateşli bir suçlama vardı. O da Andrew'un yüzündeki soğuk ifadeyi inceledi, ne kaçırdığını merak ediyordu ama sonunda Andrew başını çevirdi. Kevin kendini beğenmiş bir gülümsemeyle vizrn tekrar yerine taktı.

"ok iyisin," dedi Jeremy omzunun üzerinden, arabadaki yeni gerginliği azaltmayı umarak.

Kevin başını salladı. "Mahkeme olacak."

Jeremy, Andrew'un bu değerlendirme hakkında ne düşündüğünü görmek için bir kez daha arkasına baktı ama kaleci hiç etkilenmemiş görünüyordu. Konuşmadan çoktan kopmuş gibi pencereden dışarı bakıyordu ve Jeremy boş boş bu sıkıntının gerçek mi yoksa bir alçakgönüllülük çabası mı olduğunu merak etti. Arka koltuğunda başka biri olsaydı ikincisini seçerdi ama son birkaç yıldır Andrew hakkında yeterince dedikodu duymuştu, tereddüt etti. Andrew için Böylesine olağanüstü bir şöhrete sahip birinin bu kadar az umursamasını beklemiyordum ama Jean de aynı derecede karmaşık biriydi.

"Jean de Exy'den nefret ediyor," dedi.

"Önemli değil," dedi Kevin. "Oynamaktan başka çaresi yok."

"İki yıl daha," diye onayladı Jeremy. "Acaba mezun olduktan sonra ne yapacak?" Kevin'in de kendisiyle birlikte spekülasyon yapıp yapmayacağını görmek için birkaç dakika bekledi, ama elbette Kevin'in ekleyecek bir şeyi yoktu. Jeremy bunun yerine, "Bu yıl birinci olmak için gerçek bir şansımız olduğunu düşünüyor," dedi.

Çok işe yaradı. Kevin yeni konuya heyecanla sarıldı ve yolculuğun geri kalanını tahtın potansiyel rakipleri listesini inceleyerek geçirdiler. USC'nin kendi bölgesinde sonbahar sezonu boyunca herhangi bir tehdit oluşturan sadece iki okul vardı ve ikisi de Trojanların şampiyonluk kazanmasını engelleyecek kadar zarar veremezdi. Sorun bitiş çizgisine ulaşmak değildi; Trojans'ın her yıl tıkanması sadece en sondaydı.

Kuzgunlar kendi kendilerini yok ettikleri için artık bilinmeyen bir faktördü ama Jeremy onları defterden silmeye hazır değildi. Çok uzun zamandır dünyanın zirvesindeydiler. Şimdi pes etmek. Elbette bir araya gelmenin ve itibarlarını kurtarmanın bir yolunu bulacaklardı. gecikmiş intikamlarını kutladılar.

Penn State açık bir tehditti, ancak Jeremy söz konusu olduğunda Foxes en büyük soru işaretiydi.

Wymack bu yıl daha büyük bir takım kurma baskısına boyun eğmiş olabilir, ancak oyuncu alma politikalarını asla değiştirmeyecektir. Geçen yılki eşi benzeri görülmemiş senkronizasyonun

Altı yeni çalkantılı gencin hayatta kalabileceğini kimse tahmin edemezdi.

Jeremy sorduğunda Kevin, "Sadece Neil katlanılabilir bir kişilik geliştirirse," dedi ve Jeremy bir kahkahayı öksürük olarak geçirmeye çalıştı. Kevin'in ona attığı yan bakış, ona kanmadığını gösteriyordu ama Kevin alınmak için zamanını boşa harcamadı.

"Birinci sınıflar ona karşı birleşti, hatta o zavallı

O kadar uğraştığı forvetin bahanesi. Eğer onları kazanamazsa

Tilkiler de raketlerini çöpe atabilirler."

Jeremy bu önemli bilgiyi daha sonra kullanmak üzere bir kenara koydu ama sadece, "Neil'den bahsetmişken, sizinle gelmemesine şaşırdım. Seninle olmaktan mutlu olmadığımızdan değil," diye ekledi omzunun üzerinden Andrew'a, "ama Jean'i tekrar ziyaret etmek isteyeceğini düşünmüştüm."

Yanlış bir şey söylediğini fark etmesi bir dakikasını aldı. Kevin'in kendisine baktığını fark etmeden önce bir çıkış daha geçti. Jeremy onun merakla boş ifadesini inceledi ve sonunda Andrew'un tüm dikkatimle.

Jeremy şaşkın bakışlarını tekrar yola çevirdi. "Söylediğim bir şey yüzünden mi?"

"Jean'i *tekrar* ziyaret etmekle ne demek istiyorsun?" Kevin sordu. "Ne demek istiyorsun, ne demek istiyorum?" Jeremy geri döndü.

"Haziran'da buradaydı."

Kevin koltuğunda dönerek Andrew'a baktı. Jeremy dikiz aynasına bir göz atma riskini göze aldı, ama Andrew Yüzünde mesafeli bir ifadeyle yine pencereden dışarı bakıyordu. Kevin bir küfür savurarak sandalyesine yerleşmeden önce ona bir şeyler bulması için birkaç dakika verdi. Bir an sonra telefonunu çıkarıp kulağına dayadı. Aradığı kişi birkaç kez çaldıktan sonra telefonu açtı ve Kevin öfkeli bir Fransızcayla ona bağırdı.

Jeremy ona doğru bir uyarı eli uzattı ve sert bir sesle, "O Jean mi?" diye araya girdi.

"Neil," dedi Kevin ve takım arkadaşını azarlamaya devam etti. Neil'in bu konuda söyleyecek her şeyi vardı. Kevin'ın ruh halini iyileştirecek hiçbir şey yoktu. Çok kısa bir görüşme oldu ama Kevin telefonu kapattıktan sonra fırlatacak gibi görünüyordu. Neyse ki telefonu kapatmadan önce kimin arabasında olduğunu hatırladı. Biraz huysuzca yatıştı ve telefonunu sıkıca kavradı.

Jeremy ona sakinleşmesi için zaman vermeyi düşündü ama "Nasıl haberin olmadı?" diye sormadan edemedi.

"Neil bize nereye gittiğini söylemedi ama biz kiminle buluşacağını bildiğimizi varsaydık. Jean'in işin içinde olduğunu hiç söylemedi." Kevin omzunun üzerinden, "Telefonda açıklama yapmayı reddediyor," dedi.

Andrew umursamaz bir tavırla, "Tipik," dedi.

Jeremy gerginliği azaltmanın bir yolunu aradı. "En iyisi bu oldu," diye teklif etti. "O hafta sonu Grayson Johnson da vefat etti. İntihar olduğuna karar vermeden önce polis Jean'i en bariz şüpheli olarak ortaya atmak istedi. Reddedemeyecekleri bir mazereti olmasının tek nedeni Neil'in ziyaretiydi."

Kevin, yüzünü bir elinin içine gömmesine bakılırsa, hiç de rahatlamış değildi.

Andrew, Kevin'in koltuğunun arkasını itti. "Raven backliner. Neil için kimdi o?"

"Bildiğim kadarıyla hiç kimse," dedi Kevin. "Jean'le... bir geçmişi vardı."

Bu tereddüt Jeremy'yi hasta etti ve "Biliyor muydun?" diye sessizce sormasına engel olamadı.

"Burada olmaz," diye uyardı Kevin onu. Arka koltuklarında Andrew varken olmaz, demek istiyordu ve bu yeterince cevaptı.

Jeremy son birkaç milin sefil bir şekilde akıp gitmesine izin verdi. sessizlik ve Laila'nın arabasının arkasına yanaşmaktan memnundu. Jeremy onları daha sonra otellerine götüreceği için çantayı arkada bıraktılar ama Andrew arabadan inmeden önce içinden bir paket sigara çıkardı. Paketi salladı ve Kevin'e doğru uzattı.

"Yakınlarda bir köşe dükkânı var mı?" Kevin Jeremy'ye sordu. "Çakmağını güvenliğe fırlatmak zorunda kaldı."

Jeremy, "Bende ödünç alabileceğin bir tane var," dedi ve Kevin'in yanından geçerek yolcu kapısını yeniden açtı. Jeremy bir paket karanfil çakmağı çıkarınca Kevin kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Torpedo gözünden sigara çıkardı ama Jeremy sadece gülümsemekle yetindi. "Elimde çakmak bulundurarak barlarda çekici olduğumdan daha fazla insan tavladım. İçeri girmeden önce söndürür müsün?" diye sordu.

çakmağı çıkarıp Andrew'un bekleyen eline tutuşturdu. "Laila kokuya karşı çok hassastır."

Andrew cevap vermek yerine Kevin'e baktı. Kevin Andrew başını sallayıp Jeremy'ye işaret edince Andrew caddeye doğru yola koyuldu.

"Söylediğim bir şey mi var?" Jeremy, Andrew duyamayacak kadar uzaklaşınca sordu.

"California'dan bahsediyorum, senden değil," dedi Kevin. "Çok fazla anı var, özellikle de Aaron'ın duruşmasından hemen sonra. Bütün hafta sonu kötü bir ruh hali içinde olacak."

Jeremy arabasını kilitledi ve Kevin'i merdivenlerden yukarı çıkardı. Jeremy ayakkabısını çıkardığında, Kevin de onu takip etti. Kedi

ve Laila oturma odasında, kanepede birbirlerine sarılmış bir halde onları bekliyorlardı ve Cat yumruğunu havaya kaldırdı coşkulu bir selamlama.

"Selam Kraliçe. Bizi hiç ziyaret etmeyeceğinizi düşünmeye başlamıştım." Jeremy onların rahat konuşmalarını sadece yarım yamalak dinledi. O yakaladı

Laila'nın gözüne baktı ve parmaklarıyla hızlıca bir işaret yaptı. Jeremy arkasına yaslandı ve koridordan mutfağa doğru baktı. Jean kapının sesini duymuş olmalıydı; kaçırmış olsa bile, Cat'in Selamlama gözden kaçmayacak kadar gürültülüydü. Ama adam ortalıkta görünmedi ve Jeremy onu kontrol etmek için Kevin'den uzaklaşıp uzaklaşmaması gerektiğini düşündü. Bu kabalık olur muydu?

Cat onun dikkatinin dağıldığını gördü. "Kahve var, eğer jet lag için biraz enerji toplamak istersen."

"Teşekkür ederim," dedi Kevin ve Jeremy'nin onu Jean'e götürmekten başka çaresi yoktu.

Jean kahvesini içmek için lavaboya yaslanmıştı ve Jeremy onun kahvesini içmek için oraya gitmiş olmasını abartılı bulmadı. Kendisiyle istenmeyen misafiri arasında koca bir oda vardı. Onlar içeri girdiğinde elindeki fincanı ağzına götürdü ve bakışları Jeremy'nin yanından geçip Kevin'e yöneldi. Jeremy onun yüzünde herhangi bir şiddet ya da öfke belirtisi aradı ama Jean'in ifadesi merak uyandıracak kadar boştu. Kevin odayı geçip ona doğru gelirken kıpırdamadı.

Kevin bardağını direnmeyen parmaklarından aldı ve bir kenara koydu. "Daha iyi görünüyorsun. Kaliforniya sana katılıyor."

Jean dudağını büktü. "Kendinle daha az gurur duyuyor gibi görünebilirsin."

"Neden?" Kevin sordu. Jean cevap vermek yerine bardağını geri aldı. Kevin ona bir göz atmak için bunu görmezden geldi. "Saçların kameraların görmeyeceği kadar uzamış ama en azından aynı uzunlukta kestirebilirdin." Jean'in ona attığı ölümcül bakış onu yıldırmadı ve ısrar etti: "Sabah tamir etmeye vaktimiz olmayacak ve bu saatte kimsenin açık olduğunu sanmıyorum."

"Artık ona katmanlı, rüzgârlı bir görünüm verecek kadar karışıyor. fırlatılmış bir görünüm," dedi Jeremy. "Kaygısız yaz tatili tarzı. Hoşuma gitti."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," dedi Kevin ve Jean'i işaret etti. "Yarın ne giyeceğini göster bana."

Jeremy kaşlarını çatarak ona baktı ve parmaklarıyla daha uygun selamları saydı. "Seni görmek güzel, uzun zaman oldu, umarım iyi yerleşmişsindir, ekibinin seni burada görmekten hoşlandığını duydum."

Kevin ipucunu almak yerine yine Jean'in kahvesini çaldı. Jean, Kevin'i yolundan itmeden önce kahveyi kenara koyması için ona ancak zaman tanıdı. Jeremy geçmelerine izin vermek için hareket etmek zorunda kaldı ve onları koridordan yatak odasına kadar takip etti. Jean dolabın kapısını çekerek açtı, sözsüz bir şekilde dolabın kendi yarısını işaret etti ve Kevin'in kararını beklemek üzere yatağına oturdu.

Kevin bir uçtan başlayıp diğer uca doğru ilerlerken yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi vardı. Jeremy, Laila Jean'in sahip olduğu neredeyse her şeyi kendi elleriyle seçtiği için, onun seçeneklerinden dolayı bu kadar hayal kırıklığına uğradığına inanmayı reddediyordu ama sonra Kevin raftan bir gömlek aldı ve "Seni renkli hayal edemiyorum. Doğal görünmüyor."

"Beni bu sonbahar altın rengi giymeye mahkum ettin," dedi Jean. "Bunu kabullen."

Kevin dört gömlekte karar kıldı ve denemesi için Jean'e getirdi. İki tanesini Jean'i görür görmez reddetti. Bir tanesi

Üçüncüsü onu duraksattı ve yüzünde ciddi bir ifadeyle düşünürken kollarını göğsünde kavuşturdu. Jeremy sorunun ne olduğundan emin değildi; Jean bu tişörtün içinde de son ikisinde olduğu kadar iyi görünüyordu.

Neredeyse aynı şeyi söyleyecekti ama son anda kendini sansürlemeyi başardı: "Ne oldu?"

"Burası kapalı bir stüdyo," dedi Kevin. "Işıklandırma, seyirci için yapılmış olandan önemli ölçüde farklı olacak. Emin olmak için sabah güneş ışığında nasıl göründüğünü görmemiz gerekecek. Sonuncuyu dene."

Jean nefesinin altında kaba bir şeyler mırıldandı ama itaatkâr bir şekilde değişti. Ellerini indirir indirmez Kevin uzanıp yakasını düzeltti ve üstteki iki düğmeyi çözdü. Kevin tereddüt etti, sonra parmağını Jean'in boynundaki gümüş zincirin altına soktu ve zinciri çekti.

Kevin, "Bu Renee'nin," dedi ama Jean ona sadece sessizce baktı. Kevin açıklama yapması için onu zorlamadı ama geri çekildi. "Bırak göstereyim. Seninle sorun yaşama olasılığı en yüksek olan insanlar böyle bir sembolle en çok rahatlayanlar olacaktır. Şu anda toplayabileceğin tüm iyi niyete ihtiyacın var."

Jean, "Umurumda değil," dedi ve onu tekrar saklamak için harekete geçti.

Kevin onu durdurmak için elini tuttu. "Seni onlara satmaya çalışıyoruz. Daha doğrusu senin bir görüntünü. Bunu bizim için olması gerekenden daha zor hale getirme." Jean'in itiraz edip etmeyeceğini görmek için bir süre bekledi, sonra geri çekildi ve gömleği işaret etti. "Bunu diğeriyle birlikte sakla. Sabah karşılaştırırız."

Reddedilen iki gömleği dolaba taşımadan önce üçüncü gömleği Jean'in yatağının üzerine örttü. Jeremy, Jean'in Birlikte geçirdikleri onca yıldan sonra Kevin'in otoriterliğine alışmıştı ama ruh halini ölçmek için Jean'in yüzüne baktı. Jean'in yüzünde beliren ve bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde tekrar kaybolan ifade, Jeremy'yi ürkütmeye yetmişti. Jeremy'nin bu ani anlayış üzerinde duracak zamanı yoktu; Jean

Jeremy'nin bakışları onun üzerindeydi ve karşılık verecek kadar düşüncesizdi.

Belki de Jeremy şaşkınlığını kontrol altına almalıydı ama Jean'in kendisine vurulmuş gibi irkilmesini beklemiyordu. Jean tepkisini gizlemek için boşuna bir çabayla sertçe arkasını döndü, ve düğmelerini, en az birinin iplerini koparacak bir güçle çekerek çözdü.

"Biraz daha dikkatli ol," dedi Kevin, mağdur bir ifadeyle. "Yarın buna ihtiyacımız olabilir."

"Çık dışarı," diye uyardı Jean onu. Kevin onaylamayan bir ses çıkardı ama odadan çıktı. Jeremy bir an oyalandı ama Jean'in ikinci kez "*Çık dışarı*," demesindeki panik havası onu Kevin'in peşinden aceleyle geri çekilmeye zorladı.

Jeremy'nin kafası karışmıştı ve düşünebilmek için Kevin'i Laila ve Cat'in hevesli sorularına maruz bıraktığı için memnundu. Jean, Jeremy konuyu ilk açtığında cinselliğini inkâr etmemişti ve Jeremy geçen ay onunla Laila hakkında dalga geçtiğinde her şeyden çok sinirlenmişti. Bu yaz onları birden fazla kez süzerken yakalanmıştı ama sonrasında hemen kendi alanına çekilmişti. Her zaman korku ya da kendinden nefret etmekten çok ihtiyat ve kaçınma hissi uyandırırdı. Jeremy, Kevin'in neden tek başına böylesine şiddetli bir tepkiye ilham vereceğini düşünmemiştim.

Her neyse, Jean'i uzun süre uzak tutmaya yetmemişti. Sadece birkaç dakika sonra onları aramaya geldi ve Cat sevinçle herkesi mutfağa taşıdı, böylece akşam yemeğine başlayabilecekti.

Jeremy taburelerden birini çalarken saate dikkat etti ve sordu, "Andrew'u kontrol etmeli misin? Bir süredir ortalarda yok. bir süre."

Laila canlandı. "Oh, o burada mı?"

"Kuzgunlar yalnız seyahat etmez," dedi Jean.

"Odadaki Kuzgun'u işaret edebilir misin?" Cat mikserinden başını kaldırmadan sordu.

"Muhtemelen ben ona otele gittiğimizi söyleyene kadar geri gelmeyecektir," dedi Kevin. "Böylesi daha iyi."

Laila hayal kırıklığı içinde içini çekti. "Bir gün onunla konuşmayı çok isterim. O çok iyi biri."

"O Court olacak," dedi Jean. "Sen de öyle," dedi Kevin.

Kevin Day'den böylesine tereddütsüz bir onay başka birinin ayaklarını yerden keserdi ama Jean'in ifadesi taş gibi yumuşaktı. Jeremy hızlıca, "Eğer olmak istiyorsan," diye araya girdi.

"Ben mükemmel bir Court'um," dedi Jean, ses tonunu bozmadan ve sessiz bir şekilde. "İmzalandığım yerde oynayacağım."

Cat, Jean'in ruh halindeki düşüşü hemen fark etti. "Kevin! Arepalar için bize yardım et. Jean sana nasıl yapılacağını gösterecek." Dirseğiyle onu dürttü. Jean kaşlarını çatarak reddedince onu tekrar dürttü ve "Kraliçe'nin kollarını sıvamasını sağla, bu ona iyi gelecek. Elinizin değdiği bir yemekten daha iyi bir şey olamaz."

"Ben de-" Jeremy başladı.

Cat bıçağını ona doğru sallayarak, "Hiçbir şeye dokunmayın," dedi.

Kevin kaşlarını kaldırarak ona *baktı* ama Jeremy çaresizce "*Unutalım* gitsin" dercesine elini boynuna *götürdü*. Cat'in yüzündeki muzip ifade, onun çeşitli felaketlerini sıralamasına iki saniye kaldığını gösteriyordu ama sonra Jean kâseyi Kevin'ın ulaşabileceği bir yere sürükledi. Jeremy, Jean'in Kevin'e arepa hamurunu taze mozzarella dilimlerinin etrafında nasıl şekillendireceğini göstermesini izledi. Kevin'in ilk denemesi dağınıktı ama işe yarıyordu, ama Jean bastırmak için elinden aldı.

daha temiz bir şekle soktu. Kevin uzak bir bakışla onun çalışmasını izledi.

"Yemek yapmayı ne zaman öğrendin?" diye sordu.

"Cat bana öğretiyor," dedi Jean. Bu kadarla da kalabilirdi ama bir süre sonra itiraf etti: "Hoşuma gidiyor. Yemek yapmak diğer her şey bir süreliğine ortadan kaybolur."

Cat'e mutfakta eşlik etmekte hiç tereddüt etmemiştir ama ilk kez bu kadar çekinmeden fikir beyan ediyordu. Cat'in dudaklarını büken gülümseme nazikti; Laila'nın Jean'e gönderdiği bakış sevgi doluydu. Kevin, Jean'i tam olarak tanıımıyormuş gibi inceledi.

Kime baktığından emindi: herhangi bir korkuyla değil, uzun yıllardır tanıdığı bir adamı sessizce yeniden değerlendiriyordu. Jeremy bir an için aralarındaki geçmişi hissetti ve başı döndü; başka bir an ise orada asla anlayamayacağı kadar çok şey olduğunun farkındaydı.

Kevin Jean'e ikinci bir arepa uzattı, Jean'in uzanmasını bekledi ve "Sevindim," dedi.

Jean parmakları hamurun üzerinde hareketsiz kaldı. Muhtemel tepkilerini tartarken çenesi bir an için çalıştı. Sonunda hiçbir şey söylemedi ama parmaklarını küçük yufkanın etrafına doladığında parmak eklemlerini bastırdı Kevin'ın avucunun içine. Belki iyimserdi ama Jeremy bunu sessiz bir *teşekkür* olarak yorumladı.

Belki de öyle değildi ya da Jean bu gece ancak bu kadar savunmasız hissediyordu, çünkü Jean birkaç dakika sonra Jeremy'ye döndü. "Ayak altında. Onu götürün ve Arizona'ya karşı oynadığınız son maçı gösterin."

"Kevin'in istediğini sanmıyorum-" diye başladı Laila.

Kevin onu duymadı bile. "Olağanüstü bir maçtı," dedi gözleri parlayarak.

"Belki senin top kaybını affeder," diye ekledi Jean ve Jeremy yüzünü ona çevirdi.

"Faser'e karşı," dedi Kevin. Jean'in tam olarak hangi oyundan bahsettiğini biliyor olması hem utanç verici hem de büyüleyiciydi ve Jeremy ona sadece bakabildi. Kevin sinirli bir ses çıkardı ve "Sen onun en iyi oyuncusun," dedi. her şekilde. Onu duvara çarpmalıydın."

O gecenin ilerleyen saatlerinde otel odasında bunu söylemişti ama Jeremy, Kevin'in bunu duymaya ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu. Oyunbazca görmezden geldi.

Jean'in ona gönderdiği "*sana söylemiştim*" bakışı. "Aşına olduğun rakiplerle oynamanın sorunu da bu. Dikkatinizi en iyi nasıl dağıtacaklarını bilirler."

"Çaylakça bir bahane," dedi Kevin alaycı bir ifadeyle.

Jeremy gülümseyerek, "Hepimiz mükemmel olamayız," dedi.

Kevin omuz silkti. "Sayılabilecek kadar yakınsın."

Jeremy'nin bu övgünün tadını çıkarması için sadece bir saniyesi vardı ki Jean Kevin'a somurtkan bir bakış fırlattı ve "Jeremy hukuk fakültesine hazırlanıyor," dedi.

Kevin'ın çenesi düştü. "Hayır."

Jeremy'nin üzerine yürüdü ve Jeremy onu güçlkle alt etti. "Senin için fark etmiyorsa, bu gece bu konuya girmemeyi tercih ederim. Sormuyorum," diye ekledi Kevin o kadar da kolayca caydırılabilirdi. Kevin, Jeremy ona şahsen ihanet etmiş gibi bakmaya devam etti ama akıllıca davranarak sesini çıkarmadı. Jeremy tatmin olmuş bir şekilde konuyu değiştirerek, "Yarın için planın nedir?" diye sordu.

Kevin sonunda, "Jean'i bir şekilde destekleyecek biri. Nankör bir görev," dedi ve Jean'in ona attığı alaycı bakışı görmezden geldi. "Birbirimize sadık kaldığımız sürece her şey yoluna girecek."

"Güzel," dedi Jeremy, sırayla onlara gülümseyerek. "O halde endişelenecek bir şey yok!"

"Her şeye bir uğursuzluk getir, neden yapmıyorsun?" Cat yakındı. "Git tahtaya vur."

"Başka bir yerde," diye ekledi Jean işaretle.

Jeremy adadan uzaklaştı. "Kevin ve ben hemen markete gidiyoruz. İhtiyacımız var mı?

bir şey var mı?" Cat buzdolabına üstünkörü bir göz atıp olumsuz yanıt verene kadar bekledi, sonra Kevin'ın göz göze geldiler ve kapıya doğru gitmeye başladılar.

Ayakkabılarını tekrar giymek için girişte durakladılar. Kevin kapıyı arkasından kilitledikten sonra Jeremy'den anahtarlığı aldı ve Traveler anahtarlığını inceledi.

"Keşke USC'ye gelseydin. Bunca yıl seninle oynamak eğlenceli olurdu."

Kevin, Jeremy'nin anahtarlarını geri verirken, "Edgar Allan olmasaydı ben de olmazdım," dedi. "Bugün olduğum ve sahip olduğum her şey Evermore'da büyüdüğüm için."

Yola çıktıklarında Jeremy sessizce, "Kırık el de dahil olmak üzere," dedi. Kevin sol elinin arkasını ovuşturdu. ve hiçbir şey söylemedi. Jeremy iyi bir adamı öldürmekten nefret ediyordu.

Mutfakta besledikleri ruh hali, ama Kuzgunlar masadayken karşı koymak zordu. "Grayson'dan haberin var mıydı?" diye tekrar sormadan önce ellerini gergin bir tempoyla kalçalarına vurdu.

Kevin tereddüt etmedi. "Bütün Kuzgunlar hikâyenin bir varyasyonunu bilir."

Sorma, diye düşündü Jeremy, ama nasıl sormazdı ki? "O hiç- siz-?"

"Hiçbir sebepleri yoktu." Jeremy onun üzerine yürürken Kevin kötü ifadesini yakaladı. "Demek istediğim bu değildi," dedi yüzünü buruşturarak ve Jeremy daha iyi bir ifade şekli ararken ona dik dik baktı. "Yuva şiddetle büyür, ancak verilen her ceza hesaplanır ve bir amaca yönelik olarak uygulanır. Tatbikatlarda yetersiz zamanlar,

Kaçırılan şutlar, bir forveti engelleyememek veya bir savunma oyuncusunu geçememek, her zaman tetikleyici bir faktör vardır."

Jeremy bunu dinlemeyi reddetti. "Ona olanları haklı çıkaracak hiçbir şey yok."

Kevin ağzını açtı, sonra daha iyi düşündü ve gözlerini kaçırdı. Jeremy açıkçası hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi: Kuzgunların Jean'e bu kadar korkunç bir şekilde zarar verdikleri için kendilerini haklı görmeleri mi, yoksa Kevin'in onların bahanesinin ne olduğunu bilmesi mi? "Bu bahar onu parçalara ayırırlarken neden bir şey söylemedin?" diye sorarken kendini hasta hissediyordu.

"Çünkü Jean'in sırtını duvara dayamaktan daha iyisini biliyorum."

"Anlamıyorum."

"Anlıyorsun," dedi

Kevin. "Hem de nasıl."

"Jean onlara ihanet edemez. Nasıl yapacağını bilmiyor. Her zaman önce kendine ihanet edecektir. Eğer bu baharda konuşmuş olsaydım

ve Edgar Allan'ı böyle bir istismarı teşvik etmekle suçlasaydı, Jean beni baltalamak zorunda hissederdi. O da

Suçlamayı kabul etmek onu ne kadar öldürürse öldürsün

Kuzgunlar'ın yalanlarını benimsedi. Bunu daha önce de

duydum," diye ısrar etti Jeremy tartışmaya başladığında. "Bir daha dinlemeyeceğim."

Jeremy bunu reddetmeyi o kadar çok istiyordu ki. Jean'in Koç Moriyama ve Riko'dan her bahsedildiğinde kaçışını, onun ne kadar kolay, hızlı ve sert bir şekilde Başına gelen her şeyi hak ettiği konusunda ısrar ediyordu. Jean'in perili bakışlarını ve kısık sesle, "*Beni daha önce olanlardan kurtaramazsın ve o mezarları kazmaya çalışarak ikimize de yardım etmiyorsun,*" deyişini düşündü. O kadar acımasızdı ki Jeremy nefes alamıyordu.

"Bana doğruyu söylediğinde tek bir Kuzgun'un bile onu desteklemeyeceğini söyleyemezsin. Buna inanmam."

"Onun gerçeğinin ne olduğunu bile bilmiyorsun," dedi Kevin, sesine hayal kırıklığı karışmıştı.

"Umurumda değil." Jeremy elini sert bir hareketle sallayarak bunu savuşturdu. "On altı yaşındaydı."

Kevin yüzünü buruşturdu. "Batı Virginia'da rıza yaşı böyle. Şikâyet olmazsa suç da olmaz ve hiçbir zaman da olmayacaktır."

Jeremy uzaklaşmak zorundaydı ama fazla uzaklaşmadı. Kevin onu durdurmak için kolundan yakaladı. Jeremy ona dik dik bakmak için kolunu çekti ama Kevin'in "Jeremy-"

Bunu sadece sefil bir sessizlik izledi. Jeremy onun yüz ifadesindeki gerginliği ve gözlerindeki gölgeleri inceledi ve Kevin'in kendisine sır vermek için mücadele ettiğini anladı. Jeremy hangi tarafın kazanmasını istediğinden emin değildi. Kevin'in ona sır vermesini istemiyordu.

Ama Kuzgunlar'ın sefil zihniyetini anlamayı da çok istiyordu.

Sonunda Kevin sadece şöyle dedi: "Jean'in sesini duyurabilmesinin tek yolu sessizlik. Kendi çöküşüne ortak olmak zorunda değil. Bu nazik ya da adil değil ama yapabileceğimizin en iyisi bu."

"O bundan daha fazlasını hak ediyor," dedi Jeremy. "Hak ettiğini biliyorsun."

"O barışı hak ediyor. Bu yüzden burada." "Bu yeterli değil."

"Şimdiye kadar elde ettiğinden çok daha fazlası."

Jeremy sessizce onu inceledi. "Peki ya sen?" diye sordu uzun uzun. "Sana da haksızlık ettiler, benden daha fazla."

Sanırım bunu belli ettin. Baharda birkaç sinsi söz" dedi, Parmaklarını Kevin'in elinin arkasına vurarak, "ama o zamandan beri bir şey yok. Edgar Allan, Riko'nun yasını tutarken bir kavga başlatmamak için nezaket gösterdiğini tahmin ederdim ama artık öyle olduğunu sanmıyorum. Sen de onlarla dövüşmeyeceksin, değil mi? Sen?"

"Savaşmak için bir nedenim yok," dedi Kevin. "İstediğim ve ihtiyacım olan her şey hâlâ önümde duruyor; bu doğru olduğu sürece geriye bakmak zaman kaybı."

"Adalet zaman kaybı değildir."

"Adalet umurumda değil. Hayatta tek istediğim mükemmel oyunu oynamak." Bir süre sonra ekledi, "Ve neden hukuk fakültesine başvurduğunu bilmek. Benimle birlikte ABD Mahkemesi'ne aitsin ama profesyonel bir takımla sözleşmen yoksa seninle sözleşme imzalayamazlar. Bırakmak istediğini söyleme. Bırakmayacağım. Sana inanıyorum."

Jeremy ona, "O konu zaten bu gece için veto edilmişti," diye hatırlattı. "Her seferinde tek bir kâbusa odaklanalım."

Affedilemez bir sürçmeydi. Belki daha sonra dikkatsizliği için kendini affedecekti, konuşmayı düşününce Ama şu anda Kevin'in ona bakışı Jeremy'nin iki adım geri atmasına neden olmuştu. Yaya geçidinin cıvıltısı ona dönüp uzaklaşmak için bir bahane verdi ve Kevin ona yetişmeden önce içki dükkânının ön kapısına kadar geldi. Jeremy, Kevin'e içeri girmesini işaret etti ama Kevin onun yanında durdu.

"Jeremy," diye bastırdı Kevin.

Jeremy, "Yarın onu koruyacağına söz ver," dedi. "Tek istediğim bu."

Kevin'in yüzündeki ifade bu işin peşini uzun süre bırakmayacağını gösteriyordu ama sonunda Kevin, "Söz veriyorum," dedi.

Jeremy gülümsemeyi başaramadı ama Kevin'in ondan bir gülümseme beklemediğini biliyordu. "Teşekkür ederim. Sen iyi bir arkadaşsın, Kevin. Umarım bunu biliyorsundur."

"O ve ben arkadaş değiliz."

Jeremy, "Ama sen benimsin," dedi ve tekrar, "Teşekkür ederim," dedi.

Kevin'in ihtiyacı olan şişeyi alması sadece birkaç dakika sürdü ve eve dönüş yolu ölüm sessizliğinde geçti. Kevin içkisini içeri götürmek yerine Jeremy'nin arabasının yanında durdu ve "Bu yarın için" dedi. Jeremy kapıları açtı, böylece Kevin şişeyi arabanın bagajına koyabildi.

Yolcu koltuğunun ayak boşluğuna oturdular ve eve elleri boş döndüler. Jeremy, bavulları olmadan döndüklerinde Laila'nın meraklı bakışını görmemiş gibi yaptı ama adada onun yanına yerleşti.

"Harika kokuyor," dedi ve Kevin'e yanındaki son koltuğa oturmasını işaret etti.

"Tabii ki öyle," dedi Cat neşeyle. "Başardık. Şuna bir bakın."

Cat denedikleri tarifi gösterirken Jeremy sadece diğer sözcükleri duyuyordu ama sorun değildi. Burası sıcak ve güvenliydi ve Jeremy bunu diğerlerini en azından bir süreliğine uzak tutmak için kullanabilirdi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Jean

Jean ve Kevin Cumartesi sabahı saat dokuz buçukta istasyonda olacaklardı. Kevin hafif bir kahvaltıda nelerle karşılaşacağını anlatmıştı ama söylediği hiçbir şey Jean'in bu konuda daha iyi hissetmesini sağlayamazdı. Bu canlı bir bölüm değildi ama Yayına dönüş süresinin sadece birkaç saat olması bekleniyordu. Her ikisi de kuliste beklemek üzere birer konuk getirebilirdi - Kevin için Andrew, Jean için Jeremy- ama bunun dışında stüdyoda sadece onlar ve ekip olacaktı.

Kevin başka konuk olmayacağına dair yazılı bir söz almıştı.

Tüm bu düzen Kevin'in kabul ettiği diğer tüm görünümlerden tam bir dönüştü. Jean, Kevin'in Jean'in iyiliği için mi yoksa geçen sonbaharda Kathy Ferdinand'ın programının ne kadar kötü gittiğine tepki olarak mı bu kadar katı kurallar koyduğundan emin değildi. Açıkçası kanalın bu kadar katı kurallara uymasına biraz şaşırmıştı.

birçok talepte bulunmuştu ama Kevin finallerden beri kimseyle konuşmamıştı. Belki de Kevin'e sonunda Riko'nun ölümünü sorma hakkı her türlü tavize değerdı.

Jean haftalardır bu düşünceyi uzak tutmaya çalışıyordu ama evden çıkmalarına beş dakika kala bir çuval tuğla gibi üzerine çöktü. Oturma odasının öbür ucunda, kendini kucaklayarak varlığından kurtarmaya çalışan Kevin'e baktı.

cumbalı pencereye baktı ve midesinin şiddetli bir şekilde bulandığını hissetti. Tüm kahvaltısını kusmak için zar zor banyoya yetişebildi ve sonrasında elleri o kadar kötü titriyordu ki lavabodan suyu zar zor yudumlayabildi.

"Ah, bebeğim," dedi Cat, el havlusunu ikiye ayırmaya çalışırken parmaklarını onun saçlarında gezdirerek. Takas etti

Havlu için ona bir bardak su verdi. "Bunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

"Yapamam. Gitmeyeceğim."

"Yapabilirsin," diye vurguladı. "Kevin ve Jeremy hemen yanında olacaklar, Laila ve ben de buradan seni destekliyor olacağız."

"Bizimle konuşuyormuş gibi yap," diye ekledi Laila kapı aralığından.

"Basınla konuşamam. Buna iznim yok. Ve ben-"

Kevin'in Riko hakkında söylediği yalanı dinle.

"Belki sen de bir içki içmelisin," diye düşündü Cat. Jean bunun hiç de yardımcı olacağını düşünmüyordu ama yine de Cat'in getirdiği bardağın yarısını içti. Cat bir süre sonra, "Votka demek istedim. Senin tarzın olmadığını biliyorum ama Kevin biraz içtiğinden beri daha sakın görünüyor. Bu biraz komik; onun sahne korkusu olan bir tip olduğunu düşünmemiştim."

Jean ona baktı, sözlerinin bir anlam ifade etmesini bekledi ama en fazla "Votka" diyebildi.

"Bu kadar hızlı içmesi gerçekten etkileyici," dedi Cat.

"Sanırım giyinirken-oh?" Kadın

Ellerine doğru ittiği bardağı yakalamak için çabaladı ve Laila, banyodan hışımla çıkarken neredeyse Jean'in yolundan zamanında çıkamayacaktı. Jean, Andrew yoluna çıkmadan önce Kevin'e giden yolu yarılamıştı. Jean onu itip yolundan çekmek için hamle yaptı ama Andrew koluna öyle sert bir yumruk indirdi ki neredeyse ayakları yerden kesilecekti.

"Hey," dedi Jeremy telaşla koltuktan kalkarak. "Neler oluyor?"

Jean kaşlarını çatarak Andrew'a baktı. "Çek ellerini üzerimden, Doe." "Hâlâ sunabileceğinin en iyisi bu mu?" diye sordu Andrew.

"Sıkıcı."

Kevin en yakındaydı, bu yüzden Andrew'un bileğini tuttu.

"Yapma. Bana zarar vermeyecek. Nasıl yapacağını bilmiyor." Kevin, Jean'in ona attığı sert bakışı görmezden geldi ve küçük takım arkadaşına bakmaya devam etti. Andrew'un başını eğmesi bunu düşündüğünü gösteriyordu ama demir pençesi hiç gevşemedi.

Kevin'in parmak eklemleri sıkıldıkça beyazlaştı. "Ona bugün ihtiyacım var ve eğer onu kırırsan onu kameranın önüne çıkaramam."

Andrew bırakıp kenara çekildi ve Jean hemen Kevin'i itti. Kevin ona sert bir bakış fırlattı, Kevin'in onun adına araya girmesinden sonra sergilediği tavırdan hiç etkilenmeyen Jean, öfkeli bir Fransızca ile ona çıkıştı:

"İçki mi içiyorsun? *Sen mi içiyorsun?* Neyin var senin?" "Bunu bana sormaya hakkınız yok."

Jean onu tekrar itmeye çalıştı ama Kevin onun gömleğinden bir avuç yakaladı. Jean'i neredeyse nefesini kesecek kadar sert bir şekilde duvara çarptı. Jean, Troyalıların taş gibi hareketsiz durduklarını, ani şiddetten ve anlayamadıkları bir tartışmadan ürktüklerini belli belirsiz fark etti.

"Bizi bu durumdan kurtaracak olan benim," diye uyardı Kevin onu. "Bunu nasıl yapacağım bana bağlı."

"Kevin." Bu Jeremy'ydi, Andrew'u görmemiş gibi yanından geçip gidiyordu. Kevin'in dirseğini tuttu ve Kevin çekilmeyince parmaklarını içeri soktu. Jeremy'nin ses tonu uyarı niteliğindeydi: "Kevin, geri çekil.

kapalı. Hemen şimdi." Kevin'in bırakıp geri adım atmasını bekledi, sonra Jean'in göğsüne sert bir el koydu.

takip etmek için harekete geçti. "Hayır. Bunu yapmayacağız, şimdi değil ve bu şekilde değil. Siz ikiniz bunu medeni yetişkinler gibi stüdyodan döndüğümüzde konuşabilirsiniz."

"İçmesine sen izin verdin," diye suçladı Jean Jeremy'yi.

Jeremy onun sinirli bakışlarına sakın bir ifadeyle karşılık verdi. "Arabayı o kullanmayacak. Eğer üstesinden gelebileceğini söylüyorsa, bu onun vereceği bir karar."

"Başa çıkamıyor."

"Peki ya sen?" Kevin talep etti.

"Yeter," dedi Jeremy, ikisi de ona bakana kadar parmaklarını yüzlerinde şaklatarak. "Bunun için zamanımız yok. Farklılıklarınızı toplayın ve şimdilik bir kenara koyun. Biz hareket etmemiz gerekiyor. Devam et," dedi ve Kevin'e aralarına biraz daha mesafe koymasını işaret etti. "Anahtarlarımın nerede olduğunu biliyorsun.

öyle. Andrew'u arabaya götür, bir saniye içinde çıkacağız."

"Kevin," dedi Andrew ve kapıya doğru ilerledi. Kevin onu takip etmeden önce Jean'e son bir kez soğuk bir bakış fırlattı.

Jeremy elini Jean'in göğsünden çekmeden önce ön kapının kapanmasını bekledi. Jean'e bakışları ciddiydi ama ses tonu dikkatliydi: "Jean'in

bu röportajı atlatmak için, Jean. Affet ve unut ya da ne gerekiyorsa yap; bu kavgayı stüdyoya taşıyamazsın. Kuzgunların söyledikleri dışında senin hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Bu, hikâyeyi düzeltmek için en iyi ve tek şansın. Tamam mı?"

Bir düzine öfkeli yalanlama boğazını kemirdi. Jean çenesini zorladı ve hiçbir şey söylemedi. Jeremy, "Jean," diye ısrar etmeden önce ona sadece bir dakika verdi.

"Sözleşmemde var," dedi Jean sonunda, çünkü dilini ısırıp başını eğmekten başka ne yapabilirdi ki? "Troyalıları toplum içinde yanlış tanıtmayacağıma söz verdim. Buna uyacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Jeremy, sonunda onun alanından çıkarak. "Bunu atlattıktan sonra Kevin'la oturup işleri yoluna koymaya çalışabilirsiniz."

Böyle bir şeyin mümkün olduğunu düşünmek çok iyimser, çok safçaydı, ama Jeremy haklıydı: bu konuya girmenin zamanı değildi. Jean gözlerini kapadı ve kendini biraz daha sakin hissedene kadar nefeslerini saydı.

Jeremy, "İyi mi?" diye sormadan önce onun gözlerini açmasını bekledi.

"Hayır," dedi Jean. "Hadi gidelim."

Cat gömleğini düzeltmek ve ona sıkıca sarılmak için kapının yarısında onunla buluştu. "Her seferinde bir soru, tamam mı?"

"Evet," dedi Jean ve Jeremy'yi arabaya kadar takip etti.

Andrew ve Kevin arkadaydı, Jean de yolcu koltuğuna oturdu. Haber merkezine giden yirmi dakikalık yol rahatsız edici bir sessizlik içinde geçti, Jeremy bile boş konuşmalarla ilgilenmiyordu. Stüdyo konukları için bir sıra park yeri vardı ve Jeremy ön kapıyı

hepsinin kendisinden önce içeri girmesine izin verdi. Kevin resepsiyonistle sohbet etmeye gitti, hoş kişiliği çoktan yerine oturmuştu ve Jean artan bir tedirginlikle lobiyi inceledi.

Kevin kimliklerini göstermeleri için onları yanına çağırdı ve resepsiyon görevlisi kayıt panosunu dolaştırırken onlar da onlara eskort çağırdı. Sadece bir dakika sonra genç bir yardımcı onları karşılamak için dışarı çıktı, parlak gülümsemeleri ve hızlı selamlarıyla. Tokalaşması hızlı bir sıkmadan çok. Başka hiçbir şey yapmadı ve Andrew en son ona döndüğünde yüzüne bile bakmadı.

Kevin gülümseyerek, "Lütfen onu mazur görün," dedi.

"Elbette," dedi topuklarının üzerinde dönerek. "Bu taraftan!"

Onları bir dizi kapıdan geçirdikten sonra ödülleri ve renkli posterlerle dolu uzun bir koridora yönlendirdi. Asansör çabucak geldi ve onları üçüncü kata çıkarmak için yaka kartını okuttu. Kadın konuşmayı hiç kesmedi ama Jean onun konuşmalarının çoğunun içinden geçip gitmesine izin verdi. Kevin'in anlamsız yaltaklanmalarına doğru eğildi.

Kevin ve Jean'in gelmeyi kabul etmelerinden ne kadar heyecan duyduklarını, gelecek sezon için ne kadar heyecanlı olduğunu ve bugün onlarla röportaj yapacak olan kadın hakkında bazı kısa bilgiler.

Asansör kapısının hemen dışında başka bir masa daha vardı ama orada görevli iki personelden biri telefonla konuşuyor, diğeri de faks makinesiyle uğraşıyordu. Rehberleri Amber? Amy mi? Jean çoktan unutmuştu; masadan bir klasörü yavaşlamadan aldı. Yürürken dosyayı açtı, Kevin'e vermek üzere iki paket çıkardı ve onları küçük bir salona götürdü.

"Görmediğiniz bir şey yok," dedi ve oturmalarını işaret etti. "Her şeyi okuyup paraflamak için biraz zaman ayırmak isterseniz, ben gidip ekiple görüşeceğim."

"Teşekkür ederim Amber," dedi Kevin ve gitti.

Kahve masalarından birinin ortasında bir fincan kalem duruyordu. Kevin kendi paketini gözden geçirmeye başlamadan önce paketlerden birini Jean'e uzattı. Jean onunkini eğdi, böylece Jeremy görebiliyordu ama Jeremy sadece başını salladı. İlk sayfa stüdyo politikalarının bir listesiydi, ikincisi ise stüdyoya bugünün görüntülerini düzenleme ve kullanma izni veren bir sözleşmeydi ancak memnun oldular. Sonuncusu, bir düzine örnek soru da dahil olmak üzere günün beklenen konu listesiydi. Jean sadece hızlıca ön tarafa dönmeden önce üç tanesini okudu. "Sadece imzala," dedi Kevin. "Okuman çok uzun sürecek"

İlk iki mektubun altına imzasını atarken Jean'ın verdiği cevap "Kimse sana sormadı," oldu. çarşaf. Jeremy sessiz bir soruyla dizini Jean'ın dizine vurdu ve Jean, "Bir yıllık İngilizce derslerim ağırlıklı olarak sözlü. Derslerimi geçebilmek için okumayı sonradan öğrendim. Son derece çirkin bir dil," diye ekledi sayfadaki sonsuz paragrafları gözden geçirirken. "Hiçbir kişiliği yok."

Jeremy gülümsedi. "İyi ki Fransızca öğreniyorum o zaman."

Kevin irkilerek başını kaldırdı. "Öğreniyor musun?"

Jeremy, "Deniyorum," diye düzeltti. "Pek iyi gitmiyor."

Kevin ikisinin arasına baktı. Jean onun bu konuda söyleyeceklerini duymayı hiç istemiyordu. Neyse ki yardımcıları onları kontrol etmek için odaya geri döndü. Paketlerini topladı, kalemleri bardağa geri koymalarını bekledi ve onları takip etmelerini işaret etti. Andrew ve Jeremy'yi bırakmak için önce stüdyoya uğradılar ve Amber onları ekiple tanıştırmak için birkaç dakika ayırdı. Jean odanın diğer ucundaki küçük sahneye baktı. Bir uzanma koltuğu ve loveseat, aralarında soluk bir masa ile birbirlerine doğru açılmıştı. Canlı çiçeklerden oluşan bir vazo tek dekorasyon parçasıydı.

"Bu taraftan," dedi Amber ve Jean bakışlarını sürükleyerek onu takip etti.

O ve Kevin iki kadına teslim edildiler, onlar da saçlarını düzeltmek ve saçlarına yeterli miktarda stüdyo ışığını dengelemek için makyaj yaptı. Jean ellerini kucağında sıkıca kavuşturdu ve bakışlarını aynanın boş bir köşesine sabitledi.

Görevli kafa derisini kontrol ederken, "Burada bazı yara izleri var," dedi. "Bu acıtıyor mu?"

Jean cevap vermeyince Kevin cevap vermek zorunda kaldı: "Teşekkür ederim ama bu eski bir yara. O iyi."

"Bana haber ver yeter," dedi ve işine geri döndü.

Hannah Bailey onları karşılamak için içeri girdiğinde işleri neredeyse bitmişti. Jean onu bu yaz haberleri izlerken tanımişti; genellikle akşam spor yayınları için masayı yönetirdi. Yüzü daha uzun boyluydu ve makyajı yüz yüze bakınca rahatsız edici derecede ağırdı ama eli pudra yumuşaklığındaydı ve her ikisine de uzun süreli bir tokalaşma teklif etti.

"Sizi burada görmek güzel," dedi. "Ben Hannah Bailey. Başlamadan önce bana sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Kevin onu dinlemesi rahatsız edici bir rahatlıkla etkiledi. Yıllar boyunca Trojans'ın sezonlarını takip ederken bazı bölümlerini internetten izlemişti, bu yüzden onun tarzına ve ele aldığı bazı büyük hikayelere aşinaydı. Övgülerinde gerçekten ciddi olup olmadığını Jean bilmiyordu ve onu onlara ısındırdığı ve dikkatini çektiği sürece de umurunda değildi. Bu onun Stüdyoya kadar tüm yürüyüş boyunca dikkati dağılmıştı ama onlara yerlerini gösterirken sonunda Jean'e düşünceli bir bakış attı.

"Bunun halkın karşısına ilk çıkışınız olduğunun farkındayım," dedi. "Kameraları unutmaya çalışın ve bunu sadece üçümüz arasında bir konuşma olarak düşünün. Elimizden geldiğince basit tutacağız ve yayına girdiğinde son düzenlemenin bir kopyasını sana göndereceğiz. Kulağa bir plan gibi geliyor mu?" Kevin boğazını temizleyene kadar Jean ona sessizce baktı ama Hannah Jean'den önce konuşmaya başladı. "Bunun nasıl görüldüğü konusunda beni bağışlayın, ama ne kadar akıcı olduğu konusunda karışık raporlar duyduk."

sizsiniz. Eğer sizi daha rahat ettirecekse bir tercüman sağlayabiliriz."

Kuzgunlar'ın geçen sonbaharda, daha önce var olmayan itibarını yerle bir ederken başlattığı ve Kaliforniya'ya taşındığından beri en az bir kez işine yarayan bir söylentiydi bu. Jean, dil engelinin arkasına saklanmaya devam edebilecekse, şimdi bunu bozmak için bir neden görmüyordu. Kevin'e baktı ama Kevin anlamlı bir şekilde Hannah'yı işaret etti. Hannah'nın Jean kaşlarını çatarak, "Kevin bana yardım edecek," dedi.

"Nasıl istersen," dedi Hannah. "Sadece bir iki şeyi ayarlamamız gerekiyor ve sonra başlayacağız. Ben başlayacağım

Bölümü tanıtırken, bunu yaptığımda kameranın sizi de içine alacak şekilde tarandığını anlayacaksınız." Kameraya doğru sıcak bir gülümsemeyle döndü ve konuklarını işaret etti. Daha sonra konuklarına göz ucuyla bakarak işareti anladı ve elini kucağına bıraktı. "Biraz su ister misin?"

"Bu harika olur," dedi Kevin.

Hannah ekibine eliyle işaret etti ama ağzını çekiştiren belli belirsiz kaşları Jean'in bakışlarını takip etmesine neden oldu. Amber kamera ekibiyle birlikte bir dizüstü bilgisayarın etrafında toplanmış, iki elini de hantal kulaklıklarının üzerine koymuş, dalgın dalgın bakıyordu.

ekranda her ne oluyorsa ağzı açık hayranlıkla izliyordu. Hannah boğazını temizledi ve hızlıca, "Affedersiniz," dedi.

ve ekibini toparlamaya gitti. Yolun yarısına gelmişti ki adamlardan biri koşarak onu karşıladı ve kenara çekti. Jean seslerin mırıltısını duydu ama ne dediğini anlayamadı ama Hannah birkaç dakika sonra Amber'ın yanına koştu.

"Bu iyiye işaret," dedi Jean alçak sesle.

"Bizimle bir ilgisi olması pek olası değil," dedi Kevin.

Bu kolay savuşturmaya rağmen odanın öbür ucundaki Andrew ve Jeremy'ye baktı. İkili de yaygarayı izliyordu ama Andrew'un Kevin'in bakışlarını üzerinde hissetmesi için sadece bir an yetti. İlgisiz görünerek el salladı. Jeremy

jesti de yakaladı. Kevin'in bakışlarındaki soruyu görünce telefonunu kontrol etti. Birkaç dakika sonra çaresizce omuz silkmesi güven verici olmalıydı: Eğer fahişeler telefonunu dedikodu ve söylentilerle doldurmuyorsa, Kevin bunun onların sorunu olmadığı konusunda haklıydı. Belki de Hannah'nın onları buradan çıkarır çıkarmaz peşine düşeceği bir başka manşet.

Amber ellerini indirdi ve bir kulağını serbest bırakmak için kulaklıklarını araladı. Neye baktığını açıklarken ekrana çılgınca işaretler yaptı ve Hannah uzaklaşırken ya teşekkür ya da teşvik etmek için onun omzunu sıktı. "Gözün üzerinde olsun ve beni haberdar et," sözleri sandalyesine doğru geri dönerken yeterince işe yaradı. Neredeyse geri dönmüştü ki neden ayrıldığını hatırladı ve "Su alacağız ve sonra başlayacağız," diye seslendi.

Rahatlarken konuklarına özür dileyen bir gülümsemeyle baktı ama gözlerindeki yeni ışık Jean'ı derinden rahatsız etti. Ortaya çıkan yeni hikâyeye her neyse, içinde onu patavatsız ve düşüncesiz yapacak bir açlık uyandırıyor.

Bir sonraki büyük şey için acele ederken ağgözlüydü. "Bunun için özür dilerim," dedi. "Başlayalım mı?"

Amber meşgul olduğu için, adamlardan biri su bardaklarını getirmek zorunda kaldı ve onları ulaşabileceği masanın üzerine yerleştirdi. Sonra da aceleyle kameraların arasındaki yerine döndü. Ekibi hazır olduklarını işaret eder etmez Hannah'ya el salladı ve onları saydı.

"İyi günler Los Angeles, Bailey's Breaking News'in özel bölümüne hoş geldiniz," dedi Hannah,

Kameralar için mükemmel gülümsemesini sergiliyor. "Ben Hannah Bailey. Bu sabah itibarıyla NCAA Exy sezonunun başlamasına iki hafta kaldı. Bu akşam saat sekiz buçukta ülke genelindeki haftalık değerlendirmemiz için bize katılın. Orta Batı'daki bazı son dakika koç değişiklikleriyle birlikte, yıla girerken bazı sarsıntılar görmemiz kaçınılmaz. Minnesota ve

Iowa'nın her ikisi de en son güncellemelerle çeviriyor olacak ve bunu kaçırmak istemeyeceksiniz.

Hannah bakışlarını diğer kameraya yönelterek, "Bugün özel bir şeyimiz var," dedi. "Bugün yanımda I. Sınıf Exy'nin en büyük iki ismi var,

Palmetto State University'den Kevin Day ve Palmetto State University'den Jean Moreau

Güney Kaliforniya Üniversitesi." Onlara doğru genişçe bir hareket yaptı. Jean bakışlarını ondan ayırmadı, Kevin'in gülümseyerek ve başını onaylar bir şekilde eğerek itaatkâr bir şekilde kameraya doğru baktı. "Bu eski Kuzgunlar, bir efsaneye gecikmiş bir saygı duruşunda bulunmamıza yardımcı olmak ve bizi bu sezon olacaklara hazırlamak için buradalar. Kevin, Jean, bugün bize katıldığınız için teşekkür ederiz."

"Bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedi Kevin, Jean'in tüylerini diken diken eden bir sıcaklıkla. "Ve bu yıl bize karşı bu kadar sabırlı olduğunuz için size ve izleyicilerinize teşekkür ederim. Bu yaz bize sağladığınız mahremiyet ölçülemeyecek kadar nazikti."

"Elbette, elbette," dedi Hannah, elini sıkmak istercesine ona doğru uzanarak. "Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu yazın sizin için nasıl geçtiğini hayal edin. Hepimiz yas tuttuk," dedi, Jean'i de kederli bakışlarına dahil ederek, "ve bizimle birlikte yas tutman için sana baskı yaptığımızı biliyorum, ama Belli ki Riko Moriyama ile olan ilişkimiz, ikinizin onunla olan ilişkisinden çok uzak."

"Geri adım attık ama tamamen korunaklı değildik." Kevin şöyle dedi. "Övgüleri, iyi dilekleri ve en iyi oyunlarına adanmış forumları gördük. Bu-" durakladı, doğru kelimeleri arıyordu. Jean bunun göstermelik mi olduğundan yoksa Kevin'in en nazik yalanı bulmak için mücadele mi ettiğinden emin değildi. "-hem en iyi hem de en kötü şekilde, onun nasıl hepimiz derinden etkilendik. Onun kaybını düşünürken yalnız değiliz."

Jean kan tadı aldı. Yanağının içini mi çiğnemişti yoksa acımasız anıların ekşi tadı mıydı emin değildi. Kameralar olduğunu hatırlamadan önce kontrol etmek için yüzüne uzanmaya başladı. Parmak uçlarını yüzüne bastırdı.

ağızına sokmak yerine dudaklarına götürdü. Bu hareket Hannah'nın dikkatini çekmeye yetti ve ona sempatik bir bakış attı.

"Burada bizimle birlikte olduğun için özellikle teşekkür ederim Jean. Bugün," dedi. "Sizi bugün buraya getirerek, ilk röportajınızı böylesine ciddi bir tartışmaya bağlayarak sizden çok şey istedik, ancak sonunda sizi dinleme şansına sahip olduğumuz için mutluyuz."

Konuşursa muhtemelen mide zarını kusacaktı ama burada olacağına ve uslu duracağına söz vermişti. Jean mide bulantısına karşı sertçe yutkundu ve sadece "Evet" dedi.

"Riko ile başlayabilir miyiz?" diye sordu aralarına bakarak. "Biraz acımasız olduğu kesin, ama trajik bir notla başlayıp parlak bir notla bitirmek daha nazik görünüyor. ilgili gelecekler."

"Elbette," dedi Kevin.

"Bu hikaye en sonda başlıyor: namağlup Edgar Allan Kuzgunları ile Palmetto State Foxes. Her yönüyle muhteşem bir performans sergilediler" diyen Hannah, Kevin'e doğru elini uzatarak şunları söyledi: "Son saniyede gelen galibiyet Kevin'den başkası tarafından perçinlenmedi.

Gün. Tüm günümüzü bu oyunu inceleyerek geçirebiliriz, ancak zamanımız kısıtlı olduğu için beklenmedik sonucuna odaklanmak zorundayız."

"İlginç bir seçim," dedi Kevin. Kadının el hareketiyle, "Beklenmedik diyorum. Tilkiler o maça kadar inkar edilemez bir ivme yakalamıştı ve ülke genelindeki en iyi galibiyet-mağlubiyet oranlarından birine sahipti. USC'yi yenmeyi başardığımızda, Kuzgunlar bizi yenmeleri gerektiğini bilmeliydi. Ciddiyim."

Hannah geç de olsa, "Alınma niyetim yok," dedi. "Tilkiler kazandı, Kuzgunlar'ın mükemmel serisi yok oldu ve Riko Moriyama kolu kırıldığı için hastaneye kaldırıldı." Onun nasıl ve neden sakatlandığını atlaması şaşırtıcı değildi ve Jean o maçta kimin için tezahürat yaptığını hemen anlamıştı. Yine de, Andrew'un bu kadar cesur olduğu bir zamanda

odanın karşısında duruyordu. "Birkaç saat sonra, Edgar Allan cesedinin Evermore'un kulelerinden birinde bulunduğunu bildirdi." Bu hatırlatmanın nefes almasına izin vermek için durakladı, sonra sordu, "Maçtan sonra onunla konuşabildin mi, Kevin?"

"Hayır," dedi Kevin. "Maç sırasında birkaç kelime konuştuk ama sonrasında bir şey konuşmadık."

Hannah, "Bunu sormak nezaketsizlik olacak ama bize anlatsana," dedi. "Nasıl öğrendiniz? Onun öldüğünü duymak nasıl bir şeydi?"

Kulağında Renee'nin sesi, Jean'den televizyonu kapatmasını ve ona ulaşana kadar beklemesini istiyordu. Jeremy'nin mesajı, Jeremy'nin Ara, *gitti*. Jean bir an için sehpayı televizyonun içine fırlatırkenki ağırlığını hatırladı ve tırnaklarını elinin arkasına geçirdi. Kendini bir an bulanık bir şekilde sıcak, bir an sonra da nemli hissetti. Sessiz bir Fransızcayla, "Bunun için burada olmamalıydım," dedi.

Kevin, Jean'in derisinde açtığı yarım ay izlerini gizlemek için elini Jean'in elinin üzerine koydu. Kevin aynı yumuşaklıkla, "Benimle kal," dedi ve Jean ölümcül tutuşunu zorla gevşetti. Kevin onları abartılı bir sempatiyle izleyen Hannah'ya doğru baktı ve sonunda, "Bu yıkıcı."

Kadın sempatik bir ses çıkardı ve Kevin sıkıntılı düşüncelerini sıralarken elini geri çekti. Yapabildiği en iyi şey yavaş ve dikkatli bir şekilde, "O benim kardeşimdi. Büyürken, önemli olan tek şey birlikte çizeceğimiz gelecekti. Ondan sonra ayrı düştük. Sakatlığım ve transferim, ama yine de benim için inkar edilemez derecede önemliydi. Onun gitmiş olması şu anda bile bana imkânsız geliyor."

Hannah, "Kuzgunlar kazansaydı ya da kolunu kaybetmeseydi," diye söze başladı.

Bu, Kevin'e biraz daha canlılık getirdi ve yumuşak bir şekilde araya girerek, "Bu tür varsayımlarla uğraşmamayı tercih ederim. Niyetinin bu olmadığını biliyorum, ama bu onun ölümünün yükünü bize yüklüyor: Tilkiler'in muhteşem

Neil'in hayatını kurtarmak için gerekeni yaptığı için zafer ya da Andrew. Ve bu son nokta üzerinde tartışmayacağım." Kevin Hannah biraz şaşırmış görününce ekledi. "Neil'in hayatı büyük ölçüde tehlikedeydi."

"Gerçekten de Riko'nun mahkeme salonunu değil de onu hedef aldığını mı düşünüyorsun?" dedi Hannah bariz bir şüpheyle.

Kevin tereddüt etmeden, "Evet," dedi. Kevin oyalanmak ve bu noktayı onunla tartışmak yerine ona doğru eğildi ve onu takip etmesi için işaret etti. "Onun için yas tutuyorum ama öfkemi onu ölüme götüren sisteme saklıyorum. Kuzgun olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsunuz: mükemmel performans göstermeye yönelik amansız baskı, her hareketinizi ağırlaştıran boğucu miras. Bu yaz diğer pek çok Kuzgun gibi Riko'nun da hayatına mal olan şey bu ortamdı."

"Pek çok açıdan trajik bir yıldız," diye katılıyor Hannah. "Wayne Berger, Colleen Jenkins ve Grayson Johnson da bu yaz hayatlarını kaybettiler. Bir miras tarafından yok edilen dört hayat.

Söylentilere inanmak gerekirse neredeyse altı," diye ekledi Jean'e doğru bir bakış atarak. "Geçtiğimiz Nisan ayında Palmetto Eyaleti'nden bazı üzücü haberler duyduk. Bunların doğru olup olmadığını soracak kadar zalim olmayacağım ama sizi hâlâ aramızda gördüğüme sevindiğimi ve artık daha iyi bir yerde olduğunuzu umduğumu söyleyeceğim."

"Evet," dedi Jean. Kevin'in ağır bakışları ağırlığını hissettiriyordu, bu yüzden Jean "Teşekkür ederim," diye ekledi.

"Beşincisi elbette Zane Reacher," dedi Hannah. "O cephede ayrıntılar nispeten azdı ama ele alınması gereken bazı yeni bilgilere ulaştık. Yani senin bu olaydaki rolün Jean."

Ocak ayını bilmiyordu; tutulmayan sözleri bilmiyordu. Bilmiyordu. Yapamadı. "Bilmiyorum. anlıyorum."

"Geçtiğimiz Haziran ayında Kuzgunların yeni koçlarına nasıl alıştıklarını görmek için Edgar Allan'ın ekibine ulaştık. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde," dedi kameraya doğru bir bakış atarak, "ama ilginç bir şey elde etmeyi başardık

Başhemşire Josiah Smalls'dan: O gün Reacher ailesini aradı çünkü ona Zane'in yardıma ihtiyacı olduğunu söylediniz." Cevap verip vermeyeceğini görmek için bir süre bekledikten sonra, "Tehlikede olduğunu nereden biliyordun?" diye sordu.

Kevin cevap vermesi için işaret edince Jean kaçamak bir cevap verdi: "Biliyordum işte."

"Jean," dedi Kevin.

Jean Fransızca, "Buna cevap vermeyeceğim," dedi. "Onların işlerini yabancılarla paylaşmak doğru değil."

Jean'i İngilizce konuşurken takip eden Kevin'in bakışları ağırdı. "Nereden biliyorsun?"

Jean, Hannah'ya kaçamak bir bakış fırlattı. "Colleen'e aşıktı. Sonrasında farklıydı-" Boğazında düğümlendi, Onu kıracak kadar keskin ve şiddetliydi. Jean sertçe yutkundu ve tekrar denedi: "Olan onca şeyden sonra onun gittiğini öğrenmek onu kesinlikle mahvederdi, ya da ben öyle düşünmüştüm. Denemek zorundaydım."

Kevin bunu bir an düşündü, sonra Hannah'ya döndü ve İngilizce konuştu: "Colleen ve Zane'in bir ilişkisi vardı." Jean'in onlara ihanet ettiği için kendisine gönderdiği suçlayıcı bakışı fark ettiyse de bunu belli etmeye tenezzül etmedi.

"Jean, Zane'in onun ölüm haberini nasıl karşılayacağından korkuyordu, özellikle de Kuzgunların bu yaz yaşadığı istikrarsızlık düşünüldüğünde." "Ah, ne kadar trajik yeni bir içgörü," dedi Hannah.

Sanki bu gerçeği duymak üzücü bir şeymiş gibi elini kalbine götürdü. "Eminim ailesi onunla ilgilendiğiniz için size son derece minnettardır. Hastaneden taburcu edildiğinden beri onunla konuşabildin mi Jean?"

"Hayır," dedi Jean.

Sanki bundan daha fazlasını bekliyormuş gibi bir süre bekledi. Jean sadece ona bakınca Hannah daha agresif bir yaklaşım benimsedi: "Böyle söylediğim için beni bağışlayın ama onu neden kurtardınız?" Adam cevap vermeden önce sakinleştirici bir el uzattı ve "Hepimiz Tabii ki bunu yaptığınız için size minnettarım ama Kuzgunlar seni halkın gözüne sokmak için kendi yollarından çıktılar.

Bu yıl. Başka bir yere bakabilirdiniz. Kimsenin haberi olmazdı."

"Benim hakkımda ne dedikleri umurumda değil," dedi Jean, ses tonuna dikkat edemeyecek kadar kırgın. "Her türlü hakka sahipler.

Ne zaman ve nereye transfer olduğum için benden nefret ediyorlar. Bunu onlara karşı kullanmıyorum ve bunun için ölmeleri gerektiğine de inanmıyorum.

Sen kim oluyorsun da böyle bir şey öneriyorsun?"

"Jean," dedi Kevin, Jean'ın sabrını zorladığını belli eden bir gülümsemeyle. Hannah'ya, "Affet onu, o bir Başladığında tutkulu olacak."

Hannah özür dilemeden, "Kaba bir soruydu," dedi. "Hata bende. Ama ilginç, değil mi? "Ama ilginç, değil mi? saldırganlık" diye açıklık getirdi, iki adam da yanıt vermeyince. "Kevin da kış tatilinde de olsa Edgar Allan'dan transfer oldu. Kuzgunlar'ın

Palmetto Eyalet Üniversitesi'nin kini çok iyi biliniyor - geçen sezonun sonunda daha da şiddetlendi - ama bu öfkeyi hiçbir zaman özellikle Kevin'e yöneltmediler."

Kevin sakın bakışlarını ona çevirdi. "Bir 'neden'e bağlıyorsun," dedi ve bir suçlamanın kulağa bu kadar hoş gelebilmesi neredeyse etkileyiciydi.

Hannah gülümsedi ve itiraf etti: "Suçluyum. Bazı söylentiler oldukça can sıkıcı, eğer Fr-

Dil," diye bitirdi sözlerini Jean'e bir bakış atarak. "Havayı yumuşatmaya yardımcı olmak için bugün bizimle birlikte olanlara hitap etmekte bir sakınca görmez misiniz?"

Jean diz çökerek reddetmekle buna izin vermesi gerektiğine dair şaşkın bir şüphe arasında gidip geldi. Eğer o Arzuladığı cevapları reddederse, kavgacı olarak mı değerlendirilecekti? Bu, sözleşmesini ve toplum içinde davranma sözünü bozar mıydı? Kevin onun yanında sessiz bir "Huh" demeden önce onunla savaşmak için sadece birkaç baş döndürücü saniyesi vardı. Hannah'nın dikkatini çekecek kadar yüksek bir sesteki ve o da Jean'den gözlerini kaçırdı.

Kevin konuşmak için davet beklemedi ve şöyle dedi: "Özür dilerim; bu beklenmedik bir soru oldu. Sen

Kuzgunlar'ın sansasyonel haberlerine inanmasını beklediğim son kişisin, özellikle de son altı yıldır Trojans'ın haberlerini yaptığını düşünürsek. USC'nin desteğinin tartışmayı sonlandırmak için fazlasıyla yeterli olacağını düşünüyorum."

Hannah, "Sizin gibi ateşli bir taraftar bile USC'nin yanlış adımlar atmadığını kabul etmeli," dedi. "Trojan'ların yadsınamaz cazibesinin bir parçası da şevkle toparlanmaları ve gelişmek için çalışmalarıdır."

"Buradaki yanlış adım onların değil," dedi Kevin. "Kuzgunlar haddini aşıyor ve benim de onların sıkıcı maskaralıklarına sabrım kalmadı. Jean'i daha az süründürerek daha az zaman harcamalılar.

ve var olmayan savunma hatlarını yeniden inşa etmek için daha fazla zaman harcadılar. Önemli oyuncularını kaybettiler," diye ısrar etti. "Zane mezun oldu, Jean transfer oldu ve Grayson..."

Kevin bu düşüncesini bitirmeye zahmet etmedi ama elini hafifçe sallayarak *ne yapabilirsin* dedi. Bir kameranın onun bu kalpsiz yanını görmesine izin vermek daha önce görülmemiş bir şeydi; Jean votkayı mı yoksa Hannah'nın Truvalılar. Sessiz bir uyarıyla Kevin'in ayağına bastı, ama Kevin ısrar etti: "Değerli hiç kimse kalmadı."

Hannah onu düşünürken tırnaklarını sandalyesinin kollarına geçirdi. "Seni birine karşı bu kadar korumacı görmek nadir rastlanan bir şey Kevin."

"Riko'yu bu bahar kaybettim," dedi Kevin. "Jean geriye kalan tek kardeşim."

Yıllar sonra olması gerekenden daha fazla acı vermişti ama Jean'in öfkelenmek için sadece bir dakikası vardı. Karşısındaki Hannah, "Kardeşlerden bahsetmişken, Grayson'a geri dönelim," dedi.

Johnson."

Jean nefes almayı bıraktı. Yanındaki Kevin, "Belki de biraz erken," dedi.

Hannah bunu onaylamak için başını salladı ama pes etmedi. "Bu yaz kaybettiğimiz diğer Kuzgunların hepsi kendi memleketlerinden ayrılmayı tercih ettiler," dedi kısa bir süre en iyi örtmece ifadeyi aradıktan sonra. San Diego'dan Los Angeles'a iki saatlik kuzey yolculuğu yapan Grayson bunun tek istisnası. Herkes tarafından

Grayson'ın küçük kardeşi Lucas -aynı zamanda bir Troyalı- ve Jean, ölmeden önce konuştuğu son iki kişiydi.

öldü." Jean'e tüm dikkatini verdi. "Sana ne söyledi ve o zaman bunun bir yardım çağrısı olduğunu anladın mı?"

"Nerede oynadığını biliyorum. Nerede yaşadığını biliyorum."

Jean onun yüzünü hissedemiyordu. "Seninle Grayson hakkında konuşmak istemiyorum."

"Kampüs güvenliğine verilen raporda, Grayson'la Gold Court'un dışında bir tartışmaya girdiğiniz ama suç duyurusunda bulunmadığınız belirtiliyor. Ancak Koç Rhemann, Grayson'ın okuldan uzaklaştırılması için şikayette bulundu. USC'den alışılmadık derecede kararlı ve agresif bir hareket, sizce de öyle değil mi? Büyük bir çatışma olmuş olmalı. Ne hakkında kavga ettiniz?"

Dişler, diye düşündü Jean. Kevin'in bileğini morartan kavrayışını uzaktan fark ediyordu, çünkü Kevin çok belli etmeden Jean'in tırnaklarını boğazından kurtarmaya çalışıyordu. Kameranın çekip çekmemesinin pek önemi yoktu; Hannah sağlıksız bir ilgiyle Jean'in elini inceliyordu. Jean yavaşça nefesini içine çekti ve tuttu, zalim *"Şimdi seni kim koruyacak?" cümlesini* geçip fazla sakin *"Grayson seni bir daha asla rahatsız etmeyecek."* cümlesine baktı. Jean tutuşunu gevşetmeye zorladı ve Kevin'in elini kanepeye bastırmasına izin verdi.

Bu kadar kaba davrandığı için Truvalılar onu eşek sudan gelinceye kadar döverlerdi ama her türlü acı bundan daha iyi olurdu. "Seninle onun hakkında konuşmayacağım. Bana bir daha sorma."

"Sadece düşünüyorum-"

"Hannah," dedi Kevin, onu hemen susturan bir ses tonuyla.

"Bu kadar yeter."

Seçeneklerini tartarak ikisinin arasına baktı. Jean onun gözlerindeki bakışa hiç güvenmiyordu ama sonunda başını salladı ve sandalyesine geri oturdu. "O zaman Kuzgunlar hakkında daha az, senin hakkında daha çok konuşacağız. Jean Moreau," dedi, sanki adını ilk kez duyuyormuş gibi. "Eskiden Edgar Allan Kuzgunları'nın üyesiydim, şimdi

USC Trojans. Üçten yirmi dokuza kadar kalıcı güzellik izi." Sol elmacık kemiğini işaret etti. "Mükemmel Saray'ın tanınmış bir üyesiydin.

Edgar Allan'da ilk kez görüldüğünüzden beri, ancak Koç Moriyama sizi kamuoyu önünde görünme baskısından korudu. Dil engeli mi?"

Bu da en iyi yalanlardan biriydi. "Evet."

"Marsilya'da doğmuşsun," dedi parmaklarıyla sayarak. "On dört yaşında Tetsuji Moriyama'dan eğitim almak için Amerika Birleşik Devletleri'ne göç ettiniz ve Raven kadrosuna on altı yaşında katıldınız. Geçen yıl itibariyle resmi olarak ABD ve Fransa çifte vatandaşlığına sahipsiniz. Sanırım bu gerekli bir adım.

ABD Mahkemesinde Kevin'in yanında." Jean'in ne diyeceğini anlamak için bir süre bekledikten sonra, "En son ne zaman eve geldin?" diye sordu.

"Burası benim evim," dedi Jean.

"Ama ailen hâlâ Fransa'da," diye belirtti. "Annen, baban, Herve ve Chloé ve küçük kız kardeşin Elodie." Adını burada duymak o kadar beklenmedik ve yersizdi ki Jean'ın nefesi kesildi. Kız bir tepki vermek için yüzünü incelerken adam donuk bir şekilde ona baktı. "Onları ziyaret etmek için zaman ayırmamış olmanı biraz tuhaf, belki biraz da üzücü buluyorum. Beş yıl içinde çok şey olabilir, değil mi?"

"Özel olduğunu mu düşünüyordun?"

"Kuzgunların ailesi olmaz," dedi Jean. "Bu benim seçimim değildi."

Hannah bu yorum karşısında gerçekten şaşırmış görünüyordu, bu yüzden Kevin hemen araya girdi, "Bildiğiniz gibi Kuzgunlar

Sözleşmeye göre tatilde Edgar Allan'da kalmak zorundasınız. Fransa'dan ya da başkentten olmanız fark etmiyor; mezun olana kadar herkesi bir kenara bırakıp sadece takımınıza odaklanmanız isteniyor. Bu, kendinizi tamamen takıma adanmanızı sağlamaya yönelik acımasız bir programdır."

"İnanılmaz bir fedakârlık," dedi Hannah ve Jean'e niyetli bir bakış daha gönderdi. "En azından bir şeyler yapma şansın oldu mu?"

telefonda konuşabilir miyiz?"

Bu açığı zorlamasının bir nedeni vardı. Jean bunu biliyordu ama onun neye doğru gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Midesindeki çalkantı bunun iyi olmayacağını söylüyordu ama tek yapabildiği "Hayır" demekti.

Hannah parmaklarını birbirine kenetledi ve işaret parmaklarını çenesine götürdü. Bunu ne kadar ileri götüreceğini tartıyor, zorlamanın zamanı olup olmadığını ölçüyordu ve sonunda, "Ailenin bir saat önce Interpol tarafından tutuklandığını biliyor musun?" diye sormaya devam etti.

Oh, diye düşündü Jean. *Oh, hayır.*

Hasta olacaktı. Midesini kemirdiğini, boğazına giden yolda ciğerlerini parçaladığını hissedebiliyordu. İçinde Çılgına dönen Fransız Jean itiraz etti: "Bu suçlamaya henüz cevap veremem. Ne kadarını bildiklerini bilmiyorum."

Amber kusursuz bir Fransızcayla, "Eğer bir süreliğine kenara çekilmek isterseniz, dizüstü bilgisayarımızda Le Monde var. dakikanızı ayırın ve makaleyi okuyun. Bildiğimiz kadarıyla henüz uluslararası haberlere yansımadı."

Jean duyduklarına inanmayı reddederek ona baktı. Onun telaşını şaşkınlık olarak algıladı ve neşeye gülümsedi. "Benden bu röportaj için hazır bulunmam istendi. Bir tercümana ihtiyacınız olursa diye, ama siz Kevin'i tercih ettiniz." Ona yaklaşması için tekrar işaret etti ve şöyle dedi, "Bir ara verip gözden geçirmek ister misiniz? Bu röportaj kaydedildiği için klibi kusursuz bir geçiş olacak şekilde düzenleyebiliriz."

Jean, Kevin'e döndü ve yapabileceği tek şeyi yaptı: Japonca'ya geçti ve "Bana bunu yaptırmayın" dedi. Amber şaşkın bir İngilizceyle "Oh," dedi. "Bu Fransızca değil." Kevin onu görmezden geldi ve Japonca cevap verdi, "Bunu Jeremy seni biraz hava alman için dışarı çıkaracak. Hannah'ya bu soruların hiçbirine cevap vermeyeceğimizi söyleyeceğim. Geri adım atmayı reddederse gideriz. Her iki durumda da kararı Jeremy'ye mesajla bildireceğim."

Jean'e ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Amber, Jean'in merakına yenik düştüğünü düşünerek ayağa kalktığı anda bilgisayarına doğru döndü ama Jean hızını kesmeden Jeremy'ye doğru ilerledi.

Jeremy onu yarı yolda karşılamak için hareket etti, biraz telaşlı görünüyordu ama Andrew önce davrandı. Hızlı bir el Jeremy'nin göğsü onu geri itti ve Andrew kapıya doğru ilerlemeye başladı. Jean, biri gittiği sürece onunla kimin gittiği umurunda değildi, bu yüzden Andrew'un arkasında sıraya girdi ve onu stüdyodan çıkana kadar takip etti.

Jean o odadan otoparka nasıl geldikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Asansörü hatırlamıyordu. Andrew'un resepsiyonda imza atması gerekip gerekmediğini bilmiyordu. Birdenbire ellerinin masanın üzerinde olduğunu fark etti.

Jeremy'nin arabasının kaputuna hava emmeye çalışırken çökmüş ciğerleri. Her nefes boğazında düğümleniyor gibiydi. Belki de burada boğulacak ve sonunda bu sefil varoluştan kurtulacaktı.

Andrew'un yumruğu sert bir gümbürtüyle sırtının ortasına indi ve Jean sonunda derin bir nefes almayı başardı. Andrew birkaç dakika onun nefes alışını dinledikten sonra, "*Tarih*," dedi. Jean onun bir başkasının kötü kelime seçimiyle alay ettiğini biliyordu.

Saçındaki parmaklar, Andrew'un boğazının kenarındaki kanlı izleri görebilmesi için başını zorla çevirdi ve Andrew, "Johnson Neil'e hiç dokundu mu?" diye sordu.

Jean, Grayson hakkında konuşmak istemiyordu ama o canavar, boğazındaki kemik derinliğindeki kanı boğabilecek kadar büyük olan tek şeydi. parçalanan ailesinin acısı. Hannah Elodie'yi biliyordu ama ne kadarını biliyordu? Le Monde onun kayıp olduğunu bildirmiş miydi, yoksa onun-

"Hayır," dedi Jean. Andrew ona sadece baktı ve bu basit reddin doğruluğunu tarttı. Jean kız kardeşini aldı ve gidebildiği kadar derine itti, bunun Andrew'un vücudunu nasıl yırttığını hissetti.

onu tekrar gömmek için kalbini parçaladı. "Hayır. Bu onun gibi biri için uygunsuz bir ceza olurdu. Onun

affedilemez suçu, kasıtlı olması ve üstlerine karşı meydan okumasıydı."

"Başka koşullar altında bunun uygun olacağını ima ediyorsun." Andrew'un bakışları onu ezecek kadar ağırdı. Jean bir bakışta bunun Jean'in kendisi için duyduğu endişeden çok, ihlale karşı verdiği içgüdüsel bir tepki olduğunu anladı.

Belki de Andrew'un sinirleri duruşmaya bu kadar yaklaşmışken hâlâ bozulmamıştı ama Jean, Neil'in hayal ettiği ramak kala olayının daha olası bir suçlu olduğunu düşündü. Andrew'un "Aydınlat beni," derkenki tonu sabitti, neredeyse sıkılmıştı ama Jean buna kanmadı.

"Hepiniz sormak zorunda değilsiniz." Jean başparmağını Andrew'un bileğine soktu ve kolunun uzunluğundan dirseğine doğru kaydırды.

Andrew elini geri çekti ve Jean sonunda doğrulabildi. Saçlarını kararsız parmaklarıyla düzeltmeden önce boynundaki yeni ağrıyı ovuşturdu ve Andrew'un bakışlarının bir kez daha boğazına kaydığını fark etmedi. Jean de bakışlarını Andrew'un hiç yanından ayırmadığı kol bantlarına dikti. Böyle saçma aksesuarların farkına bile varmadığı günleri özlüyordu.

Jean, Riko'nun yüzündeki o kalın memnuniyeti çok iyi hatırlıyordu. Jean'e Kaliforniya'da bulduklarını anlatırkenki sesi. Kim, daha doğrusu: kanunun kendisine yaklaştığını hisseden ve soruşturmadan kurtulmak için her şeyi yapabilecek uzun zamandır kayıp bir kardeş. Onu Güney Carolina'ya götürmek kolaydı ve Drake Spear oradan ne yapacağını biliyordu.

Kevin'ın fanatikçe bağlı olduğu kaleciyi yok etmek yatırım yapmak Riko'yu haftalarca ayakta tutmuştu. Andrew'un saldırı haberinden sonra, Riko saplantılı bir şekilde bulabildiği makaleleri yatağının üzerine astı. Ocak ayında Proust'tan tam bir rapor almak onu daha da mutlu etmişti. Jean bir an için bir usturanın sırtından hayalet inceliğinde şeritler aldığını hissetti; Riko'nun aç "*Baştan tekrar oku,*" sesi kulağına o kadar yüksek geliyordu ki Jean otomatik olarak omzunun üzerinden onu aradı. Tırnaklarının anısı

Kafa derisini ısırarak yüzünü korkunç dosyaya yaklaştıran Jean, saçlarında kan olup olmadığını kontrol edecek kadar keskindi.

Bu düşünceler içinde kalamazdı, bu yüzden, "Kevin'i bizden çaldın," dedi.

"O kendini çaldı."

"Riko'nun yüzüne karşı ona senin dedin. 'Benim eşyalarım'," diye hatırlattı Andrew'a. Jean, Kathy Ferdinand'ın görüşmesine gitmemişti ama mesafe onu kurtarmamıştı. Uzun Evermore'a dönüş saatleri Riko'nun öfkesini yatıştırmak için hiçbir şey yapmamıştı ve Jean iyileşmek için iki günlük antrenmanı kaçırmıştı. "Ona göz dikmeye hakkın yoktu. Yapabilirdim-" Bir şekilde *bunun nasıl sona ereceğini* tam zamanında *söylemişti*. Jean ellerini yumruk yaptı ve zorla Andrew'un soğuk ifadesine yeniden odaklandı.

Aralarına yerleşen sessizlik kırılgan bir hal aldı ve sonra Andrew, "Sürprizi benim için boz. Neil şehirdeyken Johnson'ı öldürdü mü?"

Bu, Tilkiler'in Moriyamalar hakkındaki gerçeği Kevin aracılığıyla öğrendiklerini zamansız bir şekilde hatırlattı. Jean'in

Bu sarı saçlı farenin Neil'in sırlarını da bilmesine şaşırmıştı ama yine de nasıl cevap vereceğini düşünürken Andrew'a dikkatli bir göz attı. Yalan söylemek tek mantıklı cevaptı ama bu onu hiçbir yere götürmeyecekti.

Sonunda isteksizce, "Bu işi halletmeleri için amcasının adamlarını tuttu," dedi.

Andrew hiç de endişeli görünmüyordu. Arkasını döndü ve cebinden bir paket sigara çıkardı. Jean sigaralara doğru hamle yaptı, ama Andrew sakın bir sesle, "Tek uyarım, bir daha denersen elimi kaybedersin," diyerek tam zamanında elini çekti.

"Sen bir aptalsın," diye suçladı Jean onu. "Geçen sefer onu kurtaracak kadar bile hızlı değildin. Bir dahaki sefere biri ona yumruk attığında, sen ve senin etli ciğerlerin onun ölümünü izlemek zorunda kalacaksınız. Onu bu kadar dikkatsizce bir kenara atacağını bilseydim sana vermezdim."

Andrew sigarasını yakarken, "Bunu kimsenin sana sormadığı şeyler listesine ekliyorum," dedi.

Telefonunu çıkarırken Jean ona kaşlarını çattı. Neil'in numarasını kaydetme zahmetine girmemişti ama arama geçmişinde kayıtlı olmayan tek numara buydu. Jean telefona baktı, gereklilik ile bu konuşmadan ne pahasına olursa olsun kaçma arzusu arasında gidip geldi. Sonunda gözlerini kapadı ve çevirdi. Neil'in basit bir "Neil" ile cevap vermesi için üç kez çalması gerekti.

Jean Fransızca olarak, "Duruşmanın yakınından bile geçmiyoruz," dedi. "Neden şimdiden tutuklandılar?"

Neil bir an hiçbir şey söylemedi, sonra da sadece şaşkın bir şekilde, "Ne?" diye sordu.

Jean, Hannah'nın kurduğu tuzağı açıkladı ve ardından, "Onlar Beni size bağlayan şeyin bu olması gerekiyordu ama Kasap'ın soruşturması hâlâ devam ediyor. Henüz onu suçlayamıyorsam ne söylememe izin var?"

"Seni daha sonra tanık olarak kullanacaklarsa şimdi cahil olduğunu iddia edemezsin," diye düşündü Neil. "Güvenilirliğiniz konusunda çok fazla şüphe uyandıracaktır. Tutuklanmalarını kabullenirken gizlilik talep et ve belki de elinden geldiğince düzgün bir açıklama yapmaktan kaçın. Bazı cevaplar için size ulaşacağım."

Mükemmel bir çözüm değildi ama işe yaramak zorundaydı. Andrew'un telefonu bip sesi çıkarırken Jean telefonu kapattı. Andrew telefonu Jean'in elinin yanına koymadan önce son mesajına göz attı. Kevin'in güncellemesiydi: Hannah görüşmenin geri kalanında sorularına devam edeceğine söz vermişti ve Amber'ı onları lobiden alması için aşağı gönderecekti.

Jean, ayrılmak için bir bahaneleri olması için onun sözünde durmasını tercih ederdi ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Arabadan uzaklaştı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. Andrew sigarasını içmek için zaman kazanmaya çalıştığından onu takip etmekte yavaş davrandı ama girişte ona yetişti ve birlikte içeri girdiler. Amber masanın yanında bekliyordu, neşeli gülümsemesi hâlâ yerindeydi, sanki Jean onları bırakıp gitmemiş gibi görünüyordu.

Stüdyoya dönüş yolu çok kısaydı ve Jeremy kapıdan içeri adımını atarken Jean'le göz göze geldi. Jean'in daha sonra yanlış davrandığı için özür dilemesi gerekecekti.

Truva atlarını düzgün bir şekilde temsil edeceğine söz veriyordu ama şimdilik kanepedeki yerine geri döndü ve bir kez daha Kevin'in yanına oturdu.

Kevin yorgun bir Japonca ile, "Hasar kontrolümüzün hasar kontrolüne ihtiyacı var. Bir daha asla röportaj yapmayacağım."

"Yalan söyleme. Sesinin tonunu bundan vazgeçemeyecek kadar çok seviyorsun."

Kevin hafif bir omuz silkmeye kabul etti. "Hazır mısınız?"

"Hayır desem fark eder mi?"

Kevin cevap vermek için nefesini boşa harcamadı ama onları yakından izleyen Hannah'ya gülümsedi. "Tekrar denemeye hazırız."

"Güzel, güzel. Bunu haber vermeden söylediğim için de özür dilerim," diye ekledi sonradan. "Kevin ve ben Zaten reklamlar için birkaç ara çekim yaptık, o yüzden birkaç adım geriye gidip yeni bir açı deneyelim." Jean'in başını sallamasını bekledi, sonra yapımcısına işaret etti. Onları saydı ve Hannah kazanan gülümsemesini kameraya çevirdi. "Bailey'nin Son Dakika Haberleri'ne tekrar hoş geldiniz. Son ayrıldığımızda..."

ONUNCU BÖLÜM

Jean

Yirmi beş dakika sonra nihayet Hannah'nın pençelerinden kurtulmuşlardı ama stüdyodan çıkmak sadece bir sorunu çözmüştü. Uğruna bir kenara koydukları her şey Jean, o berbat binadan çıkıp otoparka girdiklerinde Jeremy'nin gülümsemesinin ne kadar çabuk solduğunu fark etmemiştii.

Kevin arabaya doğru giderken Jean'in kolunu yakaladı ve "Bize bir dakika ver Jeremy," dedi.

Jeremy hemen ona doğru döndü. "Duyalım bakalım." Kevin kendisiyle Jean arasında bir işaret yapınca Jeremy Çenesini kaldırdı ve Kevin'e sabit bir bakış attı. Duruşunda ya da ses tonunda saldırgan bir şey yoktu ama Jean onunkindeki kolay meydan okumayı duydu: "Elbette. Gözlerimin içine bak ve bunun takımım için hiçbir soruna yol açmayacağını söyle, siz ikiniz konuşurken ben arabada bekleyeceğim. Yapabilir misin? söz verir misin?"

Kevin'in tereddütü Jeremy'nin ihtiyacı olan tek cevaptı ve Jeremy daha sonra Jean'e döndü. "Açıkça görülüyor ki bu ikinizden birinin konuşmak istediğı bir şey ve keşke buna saygı duyabilirim. Ama burada her ne oluyorsa hepimiz için sonuçları olacak, o yüzden bunu birlikte çözmenin bir yolunu bulalım."

Jean bakışlarını otoparka dikti. "Ne istediğini bilmiyorsun."

Jeremy, "Benden bundan sonra ne olursa olsun hayatta kalmana yardım etmemi istedin ve bu da onun bir parçası," dedi. "Burada arkadaşın ve kaptanın olarak duruyorum ve senden bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Bana bak, Jean," dedi ve bir süre bekledi.

Jean dikkatini tekrar Jeremy'nin yüzüne çekti. "Bana güveniyor musun, güvenmiyor musun? Bunu bilmem gerek."

Hayır en kolay cevaptı ama bu onu bu konuşmadan kurtarmayacaktı ve Jean bunun doğru olmadığını biliyordu. Jeremy'yi sessizce inceledi, bu şişe sarısı güneş ışığı kaptanı Kevin'i sesini ya da elini kaldırmadan boyun eğmeye zorlayabilirdi. Büyük ihtimalle Jeremy, Kevin'ı kazdığına pişman olacaktı.

Ama Jean'ın gerçekten başka seçeneği var mıydı? Ona ister şimdi söylesin, ister Nathan'ın duruşması başladığında, Jeremy gerçeğin aynı versiyonunu öğrenecekti.

Bunu yüksek sesle söylemek daha kolay olmadı ama Jean Jeremy'nin bakışlarını tuttu ve "Ailem Nathan Wesninski ile iş ortağıydı," dedi.

Bir an şaşkın bir sessizlik oldu ve sonra Jeremy sordu: "Kasap denen adam mı? Neil'in babası mı? Şu Nathan Wesninski mi?" Jean'ın gergin bir şekilde başını sallaması üzerine Stüdyodakilere, "Bu düşüncenizi bir kenara bırakın; bu burada konuşmamız gereken bir konu değil. Hadi Yanlış bir fikre kapılmadan yola koyulalım."

Jean eve dönüş yolu boyunca azarlanmayı bekliyordu ama Jeremy mahallelerine yaklaşıp kadar hiçbir şey söylemedi. Sokaklar tanıdık gelmeye başladığında, Jeremy, "Bunu evde mi yoksa stadyumda mı yapmak istersiniz?" diye sordu.

Seyircili ya da seyircisiz demek istemişti ama Bu konuşmayı hiç yapmamaktan daha kötü olan şey, birden fazla kez yapmaktı. "Eve."

Jeremy bunu tartışmadan kabul etti ve onları Laila'nın evine götürmek için gereken dönüşü yaptı. Garaj yolunun dibine park ettikten birkaç saniye sonra ön kapı açılmıştı. Cat ve Laila onları karşılamak için verandaya çıktılar. Cat'in selamlaması neşeliydi ama Laila'nın Kevin'den Jean'e bakarkenki bakışları niyetliydi.

Bir işaret arıyordu

Jean'ın tahminine göre, bu çileyi sağ salım atlatmışlardı.

Ne yazık ki onu hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacaktı. Bakışları en son Jeremy'ye takıldı ve Laila'nın yüz ifadesi asıldı.

Merdivenleri çıkmaya başladıklarında, "Ne kadar kötü?" diye sordu. "Bu konuşmanın kahveye ihtiyacı var," dedi Jeremy.

"İzin ver

Önce biraz hazırla."

Kevin bu sabah Jeremy onu otelden almadan önce giyinmişti, o yüzden üstünü değiştirecek bir şeyi yoktu ama Jean Cat'i atlatır atlatmaz yatak odasına doğru yola çıktı. Giysilerinin stüdyo gibi kokmasının kendi hayal gücü olduğunu biliyordu ama derisini yüzmeden önce onlardan kurtulup başka bir şey giymeliydi.

İkinci kolu kolundan çekip çıkarırken bir anlık bir direnç hissetti ama gömleğin soluk düğmelerine neyin takıldığını çok geç fark etti. Renee'nin gözleri Yerdeki kolye kalbini göğsünde hoplattı. Kararsız parmaklarıyla kolyeyi yakaladı ve kopan yeri aradı. Tam kopçasından kopmuş, iki halkayı da aynı uçta birbirine bağlanmış halde bırakmıştı.

"Hey." Cat onun yanına gelirken ensesindeki saçları nazikçe çekiştirdi. "Sen iyi misin? Kevin yine içmeye başladı ve Jeremy bile gergin görünüyor. Görüşmenin iyi geçmediğini varsayıyorum."

"Hannah Bailey kokuşmuş bir kaltak."

Cat'in kaşları kalktı. "Bana gerçekten ne hissettiğini söyle." Adamın yüzüne daha iyi bakınca mizahı azaldı ve kolunu kısa bir süre için sıktı. "Eminim düşündüğün kadar kötü değildir. Ve eğer öyleyse... Yıllar içinde bazı şeyleri temizlemek ve düzeltmek zorunda kaldık. Bunu öyle ya da böyle atlatacağız. Oh, haçın!"

Zinciri Laila'nın bekleyen eline verdi ve Laila zinciri incelerken mırıldandı. "Zincir bir kayıp, ama Laila'nın yerine geçecek kadar ince bir şey var. Etrafı araştırırken bunu ödünç alabilir miyim?"

"Evet," dedi ve kadın aceleyle uzaklaştı.

Jean'in onu takip etmek için acelesi yoktu ama kimsenin onu aramaya gelmesine de ihtiyacı yoktu. Dolabını karıştırmadan önce pantolonunu koyu renk bir kotla değiştirdi. Sonunda Jeremy'nin Mayıs ayında ona aldığı siyah USC tişörtünde karar kıldı.

Gerçeği öğrendiklerinde onu bu tişörtün içinde görmekten nefret edebilirlerdi belki ama tanıdık logonun üzerinde olma ihtimali çok azdı.

bilinçaltında sakinleştirici bir etkisi olabilirdi. Jean bu konuşma için her türlü avantajı kullanabilirdi.

Kahve makinesinin hepsine yetecek kadar büyük bir sürahesi yoktu ama işe yaradı. Andrew onlardan bir şey istemedi, Kevin bir bardaktan sek votka içiyordu ve Cat, Kevin'in ne kadar içtiğini görünce bira içmeyi tercih etti. Mutfak bu sohbet için fazla steril bir yerdi, bu yüzden içkilerini aldıktan sonra koridordan oturma odasına yöneldiler. Jean bunun kasıtlı olup olmadığından emin değildi ama en son o ve Jeremy ayrıldı.

Jean kahvesini doldururken Jeremy tezgâha yaslanmıştı ve dikkatli parmaklarıyla Jean'in dirseğine dokundu. "Özür dilerim," dedi. Diğer herkes koridorun en ucunda olmasına rağmen, sesini sadece Jean'in duyacağı şekilde yükseltti. "Seni incitmek için çok uğraştığı gün bunu yapmaktan nefret ediyorum ama onun tipini biliyorum. Eğer bunu rapor eden ilk kişi kendisi olacaksa, bunu düzeltmeyecektir.

Okyanus."

"Truvalılarını koruyorsun," dedi Jean.

Jeremy alçak sesle ve ısrarla, "Sen de benim Truva atlarımdan birisin," diye hatırlattı ona. "Bu onları sana tercih ettiğim anlamına gelmiyor. Bunu bilmeni istiyorum. Hepimizi kollamaya çalışıyorum."

Jean geri çekilmek zorunda kaldı, böylece Jeremy sonunda içkisini doldurabildi. Göğsündeki ağrı şimdi kaynayan bir düğüm olarak boğazına takılmıştı. Onlara ne söylemesi gerektiğini biliyordu ve kendisini öldürmeden ne söyleyemeyeceğini de biliyordu. İki ayını Elodie'yi bulabildiği her şeyin altına gömerek geçirmişti ama Hannah küreği Elodie'ye saptamıştı.

çürüyen mezar. Jean bir an için kendini buradan çok uzakta hissetti ve çaresizlik içinde elini uzattı. Jeremy kapıya doğru ilk adımını atarken elini Jeremy'nin göğsüne koydu.

"Jeremy," dedi ve sesi o kadar çok "*lüt fen*" gibi geliyordu ki Jeremy taş gibi hareketsiz kaldı. "Bana onu sorma.

Onun dışında kimseye." Jeremy ona baktı, biraz kaybolmuş gibiydi. Jean onun adını söyleyemiyordu ama Jeremy'nin de Jean'in kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Jean, tadı çok fazla kana benzeyen bir safra akıntısına karşı sertçe yutkundu ve "Kız kardeşim. Yapamam-" Panik göğsünü ısıırıyordu Jeremy'nin bakışları onu parçalamakla tehdit ederken Jean gözlerini kaçırdı. Jean'in yapabildiği en iyi şey, "Onun hakkında konuşamam. Konuşmayacağım."

Jeremy'nin yumuşak bir sesle "Özür dilerim," dediğini duyduğunu sandı ama kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki bunu hayal etmiş olabilirdi. Jean tırnaklarını göğsüne geçirerek kalbini daha sakin bir hıza zorlamaya çalıştı ve tüm gücüyle kederiyle savaştı. Jeremy onunla birlikte bekledi, ama ağır bakışlarını başka bir yere yöneltip başka bir şey söylemeyecek kadar nazikti. Jean yine de gözlerini kapattı ve kâbuslarını içine tıktığı kutuyu aradı. Kutuyu zorla kapattığını hayal etti ve Tahtayı artık göremeyene kadar kat kat zincirlerle sardı. Sonrası için bir sorun, umarım "sonrası" hiç gelmez.

Gözlerini açtığında kendini daha dengeli hissetti. "Ben hazırım." Jeremy emin olup olmadığını soracak kadar küstah değildi ama onu odadan dışarı çıkardı. Kevin kanepenin en uzak köşesine yerleşmiş, Andrew ise hepsini izleyebileceği cumbaya bağdaş kurup oturmuştu. Laila papasan sandalyesine yerleşmişti ve Cat de onun önünde yerde oturuyordu. Bir elinde birbirine dolanmış bir tomar kolye vardı. seçiyordu. Geldiklerinde onu kaldırdı ve şöyle dedi,

"Elimden geleni yapıyorum ama anlaşılan Laila mücevher kutusu kullanmayı bilmiyor. Bunları lavabonun altında bir poşetin içinde buldum."

"Tüh," dedi Laila, pişmanlık duymadan.

Jeremy önce Jean'e oturmasını işaret etti ve Jean kanepenin diğer ucunu seçti. Kevin'le arasında Jeremy'nin dolduracağını düşündüğü bir minder boş kalmıştı ama Jeremy kanepenin öbür ucunda yere diz çöktü.

kahve masası. Jean, ileri geri dönmek zorunda kalmadan hem Kevin'in hem de Jean'in gözlerinin içine bakmak istiyorsa buranın onun için en iyi yer olduğunu düşündü.

Jeremy de Jean'in izinden giderek bardağının yarısını boşalttı. Bardağı yere bıraktığında son bir tıkırtı duyuldu. Jeremy "Neil neden Haziran'da Los Angeles'a geldi?" diye sormadan önce bir an daha bekledi.

Muhtemelen Jean içindi ama Kevin'in biraz daha hızlı konuşmasına aldırmadı. "Babasının soruşturmasıyla ilgili sorunları görüşmek üzere FBI ile buluşması gerekiyordu. Biz de yanlışlıkla bunun için Baltimore'a gideceğini düşünmüştük," diye ekledi Kevin, Jean'e yan gözle bakarak. "Neden burada buluşmayı seçtiklerini anlayamıyorum."

"Çünkü Jean burada." Jeremy başını Cat ve Laila'ya doğru çevirdi, bir sonraki sözlerini onlar için söylüyordu ama bakışlarını Jean'in yüzünde tutarak, "Çünkü Jean'in ailesi Neil'in babasıyla, yani sözde Kasap'la çalışıyordu," dedi.

Cat'in irkilerek "Ne?" demesi neredeyse kulak zarlarını patlatacakken Jean, "İddia edildiği gibi değil," dedi.

Cat ve Laila ona doğru döndüler, Laila şaşırmış görünüyordu ve Cat'in ağzı o kadar açıktı ki çenesini yerinden oynattı. Cat önce sesini buldu ama tek başarabildiği sert bir "Ciddi olamazsın," demek oldu.

Jean sessizce gerçeği araştırdı, onlara verebileceği cevabı ve bu fiyaskoyu Kevin'e en iyi şekilde açıklayacak ayrıntıları aradı. Birini çevirdi

"Yanlış insanlar Neil'in Evermore'dan neden farklı döndüğünü soruyordu.

Yıllarını kaçak olarak geçirmişti; ekibi tüm ülkenin dilindeyken kılık değiştirmesi affedilmez bir pervasızlıktı.

"Evermore'a çok uzun süre bakarlarsa, Neil beni bulmalarının kaçınılmaz olduğunu düşündü. Buraya beni uyarmaya ve önleyici bir saldırıya zorlamaya geldi. Neil nereye giderse, FBI da onu takip eder. İleride gafil avlanmaktansa kendi şartlarımızla temize çıkmak istedik."

Laila önce toparladı: "Grayson öldüğünde FBI'daydın. Yerel ofis LAPD'de sana kefil oldu."

"Evet."

Jeremy arkadaşlarına doğru baktı ve sonunda açıkladı: "Jean'in ailesi birkaç saat önce Interpol tarafından tutuklandı. Henüz burada haberlere çıkmadı ama Bailey'nin ekibi röportaj için geçmişini araştırırken ailesine bayrak asmış olmalı. Jean'in ihtiyaç duyması halinde tercümanlık yapması için Fransızca bilen birini hazır bulundurmuşlar.

yabancı bir basın sitesindeki makale."

"Sana bunu sormadı," dedi Laila. İhtiyacı olan cevabı adamın yüzündeki ifadede gördü ve sesindeki keskinlik haklı bir öfkeye dönüştü. "Hiç uyarmadan mı?"

Jean kupasını bir can simidi gibi tuttu ve koyu kahvesine baktı. Sesine güvenebileceğini düşünmesi için bir dakika geçmesi gerekti ve sonra söyleyebileceği en iyi şey, "Trojanları uygun bir şekilde temsil edeceğime söz verdim ama çekip gittim. Mümkün olan en kısa sürede Koç Rhemann'dan özür dileyeceğim."

Jeremy, "Ona saldırmadın ya da hakaret etmedin," diye belirtti. "Zane hakkında o korkunç yorumu yaparkenki öfkeniz bile sizin lehinize sonuçlanacak, çünkü bu gerçek bir empati patlamasıydı. Programımızla ilişkili hiç kimse bugün kendini nasıl idare ettiğinle ilgili bir sorun yaşayacaksın. Çıkıp gittiğine sevindim," diye vurguladı Jean tepki vermedi. "Bunu senin üzerine böyle yıkması inanılmaz derecede zalimceydi. Konuşmak için anlaştığınız konu bu değildi."

Cat hâlâ Jean'e bakıyordu. "Ailen Fransız gangsterler mi? Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Jean.

"Yanlış anlama ama burada ne işin var?" Cat zincirlerini bir elden diğerine savurarak, koparacak yeni bir gevşek uç ararken sordu. "Sana göz kulak olamayacakları Amerika'ya kadar gelmene neden izin verdiler? Sana nasıl davrandıklarından sonra

ve size yaptıkları, ya ciddi bir kendini kandırma ya da inanılmaz bir güven, düşündükleri

Bu kadar uzaktayken onların sırlarını saklardın."

Neil hikâyenin bu kısmını uydurmuştu, ancak bunun tutup tutmayacağını kimse tahmin edemezdi. "Ayağının altında bir çocuk varken bir imparatorluğu yönetmek zordur," dedi. "Ben bir sorumluluktum, alınıp onlara karşı kullanılacak potansiyel bir pazarlık kozuydum. Maçlar ve antrenmanlar haricinde tesisten ayrılmama nadiren izin veriliyordu ve onların ekibi dışında herhangi biriyle iletişim kurmam yasaktı. Onlar için daha iyiydi.

çekip gittiler. Mezun olduktan sonra çenemi kapalı tuttuğum ve eve para gönderdiğim sürece, benim için asla gelmezlerdi."

"Ayak altında *iki* çocuk," dedi Cat, hikâyesindeki tutarsızlık karşısında kaşlarını çatarak. "Bana demiştin ki-"

"Kedi." Jeremy'nin sesiydi bu, tartışmaya yer bırakmayacak bir tonda. "Tartışmayalım."

Cat ona irkilmiş bir bakış fırlattı ama akıllıca sessiz kaldı. Jean onun bunu kendi başına halledeceğini biliyordu ve Jeremy'nin yapabileceği tek şey

onun yerine Jeremy'ye gitmesi için dua etti. O da

Avuçlarının arasında çatlayacağını düşünene kadar kupasını sıktı.

Jeremy, Kevin'e sırtını dönerek ona zaman kazandırdı ama ortaya attığı soru Kevin'in

için senaryo cevabı: "Onları biliyor muydunuz?"

Jean, "Geçen sonbaharda ziyafette öğrendi," dedi. "Neil ve ben birbirimizi tanıdık ve panikledik. Biz de

Kevin'in Fransızca da konuşabildiğini hatırlamak için birbirimize karşı güvende olup olmadığımızı anlamaya çalışmakla meşguldüm."

Her biri kendi düşüncelerine yönelirken bir dakika boyunca odaya rahatsız edici bir sessizlik çöktü ve sonra Laila, "Bu sıradan bir sohbette ortaya çıkacak türden bir şey değil ve bizi sadece üç aydır tanıyorsunuz. Bunu bizden sakladığın için seni suçlayamam." Devam etmeden önce bunun içine işlemesine izin verdi, "Bununla birlikte, bunun kötü bir şekilde patlama potansiyeli var. Nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Jean.

"Konuşabileceğim insanlar var," diye söz verdi Laila ona.
"Güvende olduğunuzdan emin olacağım."

Jean anlamamıştı ama Cat daha fazla dayanamadı. Bu tam da onu günlerce oyalayacak türden bir dedikoduydu ve gözlerindeki parıltı dizginlenemez bir hayranlıktı. "Sözde değil, demiştin. O zaman Kasap'la daha önce tanıştınız? Ah!" diye yakındı Laila şakağına vurduğunda. "Onun yerine ailesini mi sormam gerekiyor? "Hey Jean, vay canına, nasıldı? Onu çıplak gördük Laila, bunun cevabını biliyoruz." Bir elini göğsünde sallayarak Jean'in babasını suçladığı yara izlerini gösterdi. "Düşünceli olmaya çalışıyordum."

Jean düşünceleri arasında dolaşırken onu yarı duymazdan geldi. Neil'le üzerinde uzlaştıkları resmi hikâyeye göre Wesninski'lerle gençken Fransa'da tanışmıştı ama Jean Nathan'la hiç yüz yüze gelmemişti. Kasap'ın yıllar önce Evermore'a geldiğini biliyordu ama o zaman Moriyama'ların kucağına sadece Kevin düşmüştü.

Jean onunla tanışmamıştı ama adamın katil temizlikçisi Lola Malcolm'la tanışmıştı. Onun kendini nasıl rahat tuttuğunu hâlâ hatırlıyordu, sanki efendisi ve Riko topuklu ayakkabılarından daha değersizdi. Jean, efendisi tereddüt etmeden pes edene kadar bu durumu korkunç derecede saldırgan bulmuştu. Eğer Lola Nathaniel'i istiyorsa, Kuzgunlar'ın onun üzerindeki tüm haklarından vazgeçeceğine ve yolundan çekileceğine dair efendisinden söz almıştı. Bu kolay teslimiyetten sonra Jean ondan o kadar korkmuştu ki bir hafta boyunca neredeyse hiç uyumamıştı. Riko, daha sonra amcasının şiddetli öfkesine rağmen bunu bir zafer olarak saymıştı, çünkü Neil'in yavaş ve acı veren bir ölüm.

"Ah, sen yaptın," dedi Cat.

Jean onun yüzünde ne gördüğünden emin değildi ama kaba bir "Evet," demeyi başardı.

Kevin içkisini bitirdi ve şişeye uzandı. Jean onun bileğini kemik kıran bir kavrayışla yakaladı ve "Seni

kafanda kır."

"Üniversite öğrencilerinin ara sıra içki içmesinin normal olduğunu biliyorsun, değil mi?" Cat elindeki bira kutusunu kaldırarak sordu

ona doğru salladı. "Bir gün gerçekten biraz denemelisin, ya da belki biraz..." Ağzının yanında sigara anlamına geldiğini düşündüğü bir çimdik hareketi yaptı. Sigara içmiyordu.

Ona attığı bakıştan korktu ama "Varoluşundan sıyrılmadan önce seni rahatlatacak bir şey. Biliyorum.

sağlık kartı olan biri."

Kevin kurtulmaya çalışınca Jean dönüp ona ters ters baktı. Kevin Jean'e umursamaz bir eğlenceyle baktı. O sırada iyice sarhoştı ve bu Jean'in ruh halini daha da kötüleştirdi. Jean ona suçlayıcı bir parmak salladı ve "Şimdilik ABD Sarayının Kraliçesisin. Nasıl

Zehir içerken uzun süre tutabilir misin?"

"Her zaman," diye söz verdi Kevin. "Onu benden almaya çalışan son kişi öldü. Şah mat."

Ve sesindeki öfkeli tatmin yeterince kötü değilse, Kevin'in gülümsemeye cesareti vardı. Jean yanmış gibi kendini bıraktı. Kanepeden inerken boş fincanını aldı ve odadan çıktı, Kevin'in gözlerini oymaya çalışmadan önce aralarına mesafe koymasını gerekiyordu.

Daha fazla kahve istemiyordu ama bir fincan daha hazırlıyordu. kararsız ellerine yapacak bir şey verdi. Demlemeye başlamadan hemen önce vazgeçti ve onun yerine dolapları karıştırmaya başladı. Yiyecekleri görünce midesi bulandı ve keyfi kaçtı. Kapıları iterek kapattı ve kahve makinesine doğru döndü, ancak artık yalnız olmadığını fark etti.

Şakaklarındaki çarpıntıdan Kevin'in içeri girdiğini duymamıştı ama Kevin adadaki orta taburede oturuyordu. Oturma odasından çıkmadan önce bardağını doldurmuştu ve Jean'i izlerken bardağını doldurmaya devam ediyordu. Jean onu pencereden içeri sokmak istedi.

"Senin bundan daha iyi olman gerekirdi," dedi Jean, sessiz bir suçlamayla.

"Benim ne olduğumu her zaman biliyordun."

Kevin hayatının büyük bir bölümünde Moriyama'ların himayesinde kalmıştı: Annesi seyahat ederken ilk yazlarının çoğunu Riko'yla geçirmiş, Kayleigh Day denklemden çıkarılınca da temelli yanlarına taşınmıştı. Kafesin kapıları kapandıktan sonra, Riko'nun sonunda onu kovduğu geceye kadar sevgili ve nefret ettiği kardeşi Riko ile arasına bir kapı bile koyması yasaklanmıştı.

Efendisinin affetmez şiddetiyle büyümüşü, Riko'nun acemiliğini üzerinde uygulayabileceği ilk beden oydu. zalimlikler. Kuzgun çiftinin sık sık halkın karşısına çıkması Riko'nun bıçaklarını durdurabilirdi ama kötü niyetli açlığını durduramazdı; Kevin'in yaralarının çoğu kalbine kazınmıştı ve zihin. Jean, Riko'nun ayaklarının dibine atıldığında Kevin, Riko her ne yapıyorsa onunla arasına zihinsel duvarlar koyma sanatında ustalaşmıştı.

Jean aylardır ondan nefret ediyordu. Riko'nun sadizmini durduramayan ve odadan çıkması yasak olan Kevin, olabildiğince geri çekilip normalmiş gibi davranarak Exy tatbikatlarını ve istatistiklerini tartışırken Riko Jean'in solgun tenine yanıklar bastırdı. Her şeyini rüyasına bağlayarak hayatta kalan ruhsuz bir kukla, ya da Jean öyle inanmıştı, ta ki Kevin'in eğilip sorduğu güne kadar Fransızca öğrenmek için. Bu onun hâlâ kendine ait bir kişiliği olduğuna, Kevin Day'in bir parçasının Riko Moriyama'dan ayrı olarak var olduğuna dair ilk ipucuydu. Evermore'da hayatta kalmanın mümkün olduğunun kanıtıydı. Jean sadece kendini bırakmalı ve savaşmayı bırakmalıydı.

Artık ikisi de özgürdü -en azından Riko'dan- ama Kevin yine de Yuva'nın dehşetini yaşamamak için elinden geleni yapacaktı. Jean bunu ona karşı kullanmamalıydı, Kendi kâbuslarını uzak tutmak için ne kadar çaresizce mücadele ettiğini görünce, ama Kevin her zaman ikisi arasında daha güçlü olmuştu. Riko elini kırana kadar Kevin'in savunması sarsılmazdı, sonra da tuzla buz olmuştu.

O duvarları yeniden inşa etmek yerine neden votkaya yönelmişti, Jean bilmiyordu. Belki de çok fazla moloz vardı.

ama Jean bu çözümlü beğenmek zorunda değildi. Riko ve Evermore'dan bu kadar uzaktaysa ve hâlâ yaşadıklarıyla ya da yaptıklarıyla yüzleşemiyorsa, Jean için ne umut vardı ki?

"*Senin* daha iyi olman gerekiyor," diye ısrar etti

Jean. "Bizi onlar nasıl yarattıysa biz de öyleyiz," dedi

Kevin. "Bu

Kaçınılmaz."

Jean onun yanına gitti ve elini Kevin'in bardağının üstüne koydu. "Madem kendini bu şekilde mahvedecektin, neden o doktora tüm sırlarımızı anlattın?"

Kevin, "Koç başlangıçta beni haftada üç ya da dört gün onun ofisine götürüyordu," dedi. "Hiçbir şey söylememek dürüst olmaktan daha çıldırtıcıydı."

"Baba," diye alay etti Jean onunla.

Kevin omuzlarını biraz kamburlaştırdı. "Bu kulağa doğru gelmiyor."

Jean bardağı almaya çalıştı ama Kevin iki eliyle birden yakaladı. Jean çekecekti ama Kevin bir fiske vurdu.

"O olmasaydı naklimden sağ çıkabilir miydim bilmiyorum. Ama onun sözlerinin yeterli olmadığı ve geçmişini duyamadığım günler oluyor..." Parmaklarını şakağına vurmak için bardağını bırakma riskini göze aldı. "En iyisi hiç düşünmemek."

"Sen bir aptalsın."

"Peki ona ne söyledin?" Kevin sessiz bir meydan okumayla sordu. Jean'e yönelttiği bakış, bir cevaba ihtiyacı olmadığını söylüyordu ama Jean yine de gözlerini kaçırdı. Kevin sessizliğin bozulmasına izin verdi.

Bir dakikalığına aralarına yerleşti, sonra tırnaklarını öyle bir geçirdi ki eklemleri bembeyaz oldu. "Onu hâlâ duyabiliyorum. Duyabilir miyim?

Sen?"

"Yapma." Jean, Kevin'in elini kaldırıp adaya vurdu. "Onun hakkında konuşmayacağız. Yapmayacağım. I yapamam."

"Benimle bile mi?"

"En azından sen," dedi Jean. Kevin kaşlarını çatmayı başardı ama Jean onun bu sözlerle şaşırdığına inanmayı reddetti.

Reddedildi. "Sözlerim senin yanında güvende değil. Sende Doktorunuza, babanıza ve ekibinize itiraf ettiniz. Gerçeklerin benimkilere ulaşması ne kadar sürer? Yapamazsın. İnkâr et, seni rezil zavallı. Onlara elini kimin kıldığını söyledin." Tırnaklarını Kevin'ın elinin arkasına geçirdi ve "Ne düşünüyordun?" diye sordu.

"Jeremy'yi senden çok daha uzun zamandır tanıyorum, Jean." Jean, "Sadece o değil," diye karşı çıktı. "Cat ve Laila da Orada."

"Onlara güvenmiyorsun," diye bitirdi Kevin. Jean duraksadı ve Kevin onun sessizliğinden yararlanarak devam etti "Yapabilirim çünkü biliyor ve Dermott'un onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Benim hakkımda ne bildiğinden ya da bilmediğinden korkmuyorum. Ona ihanet edemez, bu yüzden bana da asla ihanet etmeyecektir."

Kevin içkisine uzandı ama önce Jean içkisini kaptı. Lavaboya döktü, bardağı daha sonra yıkamak üzere kenara itti ve dolaptan temiz bir bardak aldı. Buzdolabında filtrelenmiş su vardı, berrak ve soğuktu ama Jean bardağı musluktan dolduracak kadar sinirlenmişti.

Jean bardağı önüne koyduğunda Kevin, "Adil olan adildir," dedi. "Betsy'yle konuş."

"Ben bunu kabul etmedim." Kevin bir şey söylemeyince Jean ısrar etti: "Sen benim kaptanım ya da ortağım değilsin. Beni zorlayamazsın."

Kevin, "Evet, yaptırabilirim," dedi. Söylenmemiştii: *Beni reddedemezsin*. "Senden nefret ediyorum."

"Bazen ediyorsun. Umurumda değil."

Jean ona ters ters bakarak bir çıkış yolu aradı ve Cat kapıya vurduğunda neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Ondan Kevin'a baktı ve ne yapacağını ölçtü.

ince gümüş bir zinciri havaya kaldırdığında odadaki ruh hali değişti. Renee'nin haçı hafifçe dönerken ışıқта parladı ve Jean Cat'i kapıda karşılamak için hareket etti. Ona vermek yerine kancayı kendisi çözdü ve boynunun arkasına takmak için uzandı. Jean kontrol etmek için hafifçe çekti ama

Cat kollarını onun boynuna dolamadan önce sadece bir "Teşekkür ederim" diyebilirdi.

Yavaş ve şiddetli bir şekilde ona sarıldı. Bu sabahki pusudan kurtulmanın tesellisi, diye düşündü, ama parmaklarının omuzlarını ısırması neredeyse çaresizdi. Bunun keder olduğunu fark etti. Parçaları kendisi birleştirmiş ya da Jeremy'nin yokluğunda ondan gerçeği talep etmişti.

Jean onu itip uzaklaştırmak istedi, çünkü Cat dikkatini çekerken bu berbat ağrıyı nasıl görmezden gelebilirdi? Bunun yerine, onun canını yaktığını bildiği halde bırakamadığı için sırtına çürükler kazıyordu. Yasemin ve vanilya kokuyordu, böğürtlen ve deniz tuzu değil. Buna takıldı Kalbi onu bütünüyle yutmak istese bile kendini burada ve şimdi tutmak için.

"Özür dilerim," dedi. "Sormamalıydım. Gittiğini bilmiyordum." Stuart'ın sıkılmış sesi onu rahatsız etti: "*Bunun için hafif bir terim.*"

"Yapma," dedi Stuart, yüzünü onun omzuna gömerek.

Kalbi çok hızlı atıyordu, bu yüzden onun tenine vuruşuna odaklandı ve kendini mutfaklarının güvenliğine geri saydı. Kalbini rahatlatabilmesi için geçen süre sonsuzmuş gibi geldi. Cat de onu yavaşça bıraktı. Adamın alanından çekilmeden önce çenesine uzun bir öpücük kondurdu.

Renee'nin artık göğsünde daha aşağıda duran haçına dokundu ve boğazını temizleyerek şöyle dedi: "Laila, istersen zincirin sende kalabileceğini söyledi. Uzunluğundan memnun değilsen, bir dahaki sefere daha iyisini seçebiliriz. Alışveriş."

"Teşekkür ederim," dedi. "Böylesi daha iyi."

Cat başını salladı ve ikisinin arasına baktı. "Geri dönmeye hazır mısın? Jeremy'nin Koç'a ulaşması gerek. Bu Muhtemelen birkaç telefon görüşmesi yapmamız gerekecek," diyerek özür dileyen bir yüz ifadesiyle onu uyardı. "Yayınlanacak son bölümü henüz almadık, ama her şeyi nasıl çevirdiğini öğrendiğimizde oyun planını yeniden gözden geçirmemiz gerekecek."

Burada Kevin'le kalmak, bu işi en baştan halletmek kadar berbat bir seçenektir ama ikincisini ertelemek onu ancak bir yere kadar kurtarabilirdi. Jean kapıya doğru tamam işareti yapınca Cat kenara çekildi. Onu koridorda takip etmek yerine sırtını sıvazladı ve Kevin'in dikkatini dağıtmaya gitti. Jean oturma odasına ulaştığında Andrew ortalıkta yoktu ve Jeremy kanepeye geçmişti.

Laila, Jean'in yaklaşması üzerine ayağa kalktı, elini kısa bir süre sıktı ve gitti. Jean, Jeremy'nin yanındaki mindere çöktü ve karanlık televizyona baktı.

"Konuşmayı benim yapmamı ister misin?" Jeremy sordu.

"Takip eden soruları senin yanıtlaman gerekecek ama bunları Koç'a söylemekten rahatsız oluyorsan bana anlattıklarını tekrar edebilirim. Sadece yanlış anladıysam düzeltin," diye ekledi ve Jean'in kısa bir baş sallamasını bekledi. "Tamam."

Belki Jeremy, Rhemann'a konuşmaları gerektiğini bildiren bir mesaj atmıştı ya da belki de Koç'un telefonu sadece Görüşme kötü giderse diye. Her iki durumda da, ilk zil sesinin yarısında telefonu açtı. Jeremy telefonu Telefonu hoparlöre aldı ama yüzüne yakın tuttu ve Jeremy Rhemann'a her şeyi anlatırken Jean bakışlarının odada dolaşmasına izin verdi. Asıl sorundan birkaç adım ötede, Grayson'ın hikâyesinin peşine düşmesi ve Zane'le ilgili çirkin spekülasyonları hakkında yorum yaparak başladı ve sonunda Jean'in ailesi konusuna geldi.

Rhemann, Jeremy konuşurken tek kelime bile etmedi. Jean onun ne kadar öfkeli olduğunu tahmin edebiliyordu, Kevin ve Wymack'in hiçbir uyarıda bulunmadan başına böyle bir bela sardıklarını öğrenmek. USC'nin yapacağı en akıllıca şey, kötüleşen ünü kendi okullarını kirletmeden önce onu başka bir okula transfer etmektir ama belki de onu yedek olarak tutarak hem itibarlarını hem de paralarını kurtarabilirlerdi. Adlarını daha fazla lekelememesini sağlarken kendilerini hoşgörölü ve destekleyici olarak sunabilirlerdi. Her iki durumda da-

"Moreau," dedi Rhemann.

"Evet, Koç."

"Sen iyi misin?"

"Evet, Koç."

"Senin için nadiren dürüst bir gün," dedi Rhemann, sesi yorgun geliyordu. "Lütfen seriyi bozmamaya çalış. İyi olup olmadığını sordum."

Jean ellerini öyle bir sıktı ki eklemleri sızladı. "Evet, Koç." Jeremy'nin ona acı dolu bakışları karşısında Jean, "Teşekkür ederim, Koç," diye ekledi. Sessiz iç çekişine bakılırsa, Jeremy'nin aradığı cevap hâlâ bu değildi ama Jeremy uzanıp Jean'in bileğini hafifçe çekiştirmekle yetindi.

tutuşunu gevşetti. Jean tekrar denedi, "Özür dilerim, Koç."

Rhemann zorlamadı. "Öğleden sonrası için bir planın var mıydı bilmiyorum, Kevin'in şehirde olmasından dolayı, ama Muhtemelen en iyisi bu dolaşırken eve yakın kalmak. Son kopyayı ne zaman alacağınıza dair bir fikriniz var mı?"

"12:30'da yayınlanması gerekiyor, sanırım Öğlene kadar bize ulaştıracağına söz verdi," dedi Jeremy ve Jean'le birlikte saati görebilmek için telefonunu eğdi. Saat on biri geçiyordu. "Mektup geldiğinde size iletmemi ister misiniz? geldi mi?"

"Gelir gelmez," diye onayladı Rhemann. "Ekibimle ve yönetim kuruluyla bir görüşme başlatacağım. Bu arada, dördünüzün de takım arkadaşlarınızla irtibata geçmesini istiyorum. Günün geri kalanında telefonlara cevap vermek isteyeceğinizi sanmıyorum, bu yüzden onlara hangi ayrıntıları vereceğiniz size kalmış, ancak en azından bir uyarıya ihtiyaçları var.

Bir süreliğine çok fazla dikkat çekiyorlar, böylece başlarını aşağıda tutmayı biliyorlar. Sen ve ben onun ne kadar çok şey verdiğini gördükten sonra tekrar görüşebiliriz."

Jeremy başını salladı. "Neil'den de haber aldığımızda sana haber veririm."

"Güzel. Biri ifade almaya çalışırsa gülümse ve onları yollarına gönder. Baskı yapmaya devam etmek istiyorlarsa onları yetkililere yönlendirin ama ne pahasına olursa olsun onları Jean'den uzak tutun." Olumlu bir cevap bekledikten sonra şöyle dedi

Bu konuda söyleyecek daha çok şey var ama hazır fırsatımız varken başlayalım. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Tamam," dedi Jeremy ve telefonu kapattı.

Jeremy mutfağa giderken bir not defteri ve kalem aldı ve takım arkadaşlarını uyarmanın en özlü yolunu bulmak sadece birkaç dakika sürdü. Cat en iyi el yazısına sahipti, bu yüzden Laila ve Jeremy'nin önerdiği taslakları yazma görevi ona verildi. Jean'in sadece son halini onaylayacak kadar kalması gerekiyordu ve sonra diğer üçü Truva atlarını aralarında paylaşıırken o ve Kevin yollarına devam ettiler.

Jean başka ne yapacağından emin değildi, bu yüzden Kevin'i ve dizüstü bilgisayarından Trojans'ın maçlarından birini açtı.

Mutfağa geri dönmeleri gerekmeden önce ne kadarını izleyebileceklerini bilmiyordu ama

Başka bir konuşmayı riske atarak.

Kevin ara belleğe alırken dikkati dağıldı ve Jean'in rafa koyduğu sarı bileklik. Parmaklarının arasında döndürdü, anlamını çözmeye çalışırken biraz kaşlarını çattı. Jean nereden geldiğini açıklama zahmetine katlanmadan bilekliği aldı ve masasının çekmecesine bıraktı. Çekmeceyi kapatırken Kevin onu durdurmak için çekmeceyi tuttu. Boştaki eli çekmeceye daldı ve Jean'in oraya sakladığı kartpostallardan biriyle geri geldi.

Jean bakışlarını bilgisayar ekranından ayırmazken Kevin elindeki tahrip edilmiş karta baktı. Onu bir kenara koymakta yavaş davrandı ve bunu sadece iki tane daha çıkarmak için yaptı. Jean her birini tek tek kontrol ederken burada oturacak değildi, bu yüzden sonunda, "Hepsi böyle," dedi.

Kevin kartları bir kenara fırlattı ve diğer masalardan birinden ikinci bir sandalye almaya gitti. Sarhoştu Yeterince beceriksizdi ve ikinci kez düşürdükten sonra yolun geri kalanını sürüklemeye karar verdi. "Onlar her zaman kaba saba pisliklerdi. Onlardan neden hoşlandığını hiç anlamadım."

"Sen yapmazdın," dedi Jean. "Senin dünyan ikiniz; onlar için ne yeriniz ne de zamanınız vardı. Ama ben onları tanıyordum."

"Ya da tanıdığını sanıyordum," diye soğuk bir yanıt verdi.

Jean oyunu açmak için onu görmezden geldi. Bu Kevin'i yirmi dakika kadar susturmaya yetti ve sonra kamera kısa bir süreliğine Trojans'ın yedek kulübesine geçti. Jeremy, takım arkadaşlarının maçını izleyen Ananya ve Shawn'la hararetli bir sohbet içindeydi. Jeremy'yi ilk gördüğünde Kevin inanamayarak, "Hukuk fakültesi," diye mırıldandı.

"Buna aile geleneği diyordu."

Kevin'in çıkardığı ses onun bu konudaki fikrini ortaya koyuyordu. "Büyük olasılıkla büyükbabasının hatası." Başka bir şey söylemedi, bunun üzerine Jean dirseğini Kevin'in böğrüne saplayarak sessiz bir açıklama istedi. Truva atları sayı yaptı ve takımlar sıfırlandı.

Kevin memnun bir gülümsemeyle arkasına yaslandı ve sonunda şöyle dedi: "Arnold Wilshire Teksas'ta senatör olarak görev yapıyor. Bu bir

Jeremy'nin ilk röportajlarının çoğunda bahsediliyordu ve size bunları gösterdiğimi biliyorum. Bunlardan herhangi birini okudunuz mu, yoksa fotoğrafına yaltaklanmakla çok meşgul-"

Jean ona olabildiğince sert bir şekilde dirsek attı ve boş kapı aralığını kontrol etti. "Bu kadar çok metinle uğraşacak kadar iyi okuyamıyordum. Başımı ağrıttı."

"Onların bir uyarı olması gerekiyordu, Jean. Eğer onları okumadıysan, paylaşmamın tüm amacını kaçırmışsın demektir. onları." Jean'in hangi dersi kaçırdığını sormasını bekler gibi bekledi ve Jean yemi reddedince içini çekti. "Bana ailesinin bu yaz tek bir kez bile gündeme gelmediğini söyleyemezsin."

Jean, Jeremy'nin evi ziyaret ettikten sonra saatlerce takındığı boş gülümsemeyi, kardeşi Bryson'ın bir piç olduğunu ima edişini ve Jeremy'nin

Joshua ona Haziran ayında mesaj atmıştı. Jeremy'nin "*Sonsuza kadar bekleyecekmişim gibi hissettim, bu yüzden ilk ondan gelmesi hiç de adil değildi*" şeklindeki sessiz mesajı, başka hiçbir şey yapamazken Jean'i merkeze koyacak kadar sarsıcı olmuştu, ama Joshua'yı görene kadar yanlış anladığını düşünmüştü.

Jeremy'nin evi. Laila'nınkinden çok daha büyüktü ama o kadar cansızdı ki, bir evden çok fotoğraf çekimi için bekleyen bir gösteri salonuna benziyordu. Bu kadar sıcak bir insanın bu kadar soğuk bir yerde nasıl hayatta kalabildiğini Jean bilmiyordu.

"Aile hakkında konuşmayız," dedi Jean.

Kevin sadece omuz silkti ve geçiştirdi. Sonraki on beş dakikayı kesintisiz atlatmayı başardılar ve ardından Kevin stüdyodan son kurgunun linkinin e-postasına iletildiğine dair bir telefon aldı. Jean dizüstü bilgisayarını ve takım arkadaşlarını almaya gitti ama onlar çıkarken mutfakta kaldı. Cat onu beklemek için geri çekildiğinde, o sadece başını salladı.

"Bunu görmek istemiyorum."

Kadın başını salladı ve tartışmadan oradan ayrıldı. Jean kendini meşgul tutmak için buzdolabını temizledi. Diğerleri yanına döndüğünde dolap kapaklarının yarısını temizlemişti. Ayakkabılarının sesini ve taburelerin sürtünme sesini duydu ama yüzlerini görmemek için dikkatini işine verdi. Bu oyun sadece Jeremy gelip yanına çömelene kadar sürdü. Jean elini kalçasına götürdü ve bekledi.

"Kötü haber, ailenle ilgili kısmı saklamış."

Jeremy dedi ki. "Her şey röportajın bu yüzden durdurulduğunu göstermek için kesilmiş, bu şekilde yapıldığında en iyi görünüm değil, ama bunu yapmayan herkes

Neden çekip gittiğini anlamak bizim yardımımızın ötesinde. Geri kalanı şaşırtıcı derecede iyi dikilmiş.

Sonunda sizin yanıtlarınızdan bazılarını yıkmaya çalıştığı yorum. Bu da genellikle sizin lehinize. Haklıydım: Zane'e verdiğiniz tepki kamerada mükemmel görünüyor.

Kuzgunlar'ın sana karşı yürüttüğü haçlı seferine rağmen sadakat ve keder." "Ama," dedi Jean.

Jeremy elini salladı, *ama* 'sının olumsuz olup olmadığı konusunda kararsızdı: "Mikrofonlar setin üzerindeydi, sizin değil. Kevin'le birbirinize söylediğiniz her şeyi yakalayamadılar ama duyduklarını

çeviri ve altyazı için. En azından Kevin'in aileniz hakkındaki gerçeği bildiğini ortaya koyar."

"Ve senin Japonca bildiğini de," diye atıldı Cat.

"Tahminlerimde çok yanılmışım."

"İngilizceden önce Japonca öğrenmek ilginç bir seçim," dedi Laila, Jean'i rahatsız edici bir yoğunlukla inceleyerek.

Jean bunun için bir cevap hazırlamamıştı ve bu yanlış adımı şiddetle hissetti. Neyse ki Kevin Moriyama'ları korumak için yalan söylemeye alışkındı ve "Şaşırtıcı değil. Exy Japonya'da başladı ve ustası Japon'du. Tek takıntılı kişinin Jean olduğundan şüpheliyim.

Sporla birlikte dili de öğrenen çocuk." "Aman Tanrım." Cat

kollarını ovuşturdu. "Sakın ona bu. Kraliçelerin efendisi yoktur." Kevin omuz silkmek için sadece bir omzunu kaldırdığında, Cat Jean'e düşünceli bir bakış attı. "Acaba ona ne oldu?"

"Eğer şanslıysak, asla öğrenemeyeceğiz," dedi Kevin. Bardağından bir yudum aldı, su olduğunu çok geç hatırlayınca yüzünü buruşturdu ve Jean'e kötü bir bakış fırlattı.

Jeremy ayağa kalkmadan önce Jean'in dizini dürttü. "Koç'u bilgilendirmem gerekiyor. İkinci raunt için hazır mısınız?"

"Hayır," dedi Jean ama ayağa kalktı ve ellerindeki temizleyiciyi yıkadı.

Jeremy gülümsedi. "Bir arama daha, sonra bugünlük işimiz bitecek, tamam mı? Şimdilik elimizden geleni yaptık. Bırakalım Koç geri kalanını biz olmadan halletsin. Bu sabah hiçbir şey olmamış gibi davranacağız ve Kevin bizi Güney Carolina'ya terk etmeden önce biraz eğlenmeye çalışacağız. Gerisini yarın hallederiz, tamam mı?"

Jean her zaman duygusal ertelemenin hayranı olmuştur, bu yüzden "Evet" dedi.

Bu görüşme çok daha kısaydı, çünkü daha önceki yaklaşımlarını kesime giren ve girmeyenleri hesaba katmak için değiştiriyorlardı. Jeremy, Rhemann'a bundan sonrasının büyük kısmını ona bırakmanın sorun olup olmadığını sormak yerine, basitçe

öğleden sonra karanlıkta kalacaklarını söyledi. Bu

Jean'in koltukta ondan uzaklaşmasına yetecek kadar cüretkârdı ama Rhemann bunun en iyisi olduğunu kabul etti.

Sonra Rhemann, "Aileni uyardın mı?" diye sordu ve Jeremy'nin rahat gülümsemesi yüzünden uçup gitti.

Jeremy telefonunun ucunu birkaç dakika şakağına vurduktan sonra itiraf etti: "Hayır. Bunu duyduklarında eve gitmek zorunda kalacağım ve bunu yaparsam bu gece geri dönemem. Kevin sadece bir gece daha şehirde, yani..." O Sanki bir tartışma bekliyormuş gibi sözünü kesti. Rhemann hiçbir şey söylemeyince Jeremy, "Andrew ve Kevin'i uçağa bindirdikten sonra onlarla ben ilgilenirim," dedi.

"Bu senin kararın," dedi Rhemann. "O halde telefonunu kapatacağını varsayıyorum."

"Sanırım kapatmam gerekecek, evet."

"O zaman seni takip etmem gerekirse Laila'yı ararım. Gitmene izin vermeden önce benden istediğin başka bir şey var mı?" Rhemann olumsuz bir yanıt bekledikten sonra, "Güvende kalın ve birbirinize göz kulak olun," dedi.

Jeremy telefonunu kapatırken Jean onu inceledi. Bu onun işi ya da haddi değildi; Kuzgunların aileleri hakkında konuşmamaları gerekiyordu.

Hiç. Ama o bir Kuzgun değildi, değil mi? Jeremy ona çok sakın bir bakış atana kadar kendisiyle sessiz bir savaş yürüttü. Jeremy hiçbir şey söylemedi ama yüz ifadesi beklenti içindeydi. Jean'in kendisini bir şeylere hazırladığını biliyordu ama onu caydırmak için hiçbir şey söylemedi.

Yeterince izin vardı, bu yüzden Jean "Teksas'ta oynamayacaksın çünkü büyükbaban orada" dedi.

"O değil-" Jeremy kendini tuttu ama Jean bu otomatik reddi daha sonra düşünmek üzere sessizce bir kenara koydu. "O benim üvey babamın babası; bu onu aileden biri yapmaz. Ama evet ve hayır. Çocukluğundan beri Washington'da yaşıyor. Kongre'ye seçildi, o yüzden şu anda Teksas'ta değil ama er ya da geç geri dönmek zorunda kalacak."

Jean'in Amerika coğrafyası önemli takımların nerede oynadığını bilmesine bağlıydı ama o bile Teksas'ın nerede olduğunu aşağı yukarı biliyordu. "Kaliforniya'dan çok uzakta."

"Oraya taşınalı yirmi...bir mi oldu?" Jeremy sanki parmaklarıyla sayacakmış gibi ellerine baktı, sonra Omuz silkti ve en iyi tahminiyle devam etti, "yıllar önce, karısının babası hastalandığında. Ailesinin evine yerleşti ve bir daha geri dönmedi. Sanırım kültür ona daha uygun geldi." Jeremy koltuktan kalkmaya hazırlanır gibi kıpırdandı, ama "Bugün sana cevaplamak istemediğini bildiğim bir sürü soru sordum, o yüzden sormak adil olur: Bu kadar yeter mi?" diyecek kadar duraksadı.

"Senden daha fazlasını istemek bana düşmez."

"Sen benim arkadaşımsın. Ailem hakkında konuşmuyor olmam soramayacağın anlamına gelmez."

"Sen benim arkadaşımsın," diye karşılık verdi Jean, yüksek sesle kulağa nasıl geldiğini test ederek, "ve onlar hakkında konuşmak istemiyorsun. Sormayacağım."

Jeremy'nin gülümsemesi yavaş ve ısıltılıydı ve Jean gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Başını belaya sokmadan gitmesi gerekiyordu ama tabii ki Jeremy onu mutfağa kadar takip etti.

Neyse ki dikkatini dağıtacak üç kişi daha vardı ve Cat öğle yemeğini hazırlamayı yarılamıştı. Yemek, içini kemiren açlığı dindirmeyecekti ama Jean biraz olsun rahatlayacaktı.

Neil ona döndüğünde neredeyse yemeklerini bitirmişlerdi. Browning, Jean'in henüz bu konu hakkında konuşmasını istemiyordu, bu yüzden eğer biri ona ailesi hakkında soru sorarsa sadece konuyu saptıracaktı: tutuklama devam eden bir soruşturmayla bağlantılıydı, bu yüzden bu konuda konuşma özgürlüğü yoktu. Zayıf bir savunmaydı ama hiç yoktan iyiydi. Bu konuyu hallettikten sonra Jean telefonu kapattım ve bir süreliğine unutmak için kenara koydum.

Birkaç saat boyunca sanki görüşme hiç olmamış gibiydi. Truvalılar ve Kevin onun yardımı olmadan da sohbet edebiliyorlardı, bu yüzden Jean birbirlerini iyice tanımalarını ilgiyle izledi. Bu bir

Exy'nin tekrar tekrar gündeme gelmesi kaçınılmazdı ama Cat ve Laila, Jeremy ve Kevin çok uzun süre meşgul olduklarında onları başka şeylere yönlendirme konusunda iyiydiler. Biri durmadan kapı ziline basmaya başlayana kadar şaşırtıcı derecede keyifli bir öğleden sonraydı.

Masa oyunları ve dedikodu için oturma odasında toplanmışlardı ama yankılanan sesler üzerine hepsi sustu. Laila ayağa kalkarken herkesin yerinde kalmasını işaret etti. Gözetleme deliğini kontrol edecek kadar uzun bir süre ortadan kayboldu ve yüzü fırtına bulutuna dönmüş bir şekilde geri geldi. Parmağını dudaklarına götürerek, "Bu Bryson. Ben ondan kurtulurken sen otur."

Jeremy'nin yüz ifadesinin bu kadar çabuk kararması neredeyse etkileyiciydi. Laila giderken Jean ona baktı, sonra da boş kapı aralığından geçip ayağa kalktı. Jeremy daha ilk adımını atmadan bileğini yakaladı. Jean, Jeremy'ye soğuk bir bakış fırlatırken ön kapının kilitlerinin şangırdayarak açıldığını duydu. Ön kapıdakiler tarafından anlaşılmayacak ne söyleyebileceğinden emin değildi, bu yüzden Jeremy'nin yüzüne doğru eğildi ve mırıldandı, "Bırak kaptan."

Jeremy, Jean'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Bunu halledebilir," dedi.

"-Kevin'le birlikte stadyumda," diyordu Laila koridorda. "O kadar önemliyse onu Altın Kort'un dışında bekleyebilirsin."

Kibirli bir ses, "Ben burada bekleyeceğim," dedi.

Jean, Jeremy'nin çenesinden tuttu ve dikkatini kapı aralığından uzaklaştırdı. Jeremy, Jean'in orada durduğunu çoktan unutmuş gibi fırlamış görünüyordu. Cat unutmamıştı.

O zaman fazla abartmıştı; Bryson bir sorundu. Jean parmaklarını içeri soktu ve ısrar etti: "Ben senin ortağınım. Değerlendirmek *benim görevim*

ve size yönelik tehditlerle ilgilenin, onunkilerle değil. Bırak gideyim."

Koridorda tahta sert bir gümbürtüyle ete çarptı ve ardından Laila sert bir sesle, "Seni içeri davet etmedim. Burada bekleyeceksen arabanda oturabilirsin."

"Tam da bir kumdan bekleyeceğim türden bir misafirperverlik."
_"

Jeremy kardeşinin korkunç sözlerinin üzerine konuşmak için acele etti: "Gitmem gerek."

Ayağa kalkmak için Jean'i bırakmak zorunda kaldı ve Jean bir anda oturma odasından çıktı.

Jean, Laila'nın omzuna hızlı bir el atarak onu yoldan çekti. Bryson'ın içeri girmesini engelleyen tek şey Laila'ydı ama Bryson kapıdan salona doğru tökezlerken Jean onun gömleğinden bir avuç yakaladı. Onu tanımak için yarım saniyesi vardı: Jeremy'nin karamel saçları, Jeremy'nin kahverengi gözleri, aynı elmacık kemikleri ve çene çizgisi ve sonra Bryson'ı verandadan aşağıya fırlattı. Bryson, Laila'nın arabasının ön camına çarptığında camın mide bulandırıcı çıtırtısı Jean ona binlerce özür borçluydu ama Jean merdivenlerden inerken hızını kesmedi.

Bryson, Laila'nın arabasının kaputundan yuvarlanmaya çalışırken öfkeli küfürler savuruyordu ama Jean gömleğinin yakasından yakaladı ve onu ikinci kez cama fırlattı. Bu sefer ağırlığını cama vererek Bryson'ın nefes almasını engelledi.

Jean, "Kıpırdama, yoksa boynunu kırarım," diye onu uyardı ve Bryson dondu kaldı.

Laila onun yanında belirdi. "Sakin ol."

Jean neden bırakması gerektiğini anlamadı ama zorla Bryson'ın gömleğindeki tutuşunu gevşetti. Bryson aldığı ilk nefeste boğuldu ve sanki nefes almayı unutmuş gibi dramatik bir şekilde öksürdü. O kadar aptaldı ki Oturmaya çalışınca Jean elini alnına koyarak onu tekrar yere yatırdı. Laila'nın tutuşu morarmaya başlamıştı ve boş sokağa hızlıca bir göz atması gözünden kaçmadı. "Yeter, Jean."

"Kiminle uğraştığını bilmiyorsun," dedi Bryson, Jean'e ters ters bakarak. "Ben bir Wilshire'ım. Sen kimsin lan?"

"Ben Jean Moreau," dedi Jean ve Bryson o kadar hızlı gerildi ki, bu sırada bir kemiğini kırmaması mucizeydi. Saha dışında korkulmak tuhaf bir şeydi; normalde Sadece rakipleri ona biraz olsun korkuyla bakıyordu. Jean, Bryson'ın görüşmeyi izlediğini ve

ailesinin sözde bağlantılarını duymuş. Spekülasyonları bir kenara itti ve "İzinsiz giriyorsunuz," dedi.

Bryson, "Kardeşimi arıyorum," dedi. "Bana sebepsiz yere saldırdın."

"Öyle mi yaptı?" Laila sordu. "Seni içeri almadığım için arabama zarar verdiğini söyleyecek bir düzine tanık bulacağıma söz veriyorum."

"Isırdın-" Jean onu sertçe kırık cama doğru itince Bryson gerisini getiremedi.

"Dediğim gibi, ya arabanda bekle ya da git," dedi Laila. "Eğer mülküne bir daha ayak basarsan, sana karşı yasaklama emri çıkartırım. Polis teşkilatında kaç Wilshire olduğu umurumda değil; hiçbiri senin sözünü benimkine tercih edecek kadar aptal değil."

Karşı çıkıp çıkmayacağını görmek için bekledi ama Bryson ona sadece ters ters baktı. Jean, kırık ön camını nasıl tamir edeceğini bulduktan sonra aileleri arasındaki hiyerarşiyi anlamak için sessiz bir not aldı. Onun sessizliğinden memnun olan Laila, Jean'e onu takip etmesini işaret etti. "Bırak onu. Başını ağrıtmaya değmez."

Jean, "Raketle bir vuruş bu yarım yamalak bageti sonsuza dek susturur," diye önerdi ama Laila sadece Bryson'dan uzaklaşana kadar gömleğini çekti.

Merdivenlerden yukarı çıkıp içeri girdiklerinde Bryson tek kelime etmedi. Laila, güvenlik çubuğunu yerine yerleştirir yerleştirmez

kilitleri yaptı ve ikisi birlikte

birlikte oturma odasındaydılar. Jeremy, Jean'in onu bıraktığı yerde donmuş bir halde duruyordu. Cat kollarını açmış bekliyordu ve yüzündeki ifade öldürücü olamayacak kadar endişeliydi.

Laila hiç tereddüt etmeden kendini Cat'in sıkı kucağına bıraktı. Jean, Jeremy'nin önünde durdu ve bakışlarını kaçırarak bekledi.

"Lütfen biri bana komşularımızla konuşmam gerektiğini hatırlatsın." Laila, Cat'in gömleğinin altında boğuk bir sesle konuştu. "Düzgün bir kavga başlatmak isterse diye bazı tanıklara birkaç aylık indirimli kira ile rüşvet vermem gerekiyor."

"Yapacağım," diye söz verdi Cat.

Jeremy aralarına bakarak, "Cam sesi duyduk," dedi. "Herkes iyi mi?"

"Herkes önemli," dedi Laila başını çevirip ona bakarak. "Bryson arabamın üzerine atladı ve ön camı bir düzine yerden çatlattı ama Jean ve ben iyiyiz."

"Atladı." Jeremy'nin bakışları ağırdı ama Jean karşılık vermeyi reddetti. "Jean?"

"İmzaladığım sözleşmede Trojan'ları toplum içinde uygun bir şekilde temsil etmem gerektiği yazıyor. Burası özel mülk."

"Bu tartışmak için ince bir çizgi." Sesi pek memnun görünmüyordu, bu yüzden Jean onun omuzlarının çizgisini kontrol etti. Gergindi ama saldırmak için gerilmemişti. Jeremy bıkkın bir ifadeyle, "Öyle olduğunu biliyorsun, yoksa şu anda benden kaçıyor olmazdın," diye devam edene kadar Jean onun bu konuda ne kadar açık olduğunu fark etmemişti. Yalan söylemeyeceğim ve

Hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyin, ama sizi kapıya kadar takip etmediğim için hata benim."

Jean bakışlarını Jeremy'nin yüzüne doğru sürükledi. Jeremy hiçbir şey söylemedi, görünüşe göre Jean'in temkinli ifadesini incelemekten memnundu ve sonra Laila başını Cat'in omzundan kaldırarak, "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, gördüğüm en seksi şeydi ve erkeklerden hoşlanmıyorum bile. O sürtüğün aşağılandığını görmek sana çok iyi gelirdi Jeremy."

Bu Jeremy'nin gülmesine yetti ve dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Onu savunduğun için teşekkür ederim ama biraz daha dikkatli olur musun?"

"Evet," dedi Jean ve Jeremy'nin izinden giderek tekrar yerleşti. Kevin'in düşünceli bakışlarının farkındaydı ama Jean onu tanımayı reddetti. Kevin en azından bir şey söylemeyecek kadar akıllıydı ve hiçbir şey olmamış gibi oyunlarına geri döndüler.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Jeremy

Truvalılarla geçirdiği dört yılın ardından Jeremy Takım arkadaşlarının onu nasıl gururlandırdığını. Elbette göze çarpan bazı anlar vardı: birinci sınıfta onun etrafında toplanma şekilleri, Xavier'e başlamayı seçtiğinde çoğunun ne kadar çabuk tereddütsüz destek verdikleri. İkinci sınıfa geçişi ve geçen yıl Foxes'un tehlikedeki takımına olan bağlılıkları, yarı finallerdeki muhteşem karşılaşmalarıyla doruğa ulaştı.

Jean'in röportajını takip eden hafta, neredeyse listede hemen yer aldı. Çok azı bu gelişme karşısında rahattı ama Jeremy ve Xavier'in o hafta sonu durmaksızın aldıkları mesajların tonu öfkeden çok merak ve endişeye dayanıyordu.

Jean'in ailesinin kim olduğunu öğrenmek, bütün yaz kendi gözleriyle gördüklerini silemezdi; sadece Jean Moreau bulmacasına kritik bir parça eklemişti. Hiç kimse Jean'in mesafeli ve çoğu zaman kaba olduğunu inkâr ediyorlardı ama Jean bekledikleri gibi hırçın bir transfer öğrencisi değildi. Sayısız yara izini görmüşlerdi ve hepsi de Jean'in koçları tarafından zorlandığında ne kadar çabuk geri çekildiğini fark etmişlerdi. İki aydır yaz antrenmanlarında Rhemann'ın yüzüne bile bakamayan bir adamdan nasıl korkabilirlerdi ki?

Pazartesi günkü antrenman bir takım toplantısıyla başladı, ancak Jeremy için bu daha çok bir formalite gibiydi. Truva atları Hafta sonu boyunca mesajlaşarak ve telefonla konuşarak ve röportajı istedikleri sıklıkta izleyerek karar vermek için bolca zamanları oldu; 13 Ağustos'ta Altın Kort'a ayak basmadan önce kararlarını vermişlerdi. Antrenörler artan inceleme riski gibi daha ilgili ayrıntılar

ve izinsiz giren gazeteciler. Antrenman sonrası Raven tatbikatları, koçlar tepkileri değerlendirene kadar geçici olarak iptal edildi.

Gerekli konuşma noktalarını ele aldıktan sonra sorulara yer verdi, ancak Truva atları röportajın içeriğinden uzak durarak daha hafif sorulara yöneldi.

Jeremy ve Kevin birbirlerini üniforma dışında gördüklerinde yanıyorlar mıydı, Jeremy Kevin'i beşinci yılında Trojans'a transfer olmaya ikna etmiş miydi, Jean gerçekten kaç dil biliyordu vb.

Lisinski, Jeremy'den daha uzun süre şakalaşmalarına izin verdi. Bunu yapmasını bekliyordu ama belki de Jean'in takım arkadaşlarının ona olan desteğini görmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Sonunda onlara toparlanmaları için seslendi ve onlar da bir anda ayağa kalktılar.

kayan sandalyelerin ve kahkahaların kakofonisi. Jeremy, Lucas'ın suçlamasını nasıl duydu, emin değildi ama sözlerinin ardındaki ağırlık diğer gürültüyü delip geçti:

"Sen on dokuz yaşındasın."

Truvalılar yavaş yavaş sessizleşti. Hâlâ oturan tek kişi Lucas'tı, kollarını kalçalarına kavuşturmuş, ayakkabılarına bakıyordu. Lucas kardeşinin ölümünden beri Jean'i ilk kez kabul ediyordu ve Jeremy bu işin nereye varacağından emin değildi. Jean, Hannah ona fırsat verdiğinde Grayson'ı otobüsün altına atmayı reddetmişti ama

Grayson'ın ismine verdiği tepki ve Rhemann'ın eşi benzeri görülmemiş sürgün haberi insanların konuşmasına neden oldu. Cat'e göre henüz bir fikir birliği yoktu ama gözünü dört açacaktı.

Lucas başka bir şey söylemeyince Jean sonunda, "Evet," dedi. "O zaman on altı yaşındayken-"

"Yapma," diye uyardı Jean onu.

Jeremy Lucas'ın bu işin peşini bırakacağına güvenmiyordu ama Truvalıların bunun için burada olmasına gerek yoktu.

"Devam edelim çocuklar, zaten gerideyiz," derken Xavier'le göz göze geldi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Lucas yerinden kıpırdamadı. Jean de öyle ve Jeremy, Lucas'ı gerçekten dinlemek isteyip istemediğinden emin değildi.

ya da Lucas'ın daha yüksek taleplerle çıkışını takip edeceğini bilseydi. Lisinski, Xavier'nin diğer Truvalıları odadan çıkarmasına yardım etti ama müdahale etmesi gerekebilir diye kapının hemen dışında oyalandı. Jeremy Jean'ın yanında kaldı ve gözlerini Lucas'ın eğik başının üzerinde tuttu.

"Biliyorlar mıydı?" Lucas hâlâ kendisini yutmasını istemiş gibi yere bakarak sordu. "Birinci sınıfın hakkında söyleyecek çok şeyleri vardı ama senin henüz on altı yaşında olduğunu biliyorlar mıydı? O zaman-" Lucas bir Kusacakmış gibi ses çıkarıyordu ama bir şekilde kendini tutmayı başardı. Sesi kısılmıştı.

"Benden daha gençsin. Grayson bunu biliyor muydu?"

Jean boynunun yan tarafındaki çürükleri kazıyordu ama "Hepsi yaptı," dediğinde sesi sabitti. Lucas Vurulmuş gibi irkildi ve Jean kapıya doğru ilerlerken elini zorla gevşetti. "Bugün Ananya ile raketleri değiştirin. Sen bir ağırlığın üzerindeki ölü ağırlıksın ve ben daha fazla tahammül edemem."

Lucas hiçbir şey söylemedi, böylece Jean odadan sıvışabildi. Jeremy dikkatli bir şekilde, "Lucas," diyerek suyu test edecek kadar oyalandı. Cody'nin uyarısını düşündü ve söyleyeceği şeyi zorla değiştirdi, gerçekler lehine faydasız bir teselliden kaçındı: "Sen kardeşin değilsin ve onun yaptıklarından sorumlu değilsin. Onun yokluğunda bu yükü taşımaya çalışmaktan vazgeç. Bu seni sadece ezer."

Lucas sert bir elini yüzünde gezdirdi ama duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Jeremy kapıya doğru baktı ve Lisinski onu işaret edince başını salladı. Lucas'a göz kulak olacaktı; takımına yetişmesi ve onları spor salonuna götürmesi gerekiyordu.

Truva atları dağınık bir sıra halinde stadyumdan çıktılar. Jean'ın ikinci sınıf öğrencisi olması gerektiğinin hatırlatılması içlerindeki neşenin bir kısmını alıp götürmüştü ya da belki de Lucas'ın sefilliği diğerlerine de bulaşmıştı. Lucas'ın neyi kastettiğini anlamaları ne kadar zaman alacaktı, Jeremy emin değildi; hepsi Jean'ın nasıl

Kuzgunlar'ın kadrosu, ancak bu tür tuhaf dedikoduları aylar önce geride bırakmışlardı. Umarım unutulur ve Lucas'ın kederi ve Jean'in ailesi yüzünden dikkatleri o kadar dağılırdı ki daha acımasız ayrıntılar hakkında endişelenemezlerdi.

Lucas onların sadece yirmi dakika gerisinde Lyon'a ulaşabilmişti. Takım arkadaşları onun gelişiyle yüreklendi, Onu rahatsız eden her neyse çözdüğünü varsayarak, her geçen dakika daha az zorlama gibi görünen iyi bir neşeyle etrafında toplandılar. Neredeyse normal bir ruh hali içindeydiler. Sonunda ayrıldılar ama stadyuma dönerken bir avuç muhabir tarafından yollarının kesilmesi pek yardımcı olmadı. Neyse ki Shawn ve Shane'e sorulmasına gerek yoktu. çok parlak gülümsemeler ve kolay güvencelerle müdahale etti.

Basının etrafta olduğunu bilmek Jeremy'nin grubunu öğle yemeğinde soyunma odalarına yapışmışlardı. Toplanma odalarından birine henüz yerleşmişlerdi ki Ananya geldi onları arıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturarak, "Rakettime karşı sürdürdüğün haçlı seferi takdire şayan ama gereksiz. Sana daha hafif raketleri sevdiğimi söylemiştim. raketler."

Lucas'ın Jean'in talebini geri çevirmesi beklenmedikti ama Jean pirincini tedirgin daireler çizerek iterken memnun olmaktan çok sinirlenmiş görünüyordu. "Bu kez mesele onun hataları, senin değil. Gücüne çok fazla güveniyor ve inceliğe hiç güvenmiyor. Daha hafif bir dokunuş onu tarzını yeniden düşünmeye zorlarsa uzun vadede daha güçlü olacaktır. Eğer aklın başına gelmeyecekse, en azından bugün yedeklerinden birini ona ödünç ver."

Ananya bunu birkaç dakika düşündükten sonra içini çekti ve bir kutu yara bandını kassenin yanına koydu. Jean kaşlarını çatarak kutuya bakmaya devam edince Ananya geri çekilerek kutuyu işaret etti. "Emma nasıl tepki vereceğinden emin olamadığı için bunları sana kendisi getirmeye korktu. Bunlar parmakların için," diye açıkladı, parmaklarını ona doğru kıvrarak boyalı tırnaklar. "Hannah özetlerken seni rahatsız ettiğinde kendini nasıl incittiğinden bahsetti ve bu

Emma'nın seni bu yaz ne kadar sık gördüğünü düşünmesine neden oldu."

"Oh, hoşuma gitti." Cat kutuyu ters çevirdi ve kâğıtları sıyırmaya başladı. "Başlamak için bir el seç!"

"Ciddi olamazsın," dedi Jean.

Jeremy Jean'in bunu yanına bırakacağını sanmıyordu ama sonra Cat dikkatli bir başparmağıyla boğazındaki taze kabuklara bastırdı. Jean Fransızca kaba bir şeyler mırıldandı ama sol elini uzattı. Ananya kendi yemeğini bitirmek için ayrılırken memnuniyetle başını salladı ve Cat önüne konan görevi kısa sürede yerine getirdi. Jean'in parmaklarının her birini iki yara bandıyla kapladı; biri tırnağın üzerine, diğeri de ilkinin yerinde tutmak için parmak ucunun etrafına. Jean, Cat'in yaptığı işi Çöpünü taşıırken hoşnutsuzdu ama bandajlardan herhangi birini soymaya zahmet etmedi.

Öğleden sonraki antrenman biraz durgun geçti ve Jeremy'nin takım arkadaşlarının öğle yemeğinde ne kadar dedikodu yaptığını merak etmesine neden oldu ama kimse spekülasyonlarını sahada dile getirecek kadar acımasız değildi. Tek gerçek yaygara, son hücum sırasında neşeyle Jean'den "lil bro" diye bahsetmeye başlayan Derek ve Derrick'ten geldi. Jean ikisine de öyle şiddetli çelme taktı ki neredeyse çizgiden çekiliyordu ama onlar

White'ın onları Cody ve Pat'i işaretlemek üzere değiştirmesine neden olacak kadar sert bir şekilde savundu.

Bu Jean'e sadece kırk dakika huzur getirdi, çünkü çift antrenmandan sonra duşlara kadar onu Fransızca bir karşılık bulması için kovaladı. Jeremy boş boş müdahale etmesi gerekip gerekmediğini düşündü, ama Jean sıkıntıdan çok şaşkın görünüyordu: yaşından dolayı duydukları heyecandan rahatsız olmuş ve onun yakıcı kızgınlığı karşısında ısrarlı iyi mizahları karşısında şaşkına dönmüştü. Belli ki kendisiyle dalga geçilmesine alışık değildi ya da belki de şakalarının ardında kötü niyetin olmaması onu oyundan düşürmüştü.

Xavier sonunda duşlara vardı ve Jean'in içinde bulunduğu durumu bir bakışta değerlendirdi. Yüzünde çaresiz bir gülümseme belirdi.

"Görüyorum ki bazonga hattı bugün tam tehdit modunda."

"Vay canına," diye itiraz etti Derek. "Bu lakabı iki yıl önce aştığımızı sanıyordum."

Derrick, Jean'in şaşkın bakışını fark etti ve bir Kendi göğsünün yanında abartılı bir hareket yaptı. "Derek ve Derrick, çift D mi? Jillian bununla gerçekten komik olduğunu düşündü. En azından Oreo çizgisinden bir adım ileride." Derek'in omzuna vurmak için Jean'in yanından uzandı. "Bazongalardan bahsetmişken, Jean'e Cherise'in fotoğrafını göstermeyi unutma. Onun için boğazımı bile kesebilirim. Lütfen ona "

Derek, "Gözlerinin nerede olduğunu bulursan ona söylerim," dedi. "Hey, Jean, Fransızca'da kanka nasıl deniyor?"

Aralarında Jean düşünüyordu, bu konuşmadan ve onların bitmek bilmeyen saçmalıklarından bıkmıştı. Jeremy yarı yarıya onu durdurmaya çalışmalarını bekliyordu ama Derek ve Derrick coşkulu vedalaşmalarla gitmesine izin verdiler. Kapı arkasından kapanır kapanmaz, Derek onun yüzüne kemerli bir bakış attı

"Her neyse, dua et de bana bir şey olmasın.

Jean'i Cherise ile tanıştı. Senin yerine onu gözünü kırpmadan seçti."

Derrick darbe almış gibi sendeledi. "Bu çok kalpsizce, dostum. Arkadaş falan olduğumuzu sanıyordum, başka anneden kardeş mi?"

"Eğer kardeşimsen, kesinlikle kuzenimize bakmamalısın."

"Artık kardeş değiliz," demek gecikmedi Derrick. "Sizinle daha önce hiç karşılaşmadım bile."

Sebastian kaşlarını çatarak onlara baktı. "O da mı Kızlar mı? Fahişeler tarafından çok çabuk kapıldı. Ah, bu ne içindi?" diye itiraz etti Shawn ayağına bastığında. Shawn Xavier'e doğru hızlı bir hareket gönderdi ve Sebastian yanlış adımını fark ettiğinde yüzü kızardı. "Kahretsin, özür dilerim, öyle demek istemedim. Belki Cody gibidir o zaman. Hem hatunlardan hem de siklerden hoşlanan ibneler nasıl oluyor?"

Shawn onu tekrar yakaladığında bağırdı. "Tanrım, *özür dilerim*. Demek istediğim, boş ver, pes ediyorum."

Bu artık tanıdık bir mücadeleleydi; Sebastian onlara Birmingham'daki muhafazakâr yetiştirilme tarzından gelmişti ve her iki adımda bir geri adım atmaya meyilliydi. Lucas'ın isteksiz hoşgörüsünden ziyade kafa karışıklığına meyylediyordu ama bir kez beceriksizce davranmaya başladı, ayaklarını tekrar bulmakta zorlanıyordu. Bu sakarlık bazen biraz acı veriyordu ama Jeremy denediği için memnundu.

"Seninle ne yapacağız?" Cody dedi ki, daha çok ama Lucas'ın küçük grubunu içeri almak için kapı açılınca hemen yön değiştirdi. Jeremy Jean yoldan çekilene kadar geride durduklarını varsayıyordu. "Selam Lucas. Bu hafta yeni Bourne filmini izlemeye gitmek için sayım yapıyoruz. Var mısın yoksa gittin mi? şimdiden?"

Jeremy, Jean'i bir sinema salonuna sokmak için harcayacağı çabayı hayal bile edemiyordu; suyunu keserken bu düşünce bile onu gülümsetti. Havlusunu kapının yanındaki numaralı kancaya bırakmıştı ve beline dolamadan önce üstünkörü bir fırçaladı ve soyunma odalarına doğru ilerledi. Jean'in çoktan giyinmiş ve grevcilerin sırasında onu bekliyor olması onu şaşırtmamalıydı ama Jean'in buradan gitmek istediğinde bu kadar hızlı hareket edebilmesi onu gerçekten etkilemişti. Jean onun yaklaştığını görünce başını kaldırdı ama bakışlarını hemen kayısı rengine çevirdi iki eliyle kucakladı.

Jeremy kurulanmak ve giyinmek için acele etmedi, Cat ve Laila'nın birkaç dakika daha kalacağını biliyordu. İşi bittiğinde Jean'in yanındaki banka oturdu ve telefonundan haberleri açmaya başladı. Günün sonuçlarını takip ederken grevcilerin gelip gittiğinin sadece uzaktan farkındaydı. Görünüşe göre birileri Kevin'i yakalamıştı ama Kevin, Jean'in ailesi hakkında spekülasyon yapmayı ya da ayrıntı vermeyi kesin bir dille reddetti. Daha ilginç olan gelişme ise Edgar'ın

Allan'ın söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Sonunda birileri Kuzgunlar'ın ağzını kapatacak kadar akıllı davranmış gibi görünüyordu.

Jean cumartesi sabahı ailesi hakkında konuşmayı reddettikten sonra Hannah odağını Riko'nun kariyerine ve ölümüne çevirmişti.

Ölen Kral'a saygı duruşu. Bu dokunaklı yazı, Jean'in Zane'i kurtardığının ortaya çıkması ve Jean'in eski takımını skandal bir şekilde savunması arasında, Kuzgunlar'ın birazcık kötü niyetli davranması sonunda kamuoyunun bakış açısını onlara karşı çevirebilirdi. Bu bahardaki düşmanlıkları için özür dileyebileceklerini ummak belki de çok fazlaydı ama Jeremy daha garip şeyler görmüştü.

Cat ve Laila sonunda uğradılar ama şimdi bile ayrılamıyorlardı. Laila muhabirlerin onları evine kadar takip etmesini istemiyordu, bu da Truva atlarının cüssesine bir kalkan olarak yaslanmak anlamına geliyordu. Laila, Cat ve Jean takım arkadaşlarını yurtlara kadar takip edecek ve kendilerini eve gizlice girecek kadar güvende hissedene kadar fahişelerle birlikte saklanacaklardı.

Jeremy onlarla gidebilmeyi çok isterdi ama bu hafta sonu ailesinden uzak durması beklenen sonuçları doğurmuştu: Bu hafta evde kalacaktı. Ailesi onu antrenmana gitmekten alıkoyamıyordu ama antrenmanın ne zaman başlayacağını ve yolun ne kadar süreceğini biliyorlardı. Jeremy, Jean ve Kevin'ı seçtiği için pişman değildi.

Ama arkadaşlarını bu kaosla tek başlarına baş etmeleri için bırakmak zorunda kaldığı için üzgündü.

Jeremy ayağa kalkarak, "Dikkatli olun," dedi.

Laila'nın yanıtı "Dikkatli sür," oldu ve Jeremy'nin uzaklaşmaktan başka çaresi kalmadı.

-

Laila'nın sessiz *pin-pon* uyarısı Jeremy'yi Perşembe gecesi hafif uykusundan uyandırdı ve telefonunu almak için kitaplarını bir kenara itti. Laila'nın hoşnutsuz ses tonunu hayal edebiliyordu. mesajına göz gezdirdi ve bu mesaj bir

yüzüne çaresiz bir gülümseme yayıldı: "Cat ve Jean kaçtı, nişanlım beni terk etti ve bu akşamki programım tekrar yayınlanacak.

Barkbark topu attığımda geri getirmeyi reddediyor. Çok sıkıldım."

Jeremy, "Gelip benimle takılabilirsin," diye karşılık verdi.

"Senin evinde mi? Seni o kadar sevmiyorum."

"Ama safsatalar üzerine çalışıyorum. Çok heyecan verici." "Yalancı. Bugünün Fransızca dersi ne?"

"Evin etrafındaki nesneler." Jeremy ona masasının resmini gönderdi, masasının üzeri yapışkan notlarla kaplıydı. kelime dağarcığı terimleri. Laila'nın daha sonra onun Jeremy, dağınık olanlardan birkaçını itaatkâr bir şekilde yeniden yazarken iç geçirdi. Laila elinde kâğıtlarla geri döndüğünde kâğıtları takas ediyordu,

"Sence yarın evde olacak mısın?"

Eve, dedi, teknik olarak evde olduğunu bilerek.

Şimdiden. Jeremy masasının ayağına vurdu ve bakışlarının odasında gezinmesine izin verdi. Yatak odası zaman içinde donmuş gibiydi; kitap raflarını kaplayan ciddi kitaplar ve sıkıcı bej renginde iyi yapılmış bir yatakla, ailesinin sahip olmayı dilediği oğlunun düzenli bir fotoğrafıydı. Duvarına arkadaşlarının ve takım arkadaşlarının bir düzine fotoğrafını asmıştı ama sadece üniformasız oldukları fotoğrafları seçerdi. Exy ödülleri ve kupaları, tek renkli ve rahatsız kıyafetlerin ardındaki dolaba saklanmıştı.

"Bilmiyorum," diye yazdı sonunda. Henüz sormamıştı, bir haftalık sessiz itaatin annesinin öfkesinin kalan kenarlarını yumuşatacağını umuyordu. "Karşı çıkabilir, özellikle de okul çok yakında başlayacağı için."

Annalise kapı aralığından, "Gördüğüm kadarıyla sıkı çalışıyorsun," dedi,

Jeremy öyle bir sıçradı ki telefonunu düşürdü. "Kiminle mesajlaşıyorsun?"

Jeremy telefonunu tekrar toplarken "Laila," dedi. "Mısırlı."

"Annesi Lübnanlı," dedi ama Annalise düzeltmeyi duymazdan geldi. Jeremy çalışma kılavuzlarını yaklaştırdı ve LSAT kitabını Fransızca notlarının üzerine düzgünce yerleştirdi.

Annalise'in onu ispiyonlama ihtimali Bryson'dan daha düşüktü ama işi şansa bırakmamak en iyisiydi. "Babası bir süredir Tayland'a atandı. Belki bir dahaki ziyaretinde benim de onunla gitmeme izin verir? Bangkok'u ölmeden önce yapılacaklar listesinden çıkarabilir ve bir iki haftalığına Asya'da dolaşabilirim."

"Hangi parayla?" diye sordu ama onun bu kaba iğnelemeye tepki vermesini beklemedi. "Bekle, alakasız. Senin pasaportun yok."

Jeremy gülümsemesini sonuna kadar korudu. "Bildiğim bir yerde."

Mathilda ailenin en önemli belgelerini her zaman evindeki ofisinde yanmaz bir dolapta saklamıştı ama

Jeremy'nin evraklarının çoğunu yıllar önce ortadan kaldırmış.

Tıbbi kayıtları hâlâ oradaydı ama pasaportu, sosyal güvenlik güvenlik kartı ve doğum belgesi hiçbir yerde bulunamamıştı.

Jeremy onları bulmak için evin her odasının altını üstüne getirmişti. Onları bulabilirse Laila'nın kasasına saklayabilirdi ama her zaman

eli boş döndü. Annesinin onları bir kasaya koyduğunu varsaymak zorundaydı.

onları geri vermek istedi.

Annalise'in suçlaması sessizdi: "Zaten Tayland'a gitmek istemiyorsun. Sadece Seul'ü ziyaret etmek için bir bahane istiyorsun. Neden? Babam seni görmeyecek."

"Osan." Jeremy telefonunu parçalarına ayırdı ve tekrar birleştirdi. "Belki görür. Orada olsaydım beni gerçekten geri çevirebilir miydi?"

Hiçbir şey söylemedi. Dört yıl önce aralarındaki her şeye rağmen, Trent Knox her zaman paylaşacakları açık bir yaraydı. Onun uzun süreli yokluğu ve aniden gidişiyle farklı şekillerde yaralanmışlardı ve Annalise her zaman önce annelerinin tarafını tutardı ama onun hakkında gerçekten kavga edecek yürekleri yoktu.

Sonunda Annalise ona buyurgan bir tavırla seslendi. "Benim için kapıyı aç. Ellerim çamaşırlarımla dolu olacak."

Annalise içlerinde yıl boyunca kendi başına yaşamasına izin verilen tek kişiydi, bu da en az hayal kırıklığı yaratan çocuk olmasının bir ödülüydü. Mümkün olduğunca eve gelmekten kaçınıyordu ama çamaşır makinesi bu hafta dördüncü kez arıza yapıyordu ve temiz giysilere şiddetle ihtiyacı vardı. Jeremy, üniversite fonuna hâlâ sınırsız erişimi olduğunu görünce, bakım gelene kadar onu idare etmek için dışarı çıkıp daha fazlasını almamış olmasına boş yere şaşırdı.

Jeremy ayağa kalkarken bu düşünceleri bir kenara itti. "Senin için aşağıya taşıyacağım."

Annalise geri adım atarak Jeremy'nin odasından çıkmasına izin verdi.

Çamaşır sepetinin bir kenarda beklediği yeri işaret etti. Jeremy sepeti aldı ve onu merdivenlere kadar takip etti.

Kapı zili çaldığında yolu yarılamlışlardı.

Annalise kaşlarını çatarak saatine baktı. Misafir ağırlamak için geç bir saatti ama Warren'ın hastanedeki dönüşümlü programı sosyal hayatının güvenilirmez olmasına neden oluyordu.

William onlardan birkaç saniye önce kapıya ulaşmıştı ve Jeremy, Cat'i verandada görünce hemen geri çekildi.

"William!" Cat uşağa bakarak gülümsedi. "Hey, habersiz geldiğim için özür dilerim. Sadece Jeremy'i çalmaya çalışıyorum. O-

heyyy," dedi Jeremy'yi William'ın omzunun üzerinden gördüğünde. "Gel de hemen bizimle sohbet et."

"Saatin kaç olduğunu biliyor mu?" Annalise çantasını ve anahtarlarını kaparken sordu.

"Biraz geç oldu ama hepiniz uyanmışsınız," dedi Cat hiç eksilmeyen bir neşeyle. "Her zamanki gibi muhteşem, Annalise. Gülümsemen odayı aydınlatıyor."

Kesinlikle gülümsemeyen Annalise sadece Cat'e yolundan çekilmesini işaret etti. Jeremy, kız kardeşini verandaya kadar takip ederken William'a özür dileyerek gülümsedi ve sonra Annalise sarsılarak aniden durdu. Jeremy, çamaşır sepetinin Annalise'in küçük bedenine çarpmasını önlemek için geri çekilmek zorunda kaldı.

geri döndü. Belki de bir şey unuttuğunu düşündü ama Annalise, Jean'in birkaç adım ötede durduğu yere bakıyordu.

verandadan geri adım attı. Jeremy yanına yaklaştı, ağzı açık bir şekilde ona güvence vermeye çalışıyordu ama Annalise korkmaktan çok ürkmüş görünüyordu.

Belki yanaklarına bu rengi veren geceydi, belki de Jean'in onu bakışlarıyla incelemesiydi.

Arsız bir merak ve azımsanmayacak bir ilgi. Annalise'e böyle bakan ilk kişi değildi ve son kişi de olmayacaktı; Annalise'in yıldız olmak için doğmuş bir yüzü vardı ve geçirdiği kazaya kadar mankenlik işlerini kovalamıştı. Jeremy onun güzel olduğunu ve Jean'in kadınlardan ve erkeklerden eşit derecede hoşlandığını biliyordu. Bilmiyordu ama Çamaşır sepetinin parmaklarında neden kalıcı kırıksıklıklar oluşturduğunu anlamaya çalışıyordu ama onları tanıştırtırken sesi dostça ve hafifti.

"Jean, bu Annalise. UCLA'da polis okuyor. Annalise, Jean Moreau, en yeni backliner'ımız."

"Kuzgun," dedi, çantasının askısıyla boş boş oynarken. "Onca korku hikâyesinden sonra daha azını bekliyordum," diye bitirdi bir anlık duraksamadan sonra. Jean devam etti

Annalise, Jeremy'nin bu ters iltifattan rahatsız olmamış bir şekilde sessizce ona baktığını görünce ona yan gözle baktı.

Jeremy, Annalise'in bakışları karşısında gülümsedi.

Ama Annalise sadece "Haklıydım, değil mi? Gerçekten de aynı hataları tekrar yapacaksın."

Jeremy, "İyi geceler Annie," dedi.

Yüzünden geçen ifade güzel yüz hatlarını mahvetti. "Bana öyle deme."

Jeremy çamaşır sepetini ona doğru itti ve Annalise arabasına doğru ilerledi. Onun için arka kapıyı açtı ve eve dönüş yolculuğunda kaymasını önlemek için emniyet kemerini sepetin etrafına sardı. Kemerini bağlayana kadar şoför kapısını açık tuttu, sonra geri çekilerek uzaklaşmasını izledi. Ancak arabası gittikten sonra Cat ve Jean'e çeşmenin yanında kavuşabildi. William bir noktada gönderilmişti ve ön kapı

Cat Jeremy'nin elini tuttu ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu.

Jeremy aralarına bakarak, "Evden çok uzakta," dedi.

Cat gülümsedi ve terli perçemlerini yüzünden uzaklaştırdı. "Buralardaydık. Thousand Oaks'a doğru yola çıktık ve bu yoldan geri dönebileceğimizi düşündük. Jean'in seninle konuşmaya ihtiyacı vardı zaten."

Burada Jean'e anlamlı bir bakış gönderdi, ancak Jean bir şey söyleyemeden Jeremy'nin ön kapısı açıldı. Mathilda Verandaya tek başına çıktı, yüzünde soğuk bir ifade vardı ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bu saatte kapısında olan William'dan duymuş olmalıydı; onları söz konusu dünyalardan kovmak için buraya kendisinin geldiğini Onların bu cüretkârlığından hoşnut değildi.

Cat hiç istifini bozmadan, "Bayan Wilshire, bu kadar geç uğradığım için özür dilerim ama aman Tanrım, ortancalarınız-?" diye bağırarak ona doğru koştu.

Jeremy sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırarak Jean'e doğru baktı ama Jean sadece başını çevirmekle yetindi. Jeremy Cat'in onlara ne kadar zaman kazandırabileceğinden emin değildi, o yüzden "Aklında ne var?" diye sordu.

"Cumartesi günü beni bırakacak birine ihtiyacım var," dedi Jean sonunda. "Senden, Laila'dan değil."

"Nereye gidiyoruz ve ne zaman?"

Jean kaşlarını çattı ama "Doktor, on-on beşte." dedi.

Jeremy, "Ne yapabileceğime bakacağım," diye söz verdi. Jean hiç de rahatlamış görünmüyordu, bu yüzden Jeremy, "Annem bir doktor, bir kadın doğum uzmanı," dedi.

Anestezi uzmanı," diye açıkladı Jean'ın kaşlarını çatması üzerine, "o yüzden hastaneye gideceğimizi söylersem reddedeceğini sanmıyorum. İçeri girer girmez onunla konuşurum ve yarın sana haber veririm, tamam mı?"

"Jeremy," diye seslendi Mathilda, Jeremy Jean'i orada bırakmak zorunda kaldı. Ön verandaya giderken Cat'in yanından geçti ve itaatkâr bir şekilde Mathilda'nın yanında yerini aldı. O ve annesi, Cat ve Jean'in kasklarını geri çekmelerini izlediler.

üzerinde. Motosikletlerinin sessiz kükremesi Mathilda'nın nefesinin altında kaba bir şekilde mırıldanmasına neden oldu.

Onu bu kadar öfkeliendiren gürültü değildi; Mathilda duyulacağını *anlar* anlamaz, "Sanırım beyaz arkadaşların var," dedi.

Jeremy'nin gülümsemesi yüzünde dondu kaldı. "Az önce onlardan birini gördün."

"Onu tanıyamadım."

Truvalılardan herhangi birini tanıyıp tanımadığını sormak onu kızdırmanın kesin bir yoluydu, bu yüzden Jeremy sadece, "Bizi bir arkadaş tanıştırdı. Ondan hoşlandığına eminim.

Laila," diye ekledi, Laila ne tür bir şey olduğunu sormadan önce. Jean'in arkadaşıydı. Kendisine bunu söyleyip söylemeyeceğini görmek için biraz bekledi ama ya haberlere yeterince dikkat etmemişti ya da gece ve mesafe Jean'in dövmesini ondan gizlemişti. "Tüm bunlar olmadan önce, bu hafta sonu onu hastaneye götürmeyi kabul etmiştim, bu yüzden hâlâ boş olup olmadığını bilmesi gerekiyordu. Sonrasında ata binecek kadar sağlam olamayacağım," diye ekledi.

Kapıya doğru dönerken, "Oraya ve tekrar geri," dedi.

Zaferlerini kabul edip bu işin peşini bırakmalıydı ama Jeremy denemek zorundaydı. "Tatile sadece bir hafta kaldı, sonra da üniversitedeki son yılım. Onu Laila'yla geçiremez miyim? Okul yılı boyunca değil," dedi Laila ona sert bir bakış fırlattığında, "sadece bu son hafta."

Mathilda ona, "O yabancı takım arkadaşın kardeşini ön cama sıkıştırdı," diye hatırlattı.

"Sözde," dedi Jeremy. "Laila'nın tüm komşuları Bryson'a olanlar hakkında farklı şeyler söylüyor."

Mathilda ona, "Dikiş atılması gerekiyordu," diye hatırlattı. Jeremy bir şey söylemeyince Mathilda devam etti: "Bunu yapmamalısın.

bir suçluyla iş birliği yapmak. Bu bizi ve büyükbabanı kötü yansıtır."

Jeremy diz çökerek reddettiği şeyi son anda ısırdı: "O, ailesi değil. Jean Amerika'ya kaçmak için geldi.

ve kendi hayatını kurmaya çalışıyor. Bu Arnold'un her zaman yaslandığı anlatıya uymuyor mu? Amerikan rüyası," diye vurguladı Mathilda düşünmek için durakladığında.

"Doğduğundan daha fazlası olma şansı. Eğer biz de bu başarı öyküsünün bir parçasıysak, bu bizi iyi göstermez mi?"

"Bu onun tehlikeli olduğu gerçeğini değiştirmez."

Jeremy, "Öyle olsaydı USC onunla sözleşme imzalamazdı," diye gerekçelendirdi. "Ekibim nezaket ve kabullenme mirasını sürdürmek için mücadele etti. İtibarımızı zedeleyeceğini düşünseydik onu çizgiye getirmezdik ve Yılların emeğini geri alamam." Kararını vermesi için bir süre bekledikten sonra merdivenleri işaret ederek, "Yukarı çıkmadan önce yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Yoksa yatmadan önce bitirmem gereken bir bölüm kaldı."

"Herhangi bir sınav için kayıt yaptırdın mı?" diye sordu.

"Bir sonraki kayıt dönemini kaçırmamak için yarın sabaha alarm kurdum."

"Güzel." Mathilda düzgün bir çekişle gömleğini düzeltti ve kısa bir süreliğine yüzünü avucunun içine aldı. "Bana onay e-postasını göster ve bir dahaki sefere o kızla kalabilirsin. hafta."

"Teşekkür ederim."

Mathilda, "İşini bitirdiğinde bana teşekkür et," dedi ve merdivenleri işaret etti. "Hadi git."

Jeremy üst kattaki odasına çıktı ve Fransızca kitabını istemeye istemeye LSAT kılavuzuyla değiştirdi. Aşağıda annesine söylediklerine rağmen, sadece iki sayfa ilerleyebildi ve çok sıkıldığı için geceyi bitirmek zorunda kaldı. Ertesi sabah sekizde kalkacaktı, böylece antrenmana zamanında yetişebilecekti ve okul başladığında ilk alarmının nasıl saat dörde kurulacağını düşünmeyi reddetti.

Dizüstü bilgisayar da onunla birlikte stadyuma gitti. Bu hafta kampüste ve Exposition Park'ta dolaşan muhabirlerin sayısının artması, öğle yemeklerini soyunma odasında yemelerine neden oldu. Bugün bu durum onun lehine işledi.

bir sınav yeri bulmak için wi-fi'yi kullandı. Onay e-postasının bir kopyasını annesine gönderdi ve Cat ile Laila'nın birbirlerine attıkları bakışı fark etmemeye çalıştı. Jean'in ağır bakışlarından kurtulmak daha zordu ama Jeremy dizüstü bilgisayarını kaldırırken sadece gülümsedi. Bu gece Laila'nın evine geri dönecekti.

yemeğinin tadını alamaması gerçekten önemli miydi?

O gece geç saatlere kadar kart oyunları oynadılar ama Jeremy bütün hafta boyunca uyuduğu en iyi uykuyu aldı. Cumartesi sabahı Jean duş alırken Jeremy de Jeremy bulaşık yıkarken Jean kahvaltı burritolarını hazırladı. Cat ve Laila kahvaltı boyunca uyudular, bu da Jean için gereğinden fazla kahve olduğu anlamına geliyordu ve Jeremy'yi yanlarına almalarını söyledi. Ancak Jeremy'nin arabasına bindiklerinde nereye gittiklerini sordu ve Jean adres için bir çıkışı baktı.

Vermont'tan Olympic'e kolay bir yolculuktu ve Jeremy garajda park yeri buldu. Kahvesinin son damlasını içmeden önce yeterince oyalandı. arka koltuktan çalışma kılavuzunu topladı. Garajın yan çıkışından çıkıp binanın önüne doğru gittiler. Jeremy ön kapıyı açarak Jean'in lobiye girmesine izin verdi.

Jean notlarına tekrar bakmak için içeride sadece birkaç adım durakladı. "Beşinci kat."

Jeremy asansör için çağrı düğmesine bastı. Günün bu saatinde asansör çok çabuk gelmişti. Jean, Jeremy'yi takip etmeye başladı ama arabaya iki adım atar atmaz geri çekildi. Jeremy o kadar ürkmüştü ki neredeyse kapılara zamanında yetişemeyecekti ama kapıları iterek açmayı ve Jean'e lobide yeniden katılmayı başardı. Jean kapıların kapanışını izlerken sarsılmış görünüyordu.

"Ben merdivenleri kullanacağım," dedi. "Sen git."

Jeremy ondan asansöre doğru baktı. "Özür dilerim, klostrofobik olduğumu bilmiyordum." Jean cevap vermeyince Jeremy bir işaret bulmak için etrafına bakındı. "Şurada," dedi ve merdiven boşluğuna girmelerini sağlayacak kapıyı iterek açtı.

Uçuştan sonra yukarı çıktılar ve Jeremy onları sıkıcı ve hoş bir bekleme odasına aldı.

beyaz ve krem. Jean bir eli kapıda, sanki aşağı inmeyi düşünüyormuş gibi tereddüt etti ve sonunda resepsiyona gidip kayıt yaptırdı.

Jeremy onlara oturacak bir yer buldu ve "Muayene mi?" diye sordu.

"Hayır." Jean ellerini birbirine kenetledi ve dizlerinin arasına sıkıştırdı. Jeremy ipucunu aldı ve konuyu kapattı ama Jean isteksizce açıkladı: "Dobson o kadar uzaktan bana tekrar yüzmeyi öğretemez. Yerel bir uzmana sevkimi ayarladı." Düşünürken kaşlarını çatıp yere baktı ama en iyi ihtimalle tereddütlü bir "Maruz bırakma terapisi mi?" diyebildi.

Jeremy onun buraya bir psikiyatristi görmeye geldiğini fark etti, ama Jeremy'nin şaşkınlığı hemen bir baş döndürücü bir sıcaklık. Kuzgunlar kötüye gitmeye başladığında Jean kendi isteği dışında terapiye zorlanmıştı ve o da buna isyan ederek Dr. Dobson'la yaptığı haftalık telefon görüşmelerinde mezar gibi sessiz oturmuştu. Jeremy sonunda onunla konuşmak için ona neyin ilham verdiğinden emin değildi, ama bu onu eşit derecede heyecanlandırmıştı umut ve rahatlama.

Jean kaşlarını çatarak ellerine bakıp, "Bana öyle bakmayı kes," diyene kadar tepki verdiğini fark etmemişti.

"Seninle gurur duyamaz mıyım?" diye sordu Jeremy. "Yardım istemek kolay değil."

"Hayır. Bu yaz bu kadar çok antrenman kaçırdığım için kızmalısın," diye somurtkan bir yanıt verdi. Başka bir hasta geldiğinde asansörün sesi duyuldu ve Jeremy, Jean'in omuzlarının nasıl gerildiğini fark etmedi. Jeremy'nin her zerresi buradan çıkmaya hazır olduğunu haykırıyordu ama Jean olduğu yerde kaldı. "Ben Jean Moreau. Ben mükemmel Divan'ım. Bu yılı ikinci sırada bitirmeyi reddediyorum ama haftada iki kez yapılan antrenmanlara bile katılamıyorum."

Jeremy, "Boş durmuyorsun," diye işaret etti. "Zamanını doldurmak için başka yollar buldun."

Jean onu görmezden geldi. Jeremy geçici yenilgisini kabul etti ve Perşembe gecesi bıraktığı yeri bulmak için rehber kitabını karıştırdı. Üç cümle sonra tüm kahvesi ve neşesi uçup gitmişti ve Jeremy okumadan göz gezdirdiğini fark edince bir iç çekti. Başa döndü ve parmağıyla satırı işaretledi, kendini okumaya zorlamaya çalıştı. Bu sefer ilerleme biraz daha iyiydi, ta ki sayfayı çevirmek zorunda kalana ve Jean'in söylediklerine kadar, "Wilshire."

Jeremy içgüdüsel olarak bekleme salonunu kontrol etti ama tanıdığı kimseyi görmedi. Jean LSAT rehberine bir bakış attı ve "Senatör bir Wilshire. Annen bu ismi aldı; Cat ona böyle seslenirdi. Ama sen bir Knox'sun."

"İyi ya da kötü, evet." Jeremy kitabı yavaşça çevirip kapattı. "Annem yeniden evlendiğinde babamın soyadını kullanmaya devam ettim.

O zamanlar bunun aileme tutunmakla ilgili olduğunu düşünüyordum. olmamızı istedi, ama sonra bu, bilmiyorum, ergenlik isyanı gibi bir şey oldu." Jean'in sessiz homurtusu bu konudaki fikrini ortaya koydu ve Jeremy gülmekten kendini alamadı. "Öyle mi? Şaşırtıcı mı? Annemin en büyük baş ağrısı olduğumu bilmeni isterim."

Jeremy düşünürken karşılarında asılı duran tabloyu inceledi. "Asla bir Wilshire olmak istemem ama dürüst olmak gerekirse, bu daha iyi sonuç vermedi." Çok fazla İnsanlar 'Knox'u bir hakaret olarak kullanıyordu, ailesine asla uyum sağlayamayacağını hatırlatıyordu. "Soyadımı yeni bir isimle değiştirmeyi düşündüm ama üniversite istatistiklerimin iki farklı soyadıyla kaydedilmesinin karışıklığa yol açıp açmayacağından emin değilim. Ayrıca, neye değiştireceğimi de bilmiyorum.

Belki mezuniyet için bir anket düzenler ve kızların oy kullanmasını sağlarım."

Jean, "Köpeğin adını kim koyduysa ona oy verilmesin," dedi. Odanın öbür ucundaki resepsiyon görevlisi "Jean?" diye seslendi.

Ayağa kalkarken Jean'in yüz ifadesi donuklaştı. Jeremy o arka kapıdan geçip ofislerin olduğu yere gidene kadar izledi, sonra çalışma kılavuzunu bir kez daha açtı.

Okumaktan çok uyukladı; bu bölümün ne kadar sıkıcı olduğunu hiçbir kafein karşılayamazdı.

öyleydi. Her kıpırdanışında odada yeni yüzler görüyordu. En son uyandığında parmaklar şakağına hızlıca dokunmuştu. Jean çıkışa yönelmeden önce onun uyandığından emin olmak için sadece bir an oyalandı. Jeremy merdiven boşluğuna girdiğinde Jean iki kat aşağıdaydı, öyle bir hızla ilerliyordu ki Jeremy'nin takılıp boynunun kırılması gerekirdi ve Jeremy ona yetişmek için koştu. Jean tüm yol boyunca

Sonunda çömelmeden önce arabaya doğru yürüdü.

Jeremy, Jean'in yanına çömelirken, "Hey," dedi. "İyi misin?"

Jean ellerinin topuklarını gözlerinin içine soktu. "Evet."

Bazen gerçekten berbat bir yalancı oluyordu. Jeremy, Jean'in tartışarak nefesini boşa harcadı ama Jean'in sesi her nefes alışında ciğerlerini parçalıyormuş gibi çıkmayana kadar onunla oturdu. Ayağa kalktığında Jean'in ellerinde hâlâ bir titreme vardı, bu yüzden Jeremy eve gitmek yerine Jean'i doğaçlama bir tura çıkardı. Los Angeles şehir merkezinin sokaklarında bir aşağı bir yukarı dolaştılar, Jeremy tanıdığı binaları ve restoranları işaret etti. Ancak Jean'in yüzündeki korkunç solgunluk geçince Jeremy onları güneşe, kampüse doğru çevirdi.

Jeremy, "Geri dönecek misin?" diye sormadan önce park etti.

Jean onun elinin arkasına çizgiler attı. "Önümüzdeki üç dört ay boyunca haftada bir kez."

Ondan ölüm fermanı gibi gelmişti. Jeremy küçük parmağını yakaladı ve kendine zarar vermeyi bırakması için sessiz bir talepte bulunarak çekti. Jean itaatkâr bir tavırla parmağını gevşetince Jeremy, "O zaman oraya gitmeni sağlayacağım. Her seferinde bir hafta, tamam mı?"

Kızlar oturma odasıdaydı, Laila bir bulmacanın üzerine eğilmiş, Cat ise hayalet filmlerinden birini izliyordu.

avcılık gösterileri. Cat, ekibin şu anda tartışmakta olduğu zayıf kanıta o kadar dalmıştı ki onlara doğru bakamadı ama parmaklarını sessizce selamlamak için salladı. Laila kalemini ağzının kenarına iki kez vurarak doldurdu.

ve sehpanın diğerk ucunu işaret etti.

"Sana posta var, Jean."

Jeremy daha yakındaydı, bu yüzden kartpostalı alıp uzattı. Jean neye baktığından emin değilmış gibi kartpostala bakınca Jeremy bir an için ön yüzün tamamını kaplayan basit tasarımı inceledi. Beyaz bir hilal ve palmetto ağacı koyu mavi bir zemine oturtulmuş, kenarları soluk beyaz bir bordürle çevrelenmişti.

"Bu tanıdık geliyor," dedi Jeremy. "Ama tam olarak çıkaramıyorum."

"Bu Güney Carolina eyalet bayrağı," dedi Laila, bir cevap daha karalayarak.

Jean sonunda kartı almak için iki elini birden uzattı ama kartı çevirmekte yavaş davrandı. Arkasında yazılı olan kısa mesajı okuması sadece birkaç dakikasını aldı.

Jeremy ne yazdığından ya da hangi Fox'un gönderdiğinden emin değildi ama o gün ilk kez Jean'in omuzlarındaki gerginliği almaya yetmişti. Ayrılırken Jean yorgun bir sesle, "Ondan nefret ediyorum," dedi.

Odadaki olası gönderici listesini bire indirdi ama Jeremy akıllıca davranarak bu şeffaf yalan hakkında yorum yapmadı.

Öğleden sonra Jeremy, Jean'in masasının üzerindeki duvarda asılı duran kartpostalı gördü. Laila onu çalışma odasının kapısına yaslanmış buldu ve kendini yukarı kaldırdı onun karşısında. Jeremy onun sorgulayan bakışlarına gülümsedi. "Sanırım en iyi yılımızı geçiriyoruz. Hazır mısınız?"

"Geçen yıl," dedi. "Son şans. Hadi bitirelim."

Sessiz bir söz vererek serçe parmaklarını birbirine bağladılar ve Jeremy, Laila'nın onu koridorda çekiştirmesine izin verdi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Jeremy

Jeremy sabahları ve gün doğumunu ne kadar sevse de, saat dört uyanık olmak için korkunç bir saatti. USC tişörtünü ve beyaz şortunu giyerken öyle bir esnedi ki çenesi patladı. Saat Bu sabah masasındaki lambayı açtığına müstehcen bir parlaklık hissediyordu. Dün gece çantasını hazırlamıştı ama Bir şey unutursa geri dönmek için uzun bir yol vardı, bu yüzden kitaplarını ve defterlerini sayarken onu karıştırdı. CD çaları, kalemleri ve sakızıyla birlikte küçük cebindeydi. Bir süre düşündükten sonra çekmecesinden fazladan pil çıkardı ve en üste attı.

İhtiyacı olanı aldığına emin olunca yatağının altından spor ayakkabılarını çıkardı ve bağladı. Masasının üzerindeki küçük bir bez çantada bu sabah Lyon'daki işi bittikten sonra giyeceği kıyafetler vardı, bu yüzden iki çantayı da alıp lambayı tekrar yaktı. Hemen karanlıkta sandalyesine koştu ve odadan çıkarken yüzünü buruşturdu. O da korkuluklar karanlıkta aşağı inmesine yardımcı oldu.

Sahanlığa ulaştığında Gölge, mutfak ışığını açtığına kendini tekrar kör etti. Jeremy eşyalarını adaya yerleştirdi, kahve makinesine baktı, gecikmeli bir demleme yapıyordu ve buzdolabından kahvaltılık almaya gitti.

Bundan sonra yemeğini Laila'nın evinde yiyecekti, çünkü arabasını zaten orada bırakması gerekiyordu ama Dallas döndüğü ilk gün için bir şeyler yapmakta ısrar etti. Umurunda değildi.

Jeremy dokuz ya da yirmi iki yaşındaydı; Jeremy nihayet taşınana kadar geleneklere sadık kalıyordu. Joshua Arnold'la yaşadığı için Dallas'ın bunu yapabileceği tek kişi Jeremy kalmıştı,

Annalise'in kendine ait bir yeri vardı ve Bryson hafta sonuna kadar Connecticut'a dönmüş olacaktı.

Jeremy tabağındaki folyoyu soydu, Dallas'ın kreplerine çizdiği at figürüne güldü ve kahve makinesi bip sesini tamamlarken yemeğini mikrodalgaya koydu. William sadece yarım fincan kahve hazırlamıştı, Jeremy'nin burada bir fincan içmesine ve giderken yanına biraz almasına yetecek kadar.

Jeremy saate bakarken can havliyle fincana sarıldı. Kahve yemeğinden çok önce bitmişti ama sonunda Jeremy her şeyi lavaboya yıgabildi ve tabağını ıslatabildi.

William'ın kendisi için hazırladığı seyahat kupasını eline aldı ve arkasında ne sakladığını görünce tereddüt etti:

William anahtarlarını buraya koymuştu, böylece isterse yan kapıdan çıkabilecekti. Yüzüğün altında William'ın düzenli el yazısıyla sadece "Dikkatli sür," yazan bir indeks kartı vardı. Jeremy gülümseyerek notu cebine koydu, çantalarını aldı ve kahve aldı ve kapıya giderken anahtarlarını kaptı.

Bu ekstra dikkat yersizdi: Bryson'ın arabası ön tarafta değildi. Günün bu erken saatinde nereye gittiği bir muammaydı ama Jeremy onun için dua edecekti.

onları bulabilirdi. Eşyalarını yolcu koltuğuna bıraktı, kahvesini ulaşabileceği bir yere koydu ve kampüse doğru doğruya doğru yürümeye başladı. Günün bu saatinde

Trafikle uğraşmak zorunda değildi ve sabah Jeremy'nin arabayı sürerken camları indirebileceği kadar serindi.

Laila onun için verandanın ışığını açık bırakmıştı. Jeremy park etti. arabasının arkasına geçti, çantalarını aldı ve merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Kapı koluna uzandığında ön kapıya bantlanmış bir kâğıt parçası gördü ve kabaca çizilmiş bir giyotini görünce duraksadı. Laila'nın komşuları

Görüşmeyi izleyen günlerde bile Jean'in bu yazki varlığıyla ilgili herhangi bir çekincesini dile getirmişti, bu yüzden bu beklenmedik bir kabalıktı. Jeremy onu çekip çıkardı, bir mesaj ya da kimin bıraktığına dair bir ipucu olup olmadığını kontrol etti ve beraberinde içeri götürdü.

Bütün yaz boyunca oturma odasının arka köşesinde duran bisikletler şimdi oturma odasının kapısına taşınmış, lastikleri koridorun yarısını kaplamıştı. Cat ve Laila okul yılı boyunca kampüse bisikletle gitme eğilimindeydi, hem dersler arasındaki yolculuğu daha hızlı yapmak hem de antrenmandan eve dönerken yiyecek bir şeyler alırdı. Geçen yıl kampüste koşabileceği kadar yavaş bir tempo ayarlamışlardı. Ama bu yıl Lyon'a Jean ile birlikte yürüyerek gidecekti. Sabah antrenmanından beri Yedi buçukta ve günün ilk dersi sekizde başladığı için Truva atları saat altıda doğrudan spor salonunda buluşacaktı.

Jeremy arkadaşlarını mutfak adasında omuz omuza oturmuş, gecedен kalma yemeklerini atıştırırken buldu. yulafların arasında bulanık gözlerle. Onların karşısında bir yere oturdu ve kâğıdı hepsinin görebileceği bir yere koydu. Bir dakika sürdü.

Bir saniye içinde neye baktıklarını fark ettiler ve sonra Cat ve Laila kıpırdamadan durdular. Jean'in gözleri kızgınlıkla biraz kısıldı ama yemeye devam etti.

Jeremy Laila'ya bakarak, "Kapıya bantlanmıştı," dedi. "Dün gece hiç ziyaretçi gelmedi mi?"

"Duyduğumuz kadarıyla yok." Laila elindeki kâseyi bir kenara itti. kâğıt parçasını eline aldı. "Gary ile ön tarafa güvenlik kameraları yerleştirilmesi konusunda konuşacağım ama bunun ne kadar faydalı olacağından emin değilim. Komşu olduğunu sanmıyorum, akli başında hiç kimse okullar açılmışken kira kontratını kaybetme riskini göze almaz. devam ediyor."

"Dostum..." Laila yere koymak için hareket ettiğinde Cat çizimi aldı. Ruh halini ölçmek için Jean'in yüzüne baktı ama Jean bu yeni karmaşadan çok yemeğiyle ilgileniyordu. "İzlerimizi kaybettirmek için çok dikkatliydik. Biz ve Tilkiler dışında kimse onun burada olduğunu bilmemeli. Başka kim olabilir ki?"

"Aptalın biri," dedi Jean. "Giyotini otuz yıldır kullanmıyoruz."

"Neredeyse tam otuz," diye onayladı Laila. "Eylül 1977."

Cat kuru bir sesle, "İkinizin de bunu aklınızın ucundan biliyor olmanız hoşuma gitti," dedi. "İnekler."

Saate bakınca oyalanacak zamanı olduğunu anlayan Jeremy içkisini açıp içine çekmeye başladı. Cat ve Laila yulaflarına geri döndüler ama karamsar bakışlarla sanat eserine doğru bakmaya devam ettiler. Telefonu çaldığında Cat son kaşığı da ağzına atıyordu. Cat

onu aldı, yeni mesajını açtı ve öyle yüksek sesle "Oh!" dedi ki Laila neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

Cat, Laila'nın omzuna hızlı bir öpücük bıraktı. Jean'e dönmeden önce özür diledi. "Bugün su çocuklarıyla tanışacaksın! Angie çoktan Lyon'da hazırlıklara başladı." Parmaklarıyla sayabilmek için telefonunu bir kenara bıraktı. "Angie biyokin... etic... uh." üzerine çalışan bir yüksek lisans öğrencisi.

"Biyokinezyoloji," diye ekledi Laila, "spor bilimi ağırlıklı."

Cat onu işaret etti. "Evet. Bu. Teşekkür ederim. Onu sadece Lyon'da ya da oyun gecelerinde görebilirsiniz. Tony ve Bobby lisans öğrencileri. Öğleden sonraları dönüşümlü olarak çalışıyorlar ama tüm maçlarımıza da geliyorlar. Tony'nin yeni yüzlere ısınması biraz zaman alıyor ama Bobby tanışabileceğiniz en dağınık zekâya sahip tatlı kız. Ayrıca Diego'ya umutsuzca aşık, bu yüzden onun sevimli yüzüne aldanmayın."

Jeremy, Jean'in bu ismi tanımayacağını varsayarak, "Maskotumuz," dedi.

"Gereksiz bir harcama," diye mırıldandı Jean kahvesine doğru. "Bir dahaki sefere Kuzgunların ponpon kızları olmadığını söyleyeceksin."

Cat dedi, sonra düşünürken durakladı. "Görmedin, değil mi? Dürüst olmak gerekirse onları maçlarınızda gördüğümü hiç hatırlamıyorum."

"Taraftarlarımız bizi izlemeye geldi, boşa harcanan bir yan gösteri için değil."

Jean kâsesi için elini uzattı. Cat onunkini uzattı ve Laila'ninkiler bitti ve Jean onları lavaboda durulamaya gitti. Jeremy saate baktı, kahvesinin kalanını yudumladı, ve kupasını o akşam eve dönerken almak üzere bir kenara koydu. Sanat eserini sırt çantasına koydu, böylece

koçlara gösterebileceğini söyledi ve çantasını omzuna attı.

Jean ve Jeremy kapıya doğru onu geçmeye çalışırken Cat ayağa kalktı ve abartılı bir ciddiyetle gömleklerini düzeltti. "Ah, sevgili oğullarım, okuldaki ilk günlerine gidiyorlar.

Mwah!" diye ekledi, Jean'ın yanağının yanındaki havayı öperek. "Annenizi gururlandırın."

Jean Laila'ya baktı ve "Onu idare et." dedi. Laila kahvesini yudumlarırken, "Oh, yaparım," dedi.

Jean kendini yok etmeye iki saniye kalmış gibi görünüyordu ama Jeremy sadece güldü ve onu ön kapıya doğru çevirdi. Jean kendi çantasını almak için yatak odasına giderken o da ayakkabılarını giydi. Birkaç dakika sonra evden çıkmışlardı ve Jeremy sabahın berrak havasını geniş bir gülümsemeyle içine çekti. Kalkmak ne kadar zor olsa da, yeni bir yıla başlamanın inkar edilemez derecede görkemli bir yanı vardı. Her şeyi susturmak zorundaydı.

Bu yılın son yılı olduğunu hatırlatan mırıldanan bir ses.

Huzur sadece Exposition Bulvarı'na ulaşana kadar sürdü ve sonra yanıp sönen ışıkların kör edici parıltısı Jeremy'nin hayatından birkaç yılı alıp götürdü. Bir elini kaldırdı içgüdüsel olarak yüzünü siper etti ama daha ne olduğunu anlayamadan üç yaşlı adam kişisel alanlarına girmişti. Jeremy onlara iyice bakmaya çalışırken gözlerindeki lekeleri hızla kırıştırdı.

"Jean Moreau," dedi biri ve devamındaki sorusu olmasa Jeremy ona doğru söylediği için puan verecekti: "Aileniz hakkında birkaç sorumuz var."

"Günaydın arkadaşlar," dedi Jeremy, elini Jean'ın dirseğine atıp dikkatli bir şekilde dürttü. Jean kampüse doğru yola çıkarken ona ayak uydurdu ve tabii ki o da gazetecilere. "İlginiz için teşekkürler ama şu an uygun bir zaman değil. Sabah antrenmanına yetişmeye çalışıyoruz."

"Grayson'ın ziyareti hakkında konuşalım," dedi ikincisi hiç istifini bozmadan.

"Yaşınızı bizim için netleştirin," dedi üçüncüsü, sözünü kestiği için ikincisinin pis bir bakışını kazandı. "Hannah Bailey Şu anda on dokuz yaşında olduğunuzu ortaya çıkardı ve destekleyici kanıtlar bulabildik." Bir elini not defterine götürerek çalışmasını kontrol etti ve "İşte burada: Jean- Yves Moreau, göç sırasında on dört yaşında. Sanırım bu sensin; bulabildiğim kadarıyla o yıl ülkeye giriş yapan tek Jean Moreau."

Jean sarsılarak durdu ama hiçbir şey söylemedi. Jeremy bunu daha sonrası için dosyaladı -çok sonrası için, eğer Jean'in yüzündeki ifade herhangi bir şey. Jeremy Jean'i tekrar harekete geçirmeye çalışırken adam bir not karaladı. Jean'in cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu ama hızlı adımlarla kaldırımından aşağı inmeye başladı. "Zaman çizelgesine göre, Edgar Allan'a kaydolduğunda on altı yaşında olmalısın." Onay için Jean'in yüzünü kontrol etti. Jean sanki onları duymuyormuş gibi bakışlarını ileriye dikti. "Lise diploması almak için iki yıl çok kısa bir süre, özellikle de yeni bir dil ve okul sisteminde. Yıllar kazanacağınızı değil, kaybedeceğinizi düşünürdüm."

"Katılıyorum," diye itiraf etti ilki, Jean'i ilgiyle inceleyerek. "Bunu başarmış olman beni etkiledi ama neden onaylandığını merak ediyorum. Seni Edgar Allan'a bu kadar genç yaşta başlatmak Koç Moriyama'nın en büyük hatasıydı." Jean'in irkilmesi tüm vücudunu sarmıştı, Jeremy üç adamın da not aldığını gördü. Adam bu konuda yorum yapmak yerine, "Yeteneğini inkar etmiyorum, ama birinci sınıfta aldığın rakamlar sana olan inancını desteklemiyor. Onları kendi yaş grubunuzla -lise ikinci sınıflar ve üçüncü sınıflar- yan yana koyana kadar aradaki fark olağanüstü bir seviyeye çıkıyor. Bilmek istiyorum: Kademeli olarak sıralamaya girmenize izin vermek yerine sizi I. Sınıf okulların karşısına çıkarmak için neden bu kadar acele ediyorsunuz?"

Jean hiçbir şey söylemeyince, üçüncüsü sordu: "Bunların herhangi birini takip ediyor mu?"

"Hannah'yı gayet iyi anladı," dedi birinci. "Merhaba Moreau, seninle konuşuyoruz."

Jeremy onlara saatini göstererek, "Ağır konuşmalar için çok erken," dedi. "Belki Koç Rhemann'dan daha makul bir zaman ve yerde bir şeyler ayarlamasını isteyebilirsiniz."

"Sadece birkaç soru daha," dedi        , sayfalarını tekrar çevirirken. "Bizim için birkaç s ylentiyi değerlendirmesini istiyoruz. Her zamanki gibi değil," dedi ve aradığı noktayı buldu. "Bakın, bence şu ilginç

Bir şekilde burada çok fazla suçlu var. Bu bahar, Neil Josten'ın bir kadınla olan ilişkisini  ğrendik.

Wesninski ve Hatford aileleriyle birlikte, şimdi de soldan Moreaus geliyor. İnanması biraz zor, sizce de öyle değil mi?"

Jean duyduğuna dair bir işaret vermeyince, muhabir ikilinin     ne geçmek için adımlarını uzattı. Jean ama muhabir çantasının kayışından tutarak onu durmaya sürükledi. "Beni reddetmeden önce en azından çalışma teorilerini dinle."

Jeremy aynı kayışı tutarak, "Bu kadar yeter, teşekkürler," dedi. Jean onun elinin ağırlığını hissetti ve çantasından kurtuldu ve Jeremy'nin aralarındaki boşluğu doldurmak için   ne çıkmasına izin verdi. Jeremy muhabirin meydan okuyan bakışlarını üzerinde tutarak, "Burada hiç kimsenin devam eden soruşturma hakkında konuşma özgürlüğüne sahip olmadığını hatırlatmak isterim" dedi.

"Halkın USC'nin listesinde kimlerin olduğunu bilmeye hakkı var."

"Elbette," diye kabul etti Jeremy. "Bu Jean Moreau, Edgar Allan'dan transfer oldu ve bu sonbahar yirmi dokuz numarayı giyecek. Savunma hattımıza değerli bir katkı sağlayacak ve hepimiz onu aramızda görmekten heyecan duyuyoruz."

"Peki siz onun için endişelenmiyor musunuz?" diye ş phecisi bir suçlamada bulundu.

"Endişelenmem için bir neden yok," dedi Jeremy. "O benim arkadaşım." İkinci adam ilkini dürttü ve mırıldandı: "Tıpkı Dexter  yleydi."

Jeremy adama tüm dikkatini ve en hoş gülümsemesini verdi. "Özür dilerim, anlayamadım."

"Sanırım anladın," dedi adam, arkadaşı "Wilshire'a yumruk atma dostum. Buna değmez."

"Solunuzda!" diye bağırdı Cat neşeyle ve onlara doğru yaklaşıırken zilini durmadan çaldı. Çarpışma rotasını koruyarak muhabirleri kendisine yer vermeye zorladı ve Jeremy'nin yanına, kolları birbirine değecek kadar yaklaştı. Laila, kulağında telefonuyla Jean'ın diğer yanına geldi. Bu hız dengede kalmak için çok yavaş olduğundan her iki kız da attan inmek zorunda kaldı ve Cat muhabirlerden birinin omzuna coşkulu bir alkış attı. "Güzel! Saat karanlıkta ayağa kalk! Sezon için bizim kadar heyecanlı olduğunuzu görmek güzel. Programı gördünüz, değil mi?"

Ve Trojans'ın ilk maçı hakkında onların rekabet edemeyeceği bir hız ve sesle konuşmaya başladı. Muhabirin kastettiği Bobcats'in eski yıldızı olduğu düşünülduğünde talihsiz bir konuydu ama Jeremy bu noktada her şeyi kabul edebilirdi. Onun sözünü kesmek için yapılan her girişim sanki Cat onların sözlerini fark edemeyecek kadar heyecanlıymış gibi konuşuyorlardı. Jeremy sessizce Jean'e çantasını geri verdi ve sonunda kampüse doğru ilerlerken Jean de onun yanına düştü.

"Jeremy," dedi Laila ve Jeremy onun bakışlarını takip etti. Vermont ve Exposition'ın köşesinde birkaç güvenlik görevlisi vardı. Laila dikkatlerini çekmek için telefonunu kaldırdı telefonu kapatıp cebine koymadan önce. Yaya ışıkları yanar yanmaz korumalar onları karşılamak için yaya geçidine çıktılar.

"Tamam, bir dahaki sefere o zaman!" Cat, muhabirler caddenin karşısına geçerken el sallayarak veda etti.

Onlar uzaklaştıktan sonra yüzünü buruşturarak Jeremy ve Jean'e baktı. "Sivrisineklerin gündüzleri yaşadığını sanıyordum. Nereden geldiler ki?"

"Sokağınızın sonunda bizi yakaladılar," dedi Jeremy.

Laila, "O zaman adres kesinlikle ele geçirilmiş," dedi ve Jeremy'den Jean'e baktı. "Sen iyi misin?"

Jean elini sertçe sallayarak onu başından savdı ve Laila işi oluruna bıraktı. Onları Lyon'a götürecek sapak kızlar Jean ve Jeremy'yi içeri kadar takip etmeden önce bisikletlerini ön tarafa zincirlediler. Trojans'ın ağırlık odasına vardıklarında Angie Xavier ile birlikte çalışıyordu, nasıl döndüğünü izliyordu. O bir ekledi onayını alarak onu göndermeden önce dosyasına birkaç not ekledi.

Jeremy Jean'i yanına götürdüğünde, "Jean Moreau," dedi. "Senin hakkında çok şey duydum."

"Burası iyi mi?" Jeremy sordu. "Koç'a yetişmeye gidiyorum."

Angie, "Ben hallederim," diye söz verince Jeremy Jean'i ona emanet etti.

Lisinski bir dosyayı karıştırıyor, Truva atlarını çalıştırması için Angie'ye güveniyordu ama Jeremy önünde durunca işini bir kenara bıraktı. "Birisi Jean'in nerede olduğunu bulmuş. Yaşıyor," dedi sanat eserini sırt çantasından çıkarırken. "Bunu bu sabah Laila'nın ön kapısında bulduk ve birkaç inatçı muhabir bize kampüse kadar eşlik etti."

Lisinski giyotin çizimine kaşlarını çatarak baktı. "Muhteşem."

"Laila'nın amcası eve kamera yerleştirecek ama..."

"Sanırım bundan sonra kampüse arabayla gideceksiniz?"

Jeremy, "Eğer ısrar ederlerse, gitmek zorunda kalabilirim," dedi.

sessiz bir iç çekiş. "İlgilerini kaybedip daha büyük konulara geçtiklerinde takip etmek daha zor olacak ama tedbirli olmak üzülmekten iyidir."

"Herhangi biriniz kendini güvende hissetmeyi bırakırsa hemen bize haber verin."

"Peki, Koç."

Sözde Trojanlar dersteyken koçluk ekibinin geri kalanına gösterebilmek için resmi dosyasına iliştirdi ve ona araştıran bir bakış attı. "Başka bir şey var mı? Tamam, biraz da bunu düşünelim."

"ve sen bugünü atlatmaya odaklan."

Jeremy onun kovulmasını olduğu gibi kabul etti ve kendi grubuna katılmaya gitti. Yaz antrenmanları onları burada iki saat tutmuştı, bu yüzden ders için yarım saat ayırmak zamanın uçup gitmesini sağladı. Saat sekizde dersi olanlar, takım arkadaşlarının onun yerine kestirecek güzel bir yer bulma şakalarını görmezden gelerek aceleyle duşa girdiler ve Jeremy daha sonra Jean'i ön tarafta Shane'e teslim etti.

"Sonra görüşürüz," diye söz verdi ve kendi yoluna gitti.

Bu profesörü daha önce de görmüştü, bu yüzden ilk dersinin nasıl geçeceği konusunda iyi bir fikri vardı. Haklı olduğu için memnundu: ders programlarını dağıttı, tercih edilen takma adlarla listesini güncelledi ve bu dönem onlardan ne beklediğine dair dünyanın en hızlı soru-cevabını yaptı. Öğrencileri kendilerinden istenen işi yaptıkları sürece kişisel olarak derse katılımı önemsemese de, Jeremy'nin Maçta ya da ölümün eşiğinde olmadığı sürece üniversitenin sınıfta olması gerekiyordu. Bugün mutlu bir istisnaydı, çünkü Çarşamba gününe kadar hiçbirini bir daha görmek istemiyordu.

Kapıyı göstererek, "Benimle simidim arasında kaldın," dedi. "Güle güle."

Jeremy'nin Jean'i Shane'den almasına yarım saat vardı. Kısa bir süreliğine Jean'i aramak için ama çeşmenin yanındaki basamaklarda rahat etti ve Jean'e onu nerede bulabileceğine dair hızlı bir uyarı mesajı gönderdi. Spor kıyafetlerini koyduğu çanta düzgün bir yastık olacak kadar kalın değildi, ama yine de Yine de başını arkaya yaslayıp uyudu. Bir süre sonra ayakkabısına gelen hafif bir tekme onu uyandırdı ve Shane'e gülümsedi.

"Teşekkürler," dedi. "Nasıl geçti?"

Shane'in kuru yanıtı "Neşe verici," oldu. "Gerçekten de bölümümü değiştirmeliydim."

Teknik olarak hala yapabilir, ancak beşinci yılından sonra takımdan ayrılacak ve bursu kesilecek. Herhangi bir ek

Boşa giden kredileri telafi etmek için harcayacağı yıllar kendi cebinden çıkacaktı.

Jeremy ayağa kalktı, kotunun üzerindeki tozu silkeledi ve Jean'e baktı. "Hazır mısın?"

Shane bir yöne giderken onlar diğer yöne gittiler ve hâlâ yavaş yavaş uyanmakta olan kampüsün içinden geçtiler. Kolay bir yürüyüşü ama çömlekçilik sınıfındaki arkadaşlarının çoğu zaten mevcuttu. Jeremy uzun masalar ve ama gerçekte ortada tek bir masa ile on iki sandalyeden oluşan bir çember vardı. Her bir noktanın önünde elektrikli bir tekerlek vardı ve Jeremy iki sandalyeyi bir arada görebilmek için odayı taradı. Hiç sandalye yoktu ama tanıdık bir yüz görünce durakladı.

"Ah, Eli," dedi elini selamlamak için kaldırarak.

Elias Chisolm sırt çantasını sandalyesinin altına sokmaya çalıştığı yerden başını kaldırdı ve gülümsedi. "Jeremy! Çömlekçilik dersi aldığını bilmiyordum. O zaman burası Kuzgun," dedi, Jean'e ihtiyatlı bir bakış atarken işbirliği yapmayan bir hafızayla savaşıyordu. "John? Üzgünüm, spor gerçekten benim işim. Buraya, buraya." Çantasını kaptı ve bir sıra aşağı kayd, böylece onlar için yan yana iki koltuk oldu.

Jeremy aralarından birini seçip çantalarını sandalyenin arkasına sıkıştırırken minnettarlıkla gülümsedi. Jean cevap vermeyi uygun görmediği için, "Jean, evet. Jean, bu Elias. Güzel sanatlar okuyor. Onunla bir derse girdiğimde tanışmıştım. Geçen sonbahar fotoğrafçılık dersinde." Jean'e bir kaşını kaldırdı ve sessizce görgü kurallarını hatırlamasını dileyerek bekledi.

Jean, Jeremy'nin bakışlarını on saniye kadar üzerinde tuttuktan sonra hevesli olmayan bir "Günaydın" dedi.

Elias başını sallayarak bunu geçiştirdi ve tüm dikkatini Jeremy'ye verdi. Jeremy'ye yavaşça tepeden tırnağa yaptığı tarama, Jean'e yaptığı hızlı taramadan daha az incelikliydi. Jeremy gözlerini Elias'ın yüzünden ayırmadı, onu beklemekten memnundu. Elias yakalandığı için sadece sırttı ve "Neredeyse dinlenmiş görünüyorsun. Bu ne kadar sürecek?"

"Ben olsam bir hafta derdim," dedi Jeremy ve profesörleri odanın ortasına doğru ilerlerken sessizleşti.

"Günaydın, günaydın, günaydın. Size de," diye ekledi, son kız da aceleyle içeri girerken. "Kapıya bakabilir misin? Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Günaydın! Günaydın! Ben Adrian Gracie. Bana Adrian diyebilirsin. Emin olalım.

Herkesi aldık." Yavaş bir daire çizerek döndü, parmağıyla başları saydı ve memnun bir şekilde başını salladı. "Pekâlâ! Bu dönem elektrikli tekerlekler kullanarak temel çark çalışması yapacağız.

"Adil bir uyarı: ortalığı dağıtacaksınız. Ödünç alabileceğiniz önlüklerimiz var," diyerek uzak duvardaki kancalara asılı olan önlükleri işaret etti, "ama ancak bu kadarını durdurabilirler. Üzerinize bir şey giymemeniz konusunda sizi şiddetle uyarıyorum. mahvolduğunu görmekten nefret ederim. Yanınızda yedek kıyafet getirebilirseniz harika olur! Ders teknik olarak on bir buçuğa kadar planlandı, ancak yirmi sonra çarkla işimiz bitmiş olacak, bu yüzden

İsterseniz istasyonlarınızı temizlemek ve üzerinizi değiştirmek için zamanınız olacak. İyi mi? Güzel! Başlayalım.

"Her istasyonda bir torba kil ve bir kova olmalı, değil mi? Kili aradan çıkaralım ve neyle çalıştığımızı görelim." Kendi istasyonu sadece birkaç sıra aşağıdaydı, ve kovasını devirmeye gitti. Küçük bir yığın alet düştü ve Adrian her birinin amacını anlatırken Jeremy de kendi aletini çıkardı.

Bundan sonra pedaldan çıkarılabilir sopaya kadar tekerleğin kendisine hızlı bir giriş yapıldı. Masanın etrafında toplanmalarını sağlamadan önce kovalarına su almaları için onları lavaboya gönderdi. Yüzeye dağılmış birkaç yuvarlak kontrplak tepsinin yanı sıra tek başına bir kil torbası vardı, Adrian ihtiyacı olanı yaklaştırdı.

"Hadi kil hakkında konuşalım," dedi ve başladı Ne tür kil kullanacaklarını, hangi büyüklükte parçalarla başlamalarını istediğini ve nasıl Böylece çark için hazır olacaktı. Konuşurken bir yandan da çalışıyor, kendi kilini yoğurarak işlenebilir bir hale getiriyordu,

ve işi bittiğinde gösterdi. "Kolay, değil mi? Hadi ortalayalım. Benimle," dedi ve yerine oturdu.

Her şeyi kolaymış gibi gösterdi ve basit soruları yanıtlarken ve kimlik bilgilerini verirken dikkati o kadar dağıldı ki, sonunda küçük bir tencereye sahip oldu. Daha önce düşündüğü gibi mırıldandı

kabloyu ona götürdü ve tekerleğinden kurtardı.

"Tamam, hadi başlayalım," dedi. "Etrafından dolaşıp yardım edeceğim, ben sana ulaşmadan önce bir şeye ihtiyacın olursa beni işaretle."

Jeremy bu kilin nasıl bir his vermesini beklediğinden emin değildi ama gerçek onu duraksattı. Yapışkanın daha kuru tarafıydı ve üzerinde çalışmak için bir parça koparmak beklediğinden biraz daha zor oldu. Eğer kaşlarını hafifçe çatması bir gösterge ise, Jean de kilin dokusundan aynı derecede hoşnutsuz görünüyordu ama Jeremy'yi sözsüz bir şekilde masaya kadar takip etti. Karşılarındaki kız, "Oh, ekmek yağurmak gibi!" diyene kadar kilini hazırlarken herhangi bir enerji ya da ilgi eksikliği vardı.

Adrian sopasındaki kalıntıları kazıyarak, "Yeterince yakın," dedi.

Jean biraz daha odaklanarak çalışmaya geri dönmeden önce bir süre sessizce bunu düşündü ve Jeremy ona gülümsememeye çalıştı. Jeremy kili işledikçe, ellerinin altında daha iyi hissediyordu ya da belki de sadece alışmaya başladım.

Asıl eğlence, sınıf merkezleme alıştırmaları yapmak zorunda kaldığında başladı. Elias önce aletlerini çıkarmayı unuttu ve pedala çok sert bastığında onları uçurdu ve sınıf arkadaşlarının kilinin de benzer bir kaçış yapmaya çalıştığını söyleyen birden fazla ürkek viyaklama duyuldu. Adrian yavaş bir daire çizerek her öğrenciyi sırayla inceledi ve tavsiyelerde bulundu. Jeremy işe yarar diye hepsini dinlemeye çalıştı. İlk sefer beş saniye kadar başarılı olmuştu; Jeremy sadece denemek için ikinci bir tümsek denediğinde, kilini o kadar sert bastırdı ki ezdi. Jean'in ne yaptığını görmek için ona baktı.

"Ne düşünüyorsun?"

Jean kirli ellerini gösterdi ama Adrian'ın ne kadar uzakta olduğunu kontrol ettikten sonra, "Bu iğrenç," diye mırıldandı.

Jeremy yapış yapış parmaklarını birbirine vurarak, "Biraz," diye onayladı. "Barkbark için bir köpek kabı yapacağım."

Jean ona inanamayarak baktı ve hemen kilin kontrolünü kaybetti. Onu yakalamak için acele ederken dizini çarka çarptı ve Jeremy'nin çaresiz kahkahasına kaşlarını çattı. Adrian o sırada onlara yetişti ve konuşmalarını kısa süreliğine kesti. Duruşlarını ve tutuşlarını kontrol etti,

Jean'e kollarının daha iyi kilitlenmesi için dirseklerini bacaklarına nasıl dayayacağını gösterdi ve devam etmeden önce onlara onay verdi.

"Herkes iyi görünüyor," dedi. "Hadi devam edelim ve çekme alıştırması yapalım. Süslü bir şey olmasın, tamam mı? En azından henüz değil. Bunu ara sınavlara saklayacağız."

Jeremy bu kadar uzun bir derste neler yapılabileceğini çok abartmıştı. Tüm dönem bir dizi başarısızlıkla geçti. Bazen kil işbirliği yapıyor ve Jeremy orantısız küçük bir fincan yapabiliyordu; bazen de solup

Her zaman tahmin edemediği nedenlerden dolayı kendi üzerine çöktü. Jeremy'nin süngerini ilk iki dakikada olduğu gibi iki saatin sonunda da uçurması muhtemeldi ve Adrian önlüklerin onu ancak bu kadar koruyabileceği konusunda yalan söylememişti. Kollarına kadar sıçramış ve kot pantolonunun dizlerinde yarım düzine daha vardı.

Adrian ilerleme kaydedememelerine rahat bir sabırla yaklaşıyordu. Arada bir duruluyor ve hiçbir şey olmamış gibi bir vazo ya da tabak yapıyordu ama zamanının çoğunu istasyondan istasyona dolaşarak geçiriyordu. O bir anda söyleyebilirdi

Her denemede neyin yanlış gittiğini görebiliyordu ve her denemenin nasıl iyileştirileceğini açıklamak için yarım düzine kolay yolu vardı.

Bir dahaki sefere. Jeremy, son çökmüş dağınıklığını biraz şaşırdı ve Adrian'ın gelişini beklemek için arkasına yaslandı. Sadece iki öğrenci gerideyken onu çağırmanın bir anlamı yoktu, bu yüzden Jeremy onun yerine Jean'e baktı.

Jean de en az Jeremy kadar dağınıktı, yanağında düşünmeden saçını yüzünden çekmeye çalıştığı birkaç çizgi vardı ama bu derste ilk kez yüz ifadesi sakindi. Direksiyona bakarken ayağını pedaldan çekmişti, elleri kilinden güvenli bir mesafede rahat ve gevşek duruyordu. Eseriyle daha fazla uğraşmaktan korkuyordu belki de, çünkü Jean bir şekilde üç inçlik fincanı bir arada tutmak için.

Jeremy memnun bir ifadeyle, "Oh, hey," dedi. "Güzelmiş!" "Küçük bir şey için çok fazla dağınlık var."

Jeremy'nin duymayı beklediği kızgınlıktan yoksundu. Jeremy, Jean'in ilerlemesinden gizliden gizliye memnun olup olmadığını ya da sonunda bunu başardığı için rahatlayıp rahatlamadığını merak etti; Jean'in yüzü oyunu ele vermeyecek kadar korunaklıydı. Jean avuçlarını görebilmek için ellerini uzattı ve boşu boşuna avuçlarını kovanın kenarına sürtmeye çalıştı. Adrian bir anda önünde belirdi, Elias ve Jeremy'ye geçici olarak geçiştirildikleri için dikkatleri dağılmış bir şekilde özürlerini sundu ve Jean'in fincanını incelemek için eğildi.

"Güzel," dedi Adrian. "Kenarları fırında dayanacak kadar kalın görünüyor. Tabanı kontrol ettin mi?" Jean itaatkâr bir şekilde fincanının dibini deldi ve öğretmenin incelemesi için iğnesini kaldırdı. Adrian sonuçlardan memnun kaldı ve havada hızlı bir gösteri yapmak için Jean'in telini aldı. "İşte böyle, kolay oldu."

Jean'in teli fincanın tabanından dış ipi gibi pürüzsüz bir şekilde geçti ve Adrian gururlu bir gülümsemeyle geri çekildi. "Harika! Devam et ve kuruması için onu raflara bırak. Sopanın üzerine," diye hızla ekledi Jean fincanına uzandığında. "Güzel. Raflarda isim etiketinizi bulun ve eğer tekrar gitmek için hazır hissediyorum, hemen yanındaki dolapta taze yarasalar var. Güzel, güzel. Nerede kalmıştım?"

Elias, "Burada," diyerek onu işaret etti ve Adrian aceleyle onun yanına gitti.

Jean sopasını direksiyondan kaldırdı ve fincanını göz hizasında inceledi. Jeremy sessiz, düşünceli bir ses duyduğunu sandı.

Jean ayağa kalkıp fincanı kendisine ayrılan rafa taşımadan önce "Hmm" dedi. Jeremy kendi yüzüne alaycı bir bakış attı ama Adrian biraz sonra ona yardım etmek için yanındaydı. kurtarmayı başardı. Sınıfı, çalkantılı bir fincan benzeri nesneyle bitirmeyi başardı ve onu sınıf arkadaşlarının eserlerinin yanına koydu kurumaya bıraktı. Belki de dönem sonunda, şimdi olduğundan daha komik olurdu, o zaman -umarım- ilerlemesini değerlendirebilirdi onun tarafından.

Temizlik Jeremy'nin düşündüğünden daha uzun sürdü ve kendine çeki düzen vermek için yapabileceği çok şey vardı. Jean, Jeremy'nin peşinden Hoffman'a dönerken tedirgin bir kaş çatmayla kendi gömleğindeki lekeleri karıştırdı. Cody ön tarafta onları bekliyordu ve ikisi de birbirlerine bariz bir eğlenceyle bakıyorlardı.

"Eğlendiğimizi görüyorum."

"Sanırım olumsuz bir ilerleme kaydettim, ama evet, eğlenceliydi. Harika!" Jeremy yeni lekelerinden birini boş boş kaşdı ve saatine baktı. "Bugünlük derslerim bitti, o yüzden yarım saat kadar kestirmek için güneşli bir yer bulacağım. Sen onunla işini bitirdiğinde Jean'i kaçıracağım."

"Yok, biz iyiyiz," dedi Cody, onu el sallayarak. "Jean'in karnını doyuracağım ve onu zamanında stadyuma götüreceğim, o yüzden acele etme. Tamam mı?" Sadece ciddi bir şekilde başını sallayan Jean'e parmaklarıyla silah doğrulttular. Jeremy, Jean'in kolaylıkla

Cody'nin arkadaşlığını kabul etti ve Cody'nin sırtışına minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdi. Cody, Jean'e hareket etmesini işaret ederek, "Pekâlâ, geç kalmadan içeri girelim.

Bu adam hakkında korkunç hikâyeler duydum ve yıla onun kötü yanından başlamak istemiyorum."

İçeri girdiler ve Jeremy arkasını dönüp seçeneklerini düşünmeye başladı. İster buradaki çimenlerde ister Gold Court'taki bir bankta olsun, gerçekten uyumak istiyordu ama bu sabah basınla yaşadığı olay, önce arabasıyla ilgilenmesi gerektiği anlamına geliyordu. Laila'nın evine tek başına yürüdü, seyahat kupasını alacak kadar içeri girdi ve arabasını stadyuma sürdü. Bunu yaptıktan sonra kendini

soyunma odasına gitti ve uyumak için forvetlerin bankına uzandı. Muhtemelen denediği en rahat şeydi ama takım arkadaşları gelene kadar uyudu.

Kuzgun talimleri hâlâ devam ediyordu, bu yüzden Jeremy antrenmandan sonra üç arkadaşını da eve bıraktı. Biri merdivenlerde onları bekliyordu, boş boş not defterine kalemini vuruyordu ama Jeremy Laila'nın arabasının arkasına yanaşınca canlandı. Jeremy Jean'e yerinde kalmasını işaret etti ama arabadan indi ve rahat bir gülümsemeyle yabancıya yaklaştı.

"İyi akşamlar," dedi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Jeremy Knox," dedi adam, elindeki kalemi Jeremy'ye doğrultarak. "Takım arkadaşınızla birkaç kelime konuşmak istiyorum. Meslektaşına daha makul bir zamanda gelmesini söylemişsiniz, işte buradayım."

Jeremy adamın yanına yerleşirken, "Ondan Koç'la bir şeyler ayarlamasını istedim," diye açıkladı. "Ben işinizi yapmaya çalıştığınız için sizi kınıyorum ama takım arkadaşlarımla güvenliğini ön planda tutmalıyım. Tanımadıkları yüzlerin her saat evlerinde belirmesi biraz itici, sence de öyle değil mi?"

"Ne kadar çabuk konuşursa, ben de o kadar çabuk yoluma giderim," dedi adam.

Jeremy adamın bakışlarını arabasına kadar takip etti. Jean onlara bakmıyordu bile; sol omzunun üzerinden arka koltuğa doğru bakıyordu. Cat konuşurken elleri hareket ediyordu ve Laila'nın telefonu kulağındaydı. Laila, Jean'in liseden beri polise güvendiğini, bu yüzden de ailesiyle konuştuğunu varsaydı. Jeremy muhabirin dikkatini tekrar çekmeye çalışırken ona komplocu bir gülümseme sundu.

"Sormamın sakıncası yoksa, onun burada olduğunu nereden biliyordunuz? Gerçekten sinsî olduğumuzu sanıyorduk."

"Bana sormayın. İsimsiz bir ihbar olarak geldi." "Oh? Bu ilginç." Jeremy sadece omuz silkti.

cevap. "Ama gerçekten gitmenizi istemek zorundayım. Okulun ilk günü her zaman biraz alışma sürecidir, değil mi? Herkes yorgun ve aç; daha yemek bile yiyemedik.

uygun bir yemek henüz yok. Olası bir görüşme için yarın kendisiyle irtibata geçmek isterseniz size Koç Rhemann'ın numarasını verebilirim."

"Üç soru soracağım," dedi adam. "İşbirliği yaparsa daha hızlı olur."

"Olabilir," diye izin verdi Jeremy, "ama onunla bu gece konuşmayacaksınız."

Adam omuz silkti ve kalemını Jeremy'ye doğrulttu. "Bunun nasıl sonuçlanacağını düşünüyorsun? Benden gitmemi isteyip durursan ve ben de hayır dersem, o zaman ne olacak? Beni amcana şikayet edeceğini sanmıyorum Knox."

"Kaba davrandım," dedi Jeremy. "Adını ve derneğini hiç sormadım."

Bu ona arsız bir sırıtiş kazandırdı. "Alınma ama ben o kadar aptal değilim."

Laila arabadan indi ve onların önünde durdu. Ellerini önünde birleştirdi ve muhabire en kibar gülümsemesini sunarak şöyle dedi: "İyi akşamlar. Korkarım evimin dışında yabancı erkeklerin dolaşmasından rahatsız oluyorum, bu yüzden gitmenizi rica edeceğim. Tercihen güvenlik ekibim mahalleye gelmeden önce."

"Ah, Bayan Dermott. Yol için bir ya da iki soru?" "Koç Rhemann'ın iletişim bilgilerine ihtiyacınız var mı?"

Laila sordu.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

Ayağa kalktı, pantolonunun tozunu aldı ve sokağın ortasına park ettiği yere gitti. Jeremy, Laila'nın elini kaldırmadan önce onun gitmesini bekledi. Onun sorgulayan bakışlarına çaresiz bir omuz silkmeye karşılık verdi,

"Adresin isimsiz bir ihbar olduğunu söyledi. İşverenini vermedi ama bu sabahki misafirlerden en az biriyle çalışıyor. Güvenlik gerçek bir şey mi?"

"Gary kameraları ve alarmları öğle yemeği sırasında kurdu," diye onayladı Laila, onun yanından geçip ön kapıya doğru bakarak.

"Ve evet, evde oturması için özel güvenlik tuttu."

bir hafta boyunca bir gecede. Umarım basın zamanımızı paylaşmama konusunda ciddi olduğumuzu anladığında vazgeçerler ve normale dönebiliriz."

Diğerlerine her şeyin yolunda olduğunu işaret etti ve Cat ile Jean nihayet arabadan indiler. Jeremy Laila'nın saçını okşadı ve "Her ihtimale karşı bir süre daha kalmamı ister misin?" diye sordu.

Laila anlamlı bir bakışla, "*Kalmanı* istiyorum," dedi. "İyi geceler Jeremy."

Hepsi içeri girene kadar bekledi, sonra tek başına arabasına bindi ve uzun eve dönüş yoluna tek başına başladı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jean

Jean'ın USC'deki ilk haftası biraz karışıkta ama en azından ufuk açıcı bir deneyimdi. Laila onlara evi gözetlemeleri ve sabahları derse kadar eşlik etmeleri için bir çift özel güvenlik görevlisi ayarlamıştı ama peşlerinde her zaman bir ya da iki muhabir oluyordu. Yanlarına yaklaşıyorlardı ama sırf göz önünde olmak için durmadan fotoğraf çekiyorlardı.

ve yürüyüş boyunca Jean'e rahatsız edici sorularını yönelttiler.

Salı gününe gelindiğinde aç basın, kampüsün en savunmasız oldukları yer olduğunu anlamış ve Trojan'ları derse kadar takip etmek için Lyon'un dışında kamp kurmaya başlamıştı. Rhemann derhal üniversiteye şikayette bulundu. Ertesi sabah kampüsün giriş noktalarının yarısı barikatlarla kapatılmış, geri kalanı ise güvenlik masaları tarafından korunmuştur. Herkes Kampüse giriş için fakülteden yazılı bir davetiye veya öğrenci kimliği gerekiyordu. Başarılı bir şekilde kilitlendi ancak giriş için ekstra adımlar Jean'ın takım arkadaşları tarafından sevilmedi.

Bu karmaşa içinde Jean nasıl üniversite öğrencisi olunacağını öğreniyordu. Son senesine başlarken böyle bir düşünceye sahip olmak ilginçti ama Çarşamba gününe kadar Öğleden sonra bakış açısının ne kadar dar olduğunu gerçekten anladı. Kuzgunların hayatları sıkı bir şekilde kontrol ediliyordu. Kendini işine adanmış eğitmenler ve kısaltılmış programlarına uyacak şekilde düzenlenmiş kompakt sınıflar, bu yüzden kampüste hiç zaman geçirmemişti. Yüksek binaları, sıkıcı dersleri, Kuzgunları Yuva'ya geri götüren mekiği ve başka pek az şeyi hatırlıyordu. Şimdi Jean haftanın beş günü saat altıdan iki buçuğa kadar kampüste kapana kısılmıştı.

Pazartesi ve arşamba günleri Shane'den Jeremy'ye, oradan da Cody'ye bir dizi kolay devir teslim yapıldı. Cat'le birlikte bir haftalık yemeklerini hazırladıkları için Jean her zaman bir öğle yemeği hazırlardı ama Cody kendi yemeklerini yemek için tesis bünyesindeki yemek salonlarından birini aradı. Daha sonra ikili yerleşmek için güneşli bir yer buldu ve Cody rahat bir sohbetle Stadyuma gitme vakti gelene kadar rahat bir sessizlik.

Salı ve Perşembe günleri biraz daha karmaşıktı ama Jean zamanla daha kolay olacağını umuyordu. Artık okul yılı başladığına göre, Jean'in Dobson'la olan daimi programı da yerine oturmuştu. Sabah antrenmanından hemen sonra onu aramak zorunda kalmak güne başlamak için berbat bir yoldu ama en azından onu aradan çıkarmıştı. Her nasılsa O dönemde her bir hoppanın dersi vardı ama Tanner boştu ve ders çalışmaya istekliydi.

Jean telefon görüşmesi için çalışma odalarından birine kapanırken Tanner da kütüphaneye gitti. Jean serbest kalır kalmaz Tanner ona Kuzgunlar hakkında milyonlarca soru sordu ve Jean bunların çoğunu tatbikatlarla ilgili olmadıkça duymazdan geldi.

Jeremy, rahatsız edici olmadığı sürece Jean'in işletme mikroekonomisi dersine girmek için izin almıştı. Dersi dinlemek zorunda değildi, ama Salı günü meraktan ya da bir tür meraktan dolayı iyi bir deneme yaptı.

Dayanışma. On dakika içinde gözleri sıkıntıdan kaymış, beş dakika sonra da derin bir uykuya dalmıştı. Dinlenirken sessiz olduğu ve sadece Jean'in hatırı için derse katıldığı için Jean onun uyumasına izin verdi ve kendi notlarına odaklandı. Jean'in bir sonraki dersi aynı binadaydı, bu yüzden Shane ona yetişene kadar sınıfında gergin bir şekilde oturdu. Daha sonra Cody onu kapmak için geldi.

Perşembe günü Tanner dizüstü bilgisayarını ve Bu yüzden Jean Dobson'a telefonu kapattıktan sonra Jean'le birlikte Raven maçının bir bölümünü izlediler. Tanner Jean'in alıştırmaalarının ona yavaş yavaş öğrettiği atış türünü her gördüğünde işaret etti. Bunu çalışırken görmek ve neyi başarmak için çalıştığını bilmek

içinde yeni bir ateş yakmış gibiydi. USC Trojans kısa süre önce birinci sınıf öğrencilerini kırmızı gömlek giydirmeye başladığı için Tanner bu yıl hiç sahaya çıkmayacaktı ama o ileriye bakarak bununla başa çıkmaya çalışıyordu.

"Kimse benim geldiğimi görmeyecek," diyor Tanner, memnun görünüyordu. "Sadece lise istatistiklerimi bilecekler ve mükemmel bir Court'tan bire bir eğitim aldığımı bilmeyecekler."

"Tabii alıştırmaı öğrenebileceğini varsayarsak," dedi

Jean. "Öğrenebilirim!" Tanner yüzünü ona çevirdi.

"Deniyorum."

"Bazen yapıyorsun. Çoğu zaman yürüyen bir felaketsin."

"Kaba! Ürkütücü bir yetenekle doğmadığım için üzgünüm. Ama yapabilirim. Bunu çözene kadar durmayacağım. dışarı." Dizüstü bilgisayarını sırt çantasına yerleştirmeden önce saatini kontrol etti ve Jean'e ciddi bir bakış atmakta tereddüt etti. "Hey, Lucas'la antrenmanların hakkında konuşuyordum. Sen

Ona hafif bir raket takmak falan, bunlar anlamasına yardımcı olur mu diye merak ettim ama gelemeyeceğini söyledi. Siz ikiniz hâlâ kavga mı ediyorsunuz?"

"Lucas hakkındaki kişisel görüşümün konuyla ilgisi yok," dedi Jean. "O bir Truvalı."

Tanner ayağa kalkmadan önce Jean'in sandalyesinin ayağını boş yere tekmeledi. "Bu gerçekten evet ya da hayır demek değil, biliyorsun."

"Tatbikatların bir davetli listesi yok."

"Bu hâlâ-" Tanner çıkışa doğru ilerlerken hoşnutsuz bir iç geçirdi.

Jeremy dersten geliyordu, bu yüzden Hoffman'a önce ulaştılar. Tanner'ın bir boş dersi daha vardı, çünkü derslerinin çoğunu Pazartesi ve Çarşamba günlerine yığmıştı, bu yüzden gitmek için acelesi yoktu. Tanner beklerken gereksiz "vınnn" ses efektleriyle salıncak alıştırmaı yaptı. Jean, Tanner'ın bunu ders çalışmaktan çok eğlenmek için yaptığı belli olduğu için formunu ona karşı kullanmamaya çalıştı ama yine de gözlerini kaçırmak zorunda kalacak kadar rahatsız ediciydi.

Neyse ki Jeremy sadece birkaç dakika sonra onu kurtarmaya gelmişti.

Sınıflarına yerleştiklerinde Jeremy, "Senden gerçekten hoşlanıyor," dedi.

"Bana taktığınız ağızlığı seviyor," diye karşılık verdi Jean. "Ona dürüst davranabilseydim, haftalar önce çekip giderdi."

"Peki bu seni mutlu eder mi?" Jeremy sordu, sabit bir bakışla onu inceliyor. "Ona bir Kuzgun gibi davranmak, yani pişmanlığın, öfken ve mükemmeliyetçiliğinle. Bundan zevk alır mıydın? Çünkü hoşuna gideceğini sanmıyorum; bence sonuçlara o kadar takılmışsın ki, seni oraya en hızlı götürecek süreç neyse onu kabul edeceksin. O daha çocuk Jean. Önünde daha beş koca yıl var."

Öğretmen derse başlamak için masasından kalktığında Jean cevap vermekten kurtuldu ama sayfalarını notlarla doldururken soru peşini bırakmadı. "*Hoşuna gider miydi?*" Öğretmen Raketinin ucunu Tanner'ın sırtına saplamayı ya da dolgusuna Tanner'ın günlerce hissedeceği kadar sert vurmayı hayal etti ve sayfasının köşesine tedirgin daireler çizdi. Bu Tanner'ın yararına olacaktı,

Belli ki birkaç iyi vuruştan sonra adam ya adım atacak ya da pes edecekti. Jean hatalarına karşı bu kadar hoşgörülü davranarak ona büyük bir kötülük yapıyordu. Tanner'ın geleceği ve Trojanlar'ın başarısı, herhangi birinin bireysel mutluluğundan daha önemliydi.

Ve yine de.

Trojanlar ülke ikinciliğini üçüncülükten daha sık elde ediyordu ve bu bahar Kuzgunlara iyi bir sınav vermişlerdi. Yavaş, istikrarlı ve ciddiyetsiz olmak çoğunlukla işlerine geliyordu. Biraz daha cesaret ve biraz daha kanla belki de bu farkı çoktan kapatabilir ve istediklerini iddia ettikleri zaferi elde edebilirlerdi. Bunun yerine, ikinci olma rollerine alışmışlardı. Tarafsız bir gözle bakıldığında başarısız bir takımdılar, olağanüstü yetenekleri heba edilmişti.

Yine de. Jean parmaklarını yavaşça yumruk yaptı, uzun zamandır solmuş olan acıyı arıyordu. Gelecek hafta sezon başladığında ve rakipleriyle nasıl başa çıktıklarını ilk elden gördüğünde, bu yılın ne kadar berbat geçeceğinden emin olacaktı.

-

Cuma günü, haftanın halledilmesi en zor günüydü, çünkü Jean'in derslerinden sadece biri, saat sekizdeki iş yazımı dersiydi. Öğleden sonra antrenmanı saat üçte başlayana kadar hiçbir yerde olmaması gerekiyordu. Seramik dersinin olmaması Jeremy'nin de boş olduğu anlamına geliyordu, ancak kampüsten ayrılmak zorunda kalmıştı.

Cuma günü terapi. Cat'in sabahın en azından bir bölümünde müsait olması gerekiyordu ama programındaki değişiklikleri görüşmek üzere danışmanlarıyla toplantıları vardı. Shane, Jean'i Xavier ve Min'e bıraktı, onlar da bir saat sonra Jean'i Nabil'e teslim etti ve ardından Emma ve Mads onu çalmaya geldi. Jeremy, Cody'nin Jean'in zamanı üzerinde hak iddia etmesinden sadece on dakika önce geri döndü.

Jeremy onun yanına yerleşirken Jean, "Yine duş almışsın," dedi.

Jeremy boş gözlerle ona baktı. "Ah?"

"Farklı bir kolonya." Jean bir fosforlu kalemi notlarının ilgili bir bölümünün üzerinde gezdirdi. "Bu sana hiç yakışmıyor."

Jeremy koklamak için gömleğini çekiştirdi. "Oh, fark etmedim bile. Benim değil," diye açıkladı Jean ona doğru bakınca. "Kampüse dönerken bir arkadaşşıma rastladım. O mu? gerçekten bu kadar rahatsız edici mi?"

Başka bir adamın vücudundan çıktığını bilmek onu iki kat daha korkunç yapıyordu. "Evet."

"Özür dilerim," dedi Jeremy, sesi özür dilemekten çok eğleniyor gibiydi. Jean'in alanından çekildi, sonra Jean'in rüzgârına karşı olduğunu fark edince tekrar hareket etti. "Daha iyi misin?" diye sorduğunda gülümsemesi saygısızcaydı ve Jean bunu reddetti.

bir yanıtla onu eğlendirdi. Jeremy cevap vermesi için onu zorlamadı ama memnun bir gülümsemeyle çimlere uzandı. Jean aynı bölümün altını biraz daha kuvvetle çizdi.

Jeremy huzurlu görünüyordu ama Jean sessizliği rahatsız edici buluyordu. Birkaç dakika sonra Cody'nin gelişi nihayet gerginliği bozdu ve yaşlı arka plan oyuncusu boş

Jean'in yanındaki boşluk. Bugün yanlarında küçük bir kutu çilek vardı ve onu ikram etmek için havaya kaldırdılar.

Jeremy bu manzara karşısında yüzünü buruşturdu ve Cody gözlerini devirerek çilekleri ikisi arasında paylaştırdı. Jean kendi yemeğini yavaşça, tadını çıkararak yedi ve Cody onunla Jeremy'nin arasına baktığında daha yarısına gelmişti.

"Yarın için hazır mısınız?" diye sordular.

Batı bölgesi de kuzeydoğu ile aynı programı takip ediyordu: yılın ilk hafta sonu

Sonbahar ziyafeti. Sezon başlamadan önce kolay bir tanışma ve selamlaşmaydı, ilk maçın burukluğu atmosferi bulandırmadan rakipleri değerlendirme şansıydı. Güney ve merkez bölgeleri programa ilk olarak bir ila üç maç koyuyordu ki Jean geçen yıl bunu can sıkıcı bir şekilde ters bulmuştu.

Bu yıl Arizona Üniversitesi ev sahipliği yapıyordu. Laila molalar hesaba katıldığında sekiz ila dokuz saatlik bir yolculuk olacağını tahmin ediyordu ve geçen hafta onu giyecek uygun bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

"Evet," dedi Jean ve ekledi: "Bu takımları kağıt üzerinde tanımıyorum."

"Oh, sanırım yapmazdınız. Çoğu oldukça havalı, en azından bizim için. Birçoğunun birbiriyle ciddi sorunları var. Bizimle toplum içinde tartışmak isteyen tek kişi

White Ridge." Cody düşünceli bir şekilde mırıldandı ve boş boş otları çekiştirdi. "Normalde onları nezaketle öldürürüz, ta ki Başka biri araya giriyor ya da berbat davranarak kendilerini utandırıyorlar ama bu sefer işe yarayacağını sanmıyorum. Jeremy giderse olmaz yani."

Jean son çileğini de ağzına götürmek üzereyken durdu.
"Eğer."

Cody yanlış anladı ve Jeremy'ye keskin bir bakış fırlattı. "Tabii fikrini değiştirmediyse?"

Jeremy gökyüzüne bakarak, "Hayır," dedi. "Ben hâlâ gidiyorum." Jean ikisine de kaşlarını çatarak baktı. "Bu zorunlu bir etkinlik.

Katılım zorunludur."

Cody Jean'e ikinci bir kafası çıkmış gibi baktı; Jean de ona baktı ve birinin bu yeni olayı açıklamasını bekledi delilik. Birkaç rahatsız edici vuruştan sonra Jeremy sonunda Dirseklerinin üzerinde doğrulup açıkladı: "Birinci sınıftan beri ziyafete gitmedim. Koç beni her zaman mazur görmüştür."

"Eğer ERC atladığınızı öğrenirse-"

"Biliyorlar," diye araya girdi Jeremy, Jean'in gülümsemediği bir gülümsemeyle.

bir anlığına inandı. Jeremy açıklama yapmadı ama gömleğini çekiştirerek, "Sen dikkatini çekene kadar bu kolonyayı fark etmemiştim ama haklısın, dayanılmaz derecede güçlü. Ben Gidip temizleyeceğim ve kokmayan bir şeyler giyeceğim. Onu daha sonra stadyuma götürebilir misin?" diye sordu Cody'ye.

Cody'nin ağzı sert bir çizgiye dönüştü ama tek söylediği, "Evet, ben hallederim," oldu.

"Teşekkürler!" Jeremy zıplayarak ayağa kalktı ve gitti.

Cody onun uzaklaşmasını izledi ve Jean herhangi bir ipucu bulmak için Cody'nin ciddi yüzünü inceledi. Sonunda Cody ekşi bir sesle, "Kırık bir ampul kadar parlak ve hâlâ okul birinciliği için yarışıyor. Bunu asla anlayamayacağım," dedi ve Jean'le karşı karşıyaydılar. "Gerçekten bilmiyor musun? Hiçbir şey söylememiş olsa bile, birkaç yıl önce tüm haberlerde bu vardı. Oh, bekle." Tereddüt ettiler ve parmaklarıyla yılları saydılar. "Sanırım henüz üniversitede değildiniz. Biz olsak radarınıza takılmıştı."

Bu sadece yarı doğruydı. Jeremy birinci sınıfa mükemmel Court'tan bir yıl önce başlamıştı ama Kevin Trojan'ların sezonlarını onun gelişini kaçırmayacak kadar saplantılı bir şekilde takip ediyordu.

Belki Kevin, Cody'nin neyin etrafında dans ettiğini biliyordu ama Jean, Kevin'in o yıl onunla paylaştığı makaleleri okuma zahmetine hiç girmemişti. Kevin'e de söylediği gibi, okuması denemeye yetecek kadar güçlü değildi. Ve Kevin'in de onu suçladığı gibi, Jean sonuçta yazılarda söylenenlerden çok yazılara eşlik eden fotoğraflarla ilgilenmişti. Jean bu tür düşünceleri yararsız olduğu için bir kenara itti ve zorla Cody'ye odaklandı.

"Değildin," diye yalan söyledi.

Cody yüzünü ovuştururken anlaşılabilir bir şekilde mırıldandı: Jean'in tahminine göre, bu konuda ne söyleyeceklerini düşünürken oyalanıyorlardı. Sonunda patlarcasına iç geçirdiler ve ellerini kucaklarına göturdüler. "Şey, bunların çoğu kamuya açık. Size basın dostu hikâyeyi şimdi anlatabilirim ya da Jeremy'nin dürüst olup olmadığını görmek için daha sonra bekleyebilirsiniz. Her iki durumda da en azından Noah hakkında konuşmalıyız. Sıfır olmayan bir ihtimal var. Yarın bir pisliğin onu gündeme getirme ihtimali var ve Jeremy'nin onun hakkında konuşmak istemeyeceğini biliyorum."

Jean, "Eski Trojan," diye tahmin etti.

Cody yüzünü buruşturdu. "Jeremy'nin küçük kardeşi."

Yeni bir isim; kayıp parça. Jean, Jeremy'nin evindeki tek bir fotoğrafta görünen çocuğu hatırladı. Jeremy'nin kardeşinin ölümünü doğrularken sesindeki boğuk tonu hatırladı. *Bu Ağustos'ta dört yıl olacak,* demişti ve Jean bu hikâyenin nasıl biteceğini biliyordu. Neredeyse Cody'ye bu hikâyeyi duymak istemediğini söyleyecekti ama Cody çoktan rahatsız edici bir açıklama yapmaya başlamıştı.

"Noah, birinci sınıf ziyafetimizde Jeremy'nin artı-biriydi - isteyerek değil, ama onunla nasıl eyerlendiğine dair birkaç ayrıntıyı kaçırdım. Yeterince kibar bir çocuktan ama belli ki Tamam. Jeremy'nin dikkati ne zaman başka biri ya da bir şey tarafından dağıtılsa, o sadece..." Cody bir elini yüzünün önünde ileri geri hareket ettirdi ve boş bir bakış fırlattı.

"...kontrol etti. Jeremy sadece yorgun olduğunu ve çok sıkıldığını söyledi, ben de boş verdim. O tür bir adam değil

O zamanlar bir tartışmaya girmek isterdin, biliyor musun?"

Jean'in bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama şimdi konuyu saptırmanın sırası değildi. Cody devam ederken bu yorumu daha sonrası için bir kenara bıraktı. "Jeremy Noah'ı otele tek başına gönderdi. Muhtemelen televizyon izleyeceğini ya da

ama Noah onun yerine çatıya çıktı. Güvenlik kayıtlarına göre yaklaşık üç saat çatıdaki salonda kalmış.

saatlerce." Cody ani bir ürpertiği ovuşturarak uzaklaştırdıktan sonra, "Sonunda ayağa kalktığında, korkuluklardan atlamak içindi," dedi.

Bunun olacağını biliyordu ama Jean, Cody'ye bakarken Jeremy'nin "*Gitti*," sözleri düşüncelerinde yankılandı. "Atladı."

"Resmi olarak hayır. Basın açıklamasında, ufuk çizgisinin fotoğrafını çekmeye çalıştığı ve çok uzağa eğildiği ya da bunun gibi zayıf bir bahane olduğu söylendi. Görüntüler hiçbir zaman yayınlanmadığı için Wilshire'lar hikâyeyi istedikleri gibi değiştirebildiler ve hoşlarına giden şey, acıma puanları ve mahremiyet için onun ölümünü büyötmekti. Jeremy'nin felaket gecesini telafi edecek bir şeye ihtiyaçları vardı. Bana sorarsanız soğukkanlı bir hareket," diye ekledi Cody. "Jeremy'nin yardıma ihtiyaçı vardı, hasar kontrolüne değil. Gerçekten de bir süre onu kaybedeceğimizi düşündüm."

Bu o kadar beklenmedikti ki Jean sonunda Noah ve Elodie'yi aklından çıkarabildi. Cody keskin bakış karşısında yüzünü buruşturdu.

Jean onları gönderdi ve çaresiz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bu konuya gerçekten girmek için gecenin geri kalanı hakkında konuşmamız gerekir. Bu hikâyeyi benden mi yoksa Jeremy'den mi dinlemek istersin?"

"Sorabileceğimi söyledi," dedi Jean. "Soracağım."

"Karar senin," dedi Cody. Saatlerini kontrol ettiler ve çöplerini topladı. "Yarın ona göz kulak olacağına dair bana söz ver. O zamanlar sorun olan çoğu kişi şimdiye kadar mezun olmuş olmalıydı, ama hala buralarda olan en az bir kişi tanıyorum. Bu tür kinler geçmez. kolayca."

"O benim ortağım," dedi Jean. "Onu koruyacağım."

Neil'i Yuva'da üç hafta boyunca idare etmişti; Jeremy'yi bir ziyafete sürüklemek kolay olacaktı. Davranmak zorunda olmak tek zor kısım olacaktır.

-

Batı yakası sonbahar ziyafeti, dağ saatiyle altıda başlaması planlanan bir akşam yemeğiydi. Rhemann takımının bir saat önceden Tucson'da olmasını istiyordu, bu da saat dokuzda kalkış için sekiz buçukta stadyumda olmaları gerektiği anlamına geliyordu. Bir charter otobüsü ve şoförü onları Exposition Park'ta bekliyordu. Gece çantalarını ve akşam yemeği kıyafetlerini saklama bölmelerine yüklemek kolay bir işti. White ve Jimenez park yerinde sayım yaptı, Rhemann ve Lisinski de herkes otobüse bindiğinde bir kez daha sayım yaptı.

Koçların tek başına oturabileceği kadar koltuk vardı ve birkaç Trojan da benzer şekilde yayılabilirdi.

Derek ve Derrick, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yan yana oturdular. Jean'in dört öğrencisi, bir çift diğerinin önünde olmak üzere birlikte oturdu. Jean'in memnuniyeti kısa sürdü, çünkü aralarında beş yabancı da vardı.

Jean onaylamadığını dile getirdiğinde Jeremy ona "Randevulara izin var," diye hatırlattı. Güven verici ses tonuna rağmen, ağzında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Jean kaşlarını çatarak ona baktı ve bir sonraki boş koltuğa kaydı. Jeremy yerleşti

"Adil bir uyarı: bu Aralık'ta onlardan daha çok olacak. Yılın bu erken döneminde insan bulmak zor. İlk hafta sonu, biliyor musun? Herkes hâlâ yerleşti."

"Yasaklamak için bir neden daha," diye ısrar etti Jean ama Jeremy sadece güldü.

Jean'le birlikte, sözde hoppa grubunda dokuz kişi vardı. Cody dışarıda kalan tek kişiydi ama hemen yanlarındaki boş alanı bir torba atıştırmalıkla doldurdular. Pat ve Ananya onların arkasındaki koltuğa, Cat ve Laila da

Biri önde. Jeremy ve Jean kızların karşısındaydı ve Xavier ile Min de onların arkasında yerlerini aldılar.

Jean kenar mahallelerdeki yerinden memnundu ve onların neşeli sohbetine sadece yarım kulak verdi.

Los Angeles'ın pencereden kayıp gidişini izledi. Dün gece dizüstü bilgisayarına birkaç kibrit yüklemişti ama bunun ona pek bir faydası olmayacaktı. Okumanın ya da bir şeyler öğrenmenin Seyahat ederken bir şey izlemek onu fena halde hasta ediyordu. Çoğu deplasman maçını Kuzgunlar'la geçirmişti.

Yuva'da kaybettiği zamanı telafi etmek için çaresizce saatlerce uyuyordu.

İlk birkaç saat kolay geçti, arkadaşları güneşin altındaki her şey hakkında gülüp sohbet ederken uykuya dalıp çıktı.

Uyandığında Cat ve Cody'yi aynı koltuğu paylaşırken buldu, ikisi de ellerinde oyun cihazlarına eğilmişti, Laila ise bir bulmaca çözdü. Jeremy, Xavier ve Min'le konuşabilmek için dizlerinin üzerine çökmüş, arkası dönüktü; söyleyecek hiçbir şeyi kalmayan bu adama güvenin.

Jean uyumaya devam etmeyi planlıyordu, ancak uykuya dalamayacak kadar dinlenmişti. Bu can sıkıcı ve beklenmedik bir şeydi. Vazgeçip parmak uçlarıyla takımları saymaya başlamadan önce yarım saat uğraştı. Aklına gelen tüm forvet oyuncularının isimlerini saydı, gönülsüzce sağlak mı yoksa solak mı olduklarını sorguladı ve onlara zihninde en iyi tahmin ettiği forma numaralarını verdi. Jeremy uyanık olduğunu fark ettiğinde listenin yarısına gelmişti ve Kaptan konuşmasına ara vererek Jean'ın yanına oturdu.

"Haberler iyi," dedi biraz fazla neşeli bir sesle. "Üç saat geride kaldı, altı saat kaldı."

Jean ona alaycı bir bakış fırlattı. "Bir sonraki mola yerinde seni geride bırakacağım."

Jeremy'nin gülümsemesi ışıltılı ve korkusuzdu ve Jean, Jeremy, "Yapmazsın," demeden önce bile gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Belki de yapmam," dedi Jean, "ama bunu düşüneceğim."

Jeremy güldü. "Yapacak bir şey getirmedi mi?"
Jeremy sordu. Jean bunu elinin tersiyle itince Jeremy Fransızca, "Merhaba! Benim adım Jeremy Knox. Senin adın ne? isim?"

Dilinin Jeremy'nin dudaklarında çıkardığı ses yeterliydi. Jean'in duraksamasına neden oldu. Jeremy'nin yüzünü incelerken kalp atışlarını saydı, ders kitabındaki mükemmel sesleri hafızasına işledi ve sonunda İngilizce olarak, "Ben ideal bir Senin için bir antrenman partneri. Ben Marsilya'danım," diye ekledi Jeremy tartışmaya hazır görüldüğünde. "Paris Fransızcası öğreniyorsun."

Jeremy'nin anlaması bir an aldı ve çok sevinmiş görünüyordu. "Bir aksanın var."

"Evet."

Jeremy, "Cody ve Sebastian da öyle," diye belirtti.

"Onların konuştuğu dili zaten anlıyorsun."

Konuşurken," dedi Jean. "Kendi gelişiminizi riske atmadan beklenmedik telaffuzları nasıl telafi edeceğinizi biliyorsunuz."

Jean, Jeremy'nin inatçı yüz ifadesine bir kez baktı ve iç geçirdi. Annesinin genizden gelen 'düzgün' Fransızcası ile babasının lehçesinin tınısı arasındaki farkı açıklamak Jean'in bu yolculuğu nasıl geçirmeyi planladığı değildi ama

Önlerinde altı saat varken Jean bir istisna yapacaktı.

Elinden geldiğince basit bir şekilde açıkladı.

ardından örnekler verdi ve Jeremy hiç durmadan hayranlıkla dinledi. Jeremy, Jean'in onu vazgeçirmek için elinden geleni yapmasına rağmen birkaç kelime söylemeye çalıştı. Kendi kendine çalışma

Jeremy'nin karar verdiği ders bu tembel sesli harfler ve kalıcı seslerle çelişiyordu; Jean'in yöntemini uygulamak onu sadece geriye götürecek.

Jeremy, Jean'in uyarılarına omuz silkti. "Belki Marsilya'dan bir öğretmen bulabilirim."

"Fransızca'yı güneyli aksanıyla öğrenirsen kimse seni ciddiye almaz."

"Bunun gerçekten bir önemi var mı?" Jeremy, Jean'i meraklı bir bakışla inceleyerek sordu. "Ben Fransızca'yı senden başka kimse."

Göğsüne tekme yemek biraz daha az acı verici olurdu. Jean umutsuzca Cody'nin yanında oturmayı diledi; Jeremy böyle ciddi şeyler söylerken onunla bacak bacak üstüne oturmak zalimceydi. Jean'in cevap vermesi uzun sürünce Jeremy eğildi. cebinden telefonunu çıkardı. Mesajını uşağına yazdırırken, belki de Jean'e onunla tartışması için zaman kazandırıyordu. Jean tartışmalıydı ama kelimeler ciğerleriyle dişleri arasında bir yerde takılıp kaldı. Jeremy'nin ağırlığının hatırasını böğründe hissetmek istiyordu.

Kurtarma beklenmedik bir köşeden geldi: Otobüsün arkasına yakın bir yerden gelen "Hey, kardeşim!" diye bağırان bir ses Jean'i donmuş düşüncelerinden uyandırdı. Kendisi için olduğuna inanmayı reddetti, ta ki Fransızca olarak tekrarlanana kadar ve nefesinin altında karanlık bir şekilde mırıldandı.

Jeremy ona yan gözle baktığında, "Bunu onlara ben öğretmedim," dedi. Onu bir sonraki arayan Derrick'ti. Son iki sesten Jean emin değildi; çok meşguldü. Telaffuzu ne kadar berbat ettiklerinden rahatsız olup bunu çözmek için.

Jeremy koridora doğru ilerlerken, "Kampüste sorabilecekleri Fransızca hocalarımız var," diye hatırlattı ona. "İyi şanslar!"

Jean otobüsün arkasına doğru ilerledi. Shawn ve Shane en son sıradaydı ve her birinin yanında tanımadıkları bir kız vardı. Derrick ve Derek Shane'in önünde, Ashton ve Emma da onların karşısındaydı. Sırada Lucas'ın grubu vardı; Lucas tek başına, Travis ise Haoyu'nun karşısındaydı. Jean tereddüt etmeden bakışlarının Lucas'ın yanından geçip gitmesine izin verdi ve

sözde çift D çizgisine küçümseyici bir bakış attı.

"Benim dilimi karıştırma," dedi.

Derrick hemen Jean'in yanından Sebastian'ı işaret etti. "O yaptı. Her neyse, bak." Jean'in ekranı görebilmesi için dizüstü bilgisayarını çoktan çevirmiş olan Derek'e dirsek attı.

Derek'in bir fotoğraf albümü açıktı ve iki kişiyle birlikte çekilmiş bir fotoğrafa dokunarak onu gösterdi. Yabancılarından hiçbir Trojan renkleri giymiyordu ama Jean, Derrick'in bu fotoğrafın kendisiyle ilgisini sorgulaması için sadece bir dakikası vardı. Derek'in kolunun altına sıkışmış güzel kadına bir parmağını sapladı.

"Bu benim müstakbel karım," dedi gururla.

Sık sık sözü edilen Cherise o zaman. Jean, Derrick'in ona neden bu kadar düşkün olduğunu bir bakışta anladı ama adama aynı fikirde olma zevkini tattırmadı. Derek'e sabit bir bakış attı ve "Beni buraya bunun için çağırmadın," dedi.

"Hepsi bu kadar, evet."

Jean gitmek için döndü ama Derrick oturduğu yerden kalkarak Jean'in kolunu yakaladı. "Seni her zaman yakalarlar. Kalmalısın

ve bizimle dedikodu yap." Mahkemeden bu kadar uzaktayken ona eşlik etmekten kazanacağı hiçbir şey yokken bu saçma bir talepti. Jean ona şüpheli bir bakış fırlattı ama Derrick çoktan Lucas'a çılgınca işaretler yapmaya başlamıştı. "Eşyalarını çek dostum, bırak otursun."

Lucas'ın buna izin verme ihtimali yoktu ama kısa bir tereddütten sonra çantasını yere itti. Derrick kazanan bir gülümsemeye Jean'e döndü ve "Krallar hakkında konuşmayacağım bile. Yemin ederim, ölmeyi umuyorum, Köpekbalıkları'nın ölmesi için dua ediyorum, vesaire vesaire."

"Köpekbalıklarıyla ne alıp veremediğin var?" Timmy sordu.

"Neden bu otobüsteki herkes bu kadar kültürsüz?" Derrick şikayet etti.

Shane, Jean'e hitap etmek için onu görmezden geldi: "Bir saat kadar sonra mola vereceğiz. O süre boyunca bize tahammül edebileceğini biliyorum. uzun."

Jean bir art niyet olduğunu tahmin edemiyordu ama onlar onun takım arkadaşlarıydı. Şimdilik buna razı olacaktı. Jean Lucas'ın onun için ayırdığı yere itaatkâr bir şekilde oturdu, diğer adama sırtını dönmüş ve bacaklarını koridorda. Derrick koltuğun arkasından sarkarak, "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu.

"Bu senin fikrindi," diye hatırlattı Jean ona.

"Normalde onlarla ne hakkında konuşuyorsun?" Derrick denedi.

"Çoğunlukla dinlerim."

Derek'in kuru bir sesle, "Bu işe yarar, çünkü Derrick konuşmaya bayılır," demesi Derrick'i sadece güldürdü.

Yalan söylemiyordu; Derrick konuşmak için izin alır almaz nefes almak için hiç ara vermeden ağzını açmaya başladı. Jean şimdilik koltuğunun arkasına yaslanıp dinlemekle yetiniyordu.

Jean'in üç dersine giren Shane dışında, Jean bu Truva atlarını antrenman dışında nadiren görüyordu. Jean kampüs dışında yaşadığı ve onları birbirine bağlayacak bir yuva olmadığı için belki de bu kaçınılmazdı ama bu onların nasıl olduğunu görmek için nadir bir şanstı.

Exy olmadan etkileşime girdiler. Birbirlerine davranışlarında kolay bir aşinalık vardı.

durmaksızın konudan konuya atladılar. Birbirlerine takılmakta hızlıydılar ama Kuzgunlar'ın konuşmalarının çoğunu lekeleyen ısrırganlık ve sinsî şikayetlerden yoksundular.

"Ne düşünüyorsun?" Derek, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. başının tepesine baktı. "Yüzünde ciddi bir ifade var."

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu, bu yüzden Jean "Yuva" dedi.

Sebastian, "Hepinizin Deplasman soyunma odası korkunç," dedi.

"Bunu şimdi söyleyebilir miyim?"

"'Hepiniz' bir şey değil," diye konuştu Shawn. "O bir Kuzgun değil."

Sebastian yüzünü buruşturdu. "Evet, demek istediğim hâlâ geçerli. Oradan nefret ettim. Gerçekten orada mı yaşadın?"

Jean karanlık duvarları, kırmızı ışıklandırmayı, birbirinin aynısı sıra sıra odaları ve kanının Riko'nun yatak odasının zemininde nasıl simsiyah görüldüğünü düşündü. Sürekli aynı birkaç öğün yemek, her gün aynı duygusuz yüzler ve Kuzgunların nihayet yayılıp nefes alabilecekleri bir avlu. Sert kahkahalar, vahşi şiddet ve kırılan kemikler. Jean parmaklarını büktü.

İşe yaradılar ama acının yokluğu rahatlatıcı olduğu kadar tedirgin ediciydi de.

"Evet," dedi Jean, çünkü hâlâ onu izliyorlardı. Dillon

Sebastian'a doğru eğildi. "Nasıl bir şeydi?"

Yaşayan bir kâbus, diye düşündü Jean. Yüksek sesle, "Yuva, ekip olarak başarımızda kritik bir faktördü," dedi.

"Benden daha güçlüydü," dedi Sebastian, onay için Dillon'a bakarak. "Ben olsam çıldırırdım."

"Öyle olmadığını kim söyledi?" Lucas sordu.

Jean oturduğundan beri söylediği ilk şeydi bu. Shane ayağa kalkmış, gerekirse müdahale etmeye hazır görünüyordu ama Jean bunu inkâr etmeyecekti.

Bunu düşündü, sonra omzunun üzerinden yan gözle baktı.

"İngilizcesi nedir, kilisedeki renkli camlar mı?" Lucas cevap vermeden önce tereddüt etti ve Jean

kaşlarının çatılmasına engel olamadı. "Vitray. İngilizce iğrenç bir icat olmaya devam ediyor. *Vitray*." Hafızasından silmeye çalışarak parmaklarını şıklattı ama "Kuzgunlar işte budur: keskin-kenarlı ve parçalanmış ve yeni bir bütün halinde kaynaşmış. Onları bir daha ayıramazsınız."

"Sen ve Kevin gittiniz," dedi Derek.

Kevin zorla koparılmış ve Jean çalınmıştı ama bu insanlarla bu konuya girmenin bir anlamı yoktu. "Biz mükemmel bir Court'uz," dedi. Kuzgunlar'a Kevin ve Riko'nun hiç olmadığı kadar yakındı, çünkü Kral ve kardeşi bir kaide üzerinde duruyordu, ama Yuva'daki tüm görev süresi boyunca aralarında yarım adım fark vardı. Jean elmacık kemiği ağrıyana kadar parmaklarını dövmesinin içine soktu. "Biz Kral değiliz. Aynı."

Jean birinci sınıf öğrencilerinin dikkat kesildiğini fark etmemişti ama Chuck oturduğu yerden kalkıp Jean'e baktı. "Sen Bunu saklayacak mısın?" diye sordu kendi yüzünü işaret ederek. "Biraz tuhaf değil mi? Diğerlerinin gitmiş olması yani."

"Boş ver onu," dedi Derek. "Annesi onu doğru yetiştirmemiş."

Chuck yüzünü buruşturdu. "Bilmek isteyen tek kişi ben değilim!"

"Sormak için daha iyi bir yol bulabilirsin," dedi Nabil bir iki sıra yukarıdan.

Haoyu dikkatini çekmek için Chuck'a tısladı. Sahnedeki fısıltısı Jean'in "Riko!" uyarısını kaçırmamasına yetecek kadar sessiz değildi ve Jean, Haoyu'nun bir parmağını kendi boğazına geçirdiğini görmek için tam zamanında baktı. Chuck bu hatırlatmayla irkildi ve Jean'in onları gördüğünü fark eder etmez gözden kayboldu. Haoyu, Chuck'ın tepkisinden bir şeylerin ters gittiğini anlayarak ona doğru baktı ve elini olabildiğince hızlı bir şekilde kucağına bıraktı.

"Baba, ve o gitmişti."

Henüz bir mola yerinde değillerdi ama Jean burada daha fazla kalamazdı. Yerinden fırladı ve otobüsün önüne doğru ilerlemeye başladı. Arkasından bir kaos geldi: Derek ve Derrick'in zoraki neşeli vedaları ve

sessiz suçlamalar ve çılgınca kendini savunma: "Ne yaptın?", "Neden böyle söyledin?", "Özür dilerim, öyle demek istemedim!"

Jean, Jeremy'nin yanındaki yerini geri almak için tüm bunları duymazdan geldi. Jeremy onu tekrar koltuğa oturtmak için ayağa kalktı ve Jean'in yüzüne bakınca gülümsemesi biraz soldu. Jean onun otobüsün arkasına doğru bakışını kaçırmadı ama Jeremy araştırmak yerine onunla kaldı.

Jeremy, Jean'in yanına yerleşirken, "Hey," diye söze başladı.

Jean bunu duymak istemiyordu. "Sana bir deyim öğreteceğim," dedi, Riko'nun boğazındaki, saçlarındaki, yüzündeki çizgileri pençeleyen ellerinin anısına karşı olabildiğince sert bir şekilde. "Gitmen gerekirse bunu ziyafette kullanacaksın.

Tamam mı?"

Jeremy'nin yüz ifadesinin endişeden sevince ve ihtiyata dönüşme hızı neredeyse etkileyiciydi. Jeremy'nin ona ne bildiğini sormasını bekliyordu ama Jeremy bir dakika sessiz düşündükten sonra nihayet başını salladı. Jean onun için seslendirdi: önce normal bir hızda, sonra da

Jeremy'nin ona yankıladığı gibi parçalar ve parçalar. Jeremy Her şeyi bir araya getirmeye çalışırken biraz tökezledi, ama Jean doğru yapana kadar acımasızca ona zorbalık etti. Jean ancak tatmin olduğunda bakışlarını pencereden dışarı çevirdi.

O ve Jeremy üç saat daha konuşmadılar.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jeremy

Arizona Üniversitesi ziyafet için kampüsün üç mil uzağındaki bir kongre merkezinde yer kiralamış, Rhemann da ekibi için bitişikteki otelde oda tutmuştu. Şoförleri otelin önünde durarak herkesin inmesine ve eşyalarını depodan toplamasına yetecek kadar uzun bir süre bekledi. Rhemann onu göndermeden önce White ve Jimenez'in sayım yapmasını bekledi ve adam ertesi gün saat on birde onları almak için geri döneceğine söz verdi. Rhemann'ı içeride takip edemeyecek kadar çoklardı, bu yüzden Rhemann ve Lisinski onları kontrol ederken Jeremy ve Xavier ekibe göz kulak olmaya yardım etti.

Rhemann lobiye girmelerine izin vermeden önce anahtarları ve öğleden sonra dönmeleri için talimatları dağıttı. Dört asansörle ekibi kendi katlarına çıkarmak kolay olacaktı ama Jeremy anahtarının üzerindeki oda numarasından Jean'e baktı. Kendi kendine sessizce, yolda geçen onca saatten sonra güzel bir dinlenme olacağını söyledi ve neredeyse buna inanacaktı. Laila'ya işaret etmek kolay bir işti ve Jean'e diğer adamın arkada durduğu yeri işaret etti.

"Çantalarımızı asansöre götürebilir misin?" Jeremy değiştirdiği kıyafetlerini kaldırırken Laila'ya sordu. "Jean ve ben Merdivenlerden."

Laila Jeremy'den Jean'e baktı ve tekrar geri döndü. "Sekiz kat var."

Jeremy, "Antrenmanlarda bundan daha fazlasını yapıyoruz," diye belirtti.

Jeremy onun konuyu zorlamasını bekliyordu ama sonunda Laila eşyalarını almak için elini uzattı ve, "Benden daha iyisin," dedi.

Lobide bir tabela olmadığı için merdiven boşluğunu bulmak biraz zaman aldı ama çok geçmeden Jeremy ve Jean yukarı çıkmaya başladılar. Jeremy üçüncü katın sahanlığını dönene kadar bekledi ve Jean'e dönüp sordu: "Klostrofobik hissetmeye başlamadan önceki sınır nedir? Arabalarda iyi görünüyorsun ve rahat olmadığın yerin uçaklar değil havaalanları olduğunu söylemiştin. Seni rahatsız etmesi için ne kadar küçük olması gerekiyor?"

"Kutuların içinde olmayı sevmiyorum."

Ya çeviride bir şey kaybolmuştu ya da Jean belirsiz davranıyordu çünkü bu konuda konuşmak istemiyordu. Jeremy, Fransızca adım saymak uğruna bunu görmezden geldi. Jean dedi ki

Telaaffuzuyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu ama Jeremy onun kendisini dinlediğini biliyordu. Jean'in sabit bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

Başının arkasında rahat bir ağırlık vardı. Jean'in orada düzeltecek bir şeyi olmadığından, Jeremy beşinci kata çıkarken basit bir monolog denemesine girişti.

"Benim adım Jeremy Knox. Los Angeles'liyim. USC'de İngilizce okuyorum. Bugün Tucson'dayım." O kelime dağarcığını abarttığı için bocaladı. Jean içini çekti ama eksik kelimeyi itaatkâr bir şekilde tamamladı. Jeremy'nin ne anlama geldiğini sormasına gerek kalmadı; tonlaması İngilizce karşılığından farklıydı ama yine de anlaşılacak kadar yakındı. "- bir ziyafet." Onaylaması için Jean'e baktı ama Jean'in kızgınlığı açıkça görülüyordu. Jeremy hızlı bir "Teşekkürler!" ile bitirdi.

Jean İngilizce olarak, "Hukuk fakültesine gitmiyorsun," dedi.

Jeremy gözlerini dikip ona baktı, sonra Jean'in okuduğu bölümden yüksek lisans planlarına zihinsel bir sıçrama yaptığını düşündü. Jean'in onaylamaması karşısında gülümsedi ve "Sınava girmenin bir zararı yok" dedi.

Jean geçen sefer olduğu gibi bu sefer de tartışmadan etkilendi ve inatla ısrar etti: "Bu senin beşinci yılın. Yüzünüze bir kamera koyacaklar ve mezuniyet için umutlarınızın ne olduğunu soracaklar. Eğer haber duyulursa başka kariyerler düşünüyorsanız, bu şansınızı tehlikeye atacaktır.

ve potansiyel aday havuzunuzu daraltın. Hangi işveren zaten başka bir yere bakan bir adam için mücadele eder ki?"

Jean, Jeremy'nin kemiklerini kemiren o korkuyu ne kadar da kolay açığa çıkarmıştı. Jeremy gözlerini kaçırdı ama yeterince hızlı değildi.

Jean'in ısrarla, "*Jeremy*," demesinden yüzünde bir şey olduğu anlaşıyordu.

Jeremy yedinci katta durup onunla yüzleşti. Jean bunu beklemiyordu ve ona yetişmek için adımlarını uzattığında neredeyse Jeremy'yi eziyordu. Jeremy ayaklarını yere vurdu, Jean, Jeremy'nin yüzüne iyice bakabilmek için onun çenesini yakaladı.

Jeremy ona alaycı bir gülümseme sundu. Sakin bir ses tonuyla konuşmak doğasında vardı ama Jean'in bakışlarındaki hayal kırıklığını azaltmaya yetmedi. "En azından bunu düşünmem ailem için önemli, o yüzden düşüneneğim. Her şey yoluna girecek Jean, söz veriyorum. Sınavın kendisi bir taahhüt değil. Harvard beni kabul etse bile, son kararı vermek için bahara kadar vaktim var."

Ailesini çağırmak doğru bir hareketti; Jean Kaptanını isyana teşvik etmek için daha yüksek otoriteye çok kolay boyun eğiyordu. Birkaç gergin andan sonra Jean onu bıraktı ve Jeremy hiç itiraz etmeden arkasını dönebildi. O aldı Son kata çıkıp onları sekizinci kata bıraktı. A Oda anahtarlarından duvarlardaki işaretlere kadar her şeye bakınca koridora doğru yöneldi.

Troyalılar iki ya da üç kata dağılmışlardı ama Rhemann anahtarları dağıtırken arkadaş gruplarını mümkün olduğunca birbirine yakın tutmaya çalışmıştı. Cat ve Laila koridorda bir yerde olmalıydı ama Jeremy oda numaralarını sormayı unutmuştu. Onun yerine Laila'ya kendi numarasını mesaj atmıştı ve Laila daha yeni spor ayakkabılarını çıkarmıştı ki

kapıya vurdu. Jean daha yakındı, bu yüzden onu içeri aldı. Üzerini yarı yarıya değiştirmişti bile; diz boyu eteğinin altında koyu renk bir tayt, üstünde de sadece soluk bir kaşkorse vardı. Jeremy, Jean'in giysilerini en yakındaki yatağa taşıırken dikkatle tavana baktığını gözden kaçırmadı.

"İhtiyacın olursa ütü dolaptaki rafta," dedi. "Aşağıda görüşürüz."

Jeremy, "Teşekkürler," dedi ve Laila gitti. Jeremy odaya gitti. Jean kapının yanında hayatındaki seçimleri düşünürken Jeremy kıyafetlerinin durumunu inceledi. Jeremy giyinirken düşünceleri arasında dolaştı: Laila'ya, kız kardeşine, Renee'nin resmine. Jean'le dalga geçmelerinden kısa bir süre sonra Jean'in masasından kaybolmuştu. Üçü de birbirine hiç benzemiyordu, Jean'in kadın zevki ise tam bir muammaydı. Jeremy sormayı düşündü ama onun yerine, "Annem Laila'yla evlenmem gerektiğini düşünüyor," dedi.

Bu, Jean'in tüm dikkatini çekmeye yetti, en azından Jeremy atletini çıkarana kadar. Jean, Jeremy soyunmanın çeşitli aşamalarında her zaman yaptığı gibi, hemen bakacak başka bir şey buldu. Korkunç bir şekilde Jeremy, Jean'in dikkatini çekmek için bu şekilde uygunsuz bir mücadele vermenin utanç verici olduğunu biliyordu. Gömleğini giymek için acele etti, sade beyaz bir düğme ve onu aydınlatmak için şık bir kravat, ama Jean Jeremy pantolonunun düğmelerini ilikleyene kadar hareket etmedi.

Jean giysilerinin bulunduğu çantanın fermuarını açarken tek söyleyebildiği "Saçmalık," oldu.

Jeremy Jean'i beklemek için yatağına uzandı ama o sırada sessizlik düşüncelerinin dağılmasına neden oldu. Bir kolunu gözlerine sarkıtıp, "Acaba Foxes'un maçını yayınlıyorlar mı? Belki bu gece odaya döndüğümüzde izleyebiliriz."

Dün geceki skoru görmüştü ama maçı değil; üç saatlik zaman farkı ve uzun bir öğleden sonra antrenmanı buna neden olmuştu. Öğleden sonra antrenmanları kısa ve düşük seviyeli ısınma hareketleri için iptal edildiğinden, maç gecelerini takip etmek daha kolaydı. Jeremy bunu soyunma odasında arka plan gürültüsü olarak koyabilir ve en azından ilk kısmını yakalayabilirdi. Tilkiler ilk maçlarını kazanmışlardı ama sadece bir sayı farkla.

Jeremy bu kıl payı galibiyetin nedeninin

Rakiplerinin yetenekleri ya da hırçın birinci sınıf öğrencilerinin dizilişı bozması.

Düşüncelerinin Tilkiler'den ezeli rakiplerine dönmesi kaçınılmazdı ve Jeremy, "Kuzgunlar için endişeleniyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

Güney dün gece sezonu açtı ama Kuzgunlar henüz maça çıkmamıştı. Koç Rossi, oyuncularının çoğunun dizilişı mide rahatsızlığı nedeniyle dışarıdaydı ve Edgar Allan hikayesini desteklemek için yarım düzine profesörden tanıklık aldı. Şükran Günü haftası için bir telafi maçı planlanmıştı. Jeremy, Kevin'e, kuşatılmış takım için bir başka kötü şans dizisi, demişti ama Kevin'in Kuzgunların yalanlarına tahammülü yoktu.

Kevin'in yanıtı "Tek bir tanesi bile hasta değil," oldu. "Sadece uyum sağlamakta başarısız oluyorlar ve Rossi de umutsuzca zaman kazanmak için."

Kevin ondan daha iyi bilirdi ve Jeremy bunun şüpheli olduğunu kabul etmek zorundaydı. Güney bölgesinin gelecek hafta sonu sonbahar ziyafeti vardı. Kuzgunlar dün geceki maçı kaçırarak kendilerini muhteşem bir geri dönüş için hazırlamışlardı: Sezonun ilk maçı 14 Eylül Cuma günü Palmetto State ile oynayacakları rövanş maçı olacaktı.

Yatağın üzerindeki ağırlık kolunu geri çekmesine neden oldu. Jean ona doğru eğilmiş, bir elini yatağa dayamıştı. Jeremy'nin başının yanında. Kömür rengi gömleğinin düğmeleri sadece yarım ilikliydi ve Jeremy içgüdüsel olarak boğazının açıkta kalan köprücük kemiğine kadar uzanan çizgisini takip etti. Başka biri olsa bu bir davet olurdu ama bu Jean'di. Çok fazla kişi ona elini sürmüştü ve güvenini sarsmıştı. Jeremy ne kadar umutsuzca birkaç düğmesini daha açmak istese de burada ilk hamleyi yapamazdı.

Yapma, diye uyardı kendini, Jean'in teninde çaprazlama uzanan soluk yara izlerini incelerken bile.

Jean onun dikkatinin dağıldığını fark ettiyse bile, hiçbir işaret vermedi. "Bana cümleyi söyle," derken yüz ifadesi ciddiydi.

Jeremy, Jean bacaklarının arasında bu şekilde dururken kendi adını bildiği için şanslı sayılırdı. Jean'in sadece gülümsemesini görebilmesi için kolunu tekrar yüzüne götürdü ve tahmin yürüttü, "Sanırım Cody sana USC'ye felaket bir giriş yaptığımı söyledi? Dün sizi bırakıp gittiğimde anlatırlar diye düşünmüştüm. Sorun değil," diye eklemek için acele etti. "Kurtarır Hiç değilse beni utandırmış olursunuz."

"Bu tamamlanmamış bir hikâye," dedi Jean. "Cody seni korumaya çalışıyor."

Böylesine rahatsız edici bir başlangıçtan ne kadar da uzaklaşmışlardı. Jeremy, "Onlar iyi bir fasulyedir," diyerek sevgisinin içine akmasına izin verdi.

"Gerisini senden isteyeceğimi söyledim ama Cody dürüst olmayacağını ima etti." Jean ona sessiz bir suçlama yöneltmeden önce bunun doğru olup olmadığından emin olmak için bir süre bekledi: "Yapardın, değil mi?"

Jeremy dilini dişlerinin arkasında gezdirdi, alkol ve terin hatırasını kovalıyordu. Hemen ardından asla unutamayacağı acı bir tat geldi. Ellerini esnetti, sadece kafasında olabilecek bir titremeyi uzaklaştırmaya çalıştı ve kafasındaki tek ses Spader'inki olana kadar yanağının içini ısırdı. İhtiyaçtan dolayı telefonuna onun ev numarasını kaydetmişti. Muhtemelen sabah hızlı bir kontrol için onu araması gerekecekti ama belki de onu bu gece arayacaktı.

Sonunda Jeremy, "Hayır. Sana değil," demeyi hatırladı. Jean'in yüzünü görebilmek için kolunu hareket ettirdi. Fransız ikna olmamış ve etkilenmemiş görünüyordu. Jeremy onun bakışlarını tuttu ve Jean'in kendisine inanmasını istedi. "Sana bütün yaz bana güvenmeni ve benimle kendini güvende hissetmeni istediğimi söyledim, değil mi? Sana yalan söylemek, inşa etmek için çok çalıştığımız her şeyi geri alır. Güvenini kaybetmektense itibarımı kaybetmeyi tercih ederim."

Sonuna kadar tahmin edilebilirdi: Böylesine içten bir çağrı Jean'in kendi alanından çekilmesine neden olmuştu. Jeremy sonunda doğrulabildi,

Ve Jean'in bileğini yakalamak için uzandı. "Ciddiyim. Eğer sormak istiyorsan, sadece sor. Sana asla yalan söylemeyeceğim."

Jean ona sessizce baktı ve sonunda, "White Ridge'in sana karşı bir kan davası var," dedi.

"Birkaç yıldır," dedi Jeremy. "Kaptanlarının kariyerini ve itibarını mahvettim. Affedilmesi zor bir şey."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Jean'in bu bilgiyle ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Jeremy sabırla devamının gelmesini bekledi ama Jean ondan kurtuldu ve şöyle dedi: "Hayır, bu gece ayrıntıların önemi yok. Sen benim kaptanım ve ortağımsın; bilmem gereken tek şey bu. Onlara karşı seninle birlikte duracağım."

Jeremy, "Sen ve ben dünyaya karşı," diye düşündü, Kendine rağmen sevindi. "Ama bu gece yargılanan sadece ben değilim, bu yüzden kendinizi çelikleştirmek için ihtiyacınız olan zamanı ayırın. Muhtemelen tüm söylentileri duymuşlar ve röportajınızı baştan sona izlemişlerdir. ve söyleyecek çok şeyiniz var. Bunun halka açık bir etkinlik olduğunu ve nazik davranmanız gerektiğini hatırlatmak zorundayım ama siz benim arkamı kollarsanız ben de sizinkini kollarım."

"Yorucu bir maskaralık," diye mırıldandı Jean.

Gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirmek için uzaklaştı ve Jeremy elbise ayakkabılarını aramaya koyuldu. Jean hâlâ ayakkabılarıyla uğraşıyordu.

Jeremy tamamen hazır olduğunda çaresizce kravatıyla uğraşıyordu, bu yüzden Jeremy onun yanına gitti ve ellerini uzattı.

"İzin ver," dedi ve Jean tacı ona bıraktı. Jeremy kravatı Jean'in boynuna doladı ve tereddüt etti.

hareketleri bir başkası üzerinde hayal ediyor ve Jean'in gözlerini kırpmadan bakmasının ağırlığıyla dikkati dağılıyordu. Jeremy kas hafızasının devreye girmesini beklerken yavaşça hareketleri yaptı. Bunu anlaması için iki deneme yapması gerekti ve Jean'in kravatını düzleştirirken zaferle gülümsedi.

"Daha kolay," demeye başladı ama Jean'in boynundaki parmakları aklından geçenleri yok etti.

Jean, Jeremy'nin yakasını düzeltirken, "Korkunç yaratıklar," dedi. "Bir ilmikten daha iyi değil."

Jeremy glmek ya da aynı fikirde olmak istedi. Söylediği Şey, "İyi görünüyorsun," oldu. Jean taş gibi hareketsiz kalınca Jeremy kendini düzeltmek için aceleyle, "Sana yakıőıyor, demek istiyorum. Ama anlıyorum, giymek için çok rahat bir Şey değil." Telefonu Laila'nın uyarısıyla çaldığında kurtuldu ve onun mesajını kontrol etmek için güvenli bir mesafeye çekildi. "Görünüşe göre çoğu

Diğer herkes çoktan aşağıya indi. Gidelim mi?"

Jeremy odadan çıkarken Jean'e oda anahtarlarından birini uzattı. Tucson'da hava Őeytanın kıcı kadar sıcak olduğundan ve daha yemek başlamadan gömleğinin terden sırlısklam olmasını istemediğinden, merdivenlerden aşağı yavaş adımlarla indi. n tarafta Trojan'lara yetiőtiler ve Fahıőeleri bulana kadar kalabalığın içinde kıvrandılar. Cody hem Cat'i hem de Laila'yı kendileriyle Pat ve Ananya ve Jeremy, Cody'nin yanaklarının kızarmasına neden olan Şeyin sıcaklık olduğunu düşünmüyordu. Ananya uzaklara bakarken yüzünde sakin bir ifade vardı ama kollarını elbisesinde kırıőıklıklar bırakacak kadar sıkı kavuşturmuştu.

"Sakin ol," dedi Jeremy, kolunu imdikleyerek.

"Bunu daha da kolaylaőtıramam," dedi Ananya alçak bir sesle. Hem doğruydu hem de değildi, ama bu Jeremy'nin kavgası değildi.

Sonunda yirmi dokuz Truva atı ve onlara eşlik eden altı sevgilinin tamamı sayıldı ve Rhemann onları kongre merkezi.

Giriş sorunsuz oldu ve her oyuncuya USC'nin renklerinde bir kordon verildi. Kancalardan sarkan lamine kartlarda ne çıkan forma numaraları ve soyadları yer alıyordu. ve altlarında yazılı pozisyonlar. Odaları çok ileride değildi, iki dönüş ve kısa bir koridor, ardından da açık duran bir dizi yangın kapısı.

Arizona'nın yardımcı antrenrlerinden biri kapının hemen içinde oturuyordu. USC'nin dört kişilik kadrosuyla el sıkıőmak için ayağa kalktı.

mikrofonu ağzına götürmeden önce personel. şuna bakılırsa Jeremy kalabalığa ve gürültüye bakarak en az beş takımın çoktan yerleşmiş olduğunu tahmin etti ama ko mikrofonunu kaosu yansıtacak şekilde ayarlamıştı: "USC Trojans şu anda hazır. Koç

Rhemann, Koç Lisinski, Koç White, Koç Jimenez. Kaptan Jeremy Knox, kaptan yardımcısı Xavier Morgan." Mikrofonunu kapattı ve işaret ederken Rhemann'a doğru eğildi. Jeremy onun, "Altın çeyrekte on üç ve on dört numaralı masalarda olacaksınız," dediğini duyacak kadar yakındı.

"Teşekkür ederim Koç," dedi Rhemann ve takımı arkasında uzun bir sıra oluştururken o yöne doğru yola koyuldu.

Jeremy'nin kalbi boğazına hapsolmuş bir sinek kuşuydu. Maç gecelerinin kaosunu, gürültüsünü ve kalabalığını seviyordu; batı takımlarının tek bir çatı altında olması daha da büyük bir hediye idi. Bu odada o kadar çok yetenek vardı ki Jeremy kendini elektriklenmiş hissetti ama bu akımın altında çok fazla anının cızırtısı vardı. Jeremy bakışlarının dolaşmasına izin verdi: tanıdık yüzler arıyordu, yıllar önce gitmiş olan yüzleri arıyordu. Bunun gibi olayların hayalini ne kadar umutsuzca ve hararetle kurmuştu ve bunu ne kadar çabuk yok etmişti. Artık o kişi olmadığını bilmenin verdiği bir rahatlık vardı ama bu içi boş bir başarıydı.

Batıdaki en büyük takımlardan biri olan USC, tüm masayı kolayca domine edebilirdi. Bunun yerine Diğer takımlarla sohbet edebilmek için komşu masalarda arka arkaya oturdular. Masalardan biri Arizona'nın Wildcats takımıyla, diğeri ise Boise'in Broncos takımıyla paylaşıldı. Her iki takım da maçlar dışında USC ile iyi anlaşıyordu, bu yüzden Jeremy bu düzenlemeden memnundu. Xavier'le göz göze geldi ve başını Wildcats'e doğru eğdi. Xavier cevap olarak Boise'in masasına doğru eliyle işaret etti. Kayırmacılık görüntüsünden kaçınmak için her rakip bir kaptanın dikkatini çekecek ve floozie'ler kendilerini uygun şekilde paylaşacaklardı.

Arizona'nın kaptanını bulmak kolay işti; Jeremy eski takım arkadaşını kalabalık bir odada bile bulabilirdi. Jeremy Elini uzatırken Alejandro Torres'in bakışlarındaki soruyu görmemiş gibi yaptı. Torres onun elini sıkmakta tereddüt etmedi ama belli belirsiz gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

Jeremy karşısına otururken, "Jeremy Knox, sanırım," dedi. "Son baktığımda esmerdin. Yaşlılık bunalımı sana orta yaş krizi mi yaşıyor?"

Jeremy gülerek, "Onun gibi bir şey," dedi. "Kaptan olduğun için tebrikler. Kadro güncellemesini gördüğümde mesaj atmalıydım."

"Numaramı yıllar önce silmediğini mi ima ediyorsun?" Torres sordu ve Jeremy sadece omuz silkebildi. Yaban Kedisi bunu takip edecek kadar umursamadı ama Jean'e düşünceli bir bakış attı. "Meşhur Jean Moreau o zaman. Hakkında çok şey duydum."

"Sizi tanımıyorum," dedi Jean.

"Bu Alejandro Torres," dedi Jeremy. "Liseye beraber gitmiştik. Tanıdığım en zeki satıcılardan biri ve burada harika bir takımı var. Arizona'da oynamak her zaman bir zevktir: taraftarları olağanüstüdür ve tesisler muhteşemdir." Torres'e şunları ekledi: "Jean hâlâ batı takımlarını öğreniyor. İsimlere isim koyması biraz zaman alabilir. yüzler."

Torres, Jeremy'nin ne söylemediğini anlamıştı. "Sanırım bizi tanımazdı. Biz her zaman Kuzgunlar."

"Geçen yıl gerçekten güçlü bir sezon geçirdin," dedi Jeremy. "Bunu nasıl geliştirdiğini ve ivmeyi nasıl devam ettirdiğini görmek beni heyecanlandırıyor."

Torres'in bu konuda söyleyecekleri bir sonraki anonsla bastırıldı: "White Ridge Bobcats şu anda aramızda. Koç Jones, Koç Caper, Koç Hatcher. Kaptan Thomas Ennis, kaptan yardımcıları Peggy Walter ve Adam West."

Jeremy'nin bakışları istemeden de olsa yeni gelenlere kaydı. Batıdaki en büyük takım olan Bobcats'in bu yılki kadrosunda otuz üç Bobcat vardı. Karışımındaki bir düzine kusur randevuyla Sıra sonsuza kadar devam edecek gibiydi. Jeremy onların USC'den güvenli bir mesafede oturduklarını görünce şaşırmadı, çünkü Arizona sezonun bu erken döneminde düşmanlığı körüklemenin faydası. Bu

Bobcats, neredeyse USC'nin birinci olduğu yıl kadar bölgede ikinci olmuştı ve sonbahar karşılaşmalarını kimin kazanacağı her zaman belirsizdi.

Torres onun dikkatinin dağıldığını fark etmemiş gibiydi. Gözleri hâlâ Jean'in üzerindeydi ve "Nasıl buldun?" diye sordu. Truvalılar mı? Kuzgunlardan biraz farklılar sanırım."

"Evet," dedi Jean ve ayrıntıya girmede.

Jean'in karşısındaki koltuk çoktan alınmıştı ama başka bir Wildcat onu çalmak için yaklaştı. Takım arkadaşı bunu yapmayınca Hemen ayağa kalktı ve sabırsız bir sesle, "Kimilda," diyerek omzuna vurdu. Adam iç geçirdi.

Yerini ona bıraktı ve oturmak için acele ederken neredeyse kalçasını kontrol ediyordu. Jeremy'nin bir an için Ama boynunda asılı olan numara onun Wildcats'in kalecilerinden biri olduğunu doğruluyordu.

Kanadalı olduğunu hatırladı, yarım saniye önce masanın karşısındaki Jean'e hızlı hızlı Fransızca konuşmaya başlamıştı. Jean cevap vermeden önce birkaç dakika boyunca ölüm sessizliğinde ona baktı ve kaşlarını çatarak onu süzme sırası ona geldi. Jeremy birinden diğerine baktı, Jean'in kabalığını denetleyemeyecekse nasıl denetleyeceğini merak ediyordu. ne dediğini anlayamadı. Her iki oyuncu da eşit derecede sinirli görünüyordu, ama iptal edecek kadar değil.

"Siz ikiniz iyi misiniz?" Jeremy sordu.

Torres kalecisini dürterek, "Muhtemelen bizim hakkımızda saçma sapan konuşuyordur," dedi.

"Hayatımda duyduğum en kötü aksan onunki," dedi.

Jean'in skandal yaratan "*Benim* mi?" sorusu onu güldürdü, ve birbirlerini taciz etmeye devam ettiler. Torres Jeremy'ye çaresiz bir omuz silkme hareketi yaptı ve Jeremy arkasına yaslanıp onu dinledi. Jean'in doğuştan içe dönük olduğunu, konuşmaktan çekinmediğini sanıyordu ama bu yabancıya karşı kendini kolayca savunması gözlerini açmıştı.

Jeremy bunu anlamaya çalışarak düşündü. Jean, İngilizce yeterliliği konusunda her zaman biraz savunmacı olmuştu, her ne kadar İngilizce'nin arkasına saklanmaya istekli olsa da Biriyle konuşmak istemediğinde dil engelini bahane ediyordu. ABD'de geçirdiği beş yıl ona biraz daha fazla güven vermeliydi ama Jeremy bunu düşünürken bile eksik parçaların yerine oturduğunu hissediyordu. O

Hannah Bailey'nin ofisinde Jeremy'ye

"İngilizce derslerimle geçen bir yılım" demişti aynı gün.

"*Yuvada Fransızca konuşmama izin verilmiyordu,*" demişti. Evermore'da derinlere itilmeden önce İngilizce öğrenmesi için tek bir yıl izin verilmişti. Jeremy Kuzgunlar'ın aralarına düşen bu şaşkın yabancıya karşı ne kadar sabırlı olduklarını merak etti. Çok değil, diye tahmin etti ve bu ona acı verdi. Bunun üzerine Fransızca öğrenmeye yeniden karar verdi ve William'ın kendisine bir öğretmen bulup bulmadığını görmek için telefonunu kontrol etti. En son

Aldığı mesaj, bakacağına dair basit bir sözdü.

Jeremy tam telefonunu kaldıracakken Ivan Faser'den bir mesaj geldi: "Bu gece nerede kalıyorsun?" Jeremy masanın uzunluğundan arka sıradakinin oturduğu yere doğru baktı. Göz göze geldiklerinde genç adam ona hoyrat, aç bir gülümseme sundu ve Jeremy ihtiyaç ile açlık arasında gidip geldi.

ve tiksinti. Faser çok iyi ve çok hevesliydi ama Jeremy burada çok fazla anıyı deşmeden birini yatağa sürükleyip sürükleyemeyeceğini bilmiyordu.

"Bana sonra sor," diye karşılık verdi. "Başka planlarım olabilir."

"Zavallı," diye cevap verdi ve ardından bir dizi çatık kaşlı yüzler.

Jeremy ona omuz silkerek özür diledi ve Faser dikkatini karşısındaki Truva atlarına çevirdi. Arka arkaya iki takımın daha gelmesi Jean'in konuşmasına son verdi; ikincisi anons edildiğinde kalecinin yüzü aydınlandı ve oturduğu yerden kalkarak

Acele et. Jeremy sormadı ama Torres onun şaşkın bakışlarını gördü ve "Erkek arkadaşı Nevada'da oynuyor," dedi.

Jeremy başıyla onayladı. "Gelmek için kaç kişi kaldı?"

Torres düşünmek için başını arkaya eğdi. "Nevada ve San Francisco'yla birlikte on takıma ulaşmış olmalıyız, yani... üç mü kaldı? Gerçi kim olduğunu söyleyemem, yeterince dikkat etmedim. Şunu iki yapalım," diye eklerken başka bir anonsla sözü kesildi. Wildcats oyuncularından biri kulağına konuşmak için yanına geldi, odanın diğer ucunu işaret etti ve Torres başını eğmeden önce Jeremy'nin gözüne takıldı. Jeremy anlayışla başını salladı ve iki Yaban Kedisi birlikte ayrıldılar.

Jeremy dizini nazikçe Jean'in dizine vurdu ve odanın ortasında duran bir çift adamı işaret etti. "ERC'den temsilciler," dedi. "Schumaker uzun zamandır buralardaydı, ama ben hatırlamıyorum.

Genç olan. Willis? Williamson? Uhhh... Laila?" "Whitney," dedi tereddüt etmeden.

"Yüzlerce hayat yaşayabilirim ama asla senin kadar zeki olamam," dedi Jeremy.

"Belki okumayı öğrenirsen," diye karşılık verdi.

Jeremy elini kalbinin üzerine koydu. "Ders için okuyorum. Bu da bir şey sayılır."

"Şirket," dedi Jean, Jeremy'nin yüzüne bir şey düşmeden yarım saniye önce. Jeremy diğer gürültüler arasında birinin arkasından yaklaştığını bile duymamıştı, ama gözlerini tabağına saçılmış şekerlere dikti.

biraz şaşkınlık. Görmek için koltuğunda dönmeye başladı Torres'in sandalyesi karşısına çekildiğinde ona böyle tuhaf bir hediye getirmişti.

"Jeremy Wilshire," dedi Rusty Connors otururken ve Jeremy arkasındaki adamı tamamen unuttu. "Biz Bu yıl gelip gelmeyeceğinize dair bahisler oynuyordum. Jj buna cesaret edemeyeceğinizi söyledi ama benim inancım vardı. Geçen yıl falan. Direnmene imkân yoktu."

Jeremy Bobcats'in kalecisine gülümsedi. "Aslında hâlâ Knox."

Connors'ın elinde JJ Lander'ın Jeremy'ye verdiği şekerlerden bir avuç vardı; ağzına kadar pudra şekeriyle dolu renkli kâğıt çubuklar. Bir tanesinin ucunu koparıp geri attı ve Jeremy'ye dilindeki yeni mavi lekeyi gösterdi. "Bizi bilirsin, seni aramızda görmekten her zaman mutluluk duyarız. Biz bile Daha sonra eski günlerin hatırına küçük bir toplantı yapacağız. Sen de gelmelisin."

Bir çubuğun daha tepesini kopardı ama yemek yerine önündeki masanın üzerine yavaş bir çizgi halinde döktü. Laila masanın altında Jeremy'nin kalçasına çürükler kazıyordu. Jeremy dikkatini tekrar Connors'ın yüzüne çekti ve adam bir sıra daha dizerken bile orada tuttu. Kalan çubukları masanın üzerinden Jeremy'ye doğru fırlattı, küçük yığına ekliyordu. Bir parmağının ucunu yaladı, bir satıra dokundurdu ve Jeremy'nin bakışlarını üzerinde tutarken dilinin ucunda test etti.

"Teklifin için minnettarım," dedi Jeremy, "ama bu seferlik pas geçmek zorundayım."

"Gerçekten yazık," dedi Connors. Yanındaki Wildcat'i dürttü ve "Bu çocuk eskiden iyi bir particiydi, biliyor musun?" dedi.

"Harika," dedi arka sıradaki oyuncu, coşku ya da ilgi göstermeden ve Jeremy'yi işaret etti. "Eğer bunları yemeyeceksen, ben alabilir miyim? Kız kardeşim onları çok sever.

Teşekkürler," diye ekledi Jeremy dağılan çubukları toplamaya başladığında. "Daha sonra duvarlardan zıpladığında sana övgüler yağdıracak."

"Onu da yanında getirdin mi?" Connors sordu. "Ne?

Burada mı? Hayır dostum, o sekiz yaşında."

"Peki ya sen?" Connors Jeremy'ye sordu ve Jeremy elini Wildcat oyuncusuna doğru uzatarak dondu kaldı. "Yani, senin hâlâ birkaç kardeşin var, değil mi?"

"Bu kadarı yeter de artar bile," diye uyardı Laila onu. Jeremy sözleri duydu ama onlara tutunamadı; sıkışıp kalmıştı

Kalp atışları arasında bir yerde. Masanın altında Laila'nın elini buldu ve Laila hemen bacağını bırakıp parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Buraya seninle kavga etmeye gelmedik. Ya medeni bir şekilde devam edin ya da yolunuza devam edin."

"Kim kavga ediyor?" Connors sordu ve beklenti dolu bakışlarını Jeremy'ye çevirdi. "Ben sadece sohbet ediyorum."

Jeremy sonunda şekeri bırakmayı ve geri çekilmeyi başardı. "Elbette," dedi, hissetmediği bir eşitlikle, "ama seninle ailem hakkında konuşmakla ilgilenmiyorum. Başka bir konu bul ya da kendi masana geri dön."

Connors bunu duymazdan gelerek, "En az iki kişi var, değil mi?" dedi.

Onay almak için Jeremy'nin arkasından takım arkadaşına baktı. Jeremy Lander'ın başını salladığını düşündü, çünkü Connors tüm dikkatini Jeremy'ye verirken muzaffer bir hareket yaptı. Öne doğru eğildi: Jeremy'nin vurmayacağını bildiği halde ona vurması için meydan okuyordu. "En azından yanında Bir. Söylentilere göre sen de bizim gibi Knight's Rest'te kalıyormuşsun. Bilmiyor muydunuz? Misafirlerin çatıya erişimi yok."

Göğsünde bir delik açmak için yeterliydi ama Jeremy sadece içi boş bir "Ne?" diyebilirdi, Jean'in yumruğu uzun masadaki bütün çatal bıçak takımlarını şingirdatacak kadar sert bir şekilde aralarına inmeden önce. Odadaki konuşmalar kesildi; birkaç dakika içinde tek ses meraklı atletlerin bu karşılaşmayı izlemek için döndükleri sandalyelerin gıcirtısıydı. Jeremy ERC'nin yargılayıcı bakışlarının farkındaydı ama Connors'tan özür dileyecek kadar uzun süre gözlerini ayıramadı.

Connors tehlikeli bir şekilde ona doğru gelen eli inceledi. Jean'e kurnaz bir bakış atmadan önce burnunu çıkarmaya yaklaştı. "Iskaladın."

"Sadece bir kez," diye uyardı Jean onu.

"Jean," dedi Jeremy ve Jeremy'nin kısık ses tonundaki "*Don't* "u duyduğunu umdu.

Kaba olduğunu anlamak için Jean'in ne dediğini anlamasına gerek yoktu. Jean onun boşluğuna doğru eğildi ama soğuk bakışlarını Connors'ın üzerinde tutarak İngilizce sordu: "Burası White Ridge. Evet?"

"Evet," dedi Jeremy. "Connors onların başlangıç kalecisi." "Ve sen de Jean Moreau'sun," dedi Connors, Jean'i ölçüp biçerek. "Hakkınızda çok şey duydum. Trojans'a gittiğin için başın sağ olsun tabii ki. Bir çay dükkanına gergedan koymak kimin fikriydi?" Jean boş gözlerle Jeremy'ye baktı, ve Jeremy parmağıyla yüzünün önüne boynuzlar çizdi. Connors meseleyi hemen anladı ve "Senin gibi bir kabadayının yeteneklerini teşvik edecek bir takıma ihtiyacı var. Kuzeye gelmeliydin."

"Pennsylvania'ya mı?" Jean sordu.

"Spokane'e," diye vurguladı Connors. Jean'in çıkardığı ses Connors'ın gülümsemesini keskinleştirdi ve kaleci boşlukları kolayca doldurabilir: "Sizin için yeterince iyi olmadığımızı düşünüyorsunuz, ama USC sizi doğru düzgün takdir bile etmiyor. Seni ikinci sıraya yerleştirmek mi? Nasıl? utanç verici."

"Burada ikinci sırada olmak, orada bir çıkmaz sokağa takas edilmekten iyidir," dedi Jean. Bu, Connors'ın yüzündeki gülümsemeyi yok etti ama Jean'in işi bitmemiştir. Parmaklarıyla küçümseyici bir hareket yaptı.

"Hakkınızda Penn State ya da Edgar Allan'dan farklı olmadığınızı bilecek kadar çok şey duydum. Maçlarınızı kazanmak için cüsseye ve saldırganlığa güveniyorsunuz. Kolay ve tatmin edici ve hepsini daha önce gördüm. Kendimi geliştirmek istiyorsam yeni bir şey. Önemli olan tek takım bu." "Bu saçmalık," dedi Connors.

"Ben mükemmel bir Court'um. Exy hakkında yanılıyor olamam." "Burada kimse buna gerçekten inanmıyor, değil mi?" Connors

Bu alışverişi gergin bir ilgiyle izleyen Trojan ve Wildcat'lere baktı. Connors karşısında oturan iki adama genişçe el salladı ve ısrar etti, "USC'de olmanızın gerçek nedenini hepimiz biliyoruz. Değil mi Wilshire?"

Jeremy yemi yutmaması gerektiğini biliyordu ama yine de, "Aydınlat bizi Connors," dedi.

Neyse ki o sırada Torres geri döndü. "Kıçını sandalyemden kaldır."

Connors onu omuz silkti. "Bir saniye içinde gideceğim."

"Bir," dedi Torres ve sandalyesini sertçe salladı. Bakışlarını Connors'ın kafasında tuttu ama masanın karşısındaki Lander'ı işaret etti. "Her ne söyleyeceksen bir daha düşün. Eğer ikiniz de ekibimden uzaklaşmazsanız Pazar gününden itibaren Tanrı'nın ve ERC'nin önünde kıçınıza tekme basacağım. Sizi odanın diğer ucuna atamamızın bir nedeni var."

Connors ayağa kalkarken sandalyeyi Torres'e çarpmayı ihmal etmedi. Birden fazla Yaban Kedisi ayağa kalktı, gerekirse el kaldırmaya hazırdı ama Connors bakışlarını Jeremy'nin üzerinde tuttu.

"Seni tekrar görmek güzeldi. Dex'e selamını söylerim."

Jeremy, "Bana yeni numarasını ver, ona kendim söylerim," diye önerdi ve Laila neredeyse elini ezerek onu uyaracaktı. Jeremy bunu duymazdan geldi, zehirle daha çok ilgileniyordu. Connors'ın ifadesine kanıyordu. Jeremy sonunda tekrar gülümsedi ve rahat bir ses tonuyla, "Haftaya sahada görüşürüz. Eğlenceli olacağına eminim."

Torres tekrar sandalyesine oturmadan önce Connors'ın hareket etmesini zar zor bekledi ve kaşlarını çatarak servis tabağına baktı. "Bu da ne böyle?" diye sordu Connors'ın arkasında bıraktığı şeker çizgilerini göstererek. "Benim masama kim üflüyor ya da sormama gerek var mı?"

Arkasındaki adam güldü ve çubuk koleksiyonunu gösterdi. "Bunlar şeker, kaptan. Baksana!"

Jeremy Jean'in cümlesini mükemmel bir şekilde çalışmıştı ama şimdi hepsi karmakarışık. Laila'dan kurtulup koltuğundan kalkarken Torres'e en iyi ihtimalle "Bir serseri?" diyebilirdi. Eski takım arkadaşının reddetmesini bekliyordu ama bir süre sonra Torres elindeki sigara paketini uzattı. Jeremy çakmağın içinde olduğunu bilecek kadar ağırdı, bu yüzden gülümseyerek teşekkür etti ve arkasını döndü.

Jean bileğini yakaladı. "Yapma."

Jeremy onun moraran tutuşunu test etti. "Benimle yürü."

Jean'ın yüzündeki ifadeden bu öfke nöbetini sineye çekmek istemediği anlaşılıyordu ama sonunda Jean bıraktı. Jeremy, Jean'ın onu bekliyordu ve çok sayıda bakışın ağırlığı onu kapıya kadar takip etti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Jeremy

Dışarıdaki bunaltıcı sıcak Jeremy'nin ruh halini iyileştirmek için hiçbir şey yapmadı ama en azından daha rahat nefes alabiliyordu. Bir charter otobüsü kapıya yanaştı ve sondan ikinci takımı kongre merkezine bıraktı. Büyük olasılıkla Kuzey Arizona; Jeremy ziyafet kıyafetleriyle seyahat edebilecek kadar yakın başka bir takım düşünemiyordu. Sadece Jean için kapıyı tutacak kadar oyalandı, sonra gidebildiği kadar hızlı bir şekilde binanın aşağısına doğru yöneldi.

Yolun yarısında nihayet durdu ve kaldırıma oturdu. Jean hemen sigaraları ondan çaldı ve bir kenara fırlattı. Jeremy içini çekti ve sigaraların peşinden gitmek için hamle yaptı ama Jean onu sabit tutmak için iki eliyle omuzlarına vurdu. "Bu kadar aptal olamazsın," diye ısrar ettiğinde inanılmazlık ve onaylamama sözlerine sert bir ısırık koydu.

"Emin misin?" Jeremy sordu.

Jean'in ağzındaki sert çizgiye bakılırsa, beklediği ya da istediği cevap bu değildi. Jeremy onu geri itmeyi ve ayağa kalkmayı başardı. Jeremy sigarayı yakarken mesafesini korudu ve Jean'in rüzgârına doğru ilerleyebilmek için kıvrılan dumanı inceledi. Sigaranın üçte birini uzun bir nefes çekişte bitirdi, nikotinin işini yapması için dua etti ve Jean'in "Jeremy" değişindeki kızgınlıkla yüzünü buruşturdu.

Laila'dan daha sonra azar işitecekti; şimdi buna ihtiyacı yoktu. "Teşekkür ederim," dedi ve Jean'in "Jeremy," demesinden yararlandı.

"Ona vurmadığın için. İsteddiğini biliyorum ve yapabileceğini de biliyorum. Teşekkür ederim. Kısıtlamayı seçiyor."

Jean çevresel görüş alanında kesici bir hareket yaptı. "Bırakın onunla dövüşeyim. Bir daha asla oynamamasını sağlayacağım." Jeremy sadece başını sallayınca Jean, "Bunu tanık olmadan yapacağım," diye söz verdi.

"Onun sözüne karşı senin sözün olacak," dedi Jeremy solgun bir gülümsemeyle. "Hiç tereddüt etmeden onunkini alırlar. Çünkü

Dürüstçe şüpheden faydalanmayı hak ettiğini düşünen biri değil, Truvalıların sonunda çözüldüğüne inanmak daha tatmin edici olacağı için. Sanırım bizden sıkılmaya başladılar," diye itiraf etti külleri bir kenara atarken. "Çok çabuk iyi sportmenliğimizi kutluyorlar ama sert bir düşüşün dramını yaşamak istiyorlar."

"Sen ne kadar şiddetle direniyorsan," dedi Jean. "Bu saplantını anlamıyorum."

Jeremy bunu daha önce de açıklamaya çalışmıştı. Bunların hepsi hâlâ geçerliydi -iyi bir oyunun verdiği keyif, takımının vermeyi umduğu mesaj- ama aynı bahaneler ve nedenler bugün onu hiçbir yere götürmeyecekti. Daha fazlası vardı ve Jean bunu biliyordu.

Jeremy elini bir o yana bir bu yana çevirdi, sigarasını dans ettirirken kirazın bulanıklaşmasını izledi ve sessizce, "Kefaret belki," dedi.

Bu ona uzun bir bakış kazandırmaya yetti ama Jean hiçbir şey söylemedi. Jeremy park yerinin karşısındaki kalabalığın yavaş yavaş toplandığı yere baktı. Son takım da gelmek üzereydi.

Jeremy pişmanlıkla içini çekti ve sigarasını olabildiğince çabuk bitirdi. İzmariti kaldırırma çarpıp buruşturdu ve içeri girerken atmak üzere cebine soktu.

Jean, "Dex." dediğinde kapıya giden yolu yarılamışlardı. Dexter mı? Arkadaşın."

Jeremy irkilerek durdu. "Cody ona arkadaşım demezdi."

"Hayır," diye onayladı Jean. "Muhabirler bunu dersin ilk günü söyledi. Bu ismi bilmiyorum."

"Dexter Rollins üç yıl boyunca Bobcats'in kaptanıydı," diyor Jeremy, "ama benim birinci sınıfta beşinci senemdi, bu yüzden onunla sadece bir kez tanıştım. Sonbahar ziyafetinde," dedi.

Jean onun yanından geçip binaya doğru baktığında doğrulandı. Cody'nin anlattıklarında Dexter'ın adının geçmemesi aşırtıcıydı. "Cody sana tam olarak ne söyledi?"

Jean cevap vermeden önce tereddüt etti: "Noah."

Jeremy'nin göğsü kederle daraldı ama Jean ayrıntıya girmedi. Jeremy onu hiç bu kadar sevmemişti. Yavaş bir nefes alarak kalbinin çılgınca hızını azaltmaya çalıştı, "Partiden ne haber?" diye sordu.

"Sadece bir partiye gitmişsin."

Baştan ıkarıcı, ağzl bir canavardı. Jean'e yalan söylemeyeceğini söylemişti, ama gerçek çok katmanlı bir karmaşaydı.

birçok alakasız yol. İhmal etmek sahtekârlık değildi ama bu, düşünürken boğazını kemiren ağır hastalığı açıklamıyordu. Jean çenesinden tutup başını geriye çevirene kadar başka tarafa baktığını fark etmedi.

Jean'in uyarısı sessizdi: "Söz vermiştin."

"Söz verdim," diye onayladı Jeremy, "ama şimdi bu konuya girmenin sırası değil." Jean onu bırakmayınca Jeremy yaklaştan ekibi işaret etti ve tekrar denedi. "Ayrıntıların bu gece önemli olamayacağını söyledin, o yüzden yarın konuşuruz. Tamam mı? Bize kahve getireceğim ve bilmek istediğin her şeyi sana anlatacağım."

Jean hiçbir şey söylemedi ama Jeremy bıraktı. Jeremy onları son gelenlerden sadece birkaç adım nde konferans salonuna geri götürdü. Beklendiği gibi, Laila ve Cat onun yokluğunda yer değiştirmişlerdi. Jeremy bunu kişisel olarak algılamayı reddetti ama Torres'in sigaralarını masaya uzattı.

On nc takımın yerlerini bulması sadece birkaç dakika sürdü ve ardından Arizona'nın baş antrenörü ayağa kalkarak takdim ve selamlama konuşması yaptı. O konuşurken bir yemek ekibi arabaları sıralar arasında bir aşığı bir yukarı yuvarlayarak tabakları dağıtıyordu. Jean

Cat eğilene kadar yemeğini bariz bir güvensizlikle inceledi.

Jeremy'nin arkasından ona onay verdi. Jeremy, Torres'in aralarına gönderdiği meraklı bakışı kaçırmadı ama Wildcats'in kaptanı yorum yapmadı.

Ya Connors bu kısa tanışma ve selamlaşmayla istediğini elde etti ya da Jeremy'nin yokluğunda birileri organizatörlere şikayette bulundu; her iki durumda da Bobcats uzakta kaldı gecenin geri kalanında ondan uzak durdu. Jeremy diğer takımlara odaklanabildi ve Jean'i tanıdığı herkesle tanıştırmak için elinden geleni yaptı. Beklendiği gibi, Jean'in İngilizce yeterliliği, konuşmaların ne kadar kişiselleştiğiyle dolaylı olarak orantılı görünüyordu. Jeremy, konu ne zaman Jean'in ailesine ya da Kuzgunlar'a gelse sohbeti tekrar rayına oturtmak için elinden geleni yaptı.

Trojan'ların Jean için ne kadar çok çalıştıklarını anlaması gecenin yarısını aldı. Derek ve Derrick bir grup arkadaşlarını getirmişlerdi.

Jeremy, Tanner'ın birinci sınıfların tanışma toplantılarından birinde onu göklere çıkardığını duydu. Ashton, Oregon State'te son sınıf öğrencisi olan kız kardeşini tanıtmayı ihmal etmedi ve Jean'i yakından incelemeleri için birkaç backliner takım arkadaşını işaret etti. Lisede Fransızca öğrenmiş ya da Fransızca konuşan birkaç oyuncu

Jean'le birlikte antrenmana gizlice geliyorlardı ve Jean onlara tüm dikkatini veriyordu.

Takım arkadaşlarını ve rakiplerini kutlamak için nedenler bulmak bilinen Truva usulüydü, ancak takımın arsız coşkusunun samimiyeti ve Jean'in çekingen tavrı imajı için dünyalar yarattı. Gece boyunca konuşmalar yavaş yavaş meraklı bir merak ve yersiz dedikodulardan temkinli bir sempatiye doğru kaydı: üstelik

Bu yaz ters giden diğer her şeyin ardından USC'nin paparazzi istilasına uğradığı haberi yayıldı. Bu

Okulların açılmasına daha bir hafta varken kampüs kapılarına barikat kurmak zorunda kalmaları son derece gülünçtü.

Gecenin berbat başlangıcına rağmen Jeremy ziyafeti büyük bir başarı olarak değerlendirdi. O gece nihayet otel lobisine döndüklerinde Jean'in "Bir hafta boyunca başka kimseyle konuşmayacağım," diye huysuzlanmasına bakılırsa daha az heyecanlıydı.

Cat güldü ve bir kolunu onunkine doladı. "İyi iş çıkardın! Sanırım senden hoşlandılar."

"Onlara ihtiyacım yok."

"Yine de güzel değil mi?" Cat, Jean'i asansöre doğru sürüklemeye çalışıp başaramayınca sordu. "Herkesin bu kadar acımasız olmasından sonra

Bu bahar ve yaz, sonunda o söylentilerin gerçek sen lehine göz ardı edildiğini görmek güzel değil mi?"

"Gerçek benimle tanışmadılar, çünkü onlara sahada ne kadar alakasız olduklarını söylememe izin vermeyeceksin."

"Jean, diğer insanlara saygılı davranmak hayatın bir parçası," dedi Laila. "Kibar olduğunuzda sizi tanıyamadıklarını söylüyorsanız, bu bizim hakkımızda ne söylüyor? Bu ekipler için sonsuza dek yabancı mıyız, yoksa onları kendilerinin en iyi yanları olmaya teşvik eden en iyi yanlarımızı mı görüyorlar?"

Jean onu başından savdı ama Laila pes etmeyi reddetti.

"Biriyle alay etmenin ne faydası var? Birine genel performansını artıracak ya da bir hatayı tekrarlamasını engelleyecek tavsiyeler vermek faydalıdır. Hepimizin kötü günleri olduğunda, birisini hata yaptığı için taciz etmek bizi hiçbir yere götürmez. Yoksa bana hatalarınızın yerini

Biri sana biniyor mu?"

"Bu da sürecin bir parçası."

Cat bunu sessizlik içinde tarttıktan sonra sordu: "Bana vurmak mı istiyorsun? Antrenmanda geride kaldığımda, paslarım kesildiğinde, hedeflerimin kaleye şut atmasını engelleyemediğimde, yani. Raketini sırtımda kırmak ister misin?"

Jean şaşırmış görünüyordu. "Hayır."

"Ama gelişmemi istemiyor musun?"

"Evet, ama-" Belki de hayal ediyordu: Cat'in morluklarla kaplı ters dönmüş yüzü, köşesinde kuruyan kan Ağzını. Ona uzandı, kafasında var olmayan yumrular olup olmadığını test etti ve Jeremy'nin kalbi sızladı. Cat'in bakışları yumuşadı ve avucunu öpebilmek için Jean'in elini kendine doğru çekti. Jean sonunda, "Sen değil. Bu şekilde değil."

"Demek sen bile bunun gerekli olmadığını biliyorsun," dedi Laila.

Jean gözlerini kaçırdı ve hiçbir şey söylemedi. Cat onu itiraf etmeye zorlamak yerine bir kez daha asansöre doğru çekiştirmeye çalıştı. Jean hemen topuklarını sıktı ve "Hayır. O şeye binmeyeceğim. Asansörle gideceğim. merdivenler."

Jeremy kızlara, "Sizinle orada buluşuruz," dedi.

Laila Cat'in kolunu tuttu ve kızlar birbirlerine uzun uzun baktılar. Cat topuklu ayakkabılarını çıkardı ve askılarını parmaklarının üzerine geçirdi. "Merdiven boşluğu ne tarafta?" diye sordu. Jean eliyle işaret eder etmez, neşeli bir sesle, "Yarışalım tepeye!"

Jeremy onu takip etmeye başladı ama Laila arka cebinden yakaladı. Jeremy'yi arkasından asansöre doğru sürüklemeyen önce Jean'e, "Birazdan görüşürüz," dedi. Hiçbir şey yoktu. yarım düzine takımla tek başına bir araba alma şansı ama sekizinci katta inen sadece iki kişiydiler.

Diğer sporculara izin vermek için beş kez durmalarına rağmen, Cat ve Jean'den önce odaya girdiler. Jeremy kravatını çözmeye çalışırken Laila yatağın kenarına oturdu. Kravatı bir kenara attığında, Laila kollarını uzattı ve Jeremy onun sert kucağına adım attı. Dikkatini dağıtacak on iki takım ya da göz kulak olacağı Jean olmayınca, hafıza şeridine geri dönmesi kaçınılmazdı. Jeremy parmaklarını Laila'nın siyah saçlarına doladı ve onun yanından uzaktaki duvara baktı.

"Geldiğime memnunum," dedi.

"Öyle misin?" Laila'nın sessiz meydan okumasıydı.

Buna verecek kolay bir yanıtı yoktu ama telefonunun tiz sesi onu mutsuz düşüncelerden uzaklaştırdı. Laila cebinden çıkarabilmek için arkasına yaslandı. Kimin aradığını biliyordu. Mesajlarını açmadan önce bile, kısa bir an için Faser'in numarasını engellemek istedi. Adamın mesajını iki kez okudu, sağduyusunu yıpranmış sinirleriyle tarttı.

Kapının kilidi açıldığında kararını verdi ve Cat ile Jean odaya girerken Jeremy hızlıca bir yanıt verdi. Tek temiz giysisi yarın giyecekleri olduğundan Jeremy gömleğini çıkarıp bu sabahki atletini giydi. Bir şey hissetmiyormuş gibi yaptı.

Şortunu ararken Laila'nın onaylamayan kaşlarını fark etti.

"Pijama değil mi?" Cat, Laila'nın yanına uzanırken sordu. "Oda servisi alırız ve Foxes'un maçını falan izleriz diye düşünmüştüm."

"Ben sonra izlerim," dedi Jeremy. "Ben biraz dışarı çıkıyorum."

Cat onu daha fazla sorgulayamadan Faser'in bir sonraki mesajı geldi ve tanıdık uyarıya güldü. "Merhaba dediğimizi söyle."

"Muhtemelen söylemeyeceğim," diye itiraf etti Jeremy. Çıkarken komodinden anahtar kartını aldı. Jean'in Gözünü kırpmadan bakması, geri dönmeyi reddettiği bir ağırlıktı ve kapıda sadece kilidin açıldığından emin olacak kadar oyalandı. Merdiven boşluğunu tercih ederek kalabalık asansörleri atladı ve aceleyle zemin kata indi. Faser, meraklı gözlerin daha az olacağı kongre merkezine park edilmişti ve yolcu kapısı çoktan açılmıştı.

Jeremy'nin yoldan geçenleri görmemesi için koltuk tamamen arkaya yatırılmıştı ve Faser daha kapıyı kapatmadan Jeremy'nin kucağına bir şapka attı. Jeremy şapkasını yüzüne doğru çekti ve emniyet kemerini bulmaya çalıştı.

Faser minnettar bir eli kalçasında gezdirdi. "Geleceğini düşünmemiştim. Fikrini değiştirmene sevindim."

"Ben de öyle," dedi Jeremy ve tamamen doğru olmasa da en azından inandırıcı geliyordu. "Hadi buradan gidelim."

"Tabii ki," dedi Faser ve neredeyse asfaltı da yanlarında getiriyordu.

En son Los Angeles'ta bir iç saha maçında buluşmuşlardı, bu yüzden Jeremy Faser'in dairesinin buradan nerede olduğundan emin değildi. Beş dakika sonra güvende olacakları kadar uzaklaştıklarını düşündü ve şapkayı Faser'in arka koltuğuna fırlattı. Jeremy doğrulduğunda diğer adam itiraz etmedi ama sonunda elini geri çekti. On dakika sonra yarım düzine derme çatma binadan oluşan karanlık bir komplekse girdiler.

Faser arabayı park edip motoru durdururken, "Oda arkadaşşıma gitmesini söyledim," dedi.

Evi birinci katta, üç kapı aşağıda, sol taraftaydı. Jeremy ayakkabılarını çıkardı ve adam dairenin derinliklerine doğru ilerlerken Faser'in alaycı bakışlarına maruz kaldı. Duvarların yarısı film afişleriyle kaplıydı ve oda spreynin iğrenç kokusu kalıcı ot kokusunu tam olarak bastıramıyordu. Faser'in oda arkadaşı gerçekten gittiyse, çok yakın bir zamanda gitmişti. Faser etrafı kolaçan ederken Jeremy kapının yanında bekledi.

"Sadece biz," diye seslendi Faser görüş alanının dışından.

Jeremy onun sesini takip ederek sıkışık mutfağa gitti. Diğer adam bir dizi shot bardağı yerleştiriyordu. Buzdolabının üstü içki şişeleriyle doluydu ve Faser istediğini bulana kadar onları karıştırdı. Jeremy omzuna bir uyarı eli koydu ve "Sakin ol. Beni daha sonra geri götürmen gerekecek, biliyorsun."

"Sakin ol," diye karşılık verdi Faser, umursamaz ve memnun bir tavırla. "Taksiyle dön, zengin çocuk."

Jeremy ailesiyle yapacağı konuşmanın ne kadar kötü geçeceğini tahmin edebiliyordu ama bu Faser'i ilgilendirmezdi. Jeremy kendini bırakıp gülümsemeye zorladı ve Faser şişeyi bir kenara bırakıp onu öptü. "Hadi biraz eğlenelim," sözü Jeremy'nin dudaklarında ancak bir mırıltı olarak kaldı ama Jeremy

Faser'in eli şortunun cebine sokulduğunda kelimeleri duymaya ihtiyacı yoktu. Parmak eklemleri Jeremy'nin teninde ısrarcı bir ağırlık oluşturunuyordu. Jeremy'nin bunu daha sonra anlaması gerekecekti; şimdilik teklif edilen kadehi aldı ve geri devirdi.

"Güzel," dedi Faser, diğer taraftan içkisini yudumlamaya başlarken. "Bana Raven'ından bahset."

"Şu anda gerçekten Jean hakkında konuşmak istiyor musun?" Jeremy sordu.

"Connors'la senin arana çok çabuk girdi," dedi Faser. Jeremy'nin ikinci atışından sonra durduğunu fark ettiyse de yorum yapmadı ama etkileyici bir hızla çizgiden aşağı indi. "Sadece bunu nasıl yorumlamam gerektiğini merak ediyorum. Bu bahar onun hakkında neler söylediklerini duydum ve ikimiz de senin utanmaz bir sürtük olduğuna biliyoruz."

"Bunu beni buraya davet eden adam söylüyor," dedi Jeremy, Faser'in gülmesine neden olacak kadar soğukkanlı bir sesle.

"Karar veremiyorum. Ya o da sizin kadar büyük bir fahişe ya da Kuzgunlar onun itibarını yok etmek için sizin geçmişinizi kullanıyor. USC için içine girince kim sorgulayabilir ki? Biliyor musun? Senin pisliğine katlandılar, tabii ki onun gibi biriyle çalışacaklar." Son kadehini boşalttı ve bardağı tezgâha fırlattı. "Gizeme biraz ışık tut. Onunla yattın mı?"

Jeremy, Faser'in elini çekti. "Buraya Jean hakkında dedikodu yapmaya gelmedim. Benden tek istediğin buysa Gidin."

Faser silkindi ve kafatasının arkasını sıkıca kavradı. Jeremy'ye attığı bakış acıma sınırındaydı. "Öpeceğini sanmıyorum," dedi bir öpücük için eğilirken. Boştaki eli Jeremy'nin şortunun arkasına inerek kışını sıktı ve Jeremy'yi kendine doğru çekti. Jeremy onun bileğini tekrar sıkıca kavradı ve Faser bu sessiz uyarı karşısında gözlerini devirdi. "Sırların sende kalsın, oyunbozan, ama kıyafetlerini çıkar."

"Seninle muşamba üzerinde sevişmeyeceğim."

Faser'e ikinci kez söylenmesine gerek kalmadı ve Jeremy'yi peşinden sürükleyerek koridora çıktı. Alkol onu sakar ve muhtaç yapmıştı ama Jeremy bu hevesi ona karşı kullanabilirdi yeterince kolay. Jean ve Connors'ı aklından çıkardı ve Faser'in kucağının aç sıcaklığına odaklandı.

Jeremy nihayet ondan uzaklaştıktan birkaç dakika sonra Faser horlamaya başlamıştı ve Jeremy seçeneklerini tartarken tavanı düşündü. Yapılacak en kolay şey Faser'in arabasını ödünç almak ve bunu kendi sorunu haline getirmektir. takım arkadaşının onu yarın kongre merkezine götürüp alabileceğini söyledi. Ama Faser düz vites kullanıyordu ve Jeremy onun birkaç blok içinde durmayacağından pek emin değildi. Yürüyerek geri dönmek söz konusu bile olamazdı, Yolun ne kadar uzun olduğunu düşünersek. Tek mantıklı çözüm bir taksi çağırmak ve hesabına yatan ücreti gördüklerinde ailesinin duyacağı tiksintiyle baş etmektir.

Yataktan yuvarlandı ve giyindi. Telefonu artık cebinde değildi ama yatak odasının kapısının yanında düştüğü yerde buldu. Jeremy gözlerini saate dikti. Saat biri çeyrek geçiyordu ama arkadaşları hâlâ uyanık olabilirdi. Yarınki toplantıların tamamı koçlar içindi: hakemlerle tanışma toplantıları, ERC temsilcileriyle bir panel ve bunun gibi sıkıcı şeyler. Truvalılar Arizona'dan ayrılma vakti gelene kadar gidecek hiçbir yerleri yoktu, bu yüzden bu gece istedikleri kadar geç saate kadar uyanık kalabilirlerdi.

Jeremy biraz şans için dua etti ve "Uyanık mısın?" diye sordu. Laila hemen cevap verdi. "Evet."

Telefonunu bir elinden diğerine geçirerek sessiz bir savaş verdi ve sonunda, "Bu gece beni geri götüremeyecek kadar sarhoş," diye mesaj attı. Koridordan mutfağa doğru ilerlemeden önce Faser'in durgun yüzüne son bir kez baktı. Laila'nın Faser'in buzdolabını su için karıştırırken yanıt geldi ve Jeremy postaları aramak için şişeyi yerine koydu. Kapıda hiç posta yoktu ve geri dönüşüm kutusundaki önemsiz postalar da yardımcı olamayacak kadar parçalanmıştı ama sonunda sehpanın üzerinde bir pizza ilanı buldu. Ona Faser'in adresini gönderdi ve beklemek için oturdu.

Neredeyse yarım saat sürdü ama sonunda Laila ona bir çağrı mesajı gönderdi. Jeremy kapıyı arkasından kilitleyemedi, bu yüzden sessizce Faser'in oda arkadaşının yakında döneceğini umdu. Dışarı çıkmak yeterince kolaydı ve

doğruca kaldırıma park etmiş taksiye gitti. Laila arka koltukta bekliyordu. Şoför her şeyi duyabiliyorken arabaya binmemesi gerektiğini bildiğinden, arabaya bindiğinde hiçbir şey söylemedi. Jeremy yine de utangaç bir "Özür dilerim," deme riskini göze aldı.

kemerini bağladı.

"Knight's Rest'e mi dönüyorsunuz?" diye sordu şoför. "Evet, teşekkür ederim," dedi Laila.

Sessiz bir yolculuktan ve Jeremy indirildiklerinde toplam ücretin ne kadar olduğunu dinledi. O emin değildi ona geri ödeyecek kadar para bulabilirdi ama ailesinin gözünden kaçacak farklı bir çözüm bulabilirdi: belki market alışverişini karşılamak ya da ona yerel kitapçı için bir hediye kartı almak gibi. Numarayı yazacak kalemi yoktu ama tekrar bulabilmek için ona mesaj attı. Laila otomatik olarak telefonunu kontrol etti. ona biplede, ama o yorum yapmadı.

Sessizlik sadece asansöre binene kadar sürdü. Bu saatte araba onlara kalmıştı. Kadın ona ciddi bir bakış attı ve "İçki mi içiyordun?" diye sordu.

Jeremy kapının üstündeki rakamların ilerleyişini izledi. "Sadece biraz. İki tek," dedi kadın ona bakmaya devam edince. "Ben sınırlarımı bilirim, Laila."

"Bildiğini sanmıyorum."

Adam ona yaralı bir bakış fırlattı ama kadın karşılık vermedi. Dikkati adamın boğazındaydı ve dikkatli parmaklarını adamın boynuna bastırmak için aralarındaki mesafeyi kapattı. Bu hafif baskı bile canını yaktı. Jeremy, Faser'in morluklarını hatırladı. Jeremy onu çıldırtmak için alay ederken. O sırada Faser'in çaresiz, nefessiz küfürlerini görmezden gelmek kolaydı. herhangi bir rahatsızlıktan çok daha ilginçti. O Gömleğiyle oynadı ama atletini onu Laila'nın sert bakışlarından kurtaramadı.

Laila acımasızdı. "Ondan hoşlanmıyorum Jeremy. Onu bir daha görme."

"Hiçbirini sevmiyorsun," diye mırıldandı Jeremy.

"İyi bir sebeple. Sana saygı duyan biriyle yatmak seni öldürür mü?"

Kadının sözlerindeki keskinlik onu tartışmaması için uyarıyordu. Jeremy bu işin peşini bırakmalıydı ama kollarını göğsünde kavuşturup başka tarafa baktı. "Faser, Jean'in dedikoduları için beni suçluyor. Transfer olduktan sonra Kuzgunların onun hakkında bu kadar kötü şeyler söyleyebilmesinin sebebinin ben olduğumu söyledi." Tedirgin bir şekilde elindeki

ve ona bakma riskini göze aldı. Bu teoriye şaşırmamış görünmesi her şeyi daha da kötüleştirdi. "Herkes onun uyuyarak kadroya ve mükemmel sahaya girdiğine inanabilir çünkü onunla anlaşılan biziz. USC'nin neyi destekleyeceğine dair emsali ben belirledim."

"Jeremy," dedi Laila ama asansör yavaşlayarak durduğunda dilini ısırdı. Dışarı çıktıklarında salon boştu ama Laila ona dönmeden önce etrafına uzun uzun baktı. Sonunda ona ulaştığında elleri nazikti ve onu kendine doğru çekerek alnını onunkine yapıştırdı. "Bir daha Faser'le eve gittiğinde tırnak makasıyla taşaklarını koparacağım. Anladın mı?"

Jeremy irkildi. "Tanrım, Laila."

"Anladın mı dedim?"

"Evet, evet," demek için acele etti ve Laila memnun bir baş hareketiyle kolunu onun koluna doladı.

Cat otel odasının kapısını çaldı ama Jeremy cebinden anahtar kartını çıkarıp okuyucunun üzerinden geçirdi. Onlar kapıdan içeri adım attığında Cat yolu yarılamıştı bile ve ona bakmak için durdu. "Söyle bana Bunlar morluk," dedi keskin ve inanmaz bir sesle. Jeremy, Laila aceleyle sesini alçaltırken bile ona sesini alçaltmasını işaret etti. kapıyı arkalarından kapattı. "Ne oluyor Jeremy?"

Jeremy onu başından savdı. "Merak etme." Laila'ya baktı ve omzunun üzerinden banyoya doğru bir işaret yaptı. "Ben hızlıca bir duş alacağım. Ben çıktığımda siz ikiniz hala burada olacak mısınız yoksa hazır mısınız?"

Bir elin tahtaya çarpması neredeyse hayatından üç yıl çalacaktı ve Jeremy boş gözlerle kola baktı

Banyo kapısına barikat kurmuştu. Jean'in ayağa kalktığını bile duymamıştı ama şimdi diğer adam ondan sadece birkaç santim ötede duruyordu. Jean'in yüzündeki ifade neredeyse Jeremy'nin ciğerlerindeki nefes kesildi ve çok geçmeden kanlı ısırtıkları ve Jean'in tırnaklarının kendi boğazında çizgiler oluşturduğunu düşündü.

"Bana bir isim ver," dedi Jean. "Onu öldüreceğim."

"Bebeğim, bekle." Cat Jean'e uzandı ve Jeremy düşünmeden hareket etti. Neredeyse yeterince hızlı değildi, ama bir şekilde Jean'in kolunu yarı yolda yakaladı.

İçgüdüsel bir hamleyle Jean'i kendisine doğru sürükledi. Farkına varması bir saniye gecikti ve Jean hızlıca Cat'e baktı.

Kendini savunmak için değil ama uzlaşmak için ellerini kaldırdı ve onun alanından çekildi. "Özür dilerim. Benim hatam. Özür dilerim."

"Jean," dedi Jeremy, ama Jean tekrar yüzünü ona dönmekte yavaş davrandı.

Jeremy "İyi misin?" diye sormadan önce onu bıraktı. İnanılmaz öfke bir kalp atışında düz bir şekilde geri döndü, "Öyle miyim?"

Jeremy, "Ben iyiyim," diye vurguladı. "O iyi. Sen iyi misin?" "Bir isim," diye ısrar etti Jean.

Jeremy, "Hayır," dedi ve bu reddin kendisine kazandırdığı kaş çatmayı görmezden geldi. "Sorun yok Jean. Bu aynı şey değil. gibi-" Bu ifadeyi bitirmek için hassas bir yol ararken bocaladı. Yapabildiği en iyi şey ısrarlı bir şekilde, "Beni incitmek istemedi. Sadece içkiyi biraz fazla kaçırmıştı, o yüzden biraz sert davrandı. Hepsi bu kadar. Endişelenecek bir şey olsaydı sana söylerdim, söz veriyorum."

"Söz veriyorsun."

Jeremy bunun içindeki suçlamayı duymuştu. "Bana güvenmiyorsan, Laila'ya güven. Bütün ortaklarımdan nefret eder; onları senden korumaz."

Laila, "Doğru," diye söze başladı ama Jean'in, "Onlar senin ortağın değil," diyen sert sesi daha yüksekti. Jeremy ona sadece bakabildi ve Jean sonunda geri adım atarken Fransızca kötü bir şeyler söyledi. Cat'i hızlı bir hareketle yolundan çekti.

elini omzuna attı ve Jeremy'nin alanında olmaya daha fazla dayanamayacakmış gibi odayı geçti. Odaya çöken sessizlik rahatsız edici ve gergindi ve Sonunda Laila Jeremy'yi dürttü.

"Duş al," dedi. "Telefonunu bana bırak; onun numarasını engelleyeceğim."

Jeremy sonunda banyoya girmeden önce telefonu ona bıraktı. Parmakları kuru üzüm gibi olana ve buhar ciğerlerini şurup gibi hissedene kadar spreyin altında kaldı. Orada kurulanmak tam bir başarısızlık egzersiziydi, bu yüzden çıkmadan önce beline bir havlu sardı.

Yataklara giden yolun yarısında kızların gittiğini fark etti ve yokluklarına üzülüp üzülmeyeceğinden emin olamadı. Jean yatağının ortasında bağdaş kurmuş oturuyordu, telefonu elindeydi ama bakışları odada hiçbir şeye yönelmemişti. Jeremy yaklaştığında kıpırdamadı ve Jeremy bir çift eşofman giyerken hiçbir şey söylemedi. Ancak Jeremy havlusunu en yakın köşeye fırlattığında nihayet kıpırdandı.

"Bana kokainden bahset."

Jeremy donakaldı.

Duşun sıcaklığı hemen unutuldu; kalbi göğüs kafesi boyunca çatlaklar bırakırken Jeremy her tarafının üşüdüğünü hissetti. Aralarında uzayan sessizliğin her saniyesi daha ağır geliyordu ve sonra Jean, "Torres bu gece masada söyledi. Şeker," dedi, sanki Jeremy bunu bilmiyormuş gibi.

O anı acı verici bir netlikle hatırlıyordu. Jean parmağının ucuyla havaya iki çizgi çizdi ve sonunda Jeremy'ye doğru baktı. "Senin adını vermedi ama seni kastetti. Öyle değil mi?"

"Evet." O kadar sessizdi ki Jeremy Jean'in duyduğundan emin olamadı, bu yüzden tekrar denedi. "Evet."

Jean gözlerini kaçırıldı. Bildiği cevap buydu. ama istediği bu değildi. Jeremy parmaklarını birbirine geçirdi ve parmak eklemlerini kıracağını düşünene kadar sıktı. Sinirlerine hiçbir faydası olmamıştı.

Jean tekrar, "Söyle bana," dedi.

Jeremy, birinin çoktan battaniyeleri köşelerinden kaldırmış olduğu kendi yatağına baktı ve Jean'inkine oturmaya gitti. Jean ona yer açmak için yer değiştirmek zorunda kaldı ve birbirlerine bakacak şekilde yerleştiler. Jeremy onun arkasından baktı ve saatteki zaman değişimini izledi. Bir dakika, iki dakika; nereden başlayacağından hâlâ emin değildi. Ziyafet açıktı ama gerçeğin kökleri daha eskiye dayanıyordu.

Üç dakika sonra Jeremy, "Bryson liseden mezun olduktan sonraki yaz, arabasını hurdaya çevirdi. Kafatası iki yerden çatladı ve Annalise'in kalçası kırıldı."

Hastanede onları izlediği o uzun günler hâlâ aklından çıkmıyordu. Kardeşleri o kadar solgun ve yıpranmışlardı ki ona yabancı geliyorlardı. Tekrar hareket etmelerini sağlamak aylar süren bir terapi gerektirmişti. İkisi de tam olarak iyileşmemişti: ne fiziksel yaraları ne de Mathilda'nın onlardan talep etti.

Jeremy, "İyileşme sürecinde ikisine de oldukça iyi haplar yazıldı," dedi, "ve Bryson... hiç durmadı.

onları alıyordu. Annem ve Warren hastanede çalıştıkları için reçetesi bittiğinde bunları nasıl bulduğunu hâlâ bilmiyorum ama ona hiç sormadım. Umurumda da değildi," diye ekledi, boğazında düğümlenmeye çalışan kelimeleri zorlayarak, "çünkü her zaman bana ucuza satabileceği bir iki şişesi vardı."

"Sen de mi yaralıydın?"

"Hayır." Jean ona delici bir bakış fırlattığında Jeremy omuz silkerek tek omzunu kaldırdı. "Ama Bryson hapların evdeki her şeyi daha kolay halletmemizi sağlayacağını söyledi ve ben de ona inanacak kadar çaresizdim. Yaptılar ve yapmadılar. Ama sonra son yılımda Noel'de eve Denemem için daha iyi bir şey." Jean ne olacağını zaten biliyordu ama bu Jeremy'nin söylemesini kolaylaştırmadı: "Kokain."

Jeremy boş boş çarşafı karıştırdı. "Hayır demeliydim ama o yıl... zordu." Nan'in ölümü, Leo'nun ihaneti, Exy ve onun cinselliği hakkında bitmek bilmeyen tartışmalar, günlük

Warren adına Wilshire gündemini zorlamak isteyen polislerin yaptığı trafik durdurmaları, Jean'in daha acımasız trajedileriyle kıyaslandığında çok çocukça ve bencilce görünüyordu. Sanki annesinin ona karşı dava açmak için daha fazla kanıta ihtiyacı varmış gibi, yumuşak omurgalı bir başarısız olduğunun bir başka kanıtı. Jeremy

"Sadece USC'de yaz antrenmanları başlayana kadar beni bir arada tutacak bir şey istedim. Ve çoğunlukla da öyle oldu."

"Çoğunlukla," diye yineledi Jean.

"Pek çok arkadaş edindim," dedi Jeremy. "Çok daha fazlasını kaybettim."

Ve Truvalılar bir şeylerin yolunda gitmediğini anladılar." Bu, ona güvenmediklerini ve diğer birinci sınıf öğrencilerinin ondan mümkün olduğunca uzak durduklarını söylemenin zayıf bir yoluydu. Rhemann

acemisinin ruh hali değişimlerini ve öngörülemezliğini çözmeye çalışırken onu bir düzine dikkatli ders için oturtmuştu.

Utanç Jeremy'ye bir safra hücumunu yutturmuştu.

Jean hiçbir şey söylemedi. Jeremy sessizliğe ancak bu kadar dayanabilirdi, sonra devam etmek zorunda kaldı. "Colorado'nun kaptan yardımcısı birkaç yılını sessizce eşcinsel oyuncuların izini sürerek geçirmişti.

Batı bölgesi, değil mi? Her yıl ziyafette buluşurlar ve bir yerlere kaçıp gevşerlerdi. Ben

Lisedeyken pervasızca boşboğazlık ettiğim için beni davet etmesinin güvenli olduğunu biliyordu. İçki, ot ve kraker olacağını söyledi, zehrini seç gibi bir şey, ben de paylaşmak için yeterince kola getirdim. Çok beğenildi," dedi Jeremy, "ta ki Noah'a kadar."

Jeremy kollarını karnına sımsıkı sarmış, o kara deliği zapt etmek için çırpınıyordu. "Polis onu teşhis ettikten sonra beni aramaya geldi. Sonunda nereye gittiğimi bulmaları biraz zaman aldı ama ortaya çıktıklarında..." O

Ellerini çaresiz bir şekilde kaldırdı ve şöyle dedi: "O zamanlar sadece ikimiz dolaptan çıkmıştık; diğer yedi kişi olabildiğince dikkatli bir şekilde yollarına devam ediyordu. Ama hepimiz oradaydık, uyuşturulmuş, sarhoş ve bu küçük otel odasında birbirimize karışmıştık. Memurlar, hiçbirimiz gerçekten bir şey yapmadan önce bunu bir 'ibne seks partisi' olarak merkeze bildirdiler.

neler olup bittiğini anladım."

Gece parçalanmış bir karmaşaydı ama bazı kısımları kesilebilecek kadar netti. Gecikmiş bir kafanın baş döndürücü telaşı, Dexter'ın dudaklarındaki viskinin sert tadı, fazla içkinin ağırlığı

Biraz rahatlamak isteyen birçok el. Eşit derecede keskin: Bir polisin dizlerini sert haliya sürmesi

Onu yatağından çekip çıkarmışlar, omurgasında bir botun morartıcı baskısı onu aşağıda tutmuş, kelepçeler çok sıkı takılmış. Memurlar bu sefahat karşısında dehşete düşmüşlerdi. Neredeyse ona Noah'tan bahsetmeyi unutacaklardı.

"Dexter alkol alabilecek yaşta olan tek kişi olduğu için açık bir şekilde suçluydu ama ailem onun beni de kendisiyle birlikte dibe çekeceğini biliyordu. Yapabilecekleri her iyiliği yaptılar ve beni korumak için gerçek bir servet harcadılar.

Wilshire ismi. Alkol ve seks zaten ilk müdahale ekiplerinin sayesinde ortaya çıkmıştı ama uyuşturucu halının altına süpürüldü. Dexter kaptanlığını ve umutlarını kaybetti, ama suçlamalarla karşılaşmadı ve ailem onun Sessizliği karşılığında kalan okul ücreti."

"Sessiz kalmadı," dedi Jean. "Connors biliyor. Torres de öyle."

Jeremy, "Torres benimle aynı liseye gidiyordu, dolayısıyla uyuşturucuya ne zaman başladığımı biliyordu," dedi. "Connors da

Parti. Diğerleri gibi o da o zamana kadar gizliydi.

Kısa sürede sarhoş olduğu ve

başka erkeklerle birlikte olunca, ailesi onu alenen reddetti ve evden kovdu. Bu yüzden benden hâlâ nefret ettiğini söyleyebilirim."

"Onunla yattın mı?" Jeremy ona

baktı. "Hayır." "O zaman bu

senin sorunun değil."

"Öyle," dedi Jeremy. "Jean, o çocukların yarısı bir daha hiç sahaya çıkmadı, en azından antrenmanlar dışında. Fowler takımının acımasız zorbalığından kurtulmak için ikinci sınıf bir okula transfer olmak zorunda kaldı. Bu benim hatam. Polis sadece

Beni aradıkları için onları öğrendim."

"Atlayan sen değilsin."

Jeremy'nin ciğerlerini omurgasına yapıştıracak kadar sertti. Ayağa kalkmak için kıpırdandı, aralarına mesafe koymak istiyordu ama Jean'in eli omzuna sertçe indi. Jean'in, "Yapacağını biliyor muydun?" demesi muhtemelen laf sokmak içindi ama Jeremy öyle bir irkildi ki Jean ondan uzaklaştı. Jeremy kalbinin yerinden fırlamasını önlemek için elini göğsüne götürdü ve keşke Faser'in şişelerinden birini yanında getirecek kadar akıllı olsaydı diye düşündü.

Sesi bir fısıltıdan daha yüksek çıkmadı: "Hepimiz biliyorduk."

Bu tam olarak doğru değildi ama belki de daha kötüsü buydu. Bryson geçirdiği kazadan sonra hiçbirini umursamaz olmuş, Annalise ise Noah'nın acısını kendi acısının ötesinde görememiştir. Ama

Joshua ve Noah İrlandalı ikizler ve çok iyi arkadaşlardı ve Joshua kardeşinin başının dertte olduğunu biliyordu. Annelerine yaptıkları tüm başvurular sonuçsuz kaldığında Jeremy'den yardım istemişti. Jeremy aylarca denedi ama anne ve babası bunu duymak istemedi. Warren'ın Noah'nın dipsiz üzüntüsüne tahammülü yoktu ve Mathilda sadece "Her şey Çocuklar o yaşta tuhaf oluyor." Küçük kardeşlerine bu kadar kötü örnek olduğu için onu suçlamıştı.

Onu kaybedince dinleyecek, diye düşünmüştü, kızgın, yenilmiş ve çok ama çok yorgun.

Bunu kastetmemişti, gerçekten, ama-

Mide bulantısı onu sersemletti ve ateş bastı. "Artık Noah hakkında konuşmak istemiyorum."

Jean onu zorlamadı. Jeremy gözlerini kapadı ve nefeslerini saydı: dört saniye girdi, yedi saniye çıktı, midesi nihayet sakinleşene kadar tekrar tekrar. Sakinleşti.

Göğsünü kemiren kayıp için hiçbir şey yapamadı ama sonunda gözlerini tekrar açtı.

Ayağa kalkmak için hamle yaptı ama Jean'in dizindeki eli onu beklemesi için uyardı. "Bana artık temiz olduğunu söyle."

"Temizim."

İlk başta isteyerek yapmamıştı ama bu konuya girmeye değmezdi. Suçluluk duygusu ve kalp kırıklığı onu neredeyse yok etmişti ve

hiçbir şey hissetmeyene kadar tamamen kontrolden çıkmaktan başka bir şey istemiyordu. Ancak Mathilda onun adına daha fazla utanca katlanmayı reddetti ve onu Kaliforniya'nın kuzey sınırına yakın bir rehabilitasyon merkezine gitmeye zorladı. USC, mirastaki payından yedi haneli bir bağış aldı ve ilk beş haftalık derslerini uzun mesafeli olarak yaptı.

Jean, "Bana bak," dedi ve Jeremy itaatkâr bir şekilde bakışlarını Jean'in yüzüne yöneltti. Jean'in Jeremy'yi incelerkenki ifadesi anlaşılmazdı ama ses tonu kesindi: "Sen benim ortağımsın. Benim başarımla senin başarımla, senin başarısızlığın benim başarısızlığımdır. Asla geri adım atma Jeremy. Seni affetmeyeceğim."

"Yapamam," dedi Jeremy. Jean bu ani güvenceden etkilenmemiş gibi görüldüğünde Jeremy ısrar etti: "Kardeşimden uzaklaştım Jean. İyi olmadığını ve bana ihtiyacı olduğunu biliyordum ama tek umursadığım eğlenmekti. ve kafayı buluyordum. Onu geride bıraktım ve bir daha hiç görmedim. Bir daha öyle biri olmaktansa ölmeyi tercih ederim. İnan bana."

"Sen sensin," dedi Jean, sade ve tereddütsüz. "Sana inanıyorum."

Jeremy'nin karakterine olan sarsılmaz inancını ilk kez dile getirmiyordu ama böyle bir şeyi paylaştıktan sonra bunu duymak Sefil hikâye Jeremy'nin göğsündeki son buzu da alıp götürdü. Sessiz bir "Teşekkür ederim," fena halde yetersizdi ama şimdilik bu kadarı yeterliydi. Başka bir şey gelip gelmeyeceğini görmek için bekledi, sonra Jean'in yanından geçip saate baktı. "Saat Geç oluyor. Bilmek istediğin başka bir şey var mı, yoksa biraz dinlenmeye hazır mısın?"

Jean başparmağını Jeremy'nin boğazındaki morluklara bastırdı. "Onun adı."

"Sana bunu söyleyemem," dedi Jeremy yatağının kenarına doğru kayarak. "Sana bunun bir kaza olduğunu söyledim. Sadece sarhoştum."

"Sana inanmıyorum. Cat, Laila'yı hiç böyle yaralamamıştı."

"Belki de Laila'nın dili o kadar iyi değildir."

Ne dediğini anlaması bir anını aldı ve Jean'le birbirlerine bakakaldılar. Jeremy konuşmak için kendine güvenmiyordu ama içlerinden birinin sessizliği bozması gerekiyordu. Neyse ki Jean önce onun sesini buldu. Belki de sesindeki çatlak değildi; belki de sadece aksanı her zamankinden daha güçlü çıkmıştı. Jeremy kelimeler aklına geldiğinde bunu unuttu:

"Bunu söylediğini ona söyleyeceğim."

Jeremy yastıklarından birini Jean'e fırlatarak, "Tanrım, lütfen yapma," dedi. "Beni öldürür."

Jean ondan uzaklaştı. "Talihsizlik." "Yarın sana kafeinsiz kahve alacağım." Jean alay etti.

"Hayır, yapmayacaksın."

"Bunu düşüneneğim," diye söz verdi Jeremy, kahve almaya giderken.

ışıklar. Yatağa dönerken komodine çarptı ve yatağa tırmanırken gölgeleri görünce yüzünü buruşturdu. Rahatlamak kolaydı ama zaman kaybıydı: Jeremy'nin düşünceleri dinlenmesine izin vermeyecek kadar karışık, ve şafak sökene kadar sessizce tavana baktı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Jean

İşçi Bayramı nedeniyle dersler ve antrenmanlar iptal edildiği için Eylül ayının ilk haftası kısa sürdü. Bu boşa geçen güne rağmen Salı günü beklenmedik birkaç parlak nokta vardı: Bryson Sonunda okul için Connecticut'a geri döndü, Jeremy'ye evde biraz huzur verdi ve basın bir son dakika haberi yaptı Batı takımlarının süpürülmesi. Sözde sezon resmen başlamadan önce son bir kontroldü ama her takıma Jean hakkında sorular sorulmuştu.

Dedikodu umuyor olsalar da fena halde hayal kırıklığına uğramışlardı ve Cat'in ziyafetten duyduğu sevinç sonunda biraz olsun haklı çıkmıştı. White Ridge dışındaki tüm takımlar olumlu yanıt verdi. Çoğu sessiz ve ciddi olduğunu söyledi. son derece kibardı. Birden fazla kişi Jean ve Truvalıların birbirlerine duydukları bariz saygıdan bahsetti ve biraz daha fazla zaman ayıranlar -Ashton'ın kız kardeşi, ama çoğunlukla Fransızca konuşanlar- sadece iyi şeyler söylediler. Hepsi de Jean ve Troyalıları hakkında son kararlarını onunla sahada karşılaştılar, ama memnun oldular.

Güzel değil mi? Cat Cumartesi günü sormuştu ve Jean onu bitkin bir sabırsızlıkla omuz silkmekle yetinmişti. Ama beş yıl boyunca üzerine basıldıktan ve yarım yıl boyunca kendini savunamadığı iğrençliklerden sonra, tamamen yabancıların bu kadar hevesle onun tarafını tuttuğunu görmek... rahatsız ediciydi. O

gezintiye çıktıklarında Cat'e itiraf etti.

Çarşamba gecesi. Bunun üzerine kadın onu omuzlarından tutarak aşağı çekti ve alnının tam ortasından öpebildi.

Huzur uzun sürmedi. Perşembe akşamı Cat motosikletiyle Jean'i Raven tatbikatından almaya geldi ve hatta

Jean kaskı takılıyken bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordu. Kaskını ondan almakta yavaş davrandı, herhangi bir ipucu için gergin ifadesini inceledi ama bakışlarındaki soru karşısında başını salladı.

"Sana evde anlatırım," dedi.

Kısa bir süre sonra onu mutfağa götürdü ve Jean, Laila'yı yüzünde ekşi bir ifadeyle bir taburede otururken buldu.

Masanın ortasında bir yığın zarf vardı.

Cat'in Jean'e işaret ettiği adaya doğru ilerledi ve Jean yavaşça birkaç tanesini açıp baktı. Hepsi ona gönderilmişti, tanımadığı isimlerden ve hiçbir şey ifade etmeyen devletlerden.

Anlamı. Bazıları birden fazla pul gerektirecek kadar kalın, ama çoğu kâğıt inceliğindeydi. Jean önce Cat'e, sonra da Laila'ya kaşlarını çattı ama onlar sadece omuz silkmekle yetindiler.

"İçimden bir ses adresinizin resmen sızdırıldığını söylüyor," dedi Laila. "Basına bilgi veren aynı kaynak olabilir, istediğini alamadığı için olayı tırmandırmış olabilir ya da belki de yerel birinden basını takip etmesi istenmiş olabilir.

Sen." Çaresiz bir omuz silkti ve birkaç zarf daha dağıttı. "Hayran mektupları da olabilirler, saçma sapan şeyler de. Onları gözden geçirmene yardım etmemizi ister misin?"

"Belki," dedi adam.

Belki on altı ya da yirmi kişilerdi ve onları okuması sonsuza dek sürecekti. Laila onları dağıtmadan önce üç küçük yığına ayırdı ve birkaç dakika boyunca mutfaktaki tek ses kâğıtların hışırtısıydı. Laila en hızlı okuyan kişiydi ve çoktan

Jean ilk mektubunu okumayı bitirdiğinde iki mektubu bir kenara bıraktı.

"Saklamak istemediklerinizi buraya yığabilirsiniz," dedi. Jean anlayışla başını salladıktan sonra kendi mektubunu da yığına ekledi.

Her şey düşünüldüğünde nispeten uysal bir mektuptu ama son derece uygunsuzdu: Gönderen, Riko'nun özel hayatı hakkında içeriden dedikodu istiyordu. Jean buna müsaade etmeyecekti.

Bir mektup Fransa ile Amerika Birleşik Devletleri arasında Exy konusunda herhangi bir fark olup olmadığını öğrenmek istiyordu, bir diğeri ise

Kuzgunların çöküşünü görmenin ne kadar hayal kırıklığı yarattığından bahsetti. Gönderici yıllarca Kuzgunların maçlarını izlemiş, kusursuz performanslarında motivasyon bulmuş ve ve putlarını görünce dehşete kapıldı.

dağılıyor. Bunun için Jean'i açıkça suçlamadı ama bahardan Kuzgunların sonunun başlangıcı olarak bahsetti. Kalan birkaç mektup daha az ihtiyatlıydı. "Sana her şeyini verdi ve sen ona ihanet ettin, senin yüzünden kendini öldürdü," şeklindeki varyasyonlar beklenen şeylerdi ama Jean'in okuduğu her versiyon ağzını ve boğazını kemiren ekşi bir tat bırakıyordu.

Laila, onaylanmış mektuplarını ulaşabileceği bir yere koyarken, "Böyle devam ederse, belki de sana bir posta kutusu almalıyız," diye önerdi. "Senin adına gelen her şey için posta yönlendirme ayarlayabiliriz."

"Ya Kevin daha fazla kartpostal gönderirse?" Cat sordu, sonra da Jean'e kendi yığınınından bir mektup uzatarak, "Bunu sen halletmelisin," dedi.

Dönüş adresi Marsilya'ydı ama gönderenin adı daha büyük bir darbe olmuştu. Jean'in yüzünde neyin belirlediğinden emin değildi ama Cat mektubu reddetmek istemesi ihtimaline karşı elini uzattı. Jean başını salladı ve yavaşça kapağı açmaya koyuldu.

"Genç Exy'den bir takım arkadaşı," diye açıkladı, yüzünü hayal etmeye çalışarak. Onunla vakit geçirmesi yasaklanmıştı. antrenmanlar ve maçlar dışında kimseyle konuşmaması ve ailesi tarafından tüm konuşmalarını sadece sporla sınırlı tutması emredildi, ancak

Beş yıl boyunca onunla birlikte oynamıştı.

"Sainte-Anne'in kibirli yalnızına," diye başlayan mektubu daha düşünceli bir mesaja doğru yol alıyordu. Görünüşe göre efendisi ithal Fransız'ı ilk ortaya çıkardığından beri onu takip ediyordu. Ailesinin tutuklanmasıyla ilgili haberleri duymuştu ve kayıp kız kardeşi için devam eden insan avı. "Ya benim hafızam sana hak ettiğinden daha nazik davrandı ya da senin

Tuhaflıklar nihayet anlam kazanıyor," dedi sonunda. "Seni ve Elodie'yi düşüncelerimde tutacağım."

Jean mektubu dikkatle katladı ve bir kenara koydu. Kedi Parmağıyla zarfa dokunmadan önce yüzünde herhangi bir sıkıntı belirtisi olup olmadığını inceledi. "Sorabilir miyim?"

Jean onun işaret ettiği yere baktı. "Bu benim adım. Öyleydi," diye zarfı ters çevirirken kendini düzeltti. "Artık ona cevap vermiyorum."

"Kötü anılar mı?" Cat sordu.

Onun böyle düşünmesine izin vermek gerçeği açıklamaktan daha kolaydı, bu yüzden Jean sadece omuz silkti. Cat, daha önce incelediği iki zarfı daha vermek için bunu görmezden geldi. Jean kendininkini Laila'nının üzerine koydu. Her ikisinin de elindeki ıskarta yığını, incelemek için güvenli olan mektuplardan çok daha büyüktü. Batı takımları artık ona bir şans vermeye istekli olabilirdi ama Kuzgunlar'ın taraftarları sonsuza dek daha büyük ve daha yüksek sesli çoğunluk olacaktı.

Jean her zaman kötü adam olup olmayacağını, bu alay ve nefretin hayatının sonuna kadar onu kovalayıp kovalamayacağını merak ediyordu. Önemli değildi. Olmadı, olamazdı da. Önemli olan tek şey, yeteneklerinin en iyisiyle oynaması ve

Neil onun adına söz vermişti. Ama bu tür düşünceler onu ayakta tutamazdı ve onu aniden kemiren yorgunluk kemiklerine kadar işlemişti.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedi.

"Yemek yememişsin," dedi Cat.

Midesindeki kemirilme, göğsünü kemiren hasta ürpertinin yanında bir hiçti, bu yüzden Jean ona el salladı ve gitti. Onaylanmış mektupları başka bir gün uğraşmak üzere masasına koydu ve kendini fazla sessiz bir odaya kapattı. Barkbark Pencere pervazına dayanmış, anlamsız köpek sırtışıyla ona gülümsüyordu. Jean, bugünün onu ikiye böleceği gün olacağından emin bir şekilde ona doğru gitti ama çekiştirmeye başlarken bile kendini tuttu. Sinirli bir mırıltıyla köpeği Jeremy'nin boş yatağının üzerine koydu. En azından böyle düz bir yerde onu uyurken izleyemiyordu.

Kendinden geçecek kadar uzun süre düşünmeyi bırakabilmesi için saatler geçmesi gerekti ve rüyasında mahkemeyi gördü. Campagne Pastré.

-

Sezonun ilk maçı iç saha maçı olduğu için Trojanların Cuma günkü derslerine katılmaları gerekiyordu. Jean, sadece bir sabah dersi olan, derse girmeyen daha az şanslı takım arkadaşlarının huysuz şikayetlerini dinledi. Bugünün de aynı şekilde geçmesini bekliyordu. Ama Shane onu Jeremy ile buluşması için kampüsün diğer ucuna götürdü. Jean kaptanına kaşlarını çatı ama Shane gidene kadar bekledi, "Terapiniz var. Cuma günleri."

Jeremy, "O geçen haftaydı," dedi ve ayrıntı vermedi. "Biraz eve gitsek iyi olur mu, yoksa kampüste bir şey yapmanız gerekiyor mu?"

"Antrenman yapabiliriz," dedi Jean, stadyum yönüne bakarak.

"Dinlenmek daha iyi olur," diye karşı çıktı Jeremy. "Zor bir maç olacak."

Jean tartışmak için ağzını açtı, sonra Jeremy'nin yüzüne daha yakından baktı. Jeremy gülerken ve konuşurken bunu görmek zordu ama daha sakın anlarında gölgeler daha belirgindi: iki gündür uyumamış gibi görünüyordu. Jean işe gidip gelirken yaşadığı gerginliği düşündü; seramik sınıf arkadaşlarının Jeremy'nin kaçınılmaz yorgunluğuyla ilgili bir şeyler söylediğini hatırladı. Dışarıdan birinin Exy ekibi onu, başına geleceklerin can sıkıcı olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu.

Hoşnutsuz bir "Peki," dedi ve bu Jeremy'yi gülümsetmeye yetti.

Vermont Bulvarı'na yaklaşmışlardı ki Jeremy'nin telefon bir antrenör uyarısıyla bipledi. Jeremy telefonunu çıkarıp cevap vermeden önce yaya geçidinin sinyaline baktı

"Günaydın Koç, unuttuk mu?

Bir şey mi var?" Caddenin karşısında ışık onlar için değişti. Jeremy kaldırımından adımını attı, sonra adımının ortasında yürüdüğünü unutmuş gibiydi. O kadar ani bir şekilde sarsılarak durdu ki neredeyse düşüyordu. Jean onu kaldırımda güvenli bir yere sürükledi ama Jeremy onun bileğini yakaladı ve Jean'i peşinden caddenin karşısına geçirdi.

Diğer tarafa ulaştıklarında Jeremy, "Evet," dedi. "Evet, ona söylerim. Teşekkür ederim."

Telefonu kapattı ama Jean'i bırakmasına rağmen ona aramayı açıklayacak hiçbir şey söylemedi.

Jean, Jeremy Laila'nın ön kapısının anahtarını çevirene kadar ona izin verdi ve sonra, "Jeremy," dedi.

Jeremy ona içeri gelmesini işaret etti ve kapıyı arkasından iterek kapattı. Ancak o zaman başını kaldırıp Jean'e baktı. "Birinci sınıf Kuzgunlardan biri gitmiş," dedi Jeremy. "Harry Rogeson adında bir backliner mı? Kuzgunlar'a benziyor kampüs servis otobüsünde cesedini bulduk."

Jean bu ismi bilmiyordu. Belki Tetsuji, Jean'in Evermore'dan ayrılmasından sonra onunla anlaşmıştı ama Riko'nun dikkati kan davası yüzünden gelen Kuzgunları takip edemeyecek kadar dağılmış olabilirdi. *Kim olduğu*, ne olduğundan daha az önemliydi.

Ne; ölen diğer tüm Kuzgunlar, zorlukla kazandıkları zaferleri bitiş çizgisinde ellerinden alınan üst sınıf öğrencileriydi.

Moriyama'ların vahşi kontrolünden ve Yuva'nın çılgınlığından kıl payı kurtulan bir birinci sınıf öğrencisi

bu kadar çabuk. Kuzgun zalimliği belki de: eski muhafızlar kalp kırıklıklarının ve travmalarının acısını yeni nesilden çıkarıyor.

"Özür dilerim," dedi Jeremy.

"Bunun benimle bir ilgisi yok," dedi Jean ve ayakkabılarını çıkardı. "Git uyu."

Jeremy, Jean'in gerçekten iyi olduğundan emin olmak istercesine bir süre daha oyalandı ve sonra koridordan geçerek odalarına yöneldi. Jean oturma odasına çekildi ve sabah notları ve birkaç sıkıcı saat geçirdi ödevine bir an önce başlamak için. Cat daha yakından geldi

Öğlene doğru bir avuç mektupla geldi. Mektupları çalıştığı yerin yakınındaki sehpanın üzerine koydu, dalgın bir bakışla yüz ifadesini kontrol etti ve Laila'nın

kendi işiyle uğraşıyordu. Yarım saat sonra kadın sessizce horluyordu.

Jean onu uyandırıp uyandırmamayı düşündü, sonra elindeki postalarına baktı. Daha fazla kezzabı ayıklamak zorunda kalma düşüncesi rahatsız ediciydi ama er ya da geç halledilmesi gerekiyordu. Mektup yığınına daha kolay ulaşabileceği bir yere taşıdı.

ve onları gözden geçirmeye başladı.

Jeremy'nin alarmı çaldığında Jean'in ruh hali geri dönülmez bir şekilde bozulmuştu. Jean, Jeremy'nin salondaki ayak seslerini duyunca mektupları bir kenara itti. İşini toparlamak kolaydı ve gürültü Cat'i uyandırmaya yetti. Bir süreliğine Bir an derslerine dalmış gibi yaptı ve sonra nerede olduğunu hatırlayacak kadar uyandı. Bu hafta sonu uğraşmak üzere ders kitabını bir kenara bıraktı ve Jean'i mutfağa kadar takip etti.

Kampüse dönmeden önce öğle yemeği yemek için zamanları vardı ve Jean o dakikaları okuduğu her nefret dolu suçlamayı kilitlemeye çalışmak için kullandı. Şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu; aklını tekrar bu akşamki maça vermeliydi.

Doğrudan stadyuma da gidebilirlerdi ama Jeremy, Cat ve Jean'i mimarlık binasının dışında Laila'yla buluşacakları bir yola yönlendirdi. Laila'nın elinde Bobcats kadrosunun bir çıktısı vardı ve üç halkalı klasörünün önüne yapıştırılmıştı, ve Altın Sahaya doğru yürürken onları sorguladı. Cat üst sınıfları genç oyuncuların daha iyi tanıyordu ama Jeremy ne yapacağını şaşırmıştı. İsimleri ve pozisyonları biliyordu ama başka bir şey bilmiyordu, doğru olup olmadıklarını bile-ya da sol.

"Bunu neden bilmiyorsun?" diye sordu Jean.

Jeremy onaylamaz bir tavırla omuz silkti. "İstatistikler koçların üzerinde stres yapması içindir. Ben içgüdülerime güvenirim."

"Yalan söylüyorsun," diye itiraz etti Jean.

"Buraya kadar işe yaradı, değil mi?"

Jean bunu inkâr edemezdi ama bu konuda mutlu olmak zorunda da değildi. Biraz huysuzlanarak yatıştı ve takım arkadaşlarını caddenin karşısına kadar takip etti.

Exposition Park, ilk iç saha maçı nedeniyle bugün alışılmadık derecede hareketliydi. Ürün satan stantlar kurulmuş, birkaç grup da piknik yaparak bangır bangır boombox'lar. Yanlarından geçtikleri birkaç kişi Trojan'ları görür görmez tanıyacak kadar iyi taraftarlardı; diğerleri ise Jean'ın yüzündeki 3'ü görecektir ve buna tepki verecek kadar yakındı. Kedi ve Jeremy hayranlarının iyi dileklerini iyi niyet ve sıcak gülümsemelerle kabul ettiler ve çok geçmeden içeride güvendeydiler soyunma odası.

Trojans öğleden sonra bir saatlik bir antrenman yaptı, ardından yemek yemek ve kasetleri gözden geçirmek için iki saat izin aldı. İşte Trojanlar sonunda Jean'e birinci sınıf bir takım gibi geldi. Yine de içeri girdiler. Gecenin rakiplerini gözden geçirirken gereksiz iltifat ve övgülerde bulunmadılar, ancak Bobcats'in oyun tarzını amansız bir odaklanma ile tartıştılar. Aralarında uzun bir geçmiş vardı İki takımın da bu kadar yetenekli olması doğaldı ancak Jeremy'nin birkaç yıl önce White Ridge'in itibarını zedelemesiyle bu durum daha da karmaşık bir hal aldı. Truva atları bu oyuncularını yakından tanıyordu ve son zile kadar mücadele edeceklerini biliyorlardı.

Xavier, Jean'e doğru bir bakış atarak, "Kelimenin tam anlamıyla," diye ekledi.

"Kuzgunlar kadar kötü değiller ama şiddet yanlısılar ve kırmızı kartları telafi edecek sayıları var.

Muhtemelen Jeremy'yi hemen yaralamaya çalışacaklardır ama enerjilerinin çoğunu sana harcarsa şaşırmam."

"En zayıf halka," dedi Shane ve Jean ona ölümcül bir bakış fırlattığında, "Öfke konusunda yani," diye eklemek için acele etti. "Cezamızı çektiğimizi görmeyi çok isterler. Eğer onlar Sezon açılışında sizi kavgaya kışkırtırlarsa, yıllarca bunun tadını çıkarırlar. Antrenmanlarda çok daha iyi oldun ama

Zaptınızı test etmek için size aktif olarak zorbalık yapmıyoruz. Onlarla başa çıkabilir misin?"

"Evet," dedi Jean.

O konuyu kapattığında Jeremy gülümsedi ve "İnancım var," dedi. Shawn yorum yapacak gibi göründü ama koridordan gelen bir gürültü ve çaresizlik çığlığı dikkatini dağıttı. "Her şey yolunda mı Bobby?" diye seslenirken Jeremy'nin ağzında çaresiz bir gülümseme belirdi.

Roberta Blackwell kapı aralığında belirdi. "Güzel," diye söz verdi. "Boş ver onu."

Geldiği gibi hızla gitti, ama bir dakika sonra "Ah, ah, ah" diye yankılandı.

Trojans'ın sadece üç asistanı vardı, ancak Jean bu gece sayının daha yüksek olduğunu tahmin ederdi. Onlar da sürekli hareket halinde, maça hazırlanırken soyunma odasında bir o yana bir bu yana gidip geliyorlardı. Antonio Jones sopa raflarını yüklemekle görevliydi ve her bir raketi yerine kilitlemeden önce uzun uzun inceledi: tellerin gerginliğini kontrol etti, kafalarda sorun yaratabilecek aşınma ve yıpranma olup olmadığını kontrol etti ve sarılı sopaları tercih eden oyuncular için bantları düzeltilti. Bobby işe her dolaba yeni temizlenmiş dolgu malzemesi dağıtmakla başladı, her parçaya uygun bir yer bulmak için isim etiketlerini kullandı ve ardından oyuncuların su şişelerini doldurmaya koyuldu. Angie, Lisinski'nin yanından ayrılmıyor, son dakika sosyal yardım kontrolleriyle ilgili formları dolduruyordu.

Birkaç ay önce Jean asistan kavramını saçma bulmuştu. Onlara verilen görevler oyuncuların ya da koçların kolayca üstesinden gelebileceği görevlerdi ve antrenman sırasında soyunma odasında fazladan yüzlerin olması gereksizdi. Bu gece nihayet cazibesini anlamıştı. Bobby veya Tony'nin üstünden aldığı her saçma görev, ona karşılaşacağı dizilişe ve sahayı paylaşacağı bedenlere odaklanmak için birkaç dakika daha kazandırıyordu.

Geleneksel olarak Trojans'ın her devre için katı dizilişleri vardı: belirlenmiş ilk beşler ve yer değiştirecek yedekler. Yarı yolda. Jean ikinci yarıda görevlendirilmişti.

Bu da ona çok iyi geldi: İkincisi Jeremy, Cat ve Laila'nın oynadığı yerdi ve bu ona ilk yarı boyunca takım arkadaşlarını inceledi. Jean güvenilir olduğunu kanıtlayana kadar resmi olarak Cat ve Shawn'ın hattında yedek olmasına rağmen, Rhemann onun başlamasına izin veriyordu bu gece Cat'in yanında. Jean bir sorun çıkacağını tahmin ediyordu - eğer Rhemann onu oyuna sokarak yedek oyuncuyu yakmazsa, Jean'i oyundan almak daha kolay olacaktı.

Soyunma odasında bir uyarı zili yankılandı: Servise bir saat vardı. Rhemann gecenin yetkilileriyle görüşüyordu, bu yüzden White takımı topladı ve onları iç sahaya gönderdi. Tribünlerin üçte biri dolmuştu.

Jeremy takımına birkaç kolay tur attırırken son derece neşeli görünüyordu. Jean bir gülen yüzden diğerine bakarken tüm Troyalıların burada oldukları için heyecanlı göründüklerini fark etti ve kalbiyle onlarınki arasındaki uçurumu keskin bir şekilde hissetti.

En son ne zaman bir sahaya parlak bir duyguyla baktığını hatırlayamıyordu. Kuzgunların buna ayıracak vakti yoktu. neşe. Önemli olan tek şey oyundu, gerçek bir değere sahip oldukları tek yerdi, ustanın onlara yaptığı yatırımı onurlandıracakları sahneydi. İçlerinden herhangi biri nasıl gerçekten

bir kafesi sevmek? Kevin bile dürüst bir zevkle uğraşacak kadar aptal değildi; Exy'ye duyduğu açlık, açgözlü bir Onu sürekli ileriye sürükleyen tüketen şey.

Derrick'in kulakları sağır eden "Karım!" sesi Jean'i daldığı düşüncelerden uyandırdı. Yarım saniye sonra Derrick onu dirseğinden yakalamış ve Trojans çizgisinin dışına doğru sürüklüyordu. Stadyumun en alt sırasındaki koltuklar yerden bir metre yüksekteydi ve parmaklıkları korkuluklar taraftarları iç sahadan ayırmıştı. Maç sırasında güvenlik görevlileri, kimsenin heyecanla düşmemesini ya da aşağı atlamamasını sağlamak için her bölüme yerleştirilecekti, ancak şimdilik gelen taraftarlar mekânı ele geçirmişti.

Trojans'ın girişine en yakın korkulukta üç kadın duruyordu ve her biri kardinal kırmızısı bir tişört giymişti

USC'den farklı bir harfle süslenmişti. U Cherise'di, Jean onun fotoğrafını gördüğü için artık kolayca tanınabiliyordu. Derrick'le karşılaştığında korkuluklara doğru eğildi. ona doğru uzandı ve bunu yaparken neredeyse gömleğinden düşüyordu. Derrick'in hararetle söylediği "Seni seviyorum," muhtemelen bu kıl payı kurtuluşun nedeni, ona verdiği gülümsemeden çok daha fazlaydı. Jean'e işaret etmeden önce parmak eklemlerine çok sesli bir öpücük kondurdu. "Cherise, dostum Jean Moreau! Ona her şeyi anlattım. Sen."

"Umarım sadece iyi şeyler olur," dedi kadın.

"Lütfen çocuklarımın annesi ol," dedi Derrick, iki elini de ona doğru kaldırıp yalvararak. "Çok güzel bebeklerimiz olur."

"Her zamanki gibi büyüleyici," dedi kuru bir sesle. "Hey, Derek."

"Cherise," diye karşılık verdi Derek, Jean'in diğer tarafına geçerken. "Hey, Tori, Denise."

"Derek." Tori parmaklıkların üzerinden eğilerek ona gülümsedi. "İyi görünüyorsun."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim, T."

"Söyleyebilirsin," dedi, başını beklenti dolu bir şekilde sallayarak.

Derek'in gülümsemesi yavaştı ama söylemek istediği şey Bobby'nin iç sahadan onlara doğru bağırmasıyla kesildi: "Koç'a söyleyeceğim!" Yarım saniye sonra tehdidini şöyle düzeltti: "Angie'ye söylüyorum! Gidelim, gidelim, gidelim!"

"Aman Tanrım," dedi Derrick, kalbini tutarak. "Cherise, aşkım. Başka bir gün."

Derek kendini yukarı çekmek için korkulukları kullandı ve Tori hızlı bir öpücük için onun yüzünü ellerinin arasına aldı. Altı sıra yukarıdaki bir grup hayran yuhalamalar ve tezahüratlarla patladı ve Derek

Tekrar düz zemine indiğinde aptal gibi sırtıyordu.

Cherise, Jean geri adım atmaya başladığında onunla göz göze geldi ve "Bizim çocuklara göz kulak olur musun?" dedi.

"Bizim çocuklar!" Derrick son hızla havalanmadan önce bağırdı. "Bizim! Bizim çocuklar!"

Derek, "Bir gün seninle ilgili şaka yapmadığını anlayacaksın," diye Cherise'i uyardı. "Kendini toparlamadan önce Onu daha fazla oyalamazsın, değil mi? O benim kardeşim."

Cherise'in tek söylediği "Sonra görüşürüz," oldu.

Derek kaşlarını çattı ama Jean'e işaret etti ve yola koyuldular. Derrick'in hızına yetişmeye çalışmadılar ama yavaş bir tempo tutturarak sıranın geri kalanının onlara yetişmesini kolaylaştırdılar. Jean tekrar Jeremy'nin yanına yerleşti. Arkasında bir yerlerde Truvalılar Derek'e geri dönmüş bir kahraman gibi davranıyor, bağılıyor, alkışlıyor ve en utanç verici şekilde devam ediyorlardı. Jean boş boş onların hiç susup susmayacağını merak ediyordu. Bobcats'in Deplasman tarafına gelişi nihayet biraz huzur getirmişti, ancak şimdi Truvalılar geçerken onları neşeye selamladılar.

Jeremy ve Xavier, White Ridge'in koçlarına ve kaptanlarına saygılarını sunmak için sıradan ayrıldılar. Jean geçerken Connors'ı aradı ama Bobcats hâlâ soyunma odasından çıktılar. Trojan'lar son bir tur daha atarak Jeremy ve Xavier'i yanlarına aldılar ve Jeremy üstlerini değiştirmeleri için onları soyunma odasına götürdü. Takımlar ısınma hareketleri için sahayı paylaşamayacak kadar büyüktü ama Trojan'lar önce alıştırmaya yapacaktı. Bu, konuklarına seyahatin yorgunluğunu atmaları için biraz daha zaman kazandırdı.

Neredeyse on üç yıl boyunca bu kadar çok katmanla uğraştıktan sonra üzerimi değiştirmek yeterince kolaydı. Jean, Ev üniforması için ihtiyacı olan altın rengi şortu zaten giymişti, bu yüzden tekmeliklerini yerine oturtmak için sıraya oturdu. Kayışları sıkıca çekti, sonra bacaklarını teker teker dışarı attı. test etmek için ayak bileklerini döndürdü. Kan dolaşımını kesmeden yerinde duracaklarından emin olunca çoraplarını üstüne geçirdi. Ayakkabılarını şimdilik bir kenara bırakıp gömleğini çıkarmayı tercih etti.

Göğüs zırhını çekiştirdi, önce omuzlarını bağladı, ardından göğüs kayışlarını yerine oturttu. Isınma forması dolabına atılmış, yerine altın sarısı kırmızı bir forma giymişti. Birkaç dakika sürdü

Hızlıca çekerek yastığının üzerine yerleştirdi ve eldivenlerine uzanmadan önce boyun korumasını yerine kilitledi. İki çift vardı: dirseklerinin üzerinde düğmelenen ve kol korumalarının kaymasını önleyen uzun pamuklu olanlar veya Kollarını sıkıştıran ve zırhlı parmakları olan daha iri bir set en son takılacaktı. Jean iç avluya geri dönmek için ikincisini kaskının içine soktu ve ayakkabılarını giyip bağladılar.

Grevcilerin sırasından yankılanan savaş çığlığı "Hazırız, hazırız, hazırız!" oldu ve neredeyse her Truvalı'dan vahşi bir "Savaşa devam!" ile yanıtlandı. Cat, Jean'in saçlarını coşkuyla karıştırdı, gülümsemesi heyecandan çılgına döndü ve onu ayağa sürükledi.

İlk yarı oyuncuları sahanın Ev sahibi tarafında, ikinci yarı oyuncuları ise Deplasman tarafında antrenman yapardı. Maç geceleri ısınma hareketleri için dizilişte dönüşümlü olarak yer alırlardı.

saha kapısından içeri adım attıklarında farklı yönlere dağılabiliyorlardı. Jeremy sıranın en önündeydi, Xavier hemen arkasındaydı ve Trojanların geri kalanı saha pozisyonuna göre dizilmişti. Birinci sınıf öğrencilerinin oynamasına izin verilmemesine rağmen antrenmanlara katılabiliyorlardı. Üst sınıfların onlara tahsis ettiği alanlarda. Jean gözlerini kapadı ve onların kahkahalarının ve neşeli seslerinin duvarlarda yankılanışını dinledi.

"İyi mi?" Yanında duraklayan Angie'ydi.

Ona böyle bir anda ve yerde var olmanın ne kadar tuhaf olduğunu söylemeye gerek yoktu, bu yüzden Jean sadece "İyi," dedi,
"Güzel."

Elindeki kalemle oyuncuları sayarak yoluna devam etti. Lisinski diğer yöne giderken onu geçti ve Angie sıranın önünden "Yirmi dokuz!" diye seslendi, Lisinski de yankıladı. Tony ve Bobby bir aşağı bir yukarı koştular. ısınma hareketleri için raketleri dağıtıyordu. Jean kaskını takarken onunkini dirseğinin kıvrımında tuttu ve daha ağır eldivenlerini yerine taktı. İşlerini bitirdiklerinde Tony'nin "Herkes dışarı!" sesiyle Lisinski ön tarafa doğru koşmaya başladı.

Hat. Jeremy'nin haykırışı Jean'i hattın harekete geçmek üzere olduğu konusunda uyardı ve Jean'in kaskının içinden bile Truva atlarının katılması kulakları sağır etti.

Kesintisiz, sonsuz bir sıra halinde iç sahaya doğru koştular. Jean'in son kontrolünden bu yana tribünler oldukça dolmuştu ve taraftarların kükremesini kemiklerine baskı yapan bir ağırlık gibi hissediyordu. Evermore'dan daha küçük bir stadyumdu ve çok daha az ateşli bir taraftar kitlesi vardı ama daha sakin geçen yaz ayları boyunca Jean maç gecelerinin ne kadar gürültülü olabileceğini unutmuştu.

Rhemann saha kapısını onlar için açmıştı ve hiç yavaşlamadan içeri girdiler. Yarı saha çizgisinde dört kova top vardı ve onları bekliyordu. Jeremy grubuna kendi yarı sahalarında iki hızlı tur attırarak Laila'ya kalesine yerleşmesi için zaman verdi ve onları yarı sahada topladı. O Çalışmalarını istediği beş alıştırmaı sıraladı, sonra her birine bir top verdi ve yüksek sesle "Hey, hey!" diyerek onları yollarına gönderdi.

Jean pejmürde formaları, kalabalık tribünleri ve iç sahada tur atan Bobcat'leri unuttu. Önemli olan tek şey raketindeki top, temsil ettiği takım ve Laila'nın arkasındaki hedefti. Jean aklının yarısını Jeremy'nin seslenişlerine ayırdı; diğer her şey vücudunun çok tanıdık hareketlere alışırken hissettiklerine odaklanmıştı. İyi dinlenmişti ve ağrısı yoktu, Akşam yemeğinden doymuştu ve henüz ağır darbelerle eğilip bükülmemiş zırhının içinde rahattı. Bu gece iyi bir performans sergileyecekti.

Çok geçmeden sahayı Bobcats'e devretme zamanı gelmişti. Birinci ve ikinci sınıf öğrencileri dağılan topları topluyor ve rakiplerinin kullanması için geride bıraktıkları kovaları yeniden dolduruyorlardı. Rhemann Jean, Cat'i saha dışına kadar takip ettiğinde iki muhabirle konuşuyordu. İkisinden biri onun forma numarasına bakıyordu ama Jean kalabalığın gürültüsünden onun adını duymamış gibi yaptı. Belki Cat de çağrıyı duymuştur, çünkü hemen kolundan çekiştirdi ve Truvalıları işaret etti.

Ponpon kız takımı. Bu iyi zamanlanmış bir dikkat dağıtmaydı. biriyle konuşmak zorunda kalmayacağı için Jean Cat'in söylediklerine dikkat etmeye çalıştı.

Onlardan çok uzakta olmayan, USC renkleri ve gülünç tüylü bir şapka giymiş genç bir adam vardı. Elindeki süpürgede kıllar yerine pelüş beyaz bir at kafası vardı. Jean izlerken, onu bacaklarının arasına sıkıştırdı ve sahada bir aşağı bir yukarı çılgınca koşmaya başladı.

"Kedi," dedi Jean, onun anlayacağını bildiği bir ses tonuyla. "*Ne oluyor lan?*"

"Exy maskotumuz!" Cat sopasını uygun rafa asarken öyle dedi. Jean'in raketi kendisinininkinden sadece iki sıra aşağıdaydı ve onu yerine kilitlemeden önce kaskını çıkardı. Cat, "Onu geçen yıl görmedin mi?" diye sormadan önce kendi kaskını çıkardı.

"Sadece sahaya bakıyordum."

"Dostum," dedi Cat, neredeyse acıyarak. "Gerçekten çok şey kaçırmışsın." "Hiç sanmıyorum," dedi Jean ve Cat sadece güldü.

Maskot -Diego, diye düşündü Jean- Bobby'ye bir karanfil vermek için dörtmala geri döndü. Karanfilin yapraklarının yarısı eksikti, Jean karanfili buraya cebinden mi soktu diye düşündü, ama Bobby karanfili büyük bir memnuniyetle kabul etti. Keyifli bir kahkaha. Diego çabaları için bir kucak aldı ve Amigo kızlar etraflarında zıplarken onu öpmek için derin bir dalışa geçirdi. Bobby tekrar ayağa kalktığında yüzü kızarmış ve kıkır kıkır gülüyordu; Cat ise ikiliyi bariz bir sevgiyle izliyordu.

"Gençlik aşkı en iyisidir," diyerek kasklarını en yakın banka bıraktı.

Jean buna bir anlam veremiyordu. Dışarıdaki bu dikkat dağıtıcı şeylerden -Cherise, Tori ve Diego'dan- Cat ve Laila'ya, Xavier ve Min'e ve Cody'yle her ne tuhaflık oluyorsa, Truvalılar çok kolay aşık oluyor gibiydiler. Su şişelerini toplarken Cat'e de aynı şeyi söyledi ve Cat ona yeniden ilgi dolu gözlerle baktı.

"Sakın bana hiç aşık olmadığını söyleme," dedi Cat.

"Kuzgunların ilişki yaşamasına izin verilmez," dedi Jean. "Saldırganlıklarını ve ihtiyaçlarını gidermek için istedikleri gibi yatıp kalkabilirler ama işin içine duyguların karışmasına izin vermek, düzenlenmiş ortaklıklar ve genel hiyerarşi üzerinde felaket sonuçlar doğurabilir. Ekibin başarısı her şeyden önce gelmelidir."

"Ben bunu sormadım," dedi Cat.

Diego, Bobby'yi derme çatma atıyla gezintiye çıkarıyordu. Jean onun kahkahalarını buradan duyamıyordu ama ona sarılırken yüzünde gördü. Jean safra ve kan tadı aldı. Vücudundaki ağırlı yanığın içinden yavaş bir nefes çekti. "Önemli değil." dedi.

Bakışlarını tekrar Cat'e çevirdiğinde, yüzündeki alaycı ifade kaybolmuştu. Bir an için vazgeçip ona huzur vereceğini düşündü ama sonra

"Ne oldu?" diye sordu.

Boğazında bir bıçak; saçlarında zalim parmaklar. "*Eşcinseller benim mükemmel sarayıma ait değildir. Bir hafta içinde kanını akıtacağım.*"

Aptal, güzel Kevin, Jean'i savunmak için elinden geleni yapmıştı. Ne de olsa Trojan'lara karşı kör edici bir saplantısı vardı; Jean'in de bir Üç Büyükler takımını büyüleyici bulacağını varsaymak mantıklıydı. Bu tartışmayla sadece Jean'in mezarını daha da derin kazmıştı. Riko o zamanlar Jeremy'nin bir faktör olduğunu bile bilmiyordu.

-Jean'i böylesine inceliksiz ve aptalca bir bağlılıkla bakarken yakaladığı Truvalılar değildi. Riko, Kevin'i düzeltmek için nefesini boşa harcamamıştı, ona değersiz üçüncü tekerleklerini korumak için daha fazla neden vermek istemiyordu. Jean de denememişti; böylesine habersiz bir aptala itiraf etmenin ne yararı olabilirdi ki?

"Jean," dedi Cat, neredeyse duyulamayacak kadar yumuşak bir sesle.

"Yakalandım," dedi Jean sonunda. "Bu gece bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Tamam," dedi Cat ve bir kolunu onun beline doladı.

"Tamam. Özür dilerim."

Jean hiç düşünmeden hareket etti ve Cat'in çözöldüğünü düşünödüğü her seferinde yaptığı gibi şakağına yakın ağızlı bir öpücük kondurdu. Cat'in kolu ona öyle sıkı sarıldı ki Omurgasındaki iki omur kırılmıştı ama yüzündeki gülümseme parlaktı. Bu konuda söyleyecek başka bir şeyi varsa da Laila'nın gelişiyile yarıda kesildi. Jeremy, Rhemann'ın görevine dönebilmesi için gazetecilerle konuşmak üzere işaretlenmişti.

Trojan'lar sahanın kendi taraflarında, yavaş esneme hareketleri ve kolay dönüşler ile yerinde koşuları dönüşümlü olarak yaptılar. Servise on dakika kala White hücum hattını bir tarafa çekti ve Jimenez savunmayı toparladı. Birinci sınıf öğrencileri, sözlerinin kendileri için olmadığını umursamadan büyük bir ciddiyetle dinlediler. Beş dakika kala Jeremy, Bobcats'in kaptanı Thomas Ennis'e karşı yazı tura atışı için sahaya gönderildi. Servisi o kazandı ve Ennis takımının başlaması için geleneksel Dış Saha'yı seçti.

Jeremy döner dönmez Rhemann herkesi topladı. "Bu takımla daha önce de karşılaştınız. Neler yapabileceklerini biliyorsunuz. Hızlılar, iyiler ve muhtemelen sizi alt etmek için ellerinden geleni yapacaklar. Onların oyununu biliyorsun, sen de kendininkini. Bir adım, bir itme, bir ördek ve bir seferde örün," diye vurguladı. "Karşınıza çıkaracakları her şeyin üstesinden gelebilirsiniz. Kendinize güvenin ve Takım arkadaşları ve ihtiyaç duyduğunuz yerde ve zamanda yardım istemekten çekinmeyin."

Bunun üzerine Jeremy'den Jean'e baktı ve Jean, Xavier'in Bobcats'in ikisine de zarar vermeye çalışacağına dair uyarısını hatırladı. Jean kendisi için endişelenmiyordu; bu işe yaramaz çocuklar ona ne yaparlarsa yapsınlar onlarla oynayabilirdi. Jean, Jeremy'nin son dört yıldır bu takımla uğraşmak zorunda kaldığı için daha az umursamaz olduğunu düşündü ama Jeremy karşılık verene kadar yüzüne soğuk bir bakış attı. Jeremy'nin Gülümsemesi şimşek hızında ve dış doluydu ve Jean şimdilik ona güvenmeye karar verdi.

Tepedeki spiker son ses devam ediyor, taraftarları Altın Kort'a davet ediyor ve kapalı gişe oynadı. Maçın bitimine iki dakika kala, nihayet başlangıç dizilişlerini okudu ve ilk olarak Bobcat'leri sahaya çağırdı. Jean onların teker teker sahaya girişini izledi. ve uzak dördüncü ve yarı saha çizgileri boyunca yerlerini aldılar. Xavier ilk yarıdaki takım arkadaşlarını topladı ve onları kapıya kadar götürdü.

Spiker "USC Trojans'ınız için başlangıç dizilişi," dedi ve kalabalık o kadar yüksek sesle bağırdı ki Jean kadroyu zar zor duyabildi. "Hücumda forvetler Derek Thompson ve Derrick Allen. Libero, kaptan yardımcınız Xavier Morgan. Savunmada stoperler Cody Winter ve Patrick Toppings. Kalede, Shane Reed." Burada durakladı.

grup Trojans'ın savaş şarkısına başlayacaktı.

Gecenin altı hakeminden biri yarı sahada bekliyordu ve sahadan çıkmadan önce topu Xavier'e verdi. Tepedeki spiker yirmi saniyelik bir geri sayım başlatıyordu. On yediye gelindiğinde tüm seyirci geri saymaya başlamıştı. Hakem dokuz saniye kala sahadan çıktı ve kapıyı arkasından kilitledi. Trojans'ın yedek oyuncular, hakemlerin gerektiğinde ileri geri hareket edebilmesi için duvardan birkaç adım geride, omuz omuza duruyordu.

Jeremy kulaktan kulağa gülümsüyor, baş döndürüyordu ve geri sayım "Üç, iki, bir" diye kükrerken Cat "Başlayalım!" diye bağırdı.

Zil çalınca Xavier topu yakalayıp sahaya atabilmesi için fırlattı. Top onun elinden çıkar çıkmaz iki takım da hareketlendi; Trojans ve Bobcats hedeflerini bulmak ve paslara açık olmak için zıt yönlerde uçuyorlardı. İlk birkaç dakika temiz bir maç oldu ama sonra Ennis Cody'yi öyle sert bir şekilde duvara fırlattı ki Jean bunu ikinci elden hissettiğine yemin etti. Cody ayakta kalabilmek için raketinin ucunu destek olarak kullanmak zorunda kaldı ve Bobcats'in kaptanının peşinden gittiler. Topu onun sığ ağından çalma kolaylığı Jean'i duraksatacak kadar zekiceydi:

Ennis bile soyulduğunu fark etmedi ve Cody'nin sahanın öbür ucuna çoktan taşıdığı topu Pat'e paslamaya çalıştı.

Jean her çizgiyi incelemek için zaman ayırdı: forvet oyuncularının Bobcats'in sert arka oyuncularıyla mücadele etme şekli, dağıtıcıların orta sahadaki sürekli mücadelesi ve arka oyuncuların sağlam

White Ridge'in gürültülü forvetlerine karşı savunma. Bobcats'in saldırganlığı tanındı; Jean takım arkadaşlarının takıldıklarında ya da yakalandıklarında tökezlediler. Bobcat'ler Trojan'ların raketlerini çalmayı tekrar tekrar denediler, bazen oyunlar arasında şiddetli dönüşler yaptılar ve genellikle daha acımasız kontrollerle eşleştirdiler. Troyalılar bileklerini tutup sakatlanma riskine girmemeleri gerektiğini biliyorlardı ama sadece bir elleriyle bıraktılar ve raketlerini güvenli bir şekilde ulaşamayacakları bir yere götürmek için kolay dönüşler yaptılar.

Jean aylardır Truvalıları vurdumduymaz birer çocuk oyuncağı olarak görüyordu. Diğer takım için oynamadığı zamanlarda onları gerçek bir maçta görmek, sonunda onu duraksatmaya yetmişti. Tüm yaz boyunca aradığı şey buydu, antrenmanlarda Troyalılar Troyalılara karşı oynarken göremediği gerçek buydu. Derrick bunu bir ay önce açıklamaya çalışmıştı: "*Biz daha hızlıyız, daha kayganız ve sahada daha iyi hareket ediyoruz.*" O zamanlar Jean bunu ciddiye alamayacak kadar ona kızgındı ama bu gece anlamıştı. Trojan'lar gerektiğinde geri adım attılar ama kontrolü asla elden bırakmadılar. Bırakılan her adım onları yeniden toparlanmak için daha iyi bir konuma getirdi. White Ridge görse de görmese de bu maç başından beri tek taraflıydı.

Her iki yanındaki Truva atları takım arkadaşlarına tezahürat yapıyor, sahadaki kimsenin onları duymamasına aldırmıyordu. Hiçbiri durmadan yapılan fauller hakkında yorum yapmıyor ya da Bobcats'e karşı çalınmayan düdükler yüzünden yaşadıkları hayal kırıklığını dile getirmiyordu. Jean cehalet olmadığını fark etti; arkadaşlarının kaç kez ezildiğini ve fırlatıldığını tam olarak biliyorlardı. Bunun bir önemi yoktu. Trojan'lar rakiplerinin nasıl oynadığını değiştiremezdi, sadece her şeye rağmen nasıl oynadıklarını değiştirebilirlerdi.

kontROLSÜZ ŞİDDET. Onların oyunu, rakiplerinin masaya getirdiklerinden daha önemliydi.

"Çok iyisiniz," dedi Jeremy'ye. "Kevin'in bu takıma neden hayran olduğunu sonunda anladım."

Jeremy'ye bakmak bir hataydı; Jean o memnun gülümsemeye yüzleşmek zorunda kalmamak için dikkatini tekrar sahaya vermeye zorladı.

"Biz," dedi Jeremy. "*Biz* çok iyiyiz, Jean."

Devre arası Truva atları iki sayı öndeyken geldi. Soyunma odasına döner dönmez Lisinski, Angie ve hemşireler ilk yarıdaki oyuncularını gözden geçirerek yeni sakatlıkları test ettiler ve yanlarında taşıdıkları ağırları incelediler.

Derek mümkün olduğunca çabuk kenara çekilerek koridorun sonundaki kum torbasına yumruklar savurdu ve Jean Truvalıların gevezeliklerine kulaklarını tıkamak için. Derek iç sahaya dönmeleri gerekenden çok önce dönmüştü ve Jean'e parmak eklemleri kanamamış gibi gülümsedi.

"Şimdi onları iş başında gördünüz," dedi, yaralarını basından gizlemek için eldivenlerini takarken. "Hazır mısınız?"

"Gerektiğinde nasıl davranacağımı biliyorum," dedi Jean.

Birden fazla Troyalı şüpheli bir bakış attı ama kimse onunla tartışmadı. Jean kendini açıklama zahmetine girmede ve takımını sahaya kadar takip etti.

Spiker, "USC Trojans'ınızdan başlayarak ikinci yarı dizilişlerini dinleyelim," dedi. "Hücumda Ananya Deshmukh ve kaptanınız Jeremy Knox!" Stadyum tezahüratlarla inlerken spiker burada duraklamak zorunda kaldı. "Satıcı başlıyor: Min Cai! Savunmada Catalina Alvarez ve Jean Moreau!"

Kalabalık dişlerini takırdatabilecek kadar yüksek sesle bağırırken Jean, Cat'i kapı aralığından takip etti. Burada Laila için yapılan anonsu zar zor duyabiliyordu ama onun arkasından geleceğine güveniyordu. Sahayı geçerek en uzak dördüncü sıraya geldi ve başlangıçtaki yerini aldı.

Sahadaki yerini belirlemek kolay işti. Hakem White Ridge'li oyuncuya servis atması için topu verirken geri sayımı duymak daha da kolaydı. Hakem şu anda sahayı terk etti

ve Jean kapı sürgülenip kapatılırken sessizce geri sayıma devam etti: *altı, beş, dört.*

Orta sahada Bobcat dağıtıcısı duruşunu değiştirdi ve kolunu kaldırdı. Çoğu krupiye topu fırlatarak ve yüksek bir yaydan atarak servis atardı, ancak bu adam topu raketine bırakarak hızlı ve kirli bir stili tercih ediyordu. Bu, vurucularına ulaşmak için yeterli momentuma sahip olmadığı anlamına geliyordu; o muhtemelen daha güçlü bir açılış hamlesi için arka bacaklarına geri pas verecekti. Jean son birkaç haftadır adam hakkında okuduğu her şeyi zihninde gözden geçirerek sola ya da sağa gitme şansını hesapladı ve bunların Cat'in tarafını desteklediğini gördü. Cat'in kendi bölgesine yapılacak herhangi bir saldırıyı engelleyebileceğinden emindi, bu yüzden Jean tüm dikkatini tekrar forvetine verdi.

Üç, iki, bir.

Zil çaldı, top atıldı ve Jean elindeki oyundan başka bir şey için var olmayı bıraktı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Jean

Şiddetli bir intikam korkusu mucizevi bir şeydi. Usta kayıptı, Kuzgunlar ülkenin yarısından uzaktaydı ve Riko bir yerlerde dekoratif bir vazoda kül ve kemik halindeydi ama bu gece mesafenin önemi yoktu. Jean kilitlendi.

her acımasız içgüdüsünün altında

Bobcats'e karşı hareket etmenin onun için korkunç sonuçları olacağını anlamıştı. Ne olursa olsun kontratına sadık kalacak ve ona atılacak her şeye katlanacaktı.

onun yolu. Bu aşağılık takımın onu itmesine izin vermek özünde saldırgandı ama Jean koçlarının ağır gazabına uğramaktansa itilmeyi tercih ederdi.

Hinch ona çelme takmaya çalıştı ama Jean takımları sırt üstü yatırarak büyümüştü. Adamın vücudunun belli belirsiz sallanışını gördü ve ayaklarını açılı bir şekilde yere dayayarak zamanında hareket etti. Forvetin ayağı bileğinden kaydı

az bir güçle vurdu ve bağlayacağını düşünerek harcadığı çaba onu tökezletti. Jean sakin bir ifadenin ardında dişlerini sıktı ve Hinch'in omzunu yakalayarak

Onu sabit tut. Jean, Truvalıların rakiplerine çelme takamayacağı konusunda defalarca uyarılmışken, bu kibirli piçin beceriksizliğini Jean'e yüklemesine ihtiyacı yoktu.

Adam henüz konuşmayı bırakmamıştı. Kuzgunlar'ın dedikoduları ve Jean'in çarpık anne babasıyla ilgili bir sürü teori hakkında söyleyecek çok şeyi vardı. Jean bunları duymamak için elinden geleni yaptı. Oynaması gereken bir oyun ve bastırması gereken bir öfke vardı; önüne atılan kaba saçmalıklara ayıracak beyin gücü yoktu. Eğer Hinch onu yakmak istiyorsa değerli oksijeni uzun bir yarı boyunca korumak yerine konuşuyordu, onun sorunu buydu.

"Jean!" Min topu ona doğru fırlatmadan önce seslendi.

Sopanının ona doğru kayması onu neyin yaklaştığı konusunda uyardı. Jean bir Truvalı olsaydı, bırakarak yaralanmaktan kurtulurdu ama Jean bileklerini kilitledi ve var gücüyle tutundu. Hinch raketini sert bir şekilde çevirdiğinde her iki ön kolunda da uyarıcı bir sancı oluştu ama eğer hazırlanmamıştı. Jean vurucusuyla göz göze geldi ve Hinch'in Jean'i etkisiz hale getirmeyi başaramayınca yüzünde beliren şaşkınlık ifadesinden memnuniyet duyarak şöyle dedi amaçlanan."

Hinch sinirli bir alaycılıkla cevap verdi: "Hon hon hon."

Jean raketini çekerek kurtardı ve ikili topa doğru koşmaya başladı. Hinch yetişebilirdi ama iki adım geride kalmaktan memnun görünüyordu. Niyeti şiddetti; Jean kendi kariyerinde de birçok kez benzer şeyler yapmıştı. Jean dönüp hücum hattının nerede olduğunu göremiyordu ama Laila'yı net bir şekilde görebiliyordu ve onun topu gitmesi gereken yere götüreceğini biliyordu. Topu kalenin kenarından güvenli bir şekilde birkaç adım ötede yere çarpması için fırlattı. Hedefi ona çarpmadan önce onun topa hamle yaptığını görmek için bir saniyesi vardı.

Geldiğini bilmek yardımcı oldu; yıllarca tam hızda darbe alıştırmaları yapmak daha iyiydi. Jean momentumu kendi lehine kullandı.

avantaj sağladı, kayarken çömeldi, böylece kendini yere sabitlemek için raketini ve serbest elini kullanabildi. Takla atmak yerine birkaç metre kaydı ve tekrar ayağa kalkıp hareket etti.

Birkaç saniye sonra Cat'in hedefi topla buluştu. Cat kaleye şut atma riskini göze alamayacak kadar iyi bir perdelemeydi, bu yüzden topu Hinch'e doğru pasladı. Jean daha uzun menzile sahipti; bu işin nasıl biteceğini biliyordu. Jeremy'yi aramak için yarım saniyesi vardı ve sonra hareket etti. İhtiyacı olan ekstra santimi elde etmek için bir eliyle raketini bırakmak zorunda kaldı ve

topu tam zamanında havadan yakaladı. Hinch'in raketinin kafası Jean'in sopasını kıl payı ıskaladı ve Jean onun toparlanmasını beklemedi. İkinci elini de raketinin üzerine koydu.

dönerken, iki elle atışın momentumuna ve gücüne ihtiyaç duydu ve topu olabildiğince sert bir şekilde fırlattı.

Atış iyiydi -tabii ki öyleydi- ve Jeremy topu tatmin edici bir kolaylıkla yakaladı. Jean ancak bu kadarını görebildi çünkü Hinch onu itmek için iki elini de göğsüne bastırdı. Jean bakışlarını tekrar önündeki adama çevirdi ve o da bu dikkatini bir başka sert vuruşla ödüllendirdi

itti. Bu sefer Jean geri adım atmayı reddetti, sessizce adama onu devirmek için biraz daha çaba göstermesi için meydan okudu. Bu sözsüz meydan okuma diğer adamı kızdırmıştı; Jean adamın yüzündeki çirkinliği görebiliyordu. Jean umutsuzca bu saygısızlığı silmek istiyordu. Onu daha yakına çekmek için kaskının ızgarasına hızlıca bir parmak sokması ve adama bir kafa atması yeterli olacaktı

günlerce hissedecekti. Jean çarpmanın etkisiyle dişlerindeki kanın tadını şimdiden alabiliyordu.

Fransızca, "Bana tasma taktıkları için çok şanslısın," dedi.

"Amerika'dasın," dedi forvet. "İngilizce konuş, seni cahil pislik."

Son düdük çaldı. Truva atları bir kez daha sayı bularak durumu 6-3'e getirdi. Jean işaretine bir başparmak işareti yaptı. ve İngilizce olarak "İyi günler" dedi.

Cat yalan söylememişti; bu zararsız sözler ona bir Anında eldivenli yumruğunu ağzına indirdi. Jean dişlerini korumak için vuruşla birlikte hareket etti. Hinch'e attığı "*Bitti mi?*" bakışı tam da istediği gibi işe yaradı ve vurucu raketini bırakıp Jean'e doğru fırladı. Jean, Tetsuji ve Riko'yu düşündü ve darbelerin cevapsız kalmasına izin verdi. Hakemler muhtemelen çoktan sahadaydı ama Truva atları ve Bobcats daha yakındaydı. Cat aralarına girdi ve bir insan kalkanı gibi davranarak birden fazla yumruk yedi. Jean

onu yoldan çekmek için bir kolunu beline doladı. Jeremy bir

sonraki boşluğu doldururken, "Bu kadar yeter," dedi.

Onu uyarmak için bir elini Hinch'in göğsüne koydu. "Buraya oyun oynamaya geldik, kavga etmeye değil. Yürü git de işimize geri dönelim."

"Sana bir iyilik yapıyorum," dedi Hinch. "Dişlerini sökmeme izin ver, böylece aletini daha kolay emer."

"Seni yanlış duyduğuma eminim."

"Eminim yapmamışsındır. Onunla bu yüzden anlaştığınızı hepimiz biliyoruz - iki ibnenin tesadüfen aynı batı takımında yer alması mümkün değil."

"Oh," dedi Jeremy şaşkınlığını belli ederek. "Mevcut kadronuz düşünüldüğünde bu çok kaba. Umarım daha sonra onlardan özür dilersin."

"Az önce ne dedin sen?"

Hinch, Jeremy'nin yüzüne vurmak için tehditkâr bir adım attı ama hakemler o anda onları yakaladı ve iterek ayırdı. Jean'in kırmızı kartı görmek için sadece bir dakikası vardı.

Hemşire Davis yüzüne bakmadan önce Hinch'e doğru parladı. Cat dikkatinin dağılmasından yararlanarak Jeremy'nin dirseğini yakaladı ve Jean onun sessizce, "Dikkatli ol Jeremy," uyarısını duydu. Jeremy cevap olarak bir şey söylediyse bile Jean bunu kaçırdı çünkü Davis konuşuyordu.

"Bu tarafa," dedi ve Jean itaatkâr bir şekilde kıpırdamadan durdu, böylece hemşire onu muayene edebildi. Hafif parmaklarıyla çenesine dokundu.

Davis başparmağıyla Jean'in ağzının şişen köşesine dokundu. "Kanıyor mu?"

Jean yutkundu ve "Hayır," diye yalan söyledi.

"Parmaklar?" Davis iki parmağını havaya kaldırarak sordu.

"İki," dedi Jean ve sonra Davis parmakları değiştirdiğinde "Üç," dedi.

Hemşire başını sallayıp geri çekilmeden önce gözlerine hızlıca bir kalem ışığı tuttu. "On dakika içinde sıra değişecek o zaman."

Hakemler her iki takım da başlangıç noktalarına gelene kadar ayrılmayacaktı, bu yüzden Truvalılar Jean'in yanından birer birer geçerek sopalarını onunkilere vurdular. En son uğrayan Jeremy oldu. Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu ve Jean'in morarmış yüzünü incelerken bakışları niyetliydi. Jean sıkılmış ifadesini korudu ama kaptanını rahatlatmak için pek bir şey yapmadı.

"İyi misin?" Jeremy sordu.

"Daha kötülerini de yaşadım."

Jeremy yüzünü buruşturdu ve sonunda sopalarını birbirine vurdu. "Rahatlatıcı değil, Jean."

Jean kayıtsızca omuz silkti. Jeremy yarı saha çizgisine doğru koştu ve Jean uzak dördüncü çizgiye döndü. Yerine otururken sahanın aşağısındaki yeni hedefine baktı.

Adam iri yapılı ve geniş omuzluydu ama Jean'in onu tanıması bir anını aldı: JJ Lander, Connors'ın ziyafetten arkadaşı.

Lander'in Hinch'ten daha iyi olduğu hemen anlaşılıyordu.

Hinch'in devam eden yorumlarına sahip değildi, ancak saldırganlığı daha iyi zamanlanmış ve daha sert vuruşlardı.

Jean'in göğüs pedlerinin altına attığı dirseklerin sayısı gerçekten etkileyiciydi; daha da önemlisi ölümcül isabetliliği idi. Her bir darbe diyaframında aynı noktaya iniyordu. Jean'in göğsündeki uyarı ağrısı erimişti.

Ciğerlerine doğru ilerlerken sıcaktı. Bu, görmezden gelebileceği ve üzerinde çalışabileceği tanıdık bir yanmaydı. Yapmak zorundaydı; çizgiyi korumaktan başka çaresi yoktu.

Lander onu sekizinci kez yakaladığında, Jean'in nefesini kesecek kadar sert vurmıştı. Raketini adamın kolunun üzerinde kırma ihtiyacı o kadar şiddetliydi ki Jean vuruş yapmamak için sopasını bırakmak zorunda kaldı. Lander sahayı boydan boya geçerken güldü. Hedefinin bu kadar öne geçmesine izin vermek affedilemezdi. Jean bir elini sertçe yanına bastırdı, eldivenli parmaklarını buruşmuş ciğerlerine havayı geri çekebilecekmiş gibi soktu ve raketini kaptı. Lander şimdi Cat'e giden yolu yarılamıştı; hedefinden bir yan adım ve pas daha atarsa Lander kaleye tartışmasız bir atış yaptı. Jean arka hattı korumakta başarısız olmuştu.

Lander'la mücadele edemedi, bu yüzden yapabileceği tek şeyi yaptı.

ve raketini tek eliyle savurarak kendi kaval kemiği korumasına çarptı. Kulaklarındaki yeni çınlama yüzünden kortun duvarına vuran yumrukları ve sahanın yukarısında bir yerlerden gelen dehşet dolu bir "*Jean!*" sesini duyduğunu sandı ama Jean

bakmak için durdu. Bacağındaki şiddetli ateşi ve böğründeki yanığı görmezden geldi ve Lander'ın peşine düştü.

Lander topu çoktan almıştı ve tüm gücüyle kaleye doğru fırlattı. Laila topa atladı, raketiyle bir vuruş yaptı ve her nasılsa topu ağının köşesiyle yakalamayı başardı. Yere o kadar sert vurdu ki kaydı ama top şimdilik temizlenmişti. Sadece bir bakış attığında topun fazla hızı yoktu ve Lander hemen peşinden gitti.

Lander topu yakalayıp tekrar savurdu ve Jean raketini havaya kaldırdı. Topu Lander'ın ağının iki santim dışında yakaladı ve top serbest kalmadan önce momentuma karşı koymak için raketini döndürmek zorunda kaldı. Lander ona döndü, her santiminde şiddetli bir vaat vardı ve Jean topu yerden sektirdi. Bu, Lander ona çarptığında topu onlardan uzaklaştırdı, Jean'e hazırlanmak için birkaç değerli saniye kazandırdı. Lander'ın omzunu yakaladı ve kendini yukarı fırlatmak için kullandı.

diğer adamın etrafından dolandı. Topu tek eliyle savurarak yakaladı ve ayağa kalktı.

"Buraya!" Laila seslendi.

Lander, Jean'i fırlatmak için omzunu ve raketini kullanırken bile Jean ona pas verdi. Laila topu sert bir vuruşla uzaklaştırdı ve Jean eklemlerini korumak için çarpmanın etkisiyle yuvarlandı. Ayaklarını kort zeminine dayayabildiği anda ayağa kalktı ve hareket etti, ancak yan tarafındaki uyarı sancısı ilk adımında sallanmaya başladı. Yıllarını acıyla oynayarak geçirmişken acının onu bu kadar yavaşlatması ne kadar saçmaydı. Birkaç aylık huzur onu gerçekten bu kadar zayıflatmış mıydı? Eldiveninde kan olup olmadığını kontrol etti, temiz olduğunu görünce memnun oldu ve birkaç adım sonra zil çaldığında yavaşlayarak durdu bir Trojan sayısında duyuldu.

Saha kapısından gelen bir düdükle iki takım da dönüp baktı. Rhemann ev kapısını açmış ve üç parmağını havaya kaldırmıştı. Üç oyuncuyu da aynı anda değiştiriyordu: Jeremy için Nabil, Jean için Shawn ve Cat için Haoyu. Jean itaatkâr bir şekilde kapıya yöneldi ve Cat de ona yetişmek için koşmaya başladı

onunla birlikte. Rhemann onları bırakmak için geri çekildi ve Trojans'ın üç yardımcısı bir kenarda bekliyordu. Her biri farklı bir oyuncuya yaklaştı, elleri raketlere ve başıboş eşyalara uzandı. Jean önce eldivenlerini kaskının içine soktu.

Tony'nin eşyalarını almasına izin verdi.

Rhemann, Jean uzaklaşmadan bir elini onun yoluna koydu. "O sinir krizini bana açıklamak ister misin?"

"Özür dilerim, Koç. Benden kaçmamalıydı."

"O değil," dedi Rhemann, sanki beklediği ama duymamayı umduğu bir cevapmış gibi kederli bir sesle. Jean başka ne için özür dilemesi gerektiğinden emin değildi ama Rhemann onu tahmin etmek zorunda bırakmadı. "Seni bir daha asla kendine saldırırken görmek istemiyorum, anlıyor musun? Diğer herkes bizi incitmeye yeterince hevesli; bunu onlar için yapmana gerek yok."

"Evet, Koç."

Rhemann çenesini salladı ve Jean bir kenarda bekleyen Davis ve Nguyen'e baktı. "Kontrolden geçin ve hazır olduğunuzda geri gelin."

İkisi Jeremy'yi de içeriyordu; Jean çok geç fark etti ki Jeremy sol ayağını tercih ediyordu. Rhemann maçı izlemeye geri döner dönmez Jean kendini Jeremy'nin yanına bıraktı. Jeremy, Jean'in ağırlığının bir kısmını almasına izin verirken ona minnettar bir gülümseme sundu ve hemşireleri takip ederek soyunma odası. Jean, Davis'i diğerine kadar takip etmeden önce Jeremy'yi hemşirelerin odalarından birine yerleştirdi. Emir verildiğinde formasını ve göğüs zırhını, Davis işaret ettiğinde de çoraplarını ve tekmeliklerini çıkardı.

"Kendini ciddi şekilde yaralayabilirdin," dedi Davis, çömeli başparmaklarıyla Jean'in kaval kemiğinin çizgisini kontrol edebilmek için. "Aklından ne geçiyordu?"

"İşaretimi kontrol edemedim."

"Kırık bir kaval kemiği daha hızlı koşmanı sağlar mıydı?" Davis sordu ve Jean sessizce ona baktı. Davis arkasına baktı, bariz olanın kafasına dank etmesini bekledi ve sonunda yarım ay gözlüklerini çıkardı, böylece köprüyü çimdikleyebildi

burnundan. "İyi haber şu ki, darbenin çoğunu gardın aldı. Muhtemelen bir süre hissedeceksin ve eminim kötü bir morarma olacak ama hiçbir yerini kırmadın.

Bu sefer," diye vurguladı doğrulurken ve Jean'in göğsünde çalışmaya başlarken.

Hızlı bir taramada endişelenecek ciddi bir şey görülmeyince Davis ince bir havluya buz torbası sarmakla yetindi. Paketi Jean'in moraran göğüs kafesine bastırırken, "Muhtemelen bunun için eldivenini tekrar giymek isteyeceksin," dedi.

"Bu çok ısınmaya başladığında Tony ya da Bobby'yi yeni bir tane almaya gönder, anlaşıldı mı? Şunu tut," dedi ve Jean'in alt bacağını sardı. Sonunda Davis onun formasını giymesine yardım etti. Göğüs zırhı olmadan çok büyüktü ama Jean bunu yerinde tutmak için etek ucunun altına bir kolunu sığdırabilirdi.

Davis birkaç hap uzatırken, "Teçhizatı burada bırak," dedi. "Tony'ye daha sonra hallettiririm."

Jeremy koridorda onu bekliyordu. Nguyen'in ayak bileğini ve kaval kemiğinin yarısını sardıktan sonra üzerine bir buz torbası yerleştirdi. Jeremy selamlamak için Jean'e bir gülümseme sundu. "Her şey yolunda mı?"

"Tüm bunları gerektirecek kadar ciddi bir şey yok," dedi Jean. "Bunu duydum," dedi Davis ofisten.

Jeremy güldü ve en yakın duvara dayadığı koltuk değneğini aldı. Jean ona sert bir bakış fırlattı, Jeremy omuz silkti ve gülümsedi. "Ciddi bir şey değil," diye söz verdi arsız bir saygısızlıkla, "ama bir anlamı yok sezonun bu erken döneminde daha da kötüleştirmek. Geri dönmeye hazır mısınız?"

Jeremy onun kolunu yakaladığında neredeyse kapıya varmışlardı ve Jean yavaşlayarak durdu. Jeremy'nin gülümsemesi kaybolmuştu ama Jean'in yüzünü incelerken ses tonu ciddiydi.

"Sahada inanılmazdınız. Biliyorum maç sonrası herkes aynı şeyi söyleyecek ama ben ilk sen söyle. Bundan sonra daha da iyi olacağını biliyorum çünkü hâlâ bu yeni stili sorguladığını biliyorum. Bu sezon ne kadar ileri gidebileceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Beni geride bıraktılar," diye hatırlattı Jean ona.

"Belki," dedi Jeremy, "ama asla üstün değildin." "Gol atması gerekirdi. Gol atamaması da Laila'nın becerisi, benim değil."

"Mesele mükemmel olmak değil Jean. Mesele genel olarak daha iyi olmak ve sen de öyleydin. Her yönden öylesin," diye ısrar etti Jean onu başından savmaya çalıştığında. "Senin ve onun yetenekleri arasındaki uçuruma bir taş atsam, dibe vurduğunu duyacağımı hiç sanmıyorum."

Bu o kadar alışılmadık bir kabalıktı ki Jean ona sadece bakabildi. Bir şey söylemesine gerek kalmadı; Jeremy yüzünü buruşturdu

ve bakışlarını indirdi. "Özür dilerim, bu yersizdi. Beni etkilemelerine izin vermemem gerektiğini biliyorum ama her zaman içimdeki kötülüğü ortaya çıkardılar."

"Bu seni daha ilginç kılıyor," dedi Jean ve Jeremy'nin çenesinin sessiz protestolarla nasıl çalıştığını izledi. Kendini savunmaması bile, dünyaları nasıl Düşüncesizliği onu hayal kırıklığına uğratmıştı; Jean'ın onun bu yönünü sevmesini istemiyordu. Jean sonunda ona acıdı ve şöyle açıkladı: "Kaba olma kapasiten değil, nasıl Buna karşı şiddetle mücadele ediyorsun."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa Jeremy'nin beklediği cevap bu değildi ama bu konuya girmenin ne yeri ne de zamanıydı. Jean kapıyı açık tuttu, böylece Jeremy önce topallayarak geçebildi ve iç sahaya dönüşleri takım arkadaşlarının alkışlarıyla karşılandı. Emma

Oturabilmek için aceleyle en yakındaki bankta yer açtılar. Angie, Bobby'nin kulağına bir şeyler söylemesi için işaret etti ve ikinci sınıf öğrencisi son sürat yola koyuldu. Birkaç dakika sonra ağırlık odasından aldığı sert köpük bloklarla geri döndü ve onları Jean ve Jeremy'nin oturabileceği şekilde yerleştirdi.

Yaralı bacaklarını biraz yukarı kaldırdı.

Jeremy, "Teşekkürler, teşekkürler," dedi ve Bobby onun için ellerini kalp şeklinde şekillendirdi.

Lisinski onları kontrol etmek için kısa bir süreliğine geldi. Jeremy'nin hemşirelerin değerlendirmesine ilişkin versiyonunu

ciddi bir baş sallama. O gittikten sonra Jimenez, sakatlanan savunma oyuncusunu inceleyebilmek için hevesli bir Tanner'ı yolundan çekti. Jean bakışlarını Jimenez'in kırmızı-altın polosunun düğmelerine sabitlemişti ki savunma hattı koçu, "Bir daha kendine böyle vurursan seni iki aylığına yedek kulübesine atarım. Anladın mı?"

"Evet, Koç."

Jimenez, "Aksi takdirde harika olur," dedi. "Kavga istiyorlardı; onlara bir tane vermediğin için teşekkür ederim. Yapmamız gereken bir hasar kontrolü varsa söyle bana, Hinch'i kızdıran bir şey olduğunu biliyorum. Ona ne söyledin?"

Jean onun yanından geçip Cody ve Cat'in durduğu yere baktı. "Ona iyi bir gün geçirmesini söyledim."

Cody, Derrick'i sendeletecek kadar yüksek bir sesle kükredi. dramatik bir şekilde onlardan uzaklaştı ve Cat aşağı yukarı zıplarken destek için Cody'nin omzunu kullandı. "İşte benim oğlum!" diye bağırdı, utanmaz bir zevkle çılgına dönmüştü.

"Evet, hadi

goooo!" Jean'in üzerine atlamak yerine sahanın enine doğru bir tur atmayı tercih etti. "Haydi Truvalılar! Mücadeleye devam!" sloganı kolayca karşılık buldu ve en yakınındaki tribünler bunu coşkuyla alkışladı.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi Jimenez, yakınlarda toplanmış olan Truvalıları işaret ederek. "Burada hâlâ bir maçın ortasındayız, o yüzden gözümüzü ödülünden ayırmayalım."

Yedek oyuncular itaatkâr bir şekilde oyunu izleyebilecekleri yerlere dağıldılar ve Jean ile Jeremy'yi yedek kulübesinde yalnız bıraktılar. Jean'in gülümsediğini anlamak için Jeremy'ye bakmasına gerek yoktu; kaptanından yayılan sıcaklığı neredeyse hissedebiliyordu.

"Gerçekten mi?" Jeremy sordu. "Bunu

kişisel algıladı," dedi Jean.

Jeremy güldü. "Genelde öyle yaparlar! Cat bununla altın vuruşu yaptı."

Hemşirelerle birlikte on dakika harcamışlardı, bu yüzden geriye sadece on beş dakika kalmıştı. Jeremy ve Jean maçın geri kalanını yan yana izlediler, birbirleriyle karşılaştırdılar.

sahada ileri geri mücadele eden oyuncularla ilgili notlar.

Shawn, Haoyu'dan yetenek ve sıklet olarak daha yakın olduğu için Lander'ın karşısına konmuştu. Ya Lander'ı Jean'in acı tecrübelerinden daha iyi tanıyordu ya da onları çok dikkatli izliyordu, çünkü Shawn dışıyla dövüşüyordu ve vücutları arasında boşluk bırakmak için çivi çakıyordu. Yakınlaşmaları gerektiğinde ve raketini hazır tutması gerekmediğinde, raketini çapraz olarak göğsünün üzerinde tutuyordu. Mükemmel bir savunma olmasa da Lander'ın ona vurmasını zorlaştırıyordu. Lander araya girip dirseğiyle vurduğunda Jean kort duvarından bile onun acı içinde yüzünü buruşturduğunu görebiliyordu.

Maç dokuz-altı Truvalıların lehine sonuçlandı ve Jeremy Jean'i coşkuyla salladı. "Son yıllardaki en iyi farkı yakaladık!"

Jeremy ayağa kalkmaya başladığında Lisinski, "Kıçını sıraya koy," dedi.

"Ahh, Koç," diye itiraz etti Jeremy, ama itaatkâr bir şekilde tekrar sakinleşti. Truva atlarının geri kalanının takım arkadaşlarıyla birlikte kutlama yapmaları için sahaya çıkmalarına izin verildi.

ve Jeremy dayanışma için iki elini başının üzerinde sallamakla yetindi. Rhemann koçları Bobcats ekibiyle tanışmaları için sahaya götürdü ve üç asistana da yedek kulübesine göz kulak olmak kaldı.

Ortalık sakinleşir sakinleşmez bir muhabirin içeri dalması belki de kaçınılmazdı. Kameraman karşılarına çömelirken Jean'in diğer tarafındaki boş yeri çaldı.

"Jeremy Knox ve Jean Moreau ile Altın Kort'tayız," dedi kameraya gülümseyerek. "Ezeli rakibimiz White Ridge Bobcats'e karşı dokuz-altı kazandığımız maçın son zili çaldı. Sezona harika bir başlangıç yaptık, her yerde mükemmel performanslar sergiledik. Bu gece nasıl hissediyoruz çocuklar?"

Jeremy dişlek bir gülümsemeyle "Heyecan verici bir açılış oldu," dedi. "Gösterdikleri çaba için takımımınla daha fazla gurur duyamazdım."

bu gece sahaya getirdi. İlk maçtan ne bekleyeceğinizi asla bilemezsiniz, değil mi? Yaz antrenmanları sizi sezona ancak bu kadar hazırlayabilir, bu yüzden burada bir galibiyet almak inanılmaz derecede iyi hissettiriyor. Ve böylesine yetenekli bir takıma karşı

Takım mı?" diye ekledi, bir kez daha sahaya doğru bakarak. "Bu yıl çok eğleneceğiz, Ingrid. Sabırsızlanıyorum."

"Peki ya sen?" Ingrid gülümsemesini Jean'a çevirerek sordu. "İl Buna cevap vermeden önce bir itirafta bulunmak istiyorum: Hiçbir zaman gerçekten bir Raven hayranı olmadım." Sanki bu yayınlanması utanç verici bir sırmiş gibi yüzünü kısa bir süre sakladı, sonra buklelerini yüzünden savurdu ve onun boşluğuna doğru eğildi. "Edgar Allan'ı izledim elbette ama ben Anaheim'da büyüdüm. Trojanlar her zaman ilk aşkım olacak. Transferin ilk açıklandığında karşı çıkanlardan biriydim ama vay be. Beni din değiştirmiş say."

Burada bir soru yoktu ama Yine de ona doğru mikrofon uzattı. Jean acaba kalkıp gidebilir mi diye düşündü. Jeremy ona beklenti dolu bir bakış attı ve Jean kaşlarını çatmamak için kendini zor tuttu. O "Truvalılar bağlılığınızı hak ediyor." dediğinde ona bakmayı reddetti. Çok iyiler."

Jeremy'nin yorgunluğunu tahmin edebiliyordu ama Jeremy'nin onu seyirci önünde düzeltmesinin kolay bir yolu yoktu.

"Yanılmış olmaktan mutluyum," diye söz verdi Ingrid ona. "Ekibe doğal bir uyum sağlıyorsun ve ekibinin seni çok sevdiği açık. Senin yanındayken bir yaşama sevinci var -bunu keseceğim, özür dilerim-." Kesmek hafif bir ifadeydi. Jean telaffuzu hakkında yorum yapmaması için yanağının içini ısırarak kanırttı ama Ingrid cevap beklemiyordu. "Takım arkadaşlarından bahsetmişken, bir tanesini fark etmeden edemedik. bu akşamki katılım. Umarım onu maç sonrası röportaj için buraya davet etmemizin bir sakıncası yoktur?"

Jean başka bir Kuzgun'un bu kadar ileri gidebileceğine inanmayı reddetti ama sonra tanıdık bir ses basit bir "Johnny" dedi.

Jean nefes almayı bıraktı ama o çoktan dönmeye başlamıştı. Dünyanın hiçbir yerinde bu sesi görmezden gelemezdi; çok uzun zamandır ortaklardı. Bankın ucunda bir güvenlik görevlisi, onun yanında da Zane Reacher duruyordu. Kuzgunlar'dan ayrılalı dört ay olmuştu, hâlâ tepeden tırnağa siyahlar içindeydi ama Jean buradan bile ne kadar kilo verdiğini görebiliyordu. Jean'ın kalbinin ritmini bozacak kadar korkunç görünüyordu. Jean hareket ettiğini fark etmeden önce ayağa kalkmıştı ama Zane'e yaklaşmak mı yoksa geri çekilmek mi istediğinden emin değildi.

Ingrid kameraya Zane'i tanıtıyordu ama güvenlik görevlisi onun sözünü bitirmesini beklemedi. Baktı Jeremy ve Jean'ın arasına girip, "Karar nedir? Eğer onu burada istemiyorsanız tribüne kadar eşlik edebilirim."

Jean'ın cevap vermesi uzun sürünce Jeremy, "Reacher, seni ayakta görmek güzel. Bu yaz kaybettiklerin için üzgünüm."

Zane, "Benimle bir daha konuşursan diğer bileğini de kırarım, Knox," dedi.

Jean aralarına girdi. "Kaptanımı tehdit etme, Zane."

Zane bakışlarını tekrar Jean'ın yüzüne çevirdi. "Yoksa ne olur? Beni durduracak *misin*?" Jean'ın ona bir kez daha baktığını fark etmemişti, ağzını çekiştiren acımasız gülümsemeye bakılırsa. Jean'ın hesap yaptığını, Zane'in azalmış durumuna karşı kendi şansını tarttığını biliyordu. "Dene beni," sözündeki tembel meydan okuma Jean'i şansını zorlamaması konusunda uyarıyordu.

"Jean," diye başladı Jeremy.

"Johnny meşgul," dedi Zane, Jean'ın bakışlarını tutarak.

Jean elini Ingrid'e doğru uzatarak, "Öyleydim," diye onayladı. "Bunca yolu geldim. Bana zamanını borçlusun."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim."

"Hayır mı?" Zane ağır, nefret dolu ve kızgın bir sesle sordu.

Zane'le hiç konuşmamak bir yana, bunu bir seyirci eşliğinde yapmak Jean'ın aklına gelebilecek en kötü şeydi.

Zane takip edecek. "Soyunma odası."

Jeremy ona doğru uzandı. "Emin misin?"

Jean bir an için onun bakışlarını yakaladı ve tuttu, ama Jeremy'nin araştıran bakışlarındaki sorulara verecek kolay bir cevabı yoktu. Yapabildiği en iyi şey kararsız bir "Bilmiyorum" demek oldu. Arkasında Ingrid, onu ve Zane'i iç avlunun dışına kadar takip etmek niyetiyle kürsüden kalkıyordu. Jean Jeremy de başını sallayarak araya gireceğine dair sessizce söz verdi. Zane uzun bir alıştırmamanın rahatlığıyla Jean'in yanına çöktü, sanki bir gün bile ayrı kalmamışlar gibi adımlarını ve hızlarını eşleştirdi. Jean'in midesini bulandıracak kadar tanıdıktı.

Soyunma odasının kapısı arkalarından ancak kapanmıştı ki Zane, "Benimle dalga geçiyor olmalısın, Johnny." Jean'in kolunu sertçe çekti, kaşları çatılmıştı. yüzünü ikiye böldü ve dedi ki, "Orada bir yabancıydın. Kavga yok, ısırik yok. Sanki zorbalığa uğrama fetişin varmış gibi o takımın seni ezmesine izin verdin. Usta böyle korkakça bir hareket yaptığın için seni eşek sudan gelinceye kadar döverdi. performans."

Jean inmeyen bir darbeye hazırlandı ve içgüdüsel olarak efendisinin etrafta olup olmadığına baktı. Tabii ki yalnızdılar, bu yüzden dişlerini sıktı ve "Belki de yapardı, ama artık onun Kuzgunlarından biri değilim. USC Trojans ile bir sözleşme imzaladım ve onların standartlarını korumam gerekiyor. Eğer bu sahada kavga etmek anlamına geliyorsa, o zaman bunu yapacağım."

"Dişsiz kaltak," diye suçladı Zane onu.

"Artık insan içine çıkmıyoruz," diye uyardı Jean onu.

Zane'in eli nefes almak kadar kolay bir şekilde boynuna dolandı ve Jean duvara o kadar sert çarptı ki buz torbalarından birini kaybetti. Zane, yıllarca koruduğu kırmızı-altın giysili adamda tanıdık bir şeyler arayarak onun doluluğuna baktı. Yüzündeki tiksintiden eli boş döndüğü anlaşılıyordu ama buradaki tek yabancı Jean değildi. Bir zamanlar Jean, Zane'in hayal kırıklığını kişisel olarak algılayabilirdi ama Zane aralarındaki tüm köprüleri yakmıştı. O artık

Artık Jean'in takım arkadaşı ya da ortağı değildi; onun onaylamaması bir sineğin küçük bokundan daha değersizdi.

"Güneş ışığı kortu," dedi Zane alaycı bir sesle. "Sen. Utanmıyor musun?"

"Bunu bu yaz kendi kusmuğunda bulunan adam söylüyor."

Zane'in parmakları o kadar sert girmişti ki Jean sabaha kadar moraracağını biliyordu. Karşı koymaya çalışmadı. Zane aralarındaki kavgalarda Grayson'ı hep yenmişti ve Jean'in Grayson'a karşı hiç şansı olmamıştı. Zane'e ters ters bakmakla yetindi.

Zane'in elinin gevşemesini bekledi. Sonunda Zane elini geri çekti ve şiddetle gömleğine sildi.

"Pislik herif," dedi Zane sonunda, hararetli ve boğuk bir sesle. "Ölmeme izin vermeliydin."

"Bırakmalıydım," diye onayladı Jean, Zane'in ondan geri adım atmasına neden olan bir şiddetle. "Ama sen bir zamanlar benim ortağımdın. Senin için hiçbir şey ifade etmese bile bu benim için bir şey ifade ediyordu."

"Benim için *her* şey demekti," diye patladı Zane, öfkeyle. "Senin yanında durmanın bana neye mal olduğunu biliyor musun?"

Ya sen? Seni savunduğum için görmezden geldiğim alaylar, ayak uyduramadığın her seferinde çektiğim cezalar, koçlarımızın yan bakışları ve sinsî sözleri ve

Takım arkadaşları mı? Her lanet gün berbat bir kavgaydı, ama sana bağlı kaldım çünkü birlikte inanılmaz bir şey olacaktık. Ve sonra sen beni bir kenara attın."

"Benim bununla hiçbir ilgim yok."

Zane, "Bana Josten'ın numaramı almasını istemediğini söyle," diye ısrar etti. "Röportajını gördüm Johnny. Wesninskiler ve Moreauslar mı? İki Avrupalı suç lordunun oğullarını Birinci Sınıf Exy'ye sokmasının tesadüf olduğuna beni ikna edemezsin. Başından beri onun kim olduğunu biliyordun ve benim yerime onu ortağın olarak istedin. Ben buraya geldim.

Çünkü bunu yüzüme söylemen gerekiyor. Yanılıyor muyum?"

Jean bunu inkâr edemedi; tek yapabildiği Zane'e sessiz bir meydan okumayla bakmaktı.

Zane, Jean'in sessizliğinden ihtiyacı olan cevabı aldı ve Jean'e onu ayağa kaldıracak kadar sert vurdu. Arka sıradaki bank Jean'in düşüşünü engelledi ve zaten yaralı olan göğsüne saplanan acı midesini bulandırmaya yetti. İçi dışına çıkmıştı. Jean dişlerini sıktı ve kendini ayağa kaldırdı. Kafatasındaki yeni pamuktan Zane'i duymak neredeyse imkânsızdı ama Zane'in sesindeki nefret sözlerinin taşınmasına yardımcı oldu:

"Uğruna savaştığım her şeyi yok ettin. Keşke seninle hiç tanışmasaydım."

"Onu mürekkepleyen ben değilim!" Jean, Zane'i itti ve sordu: "Ne yapsaydım, Riko'yla mı tartışaydım? Neil'in yüzüne tutmaya çalıştığımda kalemi elinden mi alsaydım? Söyle bana!"

Zane'in yüzündeki ifade yeterli bir cevaptı. Kuzgunlar Riko'yu nasıl inkar edeceklerini bilmiyorlardı. O bir dünyalarının merkezi, onları birbirine bağlayan zehirli kalp ekibi bir araya getirdi. Ocak ayı Zane'in ruhunda silinmez oyuklar açmıştı ama onun sarsılmaz kararlılığını azaltacak hiçbir şey yapmamıştı, sorgusuz sualsiz sadakat. Zane çuvallamıştı ve borçlu olduğu bedeli ödemişti. Cezasının akıl almaz acımasızlığı önemli değildi çünkü Zane'in umutsuz, bozuk hesaplarında hâlâ dengede duruyordu.

"Kral'ın benden ne kadar nefret ettiğini en iyi sen biliyorsun," dedi Jean. Zane onu başından savmaya ve arkasını dönmeye çalıştı ama Jean gömleğini yakaladı ve can havliyle tutundu. "İtaatsiz bir bok çuvalını tek başıma mükemmel Saray'a yükseltmesi için onunla konuşabileceğime gerçekten inanmıyorsun. Bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordun ama bana ihanet ettin. Her neyse."

"Canın cehenneme." Zane ellerini çekti ve onu itti. "Aş artık bunu."

Aşın bunu, çünkü Kuzgunlar böyle yapardı. Zulüm, Yuva'nın ayrılmaz bir parçasıydı; şiddet, Yuva'nın güvenliğini sağlamak için gerekliydi. Herkes hizada kalır ve en iyi performansını sergilerdi. Saldırganlık ve yetenek, sıralamayı belirliyordu.

Evermore'da hayatta kalmanın tek yolu, çektikleri her şeyin bir amaca hizmet ettiğini anlamak ve buna inanmaktır.

Ama Ocak ayı farklıydı; bu her zaman kişisel olacaktı. Jean'in affedebileceğı ya da unutabileceğı iması onu kıpkırmızı yapmıştı ve tüm gücüyle Zane'e saldırdı.

vardı. O kadar yakındılar ki ıskalayamazdı. Zane arkasındaki dolaplara çarptı ve Jean onu takip ederek gömleğinin yakasını iki eliyle kavradı. Zane başparmağıyla yakasındaki kana bastırdı. Jean onun havasını kesecek kadar sert bir şekilde dönerken bile Jean'in öfkesinden etkilenmemiştir.

"Bana nedenini söyle." Önemi yoktu, olamazdı da. Zane'in söylediğı hiçbir şey aralarındaki kırılmayı düzeltemezdi. Ama bu onu tekrar denemekten alıkoymadı. "Nedenini söyle bana. Geride bıraktığım tek kişi sendin-" Jean sözlerinde boğuldu ve tekrar denemek zorunda kaldı. "Sana güvenmişim."

Bir an için ona bakan adam acı verecek kadar tanıdık gelmişti. Yarım saniye sonra, Ocak'ın onu yarattığı yabancıya dönüşmüştü. Zane acımasız parmaklarını Jean'in bileklerine geçirerek onu bırakmaya zorladı ve Jean'i kendi alanından dışarı itti

tekrar. Ama eli hâlâ Jean'in sırtındaki bıçağın üzerindeydi ve Zane son bir çirkin dokunuş daha yapmaktan kendini alamadı: "Sana tuzak kurduğum için bana teşekkür etmelisin. Kışsız birkaç yıl mı? Patlamak üzere olmalıydın. Sana bir iyilik yaptım."

Kapı aralığından gelen yeni bir ses, "Jean?" diye belirsiz bir ses çıkardığında Jean'in yumruğı tekrar geriye gitti.

USC'nin dört kou, üç asistanı ve yirmi dokuz Trojan'ı vardı ama her nasılsa içeri giren tek kişi Lucas Johnson'dı. Zane taş gibi hareketsiz kalarak ona baktı ve Lucas şaşkın bir bakış fırlattı.

Jean bir kolunu uzattı, Zane Lucas'ı öldürmek isterse yapabileceğı neredeyse hiçbir şey olmadığını biliyordu ama denemek zorundaydı

Her neyse.

"Çık dışarı," dedi, tam da Zane kendini Lucas'a doğru fırlatırken. Jean, Zane'i rotasından çıkarmak için tüm vücudunu kullanmak zorunda kaldı ama Zane onu geçmeye çalışırken ayakkabıları cilalı zeminde kaydı. Onu uzun süre tutamayacaktı,

Ama elinden geldiğince ayaklarını yere bastırdı ve tekrar denedi: "Dışarı, dışarı, *dışarı*."

Zane onun yerine Jean'e yumruk atarak değerli saniyelerini kaybetti ve Lucas son sürat soyunma odasından fırladı. Jean bir tarafa kan tükürdü ve Zane'e ölümcül bir bakış fırlattı. "O Lucas, Grayson değil. O Grayson'ın küçük kardeşi. Onu rahat bırak."

"Grayson değil." Zane kollarını ovuşturdu; keskin ve Korkunç kahkaha omuzlarında hissedilir bir ürperti yarattı. Parmak eklemlerini kontrol etti, belki de Grayson'ın kanını arıyordu. Ocak ayında Grayson'ı öldüresiye dövmüştü. Çünkü Grayson'ın içinde biraz olsun savaşıma gücü kaldıysa, kendisine binilmesine izin vermesine imkân yoktu. Jean, Zane'in ellerindeki morlukların asla geçmeyeceğini düşünmüştü. Sonunda geçtiler ama Zane'in zihnindeki iltihaplı yara geçemedi. "Grayson değil, çünkü Grayson kendini öldürdü. Bunun olacağını kim bilebilirdi?"

"Kim bilebilirdi?" Jean karşılık verdi.

Zane içindeki suçlamayı duymak zorundaydı ama buna değinmek yerine, "Sonunda seni ziyarete geldiğini duydum. Yol için son bir ısırik, hm?" Zane yine güldü, Jean boğazını tuttuğunu çok geç fark etti. Zane kendi parmak eklemlerini kanayana kadar ısırdı. "Cehenneme giden hızlı yoldan gittin. Orası kalabalıklaşıyor olmalı, Johnny. Hepimiz ölüyoruz. Sen hariç hepimiz. önce tekmelemeliydim. Neden hâlâ buradasın?" "Çünkü ben sözlerimi tutarım."

"Ama sen tutmadın ve tam olarak ne aldıysan Zane bunu hak etti," dedi. Bu o kadar yersizdi ki Jean ondan bir adım geri çekildi. Zane parmak eklemlerinden kan emdi ve bir tarafa tükürdü. "Tam olarak istediğin şey, hatta. Hatırlıyorum. Ben de oradaydım. Bunun için yalvardığını duydum. iğrenç wh-"

Bir renk cümbüşü Jean'i artık yalnız olmadıkları konusunda uyardı. Aynı nefeste Jean, Koç Rhemann'ın Zane'i fırlatacak kadar sertti. Üç metre boyunda görünüyordu.

Zane'in yere yığılmış bedeninin üzerinde yükseliyor, daha önce kendi oyuncularına hiç yöneltmediği bir öfke saçıyordu. Zane hırlayarak ve dövüşmeye hazır bir şekilde ayağa kalktı. Kendisine kimin vurduğunu fark edince durdu. Bir kez Kuzgun olan her zaman Kuzgundur; Zane artık bir öğrenci değildi ama bir koça yapabileceği hiçbir şey yoktu. Jean ilk kez, onların kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenip öğrenemeyeceklerini merak etti.

Rhemann ona kendini toparlaması için bir an verdi. Zane sadece geri adım atıp bakışlarını kaçırdığında, "Soyunma odamdan defol ve bir daha asla stadyumuma gelme. Anladın mı?"

"Elbette," dedi Zane, Jean'e son bir kez yan gözle bakarak. "Zaten burada değerli bir şey yok."

Rhemann geldiği yolu işaret etti ve Zane tek kelime etmeden yanından geçip gitti. Rhemann onun gidişini izlemek için dönmedi ama telefonunu kulağına götürdü. "Reacher iç avluya geri dönüyor," dedi.

Hattın diğer ucundan biri telefonu açtı. "Parktan çıkarıldığınızdan ve acilen şehir dışına götürüldüğünden emin olun. Kimi aramanız gerekiyorsa arayın ama bu işi halledin. Onun yüzünü bir daha buralarda görmek istemiyorum."

Rhemann telefonu kapatıp ona doğru döndü ve Jean bakışlarını hızla yere indirdi. Rhemann'ın ne kadarını duyduğundan emin değildi. Soyunma odası boşken sesler taşınırdı ve Raven da öfkesinde sessiz kalmamıştı. Jean'in bunu sormaya hakkı yoktu ama belki de en iyisi buydu. Sesinin sabit kalacağına güvenmiyordu.

Rhemann, Jean'in kaçmasını bekliyormuş gibi elini uzattı. "Jean, bana bak."

Jean bakışlarını Rhemann'ın gömleğinin yakasına kadar sürükledi; bakışları ancak bu kadar uzağa gidebiliyordu. Çenesini seslendiremediği özürler için zorladı ama Rhemann'ın kavgaya karıştığı için ona kızacak vakti yoktu. Gürültülü seslerin ani kakofonisi, Truvalıların sonunda soyunma odasına doğru yola çıktıklarını söylüyordu.

Rhemann Jean'in kolunu tuttu ve onu koridorun sonuna götürmeden önce "Benimle gel," dedi. Her nasılsa Jean'in takım arkadaşlarıyla karşılaşmadan koçların salonuna ulaştılar, Rhemann da Jean'ı masasının karşısındaki sandalyeye oturttu.

"Bana iki dakika verin," dedi Rhemann. "Bu odadan ayrılmayın."

Jean sonunda "Evet, Koç." diyebilirdi.

Rhemann çıkarken kapıyı arkasından kapattı. Jean ellerine baktı ve düşünmemek için elinden geleni yaptı.

Rhemann iki dakika ya da iki saat önce gitmiş olabilirdi. Jean bulamadığı bir merkez için savaşıırken zamanın hiçbir anlamı yoktu. Rhemann kapıyı tekrar açtığında sessizlik ürkütücüydü ama Jean Truvalıların nereye gittiğini soracak kadar umursamadı.

Rhemann'ın yanında taze buz torbaları da dahil olmak üzere bir kol dolusu tıbbi malzeme vardı. Jean formasını omuzlarına astı, böylece Rhemann bir tanesini göğsüne bağlayabildi. taze gazlı bez. Rhemann işini bitirirken dikkatli bir şekilde, "Dinle Jean," diye söze başladı.

Kapının hızlıca çalınmasıyla yarıda kesildi. Ziyaretçi odaya adım atmadan önce bir çağrı beklemedi. Jean yabancıyı çok uzaktan tanıdı: siyah saçlı, koyu renk gözlü, belki ellili yaşların başındaydı. Üzerinde basın mensubu olduğunu gösteren bir rozet yoktu ama koç gibi de görünmüyordu. Sınıfına giderken yolunu kaybetmiş gergin bir profesör gibi giyinmişti.

"Ah, pardon," dedi adam. "Takımınızı sahada gördüm, o yüzden güvenli olduğunu düşündüm."

Rhemann özrü elinin tersiyle itti. "Adi, bu Jean."

"Gerçekten mi!" Adi, Jean'e yeni bir ilgiyle dönerek, "Gerçekten mi?" dedi. "Jean Moreau mu? Senin hakkında çok şey duydum."

"Herkes duymadı mı?" Jean düşünmeden sordu.

Hiç de komik değildi, ama içinde korkunç, hıçkırıklı bir kahkaha başlatmıştı. Yüzünü soymak istedi. Bu asitli sıcaklığı, göğsünü eritmeden önce göğsünden çıkarmak istedi.

kemikleri uzaklaştı. Sandalyenin kenarını dizlerinin arasından tuttu ve parmakları ağrıyana kadar sıktı.

korkak tükenmiş hain satılmış reddedilmiş fahişe

Kuzgunlar'ın öfkeli mektuplarını çöpe atmıştı ama şimdi onu hiç tanımayan ama yine de Kuzgunlar'ın çöküşünden onu sorumlu tutmak isteyen yabancılardan mektuplar alıyordu. Hannah Bailey'nin sinsî yorumlarını, bu yaz alışveriş merkezindeki sinirli yabancıları, paparazzileri düşündü kampüse yürürken onu ve Jeremy'yi takip ediyordu. Hinch'in sahadaki kaba yorumlarını ve Zane'in ilk ölenin kendisi olması gerektiğini söylediğini düşündü.

Benim hakkımda ne düşündükleri umurumda değil, diye düşündü korkunç derecede sonsuz bir çaresizlikle. Umurumda değil. Umursayamam. Önemli olan tek şey oynamam.

"Bir dakikaya geliyorum," dedi Rhemann. "Beni beklemeyin."

"Tabii," dedi belirsiz bir cevapla. "Acele etme."

Yabancı kendini tekrar dışarı bıraktı ama Rhemann mandal arkasından kilitlenene kadar hareket etmedi. Sessizlik bir kez daha odaya yerleşti, onu boğacak kadar ağırdı. Jean çıldırmamak için kendi kalp atışlarının sesine odaklandı.

Sonunda Rhemann masasından bir buz torbası daha aldı ve Jean'in hırpalanmış yüzüne bakmak için çömeldi. Jean ağır bakışlarına karşılık vermeyi reddetti ama Rhemann, "Reacher'in sana böyle zalimce şeyler söylemeye hakkı yoktu," dediğinde irkildiğini gizleyemedi.

O zaman yeterince şey duymuştu. Uygun olan tek yanıt "Evet, Koç" olacaktı ama Jean'in ağzından çıkan tek şey, "Öyle değil mi, Koç?" oldu.

Rhemann, buz torbasını bu kadar kaba bir şekilde ittiği için Jean'i eşek sudan gelinceye kadar döverdi ama bu en iyisiydi. Jean baygınsa, Rhemann'ın ne yapacağını düşünmesine gerek kalmayacaktı.

Bu konuda. Ama Rhemann buz torbasını bir kenara bırakıp topuklarının üzerine oturmakla yetindi. Jean'ı bir an için "Konuş benimle," dedi.

"Bunu ben istedim," dedi Jean. Rhemann, Jean'in adına gücenerek zamanını boşa harcamadan önce onun hakkında bunu bilmeliydi. *"Onlar-" benden nefret ediyorlardı, hepsi benden nefret ediyordu* "- bana beğenip beğenmediğimi sordular ve ben-" *çok korkmuştum* "- evet dedim. Hayır dememe izin yoktu." Son kısmı yüksek sesle söylemek istememişti ama o daha yakalayamadan ağzından çıkmıştı. Jean kararsız parmaklarını dudaklarına bastırdı ve kanı tattı. "Başka ne yapacağımı bilmiyordum." *"İstemiyordum, nefret ediyordum, onlardan nefret ediyordum."*

Riko acımasızdı ama aptal değildi ve Jean'i gümüş bir tepside sunarken sadece erkek backliner'ların orada olmasını sağlamıştı. Kuzgunlar üç gün boyunca Jean'in kötü durumundan bihaberdi. Sonra Ellison onu hiç beklenmedik bir şekilde soyunma odasına ispiyonladı ve kendisini en iyi Jean ilan etti. şimdiye kadar birlikte olmuştu. Jean, Riko'yu baltalamadan kendini kurtaramazdı, bu yüzden panikledi ve kabul etti. Jean'in Hasar tamamlanmıştı: Sırada uyuyan çok genç birinci sınıf öğrencisinin ne pişmanlığı ne de durmaya niyeti vardı.

Grayson sudaki kanın kokusunu aldı ve bir ısırık almaktan kendini alamadı. O dördüncü gece Jean'in canını olabildiğince yakmayı kafasına koymuş, sonra da elini Jean'in gözyaşları arasında gezdirerek, *"Bunu sen de seviyorsun, değil mi? Benden daha fazlasını iste."* Jean onu durdurmak için her şeyi söyleyebilirdi ve sonunda sesini kaybedene kadar yalvarmıştı. Bunların hiçbirisi ona merhamet kazandırmamıştı; sadece Grayson'ın açlığını körüklemişti. Jean Zane'i gecenin yarısına kadar uyutmamıştı, o kadar çok ağlamıştı ki neredeyse kusacaktı. Ve şimdi Zane onun gözlerinin içine bakıp şöyle demeye cesaret etti-

Ama yanılmıyordu, değil mi? Üç yıl hiçbir şeyi değiştirmede. Jean dayanabildiği kadar dayanmıştı ama bu yeterince uzun sürmemişti. Kolu Jean'ın koluna yaklaştı. Yerinden çıkmış ve o kadar acı çekiyordu ki zar zor düşünebiliyordu, yine de Grayson'a istediği her şeyi vermişti. Bunun onu kurtarmayacağını biliyordu ama bir erteleme için o kadar çaresizdi ki denemek zorundaydı. Jean onun derisini yüzmek istedi.

Grayson her yerde ona dokunmuştı ama Rhemann'ın alçak sesi iyice kavrayamadan dikkatini dağıttı.

"Beni dinle. Ne söylediğinin bir önemi yok. Sen sadece elinden geldiğince hayatta kalmaya çalışan bir çocuktun. Hiç kimse

Bunun için seni suçluyorum."

"Ama var," dedi Jean. "Her zaman yapacaklar. Ve diğer herkesin de öyle olmasını sağladılar."

Umurumda değil. Önemi yok. O zaman neden boğazı kanayana kadar çığlık atmak istiyordu?

Midesindeki çukur, Riko'nun onu öldürdüğü zamanki çukurla aynıydı.

onu merdivenlerden aşağı itti: acı başlamadan önce bir anlık serbest düşüş. Jean o uçuşunun kenarından olabildiğince hızlı Rhemann'la arasına olabildiğince mesafe koymaya çalışarak gidebildi: "Özür dilerim Koç. Şikayet etmeye hakkım yok. Çizgiyi aştım ve hak ettiğimi aldım-" Ama boğazına takıldı, boğulma sesi duyuldu ve Jean elini ısırdı.

dilini olabildiğince sert kullandı.

"Hak etmek mi?" Rhemann, Jean'ın ondan bir daha asla duymak istemediği bir ses tonuyla sözlerini tamamladı.

"Evet, Koç," dedi Jean.

Söylenmesi gereken yanlış bir şeydi. Rhemann'ın elleri omuzlarında ani ve inatçı bir ağırlık oluşturmuştu. Jean bir darbe için hazırlandı ama Rhemann sadece, "Benden sonra tekrar et: Bana yaptıklarını hak etmedim."

Rhemann ne istediğini bilmiyordu; bunun neye mal olacağını bilmiyordu. Panik Jean'ın midesinden kalbine doğru bir çizgi çizdi. Bir koçun doğrudan emrini reddedemezdi ama yalvarabilirdi: "Lütfen beni zorlama, Koç."

Rhemann, "Bunu söylemen ve ciddi olman gerekiyor, Jean," dedi. "Lütfen."

Lütfen, o kadar yersizdi ki Jean sadece ona bakabildi, kalbi düşüncelerinden daha yüksek sesle çarpıyordu. Hissedebiliyordu Her zinciri gerilmiş, sonunda onları güçsüz bırakacak kelimeleri bekliyordu. Hasta olmamak için ağzını açmaya korkuyordu ama sonunda tereddütlü bir şekilde, "Hak etmedim-" *demeyi* başardı. *Ağır eller, daha ağır raketler, karanlık*

odalar, daha koyu kan, dişler ve bıçaklar ve boğuluyorum, boğuluyorum, boğuluyorum "-bana yaptıkları."

Göğsündeki uyarıcı bir kıpırtı, elini hızlıca ağzına götürmesine neden oldu. Ateşe karşı sertçe yutkundu. Onu bütünüyle yutmak istiyordu. İşe yaramadı; boğazında nefes alması imkânsız bir düğüm oluştu. Onu çıkarmaya çalışarak tekrar yutkundu ve neredeyse öğürüyordu.

Jean onun yerine kendine vurdu, boştaki yumruğunu elmacık kemiğinde oluşan taze çürüklere çarptı ve Rhemann bileğini dikkatli bir şekilde kavradı.

"Yapma," dedi ama Jean kendi kalp atışları arasında onu zar zor duydu.

Bir anda kendisini bir arada tutan tek şeyin eli olduğunun farkına vardı; göğsünü ve ruhunu yiyip bitiren lav artık çatlayacak kadar sertti ve eğer bir santim bile verirse onu kesinlikle parçalayacaktı. Jean Rhemann'dan kurtuldu, böylece ikinci elini birincinin üzerine vurabildi. O kadar sert vurdu ki kendi burnunu, gözlerini kıracağını sandı.

Rhemann'ın yüz ifadesini göremeyecek şekilde sıkıca kapandı.

Dikkatli eller omuzlarına yerleşti, onu sarsmak ya da vurmak için değil, Rhemann "Sana bu kadar yaklaşmasına asla izin vermemeliydik. Seni daha iyi korumalıydık. Bunu yapmadığımız için üzgünüm."

"*Özür dilerim,*" dedi, sanki bir koçun oyuncularından özür dilemesi hiç de uygun bir davranışmış gibi. Öyle bir şeydi ki Jean beklenmedik ve yersiz bir şekilde nefes almayı unuttu ve ardından *gelen* kısacık, haince düşünce kalbini parçaladı: *Benden özür dilemesi gereken kişi o değildi.* Bu düşünce de en az gerçeği kadar korkutucuydu ve Jean boğuk bir hıçkırığı bastıracak kadar sıkı tutunamadı.

Yapma, diye düşündü Jean, çaresizce. *Buna katlan. Lütfen.*

"Jean." Rhemann onun omuzlarını sertçe sıktı. "Güvendesin. Seni tutuyorum. Bırak."

Jean korkunç bir sesle kendi üzerine yığıldı ve Rhemann'ın kollarının ağırlığı onu sarmak için yeterli olmadı.

onu paramparça olmaktan korur.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jean

Jean tanımadığı bir odada, tanımadığı bir yatakta uyandı. Soluk tavana baktı, bulanık bir şekilde önceki geceyi bir araya getirmeye çalıştı. Parçalanmış anlar halinde geldi: çok uzun zamandır gömülü olan kederin hastalıklı sıcaklığı, güçlü kolların sabitleyici ağırlığı, Jean kendini tekrar toparlayamadığında onu sakinleştirmeye yardımcı olan hapların acı tadı. Fren lambaları, sokak lambaları ve ömrünü onlarca yıl aşmış köhne bir araba; Jean arabadan indiğini hatırlayamıyordu ama nerede olduğunu bir çırpıda biliyordu.

Yaşadığı dehşet onu panik içinde yataktan fırlattı ama çarşaf lar ayak bileğine dolandı ve neredeyse onu dizlerine kadar sürükleyecekti. Dengesini sağlamak için duvara tutundu, kalbi şakaklarında amansız bir çarpıntıyla çarpıyordu. Kendini kurtarması birkaç saniyesini aldı. Jean yatağı düzeltmek mi yoksa soymak mı gerektiğinden emin değildi: Rhemann'ın burada başka biri yatmadan önce çarşaf ları temizlemek isteyeceğı kesindi ama yatağı böyle dağınık bırakmak da tarif edilemeyecek kadar kaba görünüyordu. Sonunda Jean yatağı hızlı bir şekilde düzeltti.

Dengesiz eller köşeleri netleştirmek için birkaç deneme yaptı.

Onu yatağı forması ve şortuyla yatırmışlardı ama ayakkabıları yatak odasının kapısının hemen içindeydi. Jean onları kolunun altına sıkıştırdı, yatak odasının kapısını yavaşça açtı ve

koridorda. Karşısında açık bir kapı vardı.

Görebildiğı diğer kapıların neredeyse hepsi kapalıydı. Jean koridorun karşısına geçmeden önce seçeneklerini tarttı. Dün gece Rhemann ona ne verdiyse boğazı dayanılmaz derecede kurudu, bu yüzden işini bitirdiğinde lavabodan birkaç avuç su emdi. Yüzü Hinch'in yumrukları arasında darmadağın olmuştu.

Zane'in şiddeti ve Zane'in sert parmakları yüzünden boğazında bir dizi morluk oluştu. Jean bakışlarını aynadan ayırdı ve odadan çıktı.

Koridorda yankılanan ses bir kadına aitti ama Jean merdivenlere yaklaştıkça bu sesi daha da güven verici buluyordu.

Hafta sonu sabah haberlerini yeterince sık duymuştu.

sunucunun kolay tınısını tanımak için. Jean ana kata doğru beş adım attı, boş oturma odasını temkinli bir bakışla inceledi ve bir sonraki açık kapıya geçti.

Yemek odası ve mutfak uzun bir oda olarak birbirine bağlıydı. Bir ucunda iki sandalyeli küçük bir masa, diğer ucunda da Geveze televizyon ona en yakın köşeye monte edilmişti. Rhemann, mutfağı diğerlerinden ayıran alçak duvardaki bar taburelerinden birinde oturuyordu. Bir fincan kahve içerken önünde bir gazete açmıştı. Dün geceki yabancı -Adi, diye hatırladı Jean-

Lavaboda elleriyle bulaşık yıkıyordu ama Jean'i görünce kıpırdamadan durdu.

"James," dedi.

Rhemann başını kaldırdı ve Adi'nin Jean'e bakışını takip etti. Kapının hemen dışında duran asi backliner'ını görünce kahvesini ve gazetesini bir kenara itti ve Jean'e tüm dikkatini vermek için taburede döndü. "Günaydın. Hiç uyuyabildin mi?"

"Evet, Koç," dedi Jean. "Özür dilerim, Koç."

Rhemann, sanki Jean ofisinde çirkin bir sinir krizi geçirerek açılış gecesini mahvetmemiş gibi, "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok," dedi. Belki de Jean'in yüzünden bir şeyler okunuyordu, çünkü Rhemann yorgun bir iç çekti ve kahvesine geri döndü. "Şimdi anladın mı, Adi?"

"Ona kabadayılık taslama," diye yakındı Adi. Jean'a, "Günaydın! Adijan Bregović, hizmetinizdeyim. Bana Adi diyebilirsin. Sen de Jean'sın." Gülümsedi ama zayıftı. "Özürden bahsetmişken, dün gece söylediklerim için özür dilerim. O zaman bunun bu kadar yüklü bir ifade olduğunu bilmiyordum. Bu sadece

James bütün yazı senin hakkında konuşarak geçirdi," dedi, ellerini yıkayıp kurularken dirseğini Rhemann'a doğru sallayarak. "Moreau şöyle, Moreau böyle, ben İsa'nın ikinci gelişi olduğunu düşünmeye başlamıştım."

Jean bunlara nasıl cevap vereceğini bilmiyordu, o yüzden "Koç musunuz?" diye başladı.

"Tanrım, hayır, hayır, hayır. Spor hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Rhemann'ın ona attığı bakış üzerine Adi dramatik bir jest yaptı. "Tamam, Exy hakkında biraz bilgi edindim *elbette*, ama çoğu

Geri kalan her şey mutlulukla beni aşıyor. Aç mısın? Elbette öylesin," dedi Jean inkâr edemedi. Yakındaki bir dolaptan üç tabak aldı ve yan tarafa koydu.

Sobanın yanında. "Mükemmel bir zamanlaman var. Gel, gel, herkese yetecek kadar börek var, ben de biraz soğumasını bekliyordum."

"Ye," dedi Rhemann. "Sana iyi gelecektir."

Jean itaatkâr bir tavırla bir tabak almak için odaya geçti ve Adi'nin kendisine verdiği rulo haline getirilmiş ekmek parçasını inceledi.

Besin dağılımının ne olduğunu sormak istedi ama Rhemann'ın onu yanlış yola sürüklemeyeceğine güvenmek zorundaydı. Adi kendi kahvaltısını hazırlamadan önce tezgâhta Rhemann'a hizmet etti ve Jean'a kendisinden önce gelmesini işaret etti.

Masaya. Tabağını Jean'in karşısına koydu ama henüz oturmadı. Her şeyi yerleştirmesi iki seferini aldı: biri herkese küçük yoğurt kapları dağıtmak, diğeri de Jean'e sade kahve getirdi.

Jean ayakkabılarını masanın altına saklarken Adi, "Kremamız var," dedi.

"Hayır," dedi Jean ve "Teşekkür ederim," diye eklemeyi unutmadı. "Yemeğini ye," dedi ve sonunda sandalyesine çöktü. "Yiyin, iç ve neşelen."

Neşeli sözlerine rağmen kahvaltı tatsız bir olaydı. Tepedeki haberler mutfağa çöken ağır sessizliği bozamıyordu.

Önce Rhemann yemeğini bitirdi ve bulaşıkları kolaylıkla temizledi. "Jeremy'ye geldiğinizi haber vereceğim."

Uyan," dedi odanın öbür ucundaki Jean'a bakarak. "Senin evinden benimkine yaklaşık yirmi dakika var, bu arada kendini evinde hisset. Bana ihtiyacın olursa ben arkada olacağım."

Rhemann çıkarken Adi, "Şapkan çamaşır odasında asılı," diye seslendi. Jean kapı aralığından Adi'ye baktı ve tekrar geri döndü, böyle imkânsız düşünceleri düşünmeyi reddediyor ama onlardan tamamen vazgeçemiyordu. Adi, Jean'i incelemek için arkasına yaslanmadan önce kahvesini bitirdi. "Onun bu tavrını Şahsen. Senin için çok endişelendiğini biliyorum; sadece onun yanında kendini güvende hissetmediğin izlenimine kapılmış, bu yüzden ayak altında olmak istemiyor."

Jean hiçbir şey söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Adi istediği son cevabı Jean'in yüzünde gördü ve ifadesi ciddileşti. "Ama yalan söylemiyordu, değil mi? Seni asla ama asla incitmezdi. Bunu bildiğini bilmem gerek."

Ama yapabilir, diye düşündü Jean, Rhemann'ın dün gece Zane'in ayaklarını ne kadar kolay yerden kestiğini hatırlayarak. Yakın

Bunun arkasında daha garip anılar vardı: Jean ne zaman bakışlarını kaçırsa ya da bir şey söylemeye çalışsa Rhemann'ın kemiklerine işlemiş yorgunluğu

Raven'in şartlandırması ve tedirgin tırnakları için özür diler.

Jean pişmanlığını dile getirdiğinde ılık alıyor ve sanki Jean'ın kaba bir dokunuşla kırılabilceğini düşünmüş gibi dikkatli ellerini omuzlarına koyuyordu. Jean her kolay dokunuşa karşı koydu.

Rahatsız edici bir gerçeğin lehine saptırma:

"Biliyorum," dedi Adi'nin araştıran bakışlarından kaçınarak.

"Emin misin?" Adi sordu ve Jean zorla başını salladı. Adi başka bir şey gelip gelmeyeceğini görmek için bekledi, sonra Jean'in boş tabağını işaret etti. "İyi, değil mi? Evden ayrılmadan önce Baba'nın bana öğretmesini istedim. Zor sabahlar rahatlatmayı hak eder Yemek."

"Evet," dedi Jean. Sığır etini kahvaltı eti olarak hiç düşünmemişti ama yeterince iyi bir araya gelmişti. Gecikmiş bir "Teşekkür ederim" ekledi.

"Burayı gezelim mi?" Adi tabaklarını toplarken sordu. Jean cevap veremeden Adi'nin çağrı cihazı çaldı. Adi numarayı kontrol etti ve dişlerinin arasından ılık çaldı. "İşe güvenin

Ŗu anda birkaç telefon grŖmesi yapmam gerekiyor gibi görünüyor. Lütfen kendinizi evinizde hissedin. Bir sürü kahve kaldı ve ihtiyacınız olursa banyo merdivenlerin hemen yukarısında. Burası iyi mi? İyiyim. Özür dilerim, özür dilerim." Çoktan uzaklaŖtı.

Ceplerini karıŖtırıp telefonunu arıyordu.

Jean birkaç dakika daha yalnız oturdu, ama sonunda ayakkabılarını topladı ve yavaş bir tura çıktı. Laila'nın evinin tamamı muhtemelen birinci kata sığabilirdi. Her odanın nefes almasına yardımcı olan geniş, kemerli kapı aralıkları ile rahat bir Ŗekilde dağınıktı. Oturma odasındaki televizyon Oturma odası Cat'inkinin yarısı kadar büyüktü ama gözüne çarpan kitap rafları oldu. Diğer bütün raflar çerçeveli fotoğraflar lehine kitaplardan yoksun. Jean birkaçında Lisinski'yi gördü ve bu da Rhemann'ın ailesi olmalıydı: onunla omuz omuza duran üç adam kardeş ya da kuzen olamayacak kadar ona benziyordu.

Fotoğrafların yarısından fazlası sadece Adi ve Rhemann'a aitti. Jean en uzun süre iki adamın denizde bir teknede çekilmiş fotoğrafına baktı. Burada gözle görülür biçimde daha gençtiler ve Rhemann'ın saçlarında hiç ak yoktu. Adi küçük bir balığı utanmaz bir gururla tutarken Rhemann onun yanında gülüyordu. Fotoğraf bellerine yakın bir yerde kesilmişti ama Jean, Adi'nin dğmesiz gömleğinin uçuŖan etek ucunda bir baŖparmađın göründüğünden emindi. Belki de Rhemann grŖ alanının hemen dıŖında kalan bir parmaklığa tutunuyordu ama-

Parke zemin üzerindeki ayak sesleri onu Resmi aceleyle yerine koydu ama hareket halindeki adam ona yaklaŖmadı. Uzakta bir kapı kapandı, ev bir kez daha sessizliğe gömüldü ve Jean içini kemiren bir sürü soruyla birlikte raflardan çekildi.

nnden geçtiği ilk ofis Rhemann'ınki olmalıydı, Duvardan duvara Exy makaleleri ve takım fotoğrafları olduğunu dŖnrsek. Jean izinsiz girilmemesi gerektiğini biliyordu ama ilerlemeye devam etti, önce kapalı bir kapının önünden geçti.

Adi'nin sesi ve ardından kendi dolapları ve lavabosu olan bir çamaşır odasının önünden geçti.

Sonunda kendini arka kapıda buldu. Kapı açık bırakılmıştı, sadece paravan kapısı kapalıydı ve Laila'nın dar bahçesinin üç katı büyüklüğündeki bahçeye baktı. Rhemann bir bahçe yatağında dizlerinin üzerine çökmüş, havuçları dikkatle topraktan kurtarmaya çalışıyordu. Onu böyle görmek şaşırtıcıydı; Jean aptalca bir şekilde Rhemann'ın Exy dışında var olmadığına inanmıştı. Bu çok saçma bir düşünceydi, Baharın bir bölümünü Wymack'le birlikte kapana kısılmış olarak geçirdiğini düşününce, Jean koçların özel hayatları olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Yardım eder misin?" Rhemann sarkık şapkasının kenarını gözlerinden uzaklaştırarak sordu.

Jean yakalanmıştı. Ayakkabılarının içine girdi, kendini dışarı bıraktı ve taş patikadan Rhemann'a doğru ilerledi. Rhemann birkaç dikkatli çekişle havuçları topraktan nasıl kurtaracağını gösterdi ve kendisi bir sonraki sebze grubunu incelemeye giderken sırayı bitirmesi için Jean'i bıraktı. Jean, Rhemann'ın geride bıraktığı yarı dolu kovaya ödülleri birer birer ekledi. Yapacak bir şeylerinin olması onu rahatlatmıştı. Beklenen sonuçları olan tanımlanmış bir görevdi ve Exy olmasa da aralarındaki hiyerarşinin yeniden kurulmasına yardımcı oldu.

Rhemann birkaç salatalıkla döndü ama tekrar ayrılmakta yavaş davrandı. Jean çalışırken bir dakika boyunca onu inceledi ve sonunda, "Sana nasıl yardımcı olabileceğimi söyle," dedi. Jean yavaşça kıpırdamadan durdu ama onun bakışlarına karşılık vermeyi reddetti. Rhemann

"Benim yanımda rahat olmadığını biliyorum ve bana sırrını açacak kadar güvenmediğini de biliyorum ama güvende olduğunu bilmem gerekiyor. İyi olduğunu bilmem gerek. Anlıyor musun?"

"Ben iyiyim, Koç."

"Jean." Adında kızgınlıktan çok pişmanlık vardı.

"Yapabileceğim bir şey yok mu?"

Jean, Rhemann'ın bir röportajı olabildiğince geciktirdiğini ve basın Trojan'ları derse kadar takip ettiğinde USC'nin kapılarını kapattığını düşündü. Rhemann'ı düşündü. Grayson'ın kanlı ısırtıklarını ve dün gece Jean'ın morarmış kaburgalarına dikkatlice buz bağlamasını temizliyordu. Truvalılar onu görmeden Jean'i gözden uzaklaştırmıştı, Jean'in kontrolünün paramparça olduğunu biliyordu ve onu boğucu endişelerinden uzakta iyileşebilmesi için buraya getirdi.

Jean bu durumla nasıl başa çıkacağını ya da Hak edilmemiş iyilikler; hiçbir evrende zaten elde ettiğinden daha fazlasını isteyemezdi. Bu zaten dayanılmazdı; bir koçun vermesi değil, alması gerekirdi.

Öle değil mi? diye merak etti, Wymack'ın bu baharda istikrarlı bir varlık. Karnını ağrıtmak için yeterliydi. Rhemann ve Wymack kuralın istisnası mıydı, yoksa Kuzgunlar'ın koçları anomaliler?

Rhemann hâlâ bir yanıt bekliyordu. "Hayır, Koç," "Yapman gerekenden fazlasını yaptın Koç," demek adamı sadece hayal kırıklığına uğrattı ve kulağa korkunç derecede nankörce geliyordu.

Jean güvenli bir orta yol bulamadı, bu yüzden tırnaklarının altındaki toprağa baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Rhemann'ın ondan vazgeçmekten başka çaresi yoktu. Yorgun bir iç çekişle konuyu değiştirdi ve Jean'a sebze tarlasının planını gösterdi. Bahçe sözde Adi'nin fikriydi ve Rhemann yıllarca buna karşı çıkmıştı. Eve getirdiği her bir ev bitkisini öldürmüştü; daha büyük bir proje için neden ona güvenilsin ki? Ama sonunda yine de denemişti, tekrar tekrar ve sonunda çözene kadar. Hâlâ aksilikler vardı ama

Rhemann bugünlerde başarısızlıktan çok başarı görüyordu. Koç sessiz bir gururla ürünlerini incelerken, Jean yeşillikleri yeni bir ilgiyle inceledi.

Daha önce hiçbir şey yetiştirmeyi düşünmemişti ama bir domatesi parmaklarının arasında çevirirken Jean evdeki küçük arka bahçede denemek için yeterli yer olup olmadığını merak etti. Acaba

Uzun vadede çok fazla zahmet ve çaba mı olurdu, yoksa bir şeyi tohumdan tabağa kadar yetiştirmek tatmin edici mi olurdu? Şeftalilerin sarmaşıklarda mı yoksa ağaçlarda mı yetiştğini merak etti. Neredeyse soracaktı ama Rhemann'ın onun cehaletine nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

O sırada arka kapı gıcırdayarak açıldı ve Jeremy onları düşünmek için patikaya çıktı. Koltuk değneğini yanında getirmemişti; belki de dün geceki şımartmanın sadece bir önlem olduğu konusunda yalan söylemiyordu. Jeremy'nin ağzındaki gerginlik acıdan çok endişeye benziyordu.

Jean'in yüzünü inceledi. Jean hiçbir selam ya da güvence vermeden ona bakmasına izin verdi ve sonunda Jeremy terbiyesini hatırladı.

"Günaydın, Koç. Balkabağım nasıl gidiyor?"

"Henüz öldürmedim ama hâlâ birkaç haftam var." Rhemann Jean'a dönmeden önce elindeki toprağı cırpı. Sebze dolu kovayı uzattı ve "Bunlar senin için. Bir işe yarayacaksa kova sende kalsın, yaramayacaksa at gitsin. Yemin ederim buralarda bir yerlerde bunlardan en az on tane var, o yüzden geri almama gerek yok."

Jean onu eline almadan önce tereddüt etti. "Teşekkür ederim, Koç."

Rhemann ayağa kalkarken, "Hadi, şimdi," dedi. Jean ayağa kalktı ve tek eliyle dizlerinin tozunu aldı. Rhemann ikisini yan kapıya kadar yürüttü, böylece kilidi açabileceğini söyledi ama onları takip etmedi. Jeremy'ye işaret ederek, "Eşyalarını almak için stadyuma uğrarsanız dikkatli olun. Güvenlik alarmda olmalı ama hiçbir şeyi şansa bırakmamayı tercih ederim." Jeremy'nin ciddi bir şekilde başını sallamasını bekledikten sonra Jean'e baktı ve ekledi: "Birbirinize göz kulak olun ve bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin."

"Peki Koç," diye koro halinde cevap verildi ve Jeremy Jean'i uzaklaştırdı.

Dar bir patika onları evin önüne götürdü. Garaj yolunun başında Jean'inkiyle yan yana tanıdık olmayan bir araba duruyordu ve Rhemann'ın gıcırdayan arabası da park edilmişti.

arkalarında. Jeremy'nin arabası için pek yer yoktu ama sığması için elinden geleni yapmıştı. Bu da bagajının çoğunun yola doğru uzanıyordu ama buralarda fazla trafik yok gibiydi. Yayılan evler ve yontulmuş ağaçlar Sessiz sokağın iki yanında sıralanmıştı.

Jeremy ondan önce yolcu kapısına gitti ama kapıyı açmak yerine Jean'i incelemek için döndü. Kaçınılmaz olarak bakışları Jean'in boynunu çevreleyen çürüklere kaydı ve Jeremy'nin Yüzü düştü.

"Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum," diye itiraf etti Jeremy, o kadar sessizdi ki Jean ne kadar yakın durmalarına rağmen onu zar zor duyabiliyordu. "Zane hakkında hiç konuşmadın ama ondan bahsetmekten özenle kaçınman bir sorun olduğundan şüphelenmeme neden oldu. Ona güvenmiyordum ve onunla gitmeni istemiyordum ama seni reddetmeye hakkım olduğunu da düşünmüyordum. Sonra Lucas, Zane'in seni öldürmeye çalıştığını söyleyerek Koç'u neredeyse ayaklarından çekti ve ben-" Jeremy bitiremedi.

Teknik olarak Zane, Lucas'ı öldürmek istiyordu ama Jean bu konuya giremezdi. Jean o hedefi Lucas'ın sırtına koyarsa Jeremy'nin Grayson ve Zane hakkında ne gibi varsayımlarda bulunacağını biliyordu ve şu anda bununla başa çıkacak gücü yoktu: çirkin gerçeği kaldıracak midesi yoktu ve Zane'in günahlarını silecek bir yalanla da ilgilenmiyordu. Zane'e odaklanmak daha kolaydı.

Lucas'ın kaçtıktan sonra yardım istemek için koşarak gittiğini. Jean, Rhemann'ın nasıl kaçtığını merak etmemişti. onlara bu kadar çabuk ulaştı.

"Değildi. Bu sekiz ay gecikmiş bir kavgaydı." Bu Jeremy'nin bakışlarındaki suçluluk duygusunu gidermeye yetmedi ve Jean ekledi: "Gelmesi iyi oldu. Onu son bir kez daha görmem gerekiyordu. zaman."

Bunu kastettiğine şaşırmıştı ama daha önce açık yaraların olduğu yerde hassas izler vardı. Bu ilginç bir gelişmeydi; Zane'in, onun

onu daha az değil, daha çok kırmıştı. Belki de bunun Zane'in saldırganlığından çok Rhemann'ın paramparça olmuş kalbindeki zehri temizlemesiyle ilgisi vardı Sonrasında. Aylardır taşıdığı kemiklerine kadar işleyen gerginlik sonunda onu boş ve yorgun bırakmıştı.

"Güzel," diye yankılandı Jeremy, yumuşak ve inanmaz bir sesle. O Jean'in boynuna uzandı ama oradaki benekli tene dokunmaktan kıl payı kurtuldu. "Yeter artık. Eğer Ona karşı konuşmaktan ekiniyorsanız, en azından sizin adınıza bir açıklama yapmama izin verin."

"Söyleyecek bir şey yok."

"Bunu görmezden gelemeyiz."

"Bunu kendi çürüklerini önemsemeyi reddeden adam söylüyor," dedi Jean, keskin bir sesle.

"Tanrım, Jean. Bu aynı şey değil. Faser-" Jeremy attığı yanlış adımı fark edince irkildi. Jeremy onun dikkatini dağıtmaya çalışsa da Jean adamın adını hafızasına kazıdı: "Zane Belli ki sana zarar vermeye çalışıyor ve sen onu sorumlu tutmuyorsun. Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun."

Yine o kelime; Jean onu Jeremy'nin dilinden söküp almak istedi. Jeremy'nin çenesinden tutarak başını kaldırmaya zorladı. "Neyi hak ettiğimi boş ver. Peki ya benim ne istediğim?"

Cesur bir talepti ve dayanılmaz derecede dşncesizdi. Jean'in kastettiği hiç de bu değildi ama Jeremy'nin şaşkın bakışları onunkilerle kilitlenir kilitlenmez hatasını anladı. Riko'nun hayaleti

Boğazına dayanan bıçak elini geri çekmesine neden oldu ve Jean daha güvenli bir mesafeye çekildi. Jeremy de geri adım attı ama gidecek hiçbir yeri yoktu. Onun yerine arabasına yaslandı ve Jean'in yüzünü sabit, tereddütsüz bir bakışla inceledi. Jean ona cevap vermeyi reddetti ama tehlike geçene kadar kalp atışlarını saydı.

Sonunda Jeremy, "Ne istiyorsun o zaman? Söyle bana, çünkü sana başka nasıl yardım edebilirim bilmiyorum. Evde, okulda, mahkemede peşinden geliyorlar, izleyemiyorum.

Bunu sana bütün yıl yapıyorlar. Bu adil ya da doğru değil. Bizimle kendini güvende hissetmeni istiyorum."

"Çoğu zaman öyle hissediyorum," dedi Jean ve bunda ciddi idi. "Başka tarafa bakmayacağına söz vermiştin, o yüzden bakmana izin vereceğim. Ama Bırakın gitsin kaptan, ben de kapıyı arkasından kilitleyeyim. Geri dönmeyecek. Buraya bir gerçek için geldi, bir sayı için değil. Benden alabileceği başka bir şey yok."

Jeremy bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra sadece mağlup bir sesle, "Emin misin?" diye sordu.

Jean hemen, "Evet," dedi.

"Bundan hoşlanmadım," dedi

Jeremy. "Bu senin ayrıcalığın."

Jeremy bakışlarını indirdi, kavgayı kabullenmişti. Jean onu bıraktı ve Jeremy yola çıkmadan önce onun için yolcu kapısını açtı. Jean sebze dolu kovayı yere, ayaklarının arasına koydu ve Jeremy sürücü tarafına tırmandı.

Eve sessizce gitme şansları yoktu ama Jeremy otoyola çıkana kadar direndi. Sonra

Tek eliyle bardaklığını karıştırdı ve Jean'e bir bozuk para uzattı.

"Düşüncelerin için beş sent mi?"

Jean düşüncelerinin ne olduğundan emin değildi ama belki de kafasında onları çözecek kadar yer yoktu. Bozuk parayı aldı ve parmaklarının arasında yuvarladı.

bir yandan da pencereden dışarı bakıyordu. "Bobcats'i sevmedim," dedi. Hiç beklemediği bir yerden başlayınca Jeremy'nin gözlerini üzerinde hissetti ama kaptanı dilini tuttu ve dikkatini tekrar önlerindeki yola vermeye zorladı. "İ Öyle olmalı, değil mi? Benim eğitildiğim şekilde oynuyorlar. Doğru şekilde," diye ekledi, sözünün kesilme riskini bilerek Jeremy.

Jeremy yemi yutmadı ve Jean huzur içinde dikenli düşüncelerini gözden geçirdi. Bütün yaz çetin bir mücadele vermiş, Truvalıları yüksek atlarından boş yere indirmeye çalışmış ve onların kısıtlamalarından hoşnutsuzluk duyarak homurdanmıştı.

ondan talep etti. Onlara mantıklı davranmalarını ve önceliklerini sıralamalarını söylemişti ama onlar her seferinde onu neşeyle reddetmişlerdi.

Dün gece harikaydılar, bildiği gibi olacaktı - ne de olsa onlar Üç Büyüklerdi ve Kevin'in kasvetli dünyasının yıldızlarıydılar - ama bu onların performansı değildi. onu sarstı. Bobcats ve Truva atları arasındaki sarsıcı zıtlık, Zane'in olaydan sonra gösterdiği özür dilemez kalpsizlikle daha da belirginleşmişti. Korkunç bir normalden ne kadar uzağa geldiğini hatırlatan ne kadar da keskin bir hatırlatmaydı.

"Senin Zane gibi olmanı istemiyorum," dedi Jean, yavaşça parçaları birleştirmeye çalışarak. "Koç'un efendi gibi olmasını istemiyorum. Tanner'a pişmanlık duymayı öğretmek istemiyorum.

antrenmanlarımda sürekli başarısız oluyor ya da daha iyi performans göstermesi gerektiğini düşündüğümde raketimi Cat'in sırtında kırıyorum. Asla eskiye dönmek istemiyorum. Belki aptalsınız ve sizi şımarttığım için en büyük aptal benim, ama pervasız aptallar olmak Kuzgunlar olmaktan iyidir."

Beş senti Jeremy'ye doğru uzattı. "Bunu senin yönteminle yapacağız ve yine de kazanacağız."

Sonunda Jeremy gülümsedi ve bu neredeyse gerçek gibiydi. Körü körüne paraya uzandı ve Jean, Jeremy'nin gözlerini yoldan ayırmaması için parayı avucuna bastırdı. Jeremy

parmaklarını hızlıca sıktı ve "Sen bizim tarafımızdayken nasıl kaybedebiliriz ki?" dedi.

Jean onun sıcak davranmaya çalıştığını biliyordu ama ses tonu biraz yetersiz kalmıştı. Jean, Zane'in bunu yanına bıraktığı için hâlâ üzgün olduğunu düşündü ve dikkatini dağıtacak uygun bir şey aramaya koyuldu. Tökezleyerek, "Koç-" diye başlayıp sonunu getiremedi. Bir koç hakkında böylesine küstahça bir açıklama yapmak affedilmez bir cüretti. Belirsiz ve kararsız bir "Koç ve Adi" ile yetindi.

Jeremy onun yerine tamamladı: "Ortaklar, evet. Yirmi yedi yıldır falan birlikteler. Belki de Şimdi 28 yaşında. Ama bu konuda oldukça gösterişsizler. İnsanların eşcinsel bir adamın bir şirket yönetmesi hakkında ne diyeceklerini bilmiyorum.

üniversite spor takımı. Soyunma odası, etkilenebilir sporcular, tüm bu önyargılı saçmalıklar. Resmi olarak Adi, Koç'un en iyisi. Üniversiteden bir arkadaş. Los Angeles'ta rüya gibi bir hayat yaşayan iki bekâr.

"Dürüst olmak gerekirse kaç Trojan'ın bunu anladığından bile emin değilim. Adi genellikle şampiyonalar dışında stadyumdan uzak durur ve Koç da karışık ortamlarda ondan bahsetmez. şirket. Onunla birinci sınıfta tanıştım, sonra..." Jean'in onun yardımını olmadan da durumu tahmin edebileceğini bildiği için sözünü yarıda kesti. Jeremy ona düşünmesi için bir an verdi. "Bu seni Koç'tan daha çok mu yoksa daha az mı korkutuyor?" diye sordu.

Jean dürüstçe, "Bilmiyorum," demekle yetindi.

Bir yanda Riko'nun "*Bunu onun içinden söküp atacağım,*" diyen sert sözleri, Kevin'in "*Bunların bir uyarı olması gerekiyordu Jean,*" diyen bıkkınlığı ve yıkıcı bir isabetle savrulan binlerce yargılayıcı hakaret vardı. Diğer tarafta Neil'in umursamaz, "*Ben Jean, Andrew'u Ichirou'dan saklaması için onu uyardığımda, Truvalıların hoppa çizgilerini rahatça kabul ettiklerini bildiğinden eminim,*" dedi, Ve bu kalpsiz dünyada yirmi sekiz yıl boyunca bir şekilde hayatta kalan bir ortaklık.

Jean parmak eklemlerini karıştırırken bir yandan da Bu gerçekler arasındaki mesafe. Merak etmenin zaman kaybı olduğunu biliyordu. O Moriyama'nın malıydı; ne olursa olsun geçemeyeceği sınırlar vardı.

"Ona hayatım pahasına güvenirdim," dedi Jeremy, "ama senin yaşadığın şeylerle yüzleşmek zorunda kalmadım, bu yüzden seni ikna etmeye çalışmayacağım. Oraya kendi başına gitmen gerektiğini biliyorum."

Aralarına yerleşen sessizlik rahat değildi ama sakindi ve Jean düşüncelerini yorucu daireler çizerek kovaladı. Sonunda sadece sayarak huzur buldu: *Serin bir akşam esintisi. Gökkuşakları. Açık yollar.*

Arkadaşlar. Havai fişekler. Bir süre sonra geçici olarak "Koç" diye ekledi ama bu o kadar iticiydi ki reddetmek zorunda kaldı. Tetsuji

Moriyama aynı zamanda bir koçtu ve Jean, Rhemann ve Wymack'i bu vahşi kabusla ilişkilendirmeyi reddetti.

Takım arkadaşlarını hesaba katmaya çalışırken de aynı sorunla karşılaşmıştı ama bu kez kolay bir çözüm yoktu. Jean giderek artan bir hayal kırıklığı içinde onu bir o yana bir bu yana çevirdi, ta ki bir anısı onu kısa kesene kadar. "*Çocuklarım,*" Wymack Tilkileri aramıştı ve Rhemann da bu yaz aynı şeyi söylemişti: "*Artık benim çocuklarımdan birisin.*"

Babalar mı? diye düşündü Jean ama bu o kadar uygunsuzdu ki kapının koluna uzandı.

"Hey," dedi Jeremy, Jean'in parmak eklemlerinin kapıya çarpmasıyla irkilerek. "Sen iyi misin?"

Jean pencereden dışarı bakarken, "Evet," diye yalan söyledi. Jean pencereden dışarı bakarken

Düşüncelerine zorbalıkla boyun eğdirmeye çalışsa da, onlar bırakıp başka önerilere geçmeyi reddettiler. Bir an için Renee'den fikir istemeyi düşündü ama hemen reddetti fikir. Bu paylaşamayacak kadar savunmasızdı.

kendi başına çözmesi gerektiğini söyledi. Ama kilometreler sonra hâlâ başka bir şey bulamamıştı.

Belki, diye düşündü. Ne de olsa bilmeleri gerekmiyordu. Ve bu kelime duygusallıkla iç içe geçmiş değildi. Herve Moreau bunu görmüştü.

Jean yavaşça tekrar saydı ve *Babalar*'la bitirdi.

Hâlâ göğsünde gergin bir burkulma vardı ama Jean bununla yaşamayı öğrenecekti.

Tanıdık sokaklar bir dakika sonra onu rahatsız edici düşüncelerden uzaklaştırdı ve çok geçmeden Jeremy Laila'nın arabasının arkasına yanaştı. Merdivenlerin dibinde takım elbiseli iki adam duruyordu. Jean sadece bir yüzü tanıyordu ama üniformaları tanıdıktı: Basın eve geldiğinde Laila'ya güvenlik sağlayan şirketle aynıydı.

"Amcasının adamları," dedi Jean. "Önlem mi, tepki mi?"

Jeremy yüzünü buruşturarak ondan özür diledi. "Lucas Koç'un yanına koştuğunda Ingrid hâlâ yedek kulübesindeydi ve Zane'in senin peşine düştüğünü duydu. Koç White hiçbir açıklama yapmadan onu stadyumdan kovduktan sonra meslektaşları dün gece uğrayıp yaşadığına dair kanıt istediler.

Güvenlik gelene kadar geri çekilmediler. Sanırım bu sefer onları sadece üç ya da dört günlüğüne yakaladık ama umarım bu yeterli olur."

"Amcası onun hayatını mahvetmeme daha ne kadar tahammül edecek?" Jean sordu.

Jeremy, "Sen Laila'yı mutlu ediyorsun, bu da onu mutlu ediyor," dedi. "Merak etmeyin."

Jean arabadan inerken sebzelerini topladı, Sokağın aşağısındaki gazeteciler tarafından adının söylendiğini duymamış gibi yaptı ve Jeremy'yi merdivenlerden yukarı kadar takip etti. Cat ve Laila'nın bağırışları duyup duymadıklarından ya da Jeremy'nin motorunun tanıdık gürültüsünü fark edip etmediklerinden emin değildi ama Jeremy ve Jean ön kapıdan içeri girdiklerinde pijamalarıyla koridorda bekliyorlardı. Laila'nın yüzünü buruşturan keder, Jeremy'nin yeni morluklarına iyice baktığında hızla kayboldu.

ama Cat rekor bir sürede koridoru geçti. "Ne zaman duracaklar?" diye sordu, keskin bir sesle.

Öfkeyle. "Jean-" "Önemli değil."

"Önemi var," diye ısrar etti Cat. "Seni gerçekten incitti."

Jean, Cat boğazının şişmiş çizgisini hissetmeden önce kovayı aralarına koydu. Cat itaatkâr bir şekilde kovayı aldı ama bakışları hiç değişmedi. Jean, Cat bakışlarını onunkilerle buluşturana kadar parmaklarını aralarında havada şıklattı.

"Onun varlığını unutmak için aktif olarak çalışıyorum. Çabalarımı baltalamayın." Kadının yüzündeki inatçı ifade onu ikna edemeyeceğini gösteriyordu, bu yüzden Jean, "Bu konuyu daha fazla tartışmayacağız. Hoşuna gitmiyorsa Jeremy ile konuş" dedi.

Cat inanmayan bakışlarını Jeremy'ye çevirdi, o da başını salladı. "Bu onun kararı, Cat."

Cat'in yüzündeki ekşi ifade daha sonra konuşacaklarını söylüyordu ama şimdi dilini ısıracak kadar akıllıydı. Jean onun dikkatini Jeremy'den uzaklaştırmak için kovaya vurdu ve "Koç'tan hediyeler" dedi.

Kadın usulca onun sebzelerini inceledi. "Oh, bu işte gittikçe daha iyi oluyor," dedi zoraki bir hevesle. Jean yapmadı

Bunun bir rol olduğunu önemsiyordu; yeterince uzun süre devam ederse kendini daha iyi bir ruh haline sokacaktı. "Güzel. Onları yıkayıp kaldırayım."

"Kahve?" Laila sordu. "Jeremy seni almaya gittiğinde yeni bir demlik hazırladık."

"Kahve," diye onayladı Jean ve dördü birlikte mutfağa geçtiler.

Cat kapıdan girerken adayı işaret etti. Dizüstü bilgisayar oraya kurulmuş, renkli bir tarayıcı açıktı. Jeremy ikisine de kahve doldururken Jean oturup araştırmaya başladı. Cat bir Exy haber sitesindeydi -daha doğrusu

Dün gece ülke çapında oynanan NCAA maçlarında çekilen her kareyi arşivleyen fotoğraflı bir bölüm. Sadece Trojan-Bobcat maçının fotoğraflarını gösterecek şekilde filtrelemişti ve küçük resimlerden oluşan sayfa uzayıp gidiyordu. Cat işe koyulurken Jean tıklayarak onları inceledi lavaboda sebze fırçalıyordu.

Dizi, Trojans'ın ısınma hareketlerine başlamasıyla başladı. Arada bir slayt gösterisine benzeyen setler vardı; fotoğrafçı değerli bir anın yaklaştığını umuyordu ve bunun en iyi karesini yakalamaya kararlıydı. Bu tür setlerin çoğu sayı atma şanslarına odaklanıyordu, ancak gülünç bir kısmı Jean'e odaklanıyordu: maçtan önce ısınma hareketleri, saha kenarında takım arkadaşlarıyla etkileşim ve ardından sahanın kendisi. Jean bunları olabildiğince hızlı bir şekilde gözden geçirdi, kendisini bir yabancının meraklı gözlerinden görmekle ilgilenmiyordu.

Laila onun yanına oturup işaret etti ve Jean kontrolü ona bıraktı. Bir sonraki sekmeye tıkladı. Makale

oyunla ilgili bir haber vardı. Üstte kalın harflerle şöyle

yazıyordu: **USC, WHITE RIDGE'İ MAĞLUP ETTİ**

EV AÇILIŞI; GOLDEN RAVEN İLK YILINDA YÜKSELİŞE GEÇTİ.

Hemen altındaki fotoğraf Truva atlarının bitiş ziline kutlamasına aitti ama sayfanın yarısında Jean'in Lander'in omzundan fırladığı bir kare vardı.

"'Yükseliyor', gerçekten de," dedi Laila. "Bunu yaptığına inanmadım."

"Lander'dan sıçrama tahtası mı?" Cat omzunun üzerinden tahmin etti. "Yüzüne baksana!"

Jean dün gece bunu görmemişti, topa önce ulaşmaya o kadar odaklanmıştı ki... Ama Lander kendisine bir dekor gibi davranılmasından son derece rahatsız olmuş görünüyordu. Bu Jean'in kaburgalarının daha az acımasını sağlamadı ama ona biraz sinirli bir tatmin sağladı. Dikkatli parmaklarını formasına bastırdı, bir gecelik dinlenmenin iyileştiremediği ağrıyı test etti ve "Pislik" dedi.

Laila'nın kuru yanıtı "Onlar büyüleyici bir takım," oldu. "En azından onları erkenden yolumuzdan çektik," diye işaret etti Cat.

Dışarı.

Laila istediği paragrafı bulmak için kaydıldı ve okudu: "Kuzgunlar'ın ona karşı yürüttüğü kampanya olmasaydı baharı ve yüzündeki kusursuz numara ile bu maçı izleyen herkes Jean Moreau'nun Edgar Allan'dan transfer olduğunu hatırlamakta zorlanacaktır. Evermore'da olduğu kadar Altın Kort'ta da evinde gibi görünüyor, Truvalıların meşhur iyi huylu oyun tarzını beklenmedik bir kolaylıkla eşleştiriyor ve tamamlıyor."

"Beklenmedik değil," dedi Cat kavgacı bir tavırla. "İnsanlar sadece dinlemiyor."

Laila bir an Jean'i inceledikten sonra şöyle dedi: "Biliyorsun, sen yıldızdın. Hem saha içinde hem de saha dışında."

Fotoğraflardan birini kendi sayfasında açtığı üçüncü bir sekmeye gitti: Kedi Jean'in yanına sokulmuştu, Jean'in ağzı onun şakağındaydı. Bağlam olmadan neredeyse huzurlu görünüyordu, ama Jean ne olduklarını hatırladı konuşuyordu. Birinin o anı yakalayıp herkesin görebileceği bir yere koymasına sinirlenmişti.

Gözlerini ondan kaçırdı ama Laila sözlerini bitirmemişti: "Kuzgunlar seni kötü biri olarak göstermek için çok zaman harcadı-

ama artık herkes sizin gerçekte kim olduğunuzu görebiliyor. Herkes röportajınızı imajınızı düzeltmek için senaryolaştırılmış bir girişim olarak nitelendirebilir, ancak insanların gördüğü her şey

dün gece gerçektir." Birkaç sekmeye daha tıkladı, her birinde sadece birkaç saniye durdu, böylece diğer kaynaklardan oyunla ilgili ek yazılar olduğunu görebildi. "Genel ton düşünceli ve olumlu."

"İstemiyorum," diye söze başladı Jean ama *insanların benim hakkımda ne düşündüğünü umursaması* dilinde buharlaştı. Dün gece, istese de istemese de altı aydır süren agresif ve düşmanca ilginin onu etkilediğini kanıtladı. Kahvesinin geri kalanını bir dikişte bitirdi ve onun yerine, "Benimle konuşmak istemiyorum," dedi.

Artık mektuplarımı okumuyorsun. Benden önce elinize geçerse hepsini çöpe atın." Mektuplarını çöpe atmadan önce gönderenlerin tanıdık isimler olup olmadığını kontrol edeceklerini bildiği için Kevin'i istisna olarak belirtme zahmetine girmedir.

"Memnuniyetle," dedi Laila. "Bugün bir öğütücü alacağım."

Mutfağa sessizlik çökmüştü ama bu uzun sürmedi. Jeremy onu nazikçe dürttü ve sordu: "Bugünkü randevuna gidecek misin, yoksa yeniden planlandı mı?"

Jean saate baktı ve saatin dokuzu çeyrek geçtiğini gördü. Ziyafet yüzünden geçen haftaki seansı kaçırmıştı. Bir daha gitmemeyi tercih ederdi ama tutması gereken sözler vardı. "Gitmem gerek ama önce duş almam lazım." Bir saat sonra başına gelecekleri bildiği halde ıslanma düşüncesi midesini paramparça etmişti ama maçıdan sonra yatağa iğrenç bir halde girmişti ve berbat durumda olduğunu biliyordu. "Çabuk olacağım."

"Sen her zaman öylesin," dedi Jeremy, Jean'in kupasına elini uzatarak.

Jean bardağı çevirdi ve odadan çıktı. Elini yüzünü yıkayıp giyinmesi için geçen kısa sürede, bu sabah eve dönüş fotoğraflarının internette yayınlandığını gördü. Arkadaşları için mutfağı kontrol ederken Cat'in dizüstü bilgisayarında onları gördü. Sabah güneşi, Rhemann'ın banyosunun sert ışığından daha nazikti ama boğazının etrafındakilerin parmak izi olduğu belliydi. Jean, Zane'le karşılaşması hakkındaki spekülasyonları okumayı umursamıyordu,

Bu yüzden mutfağa sırtını döndü ve oturma odasını denedi.

Laila telefonuyla uğraşırken Cat Laila'nın saçını tarıyordu ve Jeremy ayak bileğini kontrol ederken bir ayağını sehpanın üzerine koymuştu. Jeremy, Jean'in gelişiyle gülümsedi ve ayağa kalktı. LSAT kılavuzları Fransızca kitabıyla birlikte masanın üzerindeydi ama Jeremy kısa bir tereddütten sonra Jean'i ön kapıya götürmeden önce sadece ikincisini aldı.

Jean, "Arabayı satmak istiyorum," demeden önce onun anahtarlarını kancadan çıkarmasını izledi.

"Elbette," diye kabul etti Jeremy.

Cat'in telaşlı "Bekle!" sesi, Laila'nın öfkeli ciyaklamasını neredeyse bastırıyordu. Kenara savrulan mobilyaların çıkardığı gümbürtü Jean'e Cat'in odadan daha hızlı çıkmak için Laila'nın üzerine atladığını düşündürdü. Oturma odasının kapı çerçevesini yakalayıp

koridora doğru kaymasını durdurdu ve ona doğru uzandı.

"Yani, evet! Evet, yapmalısın. Yaptığında seni götürmeme izin ver. Benim

Amcam bunu senden gözünü kırpmadan alırdı. Doğru insanlar için koleksiyonluk bir şey, bu yüzden bu ve benim sana kefil olmam arasında, bundan para kazanabilirsin. Kolaylıkla beş haneli rakamlara."

"Buna inanmıyorsun," dedi Jean kuşkuyla.

"Haklı olduğumu biliyorum," diye söz verdi Cat. Eliyle işaret etti. Sanki konuşmasını bitirmeden önce onun çekip gideceğini düşünmüş gibi çılgınca ona doğru ilerledi ve "Ama Jean, sen Hatta bunu kendi motosikletinle takas edebilir ve yine de elinizde bol miktarda kalabilir. Mecbur değilsin tabii ki, bu başlangıç motorunu sonsuza kadar kullanabilirsin ama sadece sana ait bir şeye sahip olmak güzel olmaz mıydı?"

Kulağa kolaymış gibi geliyordu. Belki de gerçekten öyleydi. Jean tereddüt ettikten sonra, "Bunu düşüneneğim," dedi.

Muhafızlar onları ciddi bir yüz ifadesiyle uğurladılar ama Jean onun dikkatini çekmek için başka bir çığlık duymadı. Belki de muhabirler zaten çektikleri görüntülerden memnundular ya da muhafızlar onları dışarı atmaya çalıştıklarında bir açıklama için yaklaşmak. Her iki durumda da Jeremy onları başka bir aksilik olmadan kuzeye doğru yola çıkardı. Jean

Şehrin penceresinin önünden kayıp gidişini izledi ve olacakları düşünmemeye çalıştı.

Jeremy park edene kadar onu rahat bıraktı ve sonra, "Dün gece Renee Walker'la konuştum," dedi. Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki Jean ona sadece bakabildi. Jeremy anlaşılmaz bir ifadeyle onu inceledikten sonra, "Sana ulaşamayınca Kevin'a beni arattı. Reacher'ın mahkemede sana saldırdığına dair söylentiler duymuş.

ve senin iyi olduğunu bilmek istedi. Ona Koç'un sana baktığını ve bugün onunla konuşacağını söyledi. Sorun olur mu?"

"Evet," dedi Jean. "Telefonumu almam gerekecek." "Eve dönerken alırız," diye söz verdi Jeremy.

Randevu için erken gelmişlerdi ama dakikalar yeterince kolay geçti. Sonunda Jean'a arka taraf gösterildi ve o da ofis kapısını arkasından kapattı. Elini cebine attı.

Doktoru işaret edince oturdu ve adam Jean'i düşünmek için sandalyesine geri oturdu. Yavaş bakışları yüzünü ve boynunu boyayan yeni çürükleri izledi.

"Bunun hakkında konuşmamız gerekiyor mu?"

diye sordu. "Dün geceki iç saha maçı," dedi Jean.

Doktorun bakışları boğazında takılı kaldı ama zorlamamaya karar verdi. "Geri döndüğüne sevindim. Geri döneceğinden emin değilim. olur."

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "İstemedim ama-" Kolay mazeretler dağıldı; hâlâ doğruydular ama o an için boş geliyorlardı. Kafasının içindeki Rhemann'ın sesiydi, Rhemann'ın, arkadaşlarının ve Neil'in sesleri onunkileri bastırıyordu. Sefil düşünceleri ve bahaneleri amansız bir güçle bastırdı. Jean, parmakları uyuşana kadar ellerini sıktı ve yavaşça dile getirdiği kelimelere inanmak için kendini zorladı: "İyileşmeyi hak ediyorum."

"Hak ediyorsun," dedi doktor, bu korkunç seans sırasında Jean'in bir şekilde aklı başında kalmasını sağlayacak kolay ve tereddütsüz bir şefkatle, "ve iyileşeceksin."

"Her seferinde bir hafta," diye söz vermişti Jeremy ona.

Jean yavaş bir nefes aldı ve başını salladı. "Tamam."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Jeremy

Pazartesi sabahı antrenmanı Jeremy'nin bildiği kadar gergin ve berbat geçti.

Cumartesi ve Pazar günlerinin tamamını takım arkadaşlarıyla mesajlaşarak tartışarak geçirdi. Bu, Jean'in Altın Kort'ta eski bir takım arkadaşı tarafından ikinci kez saldırıya uğramasıydı ve Truvalılar haklı olarak bu konuda öfkeliydi. Zane'in Jean'e ellerini sürmesi ve hiçbir tepki almadan tekrar evine dönmesi affedilemezdi; Ingrid'in

Hikâye iki taraflı bir rekabetin daha kötü olduğunu söylüyordu.

Jeremy takım arkadaşlarının öfkelerini anlıyordu ve kendi acısı da yüreğinde bir ağırlık olarak duruyordu ama Jean'in yolundan gideceğine söz vermişti. Hoşuna gitmesi ya da kabul etmesi gerekmiyordu; birkaç gün içinde Jean'in ne yaptığını bildiği çok açıktı. Bütün yaz boyunca Kuzgunlar'dan yavaş ve dikkatli adımlarla uzaklaşmıştı ama sonunda savundukları her şeyi kesin bir dille reddetmesi nihayet iyileşme yolunda muazzam bir adımdı.

Bu, Jeremy'nin onu şimdiye kadar gördüğü en sakin haliydi ama değişimi tam olarak saptaması zaman aldı: Jean nihayet Trojan'lara, atandığı takım yerine kendi takımı gibi davranıyordu. Bakış açısında ve tavrında küçük ama kritik bir değişim olmuştu bu. Jeremy Zane'i asla affetmeyecekti ama şimdilik uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin verecekti.

Basının bu hafta kızartacak daha büyük balıkları olmasının da yardımı oldu.

Rogeson'un ölümü nedeniyle Kuzgunlar Cumartesi günü yapılacak olan güney sonbahar ziyafetinden muaf tutulmuşlardı. İlk halka açık

şimdi Foxes'a karşı oynayacakları maçı. Hem Edgar Allan hem de Palmetto State, kendi öğrencilerini heyecanlandırmak için tüm hafta boyunca kampüs etkinlikleri düzenledi.

ve Wymack basını Salı öğleden sonra soyunma odasına davet etti.

Jeremy antrenman nedeniyle videoyu izleyebilmek için eve dönene kadar beklemek zorunda kaldı ama Jean'in özel dersleri arkadaşlarını neredeyse o kadar geciktirdi. Jeremy Eve gelip bilgisayarının başına yerleştğinde Laila'ya mesaj attı, o da Cat'in bilgisayarının etrafında toplandıklarında ona haber verdi. Orada onlarla birlikte olmak kadar eğlenceli değildi ama sonunda Play tuşuna bastığında kendini biraz daha yakın hissetmesini sağladı.

İlk olarak Tilkiler'in birinci sınıf öğrencileri söz aldı ve Jeremy, Kuzgunlar'ın fazla abartılmış bir şeydi. Kuzgunların ne kadar uzun süredir baskın olduğunu ve bu çocukların şimdiye kadar NCAA Exy'in ne kadar azını tecrübe ettiklerini görünce, bu cesur bir duruştu. Üst sınıflar sadece marjinal olarak daha iyiydi, ama Jeremy nezaket karşısında şaşırırdı. Tilkiler uzun yıllar boyunca binlerce zalim şakanın hedefi olmuşlardı ve yıllar önce her türlü şakaya karşılık vermeyi öğrenmişlerdi. şansları vardı.

Çiftler halinde çağrıldılar ve Kevin ile Neil'in kendi bölümleri için bir araya getirilmeleri kaçınılmazdı. Kevin yüzünde kamera varken kaba davranmazdı ama Jeremy satır aralarını okuyabiliyordu: Kevin'in rövanşla hiçbir ilgisi yoktu. Edgar Allan eski halinin paramparça olmuş bir hayaletiydi. Mükemmel Kort ya da Koç Moriyama olmadan, takımın artık onun için hiçbir zorluğu ya da değeri yoktu.

Kevin, Neil'i konuşmanın dışında tutmak için elinden geleni yaptı, kaptan yardımcısının konuşacağına güvenmiyordu ama röportajcı ısrarcıydı.

"Peki ya sen?" diye sordu adam mikrofonunu üçüncü kez Neil'in yüzüne tutarken. "Maçı dört gözle bekliyor musun?"

"Elbette," dedi Neil. "Eğer bu hafta gelmeye zahmet ederlerse." Birkaç garip andan sonra muhabir şaka yaptı, "Bu kadar mı? Geçen yıl Kuzgunlar hakkında çok güçlü fikirlerin vardı."

"Çoğu koçları ve Riko ile ilgiliydi ama o ikisi artık sorun değil." Neil kayıtsızca omuz silktili. Jeremy, itilip kakılma şeklinden Kevin'in onu kameranın göremeyeceği bir yere tekmelediğini düşündü. Neil, Kevin'in alaycı bir bakış fırlattı ve sadece, "İnsanlar sana onları sorduğunda dürüst olsaydın, benim dürüst olmama gerek kalmazdı," demekle yetindi.

"Tanıdığım en az dürüst adam söylüyor bunu," dedi Kevin.

"Bize yaşattıkları onca şeyden sonra benim nezaketimi hak etmiyorlar," diye ısrar etti Neil. "Umarım kaybederler Bu sezon her maçta bunu söyledim ve biri bana ne kadar sorarsa sorsun söyleyeceğim. Onlar sahaya ait değiller. Koç Moriyama'nın eğittiği herkes oradan temizlendi. Bana sorarsanız Edgar Allan onları başka okullara dağıtmalı ve tüm programı lağvetmeliydi."

"Sana sormadı," dedi Kevin. "Konuya bağlı kal."

Neil'in pişmanlık duymadan verdiği yanıt, "Konu Kuzgunlardı," oldu.

Muhabir mikrofonunu Kevin'e doğru çevirerek, "Yanlış yerleştirilmiş Kuzgunlardan bahsetmişken, geçen Cuma günü USC'nin maçını izlediğinizi varsayıyorum," dedi. Bir tılsım gibi işe yaradı: Kevin tartışmalı takım arkadaşını unutup Truva dedikodularına daldı. "Gecenin nasıl bittiğini bir kenara bırakırsak, favori takımınız için ne harika bir başlangıç."

"Sözde," diye yineledi Jeremy ve birkaç saniye sonra Cat'ten de aynı kızgın mesajı aldı.

"Benim için biraz talihsizlik," diye itiraf etti muhabir gülerek. "İş arkadaşlarımla Moreau'nun en az bir kavgaya karışacağına dair gayri resmi bir bahse girmiştik. Trojans'ın ilk kırmızı kartını göreceğimizden emindim."

Belki de Kevin'in kendisiyle aynı fikirde olmasını bekliyordu ama Kevin şaşkınlığını belli etti. "USC Trojans sahada kavga etmez. Bu onların en tartışmalı ve en iyi bilinen istatistiğidir. Eminim bunu biliyorsunuzdur."

"Evet, ama-" Muhabir bir an bocaladı. "Moreau'nun bu tür kısıtlamalarla ilk maçı olduğu için

eski alışkanlıklarına geri dönmesini beklerdim. Bunu yapmaması etkileyici," diye ekledi Kevin'in ona yardım etmeyeceği belli olduğunda. "Her yönüyle harika bir başlangıç, öyle değil mi?"

"Elbette," dedi Neil, Jeremy'nin bilgisayarından uzaklaşmasına neden olan bir gülümsemeyle. "Kaburgalarının kimse için kalıcı sonuçlar doğurmadan iyileştiğini gördüğüme sevindim." Kevin onu tekrar tekmelediğinde yüzünü buruşturdu. Kevin'in yüzü taştan oyulmuş gibi görünüyordu. takım arkadaşıydı ama bir şey söylemesine gerek yoktu. Neil, "Her neyse, zamanımız doldu ve sahaya dönmemiz gerekiyor" diyerek konuyu geçiştirdi.

"Moreau'nun kaburgalarından mı bahsettiniz?" diye sordu röportajcı. "Renee ve Andrew sonuncuydu, değil mi?" Neil sorarken durdu.

Jeremy'nin telefonu çaldı ve Jeremy, Laila'nın "Sonsuza dek bir kışkırtıcı" mesajını okudu.

Jeremy bir yanıt yazmaya başladı ama röportajı yapan kişi son bir hamle yaptı: "Kevin, Laila'nın yorum?" diye sordu ve Kevin hareketsiz kaldı.

Jeremy telefonunu bir kenara bırakıp Kevin ve Neil'in birbirlerine nasıl baktıklarını izledi. Kevin'in önce pes etmesi beklenmedik bir şeydi ama sonunda Kevin sol elini yara izlerini görebileceği bir yere eğdi. Birkaç dakika boyunca soluk derisini boş boş ovuşturduktan sonra ekran dışındaki röportajcıya sabit bir bakış fırlattı.

"Kusura bakmayın ama bunun bir anlamı yok," dedi. "Kimsenin sözüne asla inanmayacaksınız, bu yüzden en iyisi Kuzgunlardan gerçeği istemek. Ama iyi şanslar: Kendilerine bir yalan söylenmedikçe bunu nasıl söyleyeceklerini bilmezler." Neil'e hareket etmesini işaret etti. Bu kez Neil gitti Tartışmaya girmeden, görüşmeciye bir kez daha bakmadan kapıya yöneldi. Kevin arkasından dönerek, "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. Bir sonraki çifti size göndereceğiz."

Jeremy geç de olsa telefonunu hatırladı. "Birden ona kadar ölçeklendirirsek, Jean ne kadar kızgın?"

Laila birkaç saniye sonra, "Ve tırnak içinde söylüyorum, 'Kokuşmuş tehdit'," diye cevap verdi. Jeremy endişelenmeden önce birkaç mesaj daha gönderdi: "Kevin muhabiri Kuzgunlar'ın üzerine saldığı anda odadan çıktı. Cat peşinden gitti. Onlar dönene kadar burada duracağım ama Jean'in gerisini izleyeceğinden emin değilim. Peki ya sen?"

Jeremy ekranına bir göz attı. Andrew Minyard ve Renee Walker kameranın önüne yerleşmişlerdi; Renee küçük bir gülümsemeye, Andrew ise sıkılmış bir halde uzaklara bakıyordu. Jeremy Foxes'un kalecilerini incelemek için klibi durdurdu. Andrew teknik olarak sahadaki en büyük tehditti ama Jeremy'nin bakışları Renee'nin üzerindeydi. Cuma günkü kısa maçtan önce Telefon görüşmesi, onunla tek etkileşimi geçen yılki yarı finallerde el sıkışmasıydı ama Jean için önemli olduğunu biliyordu. Düzenli olarak mesajlaşıyorlardı ve Kevin Jean'i haç takarken gördüğünde onu hemen tanımıştı.

Yeterince tatlı görünüyordu ama Jeremy, Koç Wymack'in kendi hattı için ne tür insanları işe aldığını biliyordu. Dahası, Jean'in, Riko Jean'i can havliyle dövdükten sonra onu Edgar Allan'ın elinden alan kişinin Renee olduğunu söylediğini hatırlıyordu. Jeremy bunu ne kadar gerçek anlamda söylediğinden emin değildi ama sonunda onun cevaplarını duymak için play tuşuna bastı.

Takım arkadaşlarıyla sarsıcı bir karşıtlık içindeydi, yaklaşan maç hakkında temkinli ve Kuzgunların şüpheli sağlığı için nazik bir endişeyle düşünüyordu. Andrew tek kelime etmeyi reddettiğı için, röportajcı onu ne kadar sık dahil etmeye çalışırsa çalışsın

Bütün bu süreyi bitmek tükenmek bilmeyen bir sabırla geçirdi.

"Gitmeden önce son bir şey daha var," dedi muhabir, "ama bu konuda bana yardımcı olabileceğinden emin değilim. Neil henüz duymadığımız bir söylentiden bahsetti, Jean'in geçen baharda başka sakatlıklar geçirmiş olabileceğı bildirildi. Belki o da size aynı şeyi söylemiştir?" Renee'nin gülümsemesi soldu ve dingin bir sakinlikle adamı inceledi. Muhabir denemeden önce cevap vermesi için ona birkaç saniye izin verdi,

"Biz sadece bu dedikodunun nereden kaynaklandığını çözmeye çalışıyoruz."

Renee kolay bir şekilde kendi tarafını seçti, "İçeriden bilgi. Jean Kaliforniya'ya taşınmadan önce bizimle vakit geçirdi ama size söyleyebileceklerim bu kadar. Jean'in yaraları hakkında onun rızası olmadan konuşmam uygunsuz olmasa bile, biz Başkan Andritch'e bu konuda takdir hakkımızı kullanacağımıza söz verdim." Jeremy Andrew'un ne dediğini duymadı ama Renee güldü.

O kısmı sesi açarak iki kez tekrar oynatmayı denedi, ama Andrew'un mırıldandığı ünlem Renee'nin kulakları içindi Sadece. Jeremy pes etti ve oynamasına izin verdi.

Renee muhabire gülümsedi ama bu kez gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Üzgünüm ama elimiz kolumuz bağlı. Hikâyenin geri kalanını Edgar Allan'a sormanız gerekecek."

Muhabir kuru bir sesle, "Onlardan yorum almak çok zor," dedi.

"Bazen öyle oluyorlar," diye kabul etti. "Belki de yanlış Kuzgunları deniyorsunuzdur."

Ondan daha iyisini alamayacağı belliydi, bu yüzden hızlı bir teşekkürle tamamladı ve çifti yollarına gönderdi. Videonun son birkaç dakikası

iki adamın Foxes'un cevaplarını incelediği stüdyo. Jeremy'nin özeti dinlemeye ihtiyacı yoktu, bu yüzden videoyu kapattı ve dizüstü bilgisayarını masasının arka köşesine itti.

Birkaç dakika sonra telefonunu eline aldı ve Laila'ya yeni bir mesaj göndermeye başladı: "Çok güzel, değil mi?" Bir süre mesajı inceledi, başparmağını mesajı göndereceği düğmenin üzerinde gezdirdi,

ve son parçayı sildi. Bir saniye sonra da geri kalanını sildi. Cat, Renee'nin olumlu görünüşü hakkında çoktan fikir belirtmişti ve her halükârda bunun bir önemi yoktu. Böyle bir şeyi sorulmadan söylemek Laila'nın düşünmesine yol açacaktı ve Jeremy onun ilk etapta gerçekten bir şey kastetmediği halde sorular soruyordu.

Kapının çalınmasıyla kurtuldu ve William'ı yatak odasının kapısında görmek için başını çevirdi. Jeremy saate baktı ve "Çalışmak için geç bir saat, değil mi?" dedi.

"Geceyi sonlandırmadan önce birkaç işi hallediyorum."

William Jeremy'nin çağrısına uyarak odaya girdi ve bir zarf uzattı. "Bu Marsilya aksanıyla konuşan Fransız eğitimcilerin ön listesi. En tecrübelileri yurtdışında ve derslerini... Skype üzerinden mi?" William öne doğru eğilerek Jeremy'nin omzunun üzerinden notlarını kontrol etti. "San Francisco'daki sekiz yıllık bir deneyime sahip ve size telefonla da ders vermeye hazır."

"Sonuncusunun öğretmenlik deneyimi yok ama hem yerel hem de anadili İngilizce olan biri, eğer yüz yüze daha gayri resmi bir ortamı tercih ediyorsanız. Profillerinin kopyalarını ekledim ve sertifikalı eğitimciler, diğer öğrencilerin yorumlarını seçin. Hiçbiri sizi tatmin etmezse araştırmaya devam edeceğim."

"Hayır, bu harika, teşekkür ederim," dedi Jeremy, sonuncusu üzerinde durarak. "Annemin suçlamalara itiraz etme şansı Leslie'nin elektronik tablosunu görüyor mu?"

William, "Orta halli," demeden önce biraz düşündü. Belli nedenlerden dolayı Latince çalışmanı tercih eder. tekrar." Jeremy'nin yüzünü buruşturmasına çabucak solan solgun bir gülümsemeye karşılık verdi. William onu öyle ciddi bir bakışla inceledi ki Jeremy kendini yeniden sekiz yaşında hissetti. Fark etti ki

Çok geç olmadan dosyayla oynamaya başladı ve kendini sükûnete zorladı. "Fransızcanın elbette kullanım alanları ve çekiciliği var ama bu çok özel bir lehçe. Yeni takım arkadaşınızın Marsilya'dan geldiği herkes tarafından biliniyor. Annenin onu onaylamadığını biliyorsun."

"Onu tanımıyor bile. Bir karalama kampanyasına kapılmış."

William, "O zaman onun suç bağlantılarını inkâr ediyorsun," dedi.

"Hayır," diye itiraf etti Jeremy, "ama neden ailesinin suçlarından o sorumlu olsun? Hayatta eline çok kötü bir koz geçti ama pes etmeyi reddettiği için buraya kadar gelebildi. Her Her gün daha iyiye gitmek ve daha iyi olmak için çalışıyor,

ve kimse umursamıyor gibi görünüyor çünkü şifa yolculukları çok fazla gazete satmıyor."

William'ın yüzündeki donuk ifade, argümanını yanlış kişiye yönelttiğini gösteriyordu; William'ın kendisinin de Jean hakkında her iki şekilde de güçlü fikirleri vardı. Jeremy sessiz bir iç çekişle sakinleşti ve "Edgar Allan'a kaydolduğunda neredeyse hiç İngilizce bilmediğini biliyor muydun? Öyle bir son dakika kararıymış ki, gerçekten hazırlanacak zamanı olmamış. Ama kimse anlamadığı için Fransızca konuşmasına izin vermiyorlardı. Sadece düşündüm ki..." Çaresizce eliyle işaret etti.

klasörde. "Onun bize olduğu kadar bizim de ona bağlı olduğumuzu göstermek istiyorum."

William düşünürken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Mathilda senin Fransızca okuduğunu öğrenecek ve Size neyin ilham verdiğini tahmin edecektir ama ince noktaları bilmesine gerek yok. Senin lehine, onu durduracak kadar güçlü bir gerekçe sunabilirim belki: uluslararası hukuka ya da göçmenlik çalışmalarına yeni bir ilgi duymak, kariyerinin gerektirdiği başka dillere de yönelmek gibi."

Biraz zayıf bir öneriydi ama Jeremy işe yarayacağını biliyordu. Nan, William'ı yirmi yıl önce kişisel asistanının tavsiyesi üzerine işe almıştı ve o zamandan beri aileyle birlikte çalışıyordu. Nan öldüğünden beri Mathilda onun işvereniydi ama William'a sözde arkadaşlarının çoğundan daha çok güveniyor ve saygı duyuyordu. Onunla konuşurken bazen ağzından kaçan gizli sevgi, kendi çocuklarına yönelttiği sevgiden daha sıcaktı.

William ona yardım etmek için bu kadar çabalarken böyle bir düşünceye kapılmak hoş değildi, bu yüzden Jeremy bunu olabildiğince çabuk bastırdı. "Sana taraf seçtirmek istemiyorum."

Belki de bu acının bir kısmı ortaya çıkmıştı, çünkü William ona uzun uzun baktı. Sonunda tek söylediği şeydi: "Hâlâ kimin tarafında olduğumu sormak zorundaysan yeterince dikkat ediyordum." Jeremy gözlerini kaçırmak zorunda kaldı, çenesi kabul etmeye ya da dile getirmeye cesaret edemediği bir kederle çalışıyordu.

William geri adım atarak ona nefes alması için alan açtı. "Eğer başka bir şey yoksa, bu gecelik çekiliyorum."

"Başka bir şey yok, teşekkür ederim," dedi Jeremy, adamla yüzleşmek zorunda kalmamak için dosyasını daha yakına çekerek. "Bir kez olsun biraz dinlen."

William'ın kendisi için derlediği profilleri yaymadan önce William'ın merdivenlerdeki ayak seslerini duyana kadar bekledi. Birinci ve ikinci seçeneklerin daha iyi olduğu aşikârdı ama Jeremy daha az yapılandırılmış derslerin cazibesini inkâr edemezdi. Bu dersleri dağınık programına uydurmak başını ağrıtacaktı ama annesinin onayı dönüm noktası olabilirdi. Eğer Jeremy'nin bir öğretmenle görüştüğünü bilirse antrenmandan eve geç gelmesini mazur görebilirdi.

Umutlanmak için henüz erkendi ama Jeremy ev ödevlerini bir kenara itip bir tanıtım mektubu hazırlamaya koyuldu. O En iyisini ummak ve en kötüsüne alışmak; söz konusu aile olduğunda yapmayı bildiği tek şey buydu.

-

Muhabirlerin Renee'nin "yanlış Kuzgunlar" derken neyi kastetmiş olabileceğini çözmeleri sadece birkaç saatlerini aldı ve bunu takip eden kırk sekiz saat kaotik ve öfkeliydi. Edgar Allan mevcut kadrolarının dokunulmaz olmasını sağlamıştı ve Kuzgunlar'ın sınıf arkadaşları düşen yıldızlarını korumak için seve seve safları sıklaştıracaktı ama Amerika Birleşik Devletleri'nin dört bir yanına ve yurtdışına dağılmış, daha az güvenceye sahip yılların mezunları vardı.

Jeremy'nin Renee'nin nazik entrikalarından etkilenmesi gerekirdi ama her felaketle sonuçlanan ve kısa süren karşılaşmayı artan bir dehşet duygusuyla izledi. Kuzgunların Evermore'dan bu kadar yıl sonra bile ciddi sorunları olduğu apaçık ortadaydı. Bu sadece yaygın değildi basına konuşma konusundaki isteksizlikleri ya da Koç Moriyama ve Yuva hakkında konuşmayı reddetti. Kuzgunların yarısı mezun oldu ve profesyonel

takımlar çoktan ligden çıkma yolundaydı. Ortalama bir Kuzgun kariyeri sadece beş yıl sürmüş gibi görünüyordu.

Birer ikişer bakıldığında, sürekli sakatlıklar ve kronik ağrılar tek kelimeyle talihsizlikti, ancak bu kadar çok işbirliği yapmayan Kuzgun'u

kamera arka arkaya bunu apaçık ortaya koydu. Yıllarca günde on altı saat çalışmak, dinlenmek için çok az gün ayırmak ve iğrenç pişmanlık kavramları bu oyuncularını kemiklerinin derinliklerinde parçalamıştı. Jeremy birilerinin bunu fark etmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyor, sonra da insanların bunu umursamadığını düşünüyordu. Hâlâ oynayabildikleri sürece Kuzgunlar parlak ve vahşi bir şekilde yanıyorlardı ve kül olduklarında yerlerini almak için her zaman çaresiz bir sürü oyuncu vardı.

Jeremy Jean'in uzun vadede sağlığından endişe ediyordu ama Kevin için daha çok endişeleniyordu. O akşam Kevin'e hiç beklenmedik bir mesaj attı: "Gece antrenmanlarını bırakmalısın."

Kevin cevap vermeyince Jeremy aramayı denedi. Kevin'in nihayet cevap vermesi için altı deneme yapması gerekti. Jeremy'nin uyarıları ya da endişeleri kesinlikle umurunda değildi. Bu yazın başlarında Neil ve Andrew'la çalıştığını söylemişti ama Jeremy'de onların numaraları yoktu. Jeremy Andrew'un çıkmaz sokakta olduğunu hissediyordu, geriye tek bir seçenek kalıyordu. Jean, Jeremy kendini açıkladıktan sonra bile Neil'in iletişim bilgilerini onunla paylaşmakta tereddüt ediyordu ama Jean onu ancak bu kadar uzun süre reddedebilirdi. Jeremy, Neil'in Neil'in cevap vermemesine tamamen şaşırılmıştı ama en azından denemişti. Yorgun bir iç çekişle telefonunu bir kenara bıraktı ve sıkıntılı bir ruh haliyle ödevine geri döndü.

En azından sabah, Trojans'ın Utah ile deplasmanda oynayacağı maç nedeniyle etkili bir dikkat dağıtıcı getirmişti. Saat on birdi.

Salt Lake City'ye öğle yemeği molası hesaba katılmadan saatler vardı ve Utes bir saat dilimi ilerideydi. Trojans'ın Utah kampüsünde altı buçuktaki servisten en az bir saat önce olması gerekiyordu, bu da Los Angeles'tan en geç sabah dörde çeyrek kala ayrılmak anlamına geliyordu. Jeremy'nin alarmı saat üçte çaldığında

Cuma günü, ödevini bitirdikten sadece üç saat sonra, neredeyse yastığıyla vuracaktı.

Tilkiler bu hafta Kuzgunları tedirgin ettiğinden ve Laila'nın güvenlik ekibi başka yerlere gönderilmişti, Jeremy arkadaşlarını stadyuma götürdü ve arabasını gün boyunca orada park etti. Lisinski forvetlerin kulübesinde uyuyordu, Tony ve Bobby'nin Trojans'ın malzemelerini yolculuk için hazırlarken ciddi bir gürültü çıkarmasına aldırmıyordu. Jeremy, her birinin işi bittiğinde sopa raflarını park yerine götürmeleri için birkaç birinci sınıf öğrencisine işaret etti. Jimenez diğer herkesi soyunma odasındaki sıralarına ayırdı, böylece daha kolay toparlanabilecekti. Hangi sıra tamamen hazırsa ilk önce o binecekti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde kaleciler kazandı, çünkü hesaba katılması gereken sadece dört kişi vardı ve beş satıcı onların hemen arkasındaydı.

Charter otobüsü, yarı yolda değişecek olan ve neyse ki sporculardan çok daha uyanık görünen iki şoförden oluşan bir ekiple geldi. gemide. İlk dört sıra rezerve edilmiş olsa da on dört sıra koltuk vardı. Her vagonda bir çift koltuk vardı ve Rhemann ile Lisinski'nin önündeki sıra şoförler için ayrılmıştı. Tony, Bobby ve Angie hemen arkalarındaki sıraya oturmuşlardı ve Truva atları diğer sıralarda istedikleri gibi yayılmakta özgürdüler.

Sadece kırk boş koltuk ve yirmi dokuz ceset olduğu için bazılarının paylaşması kaçınılmazdı. Olağan şüpheliler birlikte oturdular, ama Jeremy tereddüt etti.

Lucas'ın koltuğunun yanında duran Tanner'ı fark etti. Lucas ve Haoyu birinci sınıftayken birbirlerinden ayrılamazlardı ama Travis'in geçen yıl gelişi birinin dışlanması gerektiği anlamına geliyordu. Lucas o zamandan beri kenar mahallelere sürüklenmiş ve tek başına oturmuştu. Tanner'ın davetsiz misafirliğini kabul etmeyecekti ama kısa bir tartışmadan sonra kabul etmişti. Belki de savaşamayacak kadar yorgundu.

"Her şey hazır mı?" Rhemann arkasından sordu.

Jeremy yerine otururken, "Hazır," diye onayladı.

Rhemann sayımını bitirmek için onun yanından geçti. Bunu iki kez yaptı: bir kez arkaya giderken, sonra geri dönerken ve sürücüye yola devam etmesi için onay verdi. Jeremy Otobüs stadyumdan uzaklaşırken gözlerini kapattı ve daha 10. caddeye dönmeden uyuyakaldı.

-

Trojans iyi bir zamanlama yaparak saat beşten hemen önce Salt Lake City'ye vardı. Utes'in onları ağırlamak isteyebileceğinden daha erken bir saatti ama Fox and Raven maçı doğuda yedide başladığı için USC soyunma odasında kalmaktan çok mutluydu. Isınma hareketleri ve kendi maçları Trojans'ın maçın tamamını izlemesini engelleyecekti ama Jeremy ilk yarının çoğunu yakalayabilirdi. Otobüsten koçların hemen arkasında indi ve soyunma odasındaki televizyonları açar açmaz onları bulabilirdi. İkisi zaten doğru istasyona ayarlanmıştı. Jeremy uğraşmaktansa üçüncüyü kapattı ve başlangıç kadroları sahaya çağrılırken sessiz ve hareketsiz durdu.

Foxes'un Salı günkü cesur sözlerine rağmen Wymack işi şansa bırakmıyordu. Birinci sınıf öğrencileri bu gece kenardaydı ve sahayı en güçlü oyuncularıyla doldurdu: Kevin ve Neil hücumda, kaptan Danielle Wilds oyun kurucu olarak ve Matthew Boyd ve Aaron Minyard da arkada. En son Andrew Minyard oyuna girdi ve raketini omzuna dayayarak kayıtsızca kaledeki yerini aldı.

Jeremy etrafındaki boşluğu dolduran Truvalıların uzaktan da olsa farkındaydı. Şu anda önemli olan tek kişi yüzünde gergin bir ifadeyle televizyona bakan Jean'dı. Jeremy onun aklından neler geçtiğini ancak tahmin edebilirdi. Kuzgunlar'ın iş yapma biçimini reddetmişti ama şiddet yanlısı takımla ilişkisi, çözülmesi muhtemelen yıllar sürecektir karmaşık bir karmaşaydı. Jeremy şampiyonluk maçlarını izlediğini biliyordu, ama bu maçların çoğunda Hala saklanan bir Kuzgun olduğu zaman. Şimdi onlar

Kevin ve Neil'in ezip geçmesi gereken bir engeldi.

Neredeyse soracaktı ama Jean "O kaptan değil," diyerek onu konuşmaktan alıkoydu.

"Wilds mı?" Cat sordu.

"Lane," diye tahmin etti Laila. Jean'e, "Niteliksiz mi?" diye sordu. "Ne kadar yetenekli olduğu önemli değil," dedi Jean.

"Bu iş için

Usta asla onaylamazdı-"

Jean bir kalp atışı kadar geç kesti kendini. Jeremy attığı yanlış adımın farkına varmakta gecikti ama sonra Pat hesaplaşma vaat eden bir ses tonuyla, "Ne?" diye sordu. Jeremy hızlı bir bakışla Pat'ten, şimdi dimdik ayakta durmuş televizyona bakan Jean'e baktı. Sertçe dişlerinin arasına sıkıştırdığı dudakları kansızdı.

Etrafta sadece Pat olsaydı, Jeremy muhtemelen onu geri adım atmaya ikna edebilirdi ama şu ana kadar takımın en az yarısı maçı izlemek için toplanmıştı. Soyunma odası şaşkın ve afallamış yüzlerle doluydu.

"Seni yanlış duydum," dedi Xavier, Jean'den Pat'e bakarak. Jeremy. Jeremy'nin yüzündeki şaşkınlık ifadesi moralini düzeltmeye yetmedi ve Xavier karanlık bakışlarını Jean'e çevirdi. Birkaç dakika boyunca soyunma odasındaki tek ses, ekranda devam etmekte olan maçın gürültüsüydü, Sonra Xavier, "Bunu bize açıklamak ister misin?" diye sordu.

Jean'in yüzündeki ifadeden pek de istemediği anlaşıyordu ama

Jean'in bir kaptan yardımcısının doğrudan sorularını reddedecek hali yoktu. Cat ona şöyle bir baktı ve aklına gelen en iyi ve en kötü dikkat dağıtma yöntemini uyguladı: "Bunun tüyler ürpertici olduğunu düşünüyorsanız, Kevin'in söylediğini duyana kadar bekleyin."

"*Catalina*." Bu dehşet dolu itiraz Jean'den gelmişti.

"Hayır," diye başladı Derek ama spikerlerin bağırmaya başlamasıyla gerisi unutuldu.

Jeremy tekrar televizyona baktı ve Neil'i gördü. kortun zeminine yığıldı. Lane raketini ona doğru savurdu ve Neil tam zamanında onun bacağını altından çekmeyi başardı. Lane yere düşerken onun üzerine düştü ve

Raketini, boynunu kırmak niyetiyle boğazına doğru yanlamasına savurdu. Neil eldivenli elleriyle raketi tırmaladı ama ona karşı bir üstünlük kuramadı.

Onu ilk yere düşüren darbe her neyse, içindeki mücadelenin çoğunu alıp götürmüştü.

Hakemler kapıları açtı ama Tilkiler daha hızlı ve daha yakındı, Kuzgunlar da öyle. Dawson raketini kenara fırlatıp üzerine atladığında Kevin Neil'e doğru sadece iki adım atmıştı. Kevin ani ağırlığı beklemiyordu ve dizlerinin üzerine sürüklendi. Dawson'ın kaskına sert bir dirsek atarak biraz nefes aldı ve bir şekilde Raven'ın arka defans oyuncusuyla yüzleşmek için kıvranmayı başardı.

Çok sert bir dövüştü ama Kevin'in daha fazla riski vardı: sakatlığı iyileşmişti ama eline tekrar zarar verme korkusu, sol tarafını Dawson'dan ne kadar sık uzaklaştırdığından belliydi. Dawson'ın böyle bir kısıtlaması yoktu ve avantajını kullanmaya hevesliydi. Kevin'in kafasının arkasını kortun zeminine çarpmayı başardı ve ardından Wilds birden fırlayarak onu bir tarafa savurdu. Kevin ona yardım etmek için etrafta dolaşmadı ama ayağa fırladı ve Neil'e doğru koşmaya başladı.

Hakemler Neil'e ilk ulaşan oldu ve Lane'i ondan ayırmak için iki kişi gerekti. Neil ayağa kalkmaya çalışmadı ama zayıf bir şekilde yan tarafına yuvarlandı ve acı dolu bir topun içine girdi. Jean iki elini de televizyon ekranına dayamış, pürüzlü bir Fransızca ile mırıldanıyordu. Cat onu biraz geriye çekerek arkasında neler olup bittiğini görmesini sağladı ama Jean bunu fark etmemiş gibiydi.

Kamera kısa bir süreliğine Kuzgunlar'ın koçlarının, oyuncularını bir araya getirmek için ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştıkları iç sahaya kaydı.

Boyd ve Aaron Minyard'ın kızgın forvetleri. Jeremy onun Wymack'le birlikte olduğunu fark edene kadar Andrew'un fark edilmesi daha uzun sürdü. Jeremy raketini hiçbir yerde göremedi; belki de onu ayakları üzerinde bu kadar dengesiz bırakan itiş kakış arasında kaybolmuştu. Wymack'in bir eli ya onu yavaşlatmak ya da tutmak için formasının üzerindeydi ve Andrew neredeyse onu sürüklüyordu.

Kevin ve Neil'e doğru sahayı geçti. Hareket ederken bir kolunu sıkıca yanında tutuyordu ve elinin gevşekliğı Jeremy'nin kanını dondurdu.

Sıra kavgası tırmanırken kalabalık ve spikerler dehşet verici bir sessizliğe gömülmüştü. Jeremy, Lane'in sert sesini duydu. sesi duvarlarda yankılanıyordu ama söylediğı hiçbir şeyi anlayamıyordu. Andrew, kız hakemlerden kurtulur kurtulmaz onu yakaladı ve tereddüt bile etmedi. Kız Andrew onu tek kolundan tutup yere sürüklediğinde Neil yolu yarılamıştı.

Her iki oyuncu da hemen Wymack ve hakemlerin altına gömüldü. Jeremy uyuşmuş bakışlarını Neil'in yanında diz çökmüş olan Kevin'e çevirdi. Foxes'un takım hemşiresi Neil'i kontrol ederken üzerine eğilmişti ve Yüz ifadesindeki gerginlik hiç de güven verici değildi.

Tepeden tırnağa siyah giyinmiş yabancı bir adam sahayı geçerek Kevin'in yanına çömeldi ve Jean'in tepkisi anında ve içgüdüsel oldu. Tekrar televizyona bakmaya başladı, duvara fırlatmak için iki elini birden çarparak Arkasından. Bu kez Jeremy onu tutup geri çekti ve Jean'in yüzündeki beyaz öfke yüreğini ağzına getirdi.

"Kim o?" diye sordu Jeremy.

Jean'in bir şey söylemesine gerek kalmadı; Rhemann diğer adamı görür görmez tanıdı ve dışarıdaki yerinden konuştu: "Kuzgunlar'ın baş hemşiresi, Josiah Smalls." Jeremy, Rhemann'ın Jean'e gönderdiği yan bakışı görmek için tam zamanında ona doğru baktı. Rhemann başka bir şey söylemedi ve Jean daha iyi bir açıklama yapmaya gönüllü olmadı.

Wilds ve Dawson hâlâ birbirleriyle kavga etmeye çalışıyorlardı. görevlilerin onları ayırmasına rağmen. Boyd onlara yetişti ve bir şekilde Wilds'ı serbest bırakmayı başardı. Hakemlerden biri arkalarından yaklaşarak saha kapısını işaret etti ama Boyd kaptanını doğruca Kevin'e sürükledi ve Neil. Abby Winfield hâlâ Neil'den tatmin edici bir yanıt almaya çalışıyor ama başaramıyordu. Aaron Minyard

Kendi kaskını çıkarıp bir tarafa kan tükürmeden önce bir dakika kadar yakınlarda durdu. Mahkeme kapısına yönelmeden önce Kevin'in kalçasına hafif bir tekme attı ve birkaç dakika sonra Kevin de kalkıp onu takip etti.

Güvenlik sonunda sahaya girdi ve düzeni sağlamak için daha fazla cesede ihtiyaç olduğunu hissetti. Tilkiler teker teker sahadan çıkarıldı, geriye sadece Neil ve Andrew kalmıştı.

Sonunda Wymack, Andrew'u kendi boğazına sararak köpek yığınının dışına çıkardı ve hakemler topal Lane'i Dış Saha kapısına doğru sürükleyene kadar oradan ayrılmadı.

Smalls telaşsız bir tempoyla onları takip etti ve ancak son Kuzgun gittiğinde Wymack Andrew'u yanına bıraktı.

Neil. Jeremy spikerlerin konuştuğunu çok geç fark etti.

Ne zaman başladıklarını merak etti; söyledikleri hiçbir şey onun puslu şokuna nüfuz edememişti.

Belki dinliyor olsaydı, aniden tekrara atlamak onu bu kadar ürkütmezdi, ama birdenbire arbedenin her görüntüsünü hızlı bir şekilde arka arkaya izledi. Bu

Kuzgunlar'ın forvetleri devrenin henüz otuz saniyesinde başlamıştı. Hem Winter hem de Williams kaleye hücum etti, biri muhtemelen çizginin hemen dışından gol atacaktı, diğeri de ribaundu almak için hazırda ama Winter partnerinin şut atmasını beklemedi. Andrew ondan uzaklaştığı anda raketini bir beyzbol sopası gibi Andrew'un göğsüne savurdu.

Jeremy backliner'lardan birinin panikle bir uyarıda bulunduğunu düşündü, çünkü Andrew nasıl olduysa sopasını tam zamanında çevirerek darbeyi yemişti. Darbe yine de Andrew'u fırlatmaya yetmişti.

ve duvara çarptığında sendeledi. Dengesini kaybetmesi muhtemelen hayatını kurtarmıştı -Williams kafasına bir yumruk attı ama Andrew bir dakika önce olduğu yerde değildi. Raket Andrew'un kaskından sıyrıldı ve omzuna, onu dizlerinin üzerine çökertecek kadar sert bir şekilde çarptı.

Andrew'un ikizi ve Boyd bir kalp atışı sonra yumruklarını savurarak saldırganların üzerine atıldı. Kuzgunların krupiyesi yardıma koştu ama Boyd ikinci bir bedeni almakta sorun yaşamadı. Wilds

dönüp Kevin'e doğru koşmadan önce bir adım attı.

Neil hala yarı sahada servis atıyordu ama Dövüş başlar başlamaz Andrew'a saldırmaya başladı. Lane'in tek ihtiyacı olan bir saniyelik dikkat dağınıklığıydı ve sert bir yumrukla Andrew'un yan tarafını hedef aldı. Adam beklediğinden daha hızlıydı ve Lane sadece onu sıyırmayı başardı. Darbenin arkasındaki güç hâlâ onu tökezletmeye yetiyordu. Sertçe düştü, Eldivenli ellerinden biri yan tarafındaydı, diğeri ise yüzünün yere çarpıp maması için boşuna çabalıyordu. Jeremy kavgayı oradan görmüştü ama nasıl başladığını ve ne kadar hızlı tırmandığını bilmek her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Onun yanında, Jean iki elini dehşet içinde kendi göğüs kafesinin üzerinde kenetlemişti.

Wilds, Dawson'ı yere düşürdükten sonra kameralar canlı yayına geri döndü. Birisi nihayet Neil'i ayağa kaldırmıştı ve Andrew bir şekilde onu orada tutuyordu. Winfield ve Wymack, sonunda topallaya topallaya kapıya doğru ilerleyen ikiliye destek oldular. İç sahadaki bir kamera kapıya ulaştıklarında yüzlerini daha iyi çekmişti ve Neil'in yüzündeki gergin ifade tamamen acıydı. Sadece Foxes'in birinci sınıf öğrencileri hâlâ yedek kulübesindeydi; Foxes'in geri kalanı

Muhtemelen soyunma odasında. Winfield onları tek başına tekrar bir araya getirmeye çalışırken elleri dolu olacaktı.

Üç kişilik bir ekip kanı temizlemek için sahaya girdi. Yükseltilmiş bir sesin uzaktan gelen yankısı stadyumun spikerine aitti ama Jeremy tek kelime bile anlayamadı. Birkaç dakika sonra kameralar Rossi'nin etrafının güvenlik görevlileri ve hakemler tarafından sarıldığı saha kenarına kaydı. Kariyerinin sona erdiğini bilen bir adamın bakışlarını taşıyordu. Bu Jeremy'yi daha iyi hissettirmedi.

Bununla hiçbir ilgisi yoktu ve ona acımak için henüz enerji harcamazdı. Rossi, Kuzgunların hazır olmadığını anlamak için bütün yazı geçirmişti.

"Josten'in bu kadar kısa olması iyi bir şey," dedi Cody, boş çıkan bir mizah denemesiyle. "Eğer biraz daha uzun olsaydı, Lane'in

raket onu tam böbreklerinden yakalayabilirdi. Bana zırhı vuruşunun çoğunu yakalamış gibi geldi."

"Zırh Jean'i kurtarmadı," dedi Lucas. "Josten'ı da kurtaramazdı, tamamen değil."

Jeremy, Jean'in ağır sakatlıklarını ne kadar kararlı bir şekilde sert bir hücum maçına bağladığını hatırlayana kadar ne yapacağını şaşırmıştı. Cat ve Laila, geçen bahar Jean'in kaburgalarını gerçekten kimin kırdığını bilen diğer iki kişiydi. Jeremy, Jasmine Lane'in Neil'e salladığı gibi Riko'nun da Jean'e salladığını hayal etti ve göğsü öylesine sıkıştı ki bir yerinin yırtılacağını düşündü.

Spor spikerlerinden biri, "Bu geceki yetkililerden haber alıyoruz," dedi ve yayın, meslektaşıyla birlikte bir masada oturdukları yere geçti. Yazarken notlar alıyordu, ancak yüksek sesle okurken sayfadaki ilerlemesini takip etmek için boştaki elini kullandı. "Oyun ertelenmiştir, ancak henüz bir tarih ve saat belirlenmemiştir. Bu akşamki hatalı davranışlar için aşağıdaki cezalar değerlendirildi. Tilkiler için: Liberolar Matthew Boyd ve Aaron Minyard'a sarı kart. Kaptan Danielle Wilds'a kırmızı kart. Kaleci Andrew Minyard'a kırmızı kart ve beş maç men cezası. Kuzgunlar için: tüm başlangıç kadrosuna kırmızı kartlar."

Kuzgunların isim listesini sıralamaya başladı ama Jeremy soyunma odasındaki yeni kaos yüzünden onu zar zor duydu.

"Uzaklaştırma mı?" Sebastian yankıladı. "Ciddi olamazsın."

"Aşırı güç," dedi Shawn, suratı asık bir şekilde televizyona bakarak. "Tepkiler olmadan birini boğamazsın."

"Onu yere düşürürken boynunu kırabilirdi."

"diye ekledi Shane. "Hakemlerin halletmesine izin vermeli ve takım arkadaşına odaklanmalıydı."

"O başlattı!" Dillon inanamayarak elini kolunu sallayarak konuştu. "Neden uzaklaştırma almadı? Minyard'ın peşinden gidenler neden o değildi? Neden sadece o?"

"Kuzgunlar ne zaman sorumlu tutuldu ki?" Laila sordu.

"İnançlı olun," dedi Rhemann, sakinliğini koruyarak. "Bu geceki yetkililer muhtemelen konuyu ERC'ye taşıyacak ve Koç Moriyama artık takımını korumak için onların saflarında değil." Bunun üzerine Jean'e baktı ama Jean televizyondan onu duymuyor gibiydi. Rhemann konuyu uzatmadı ama saatindeki zamanı kontrol etti ve Jeremy'ye baktı. "İçeri girmek için biraz erkenciyiz ama burada dikilip Spekülasyon yapmak hiçbir şeyi çözmeyecek. Onları birkaç tur attırın. Yavaş ve sakin; uzun bir gün oldu."

Jeremy itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti.

"Evet, Koç."

"Moreau, bir dakika bekle," dedi Rhemann Jeremy Truvalılara kendisini soyunma odasına kadar takip etmelerini işaret etti.

Jeremy döndüğünde televizyon tekrarları gösteriyordu. uzakta. Takımıyla kaç tur koştuğunun bir önemi yoktu; gözünü her kırpışında Neil'i kırık ve hâlâ sahada görüyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Jeremy

Utes yıllardır gerçek bir tehdit oluşturmayan gürültülü bir takımdı ve bu da Utes için nadir ve altın bir fırsat sağladı. Trojans'ın üçüncü hattı. Bu diziliş ağırlıklı olarak geçen yıl yedek bırakılan ikinci sınıf öğrencilerinden oluşuyordu ve gerektiğinde destek sağlamak için birkaç üst sınıf öğrencisi de aralarına katılmıştı.

Jeremy neler yapabileceklerini görmek için heyecanlıydı ya da Kuzgunlar'ın korkunç şiddeti moralini bozana kadar öyleydi.

Normalde Nabil böyle bir maç için ilk on bire terfi ederdi ama Ramazan yaklaşırken

Ekim ayına kadar oruç tutacaktı. Hâlâ antrenman yapabiliyor ve oynayabiliyordu ama yedek olarak kendini daha rahat ve etkili hissediyordu. Ananya

başlayacak ve Nabil ikinci yarıda gerektiğinde Timothy'nin yerine oyuna girecekti. Jeremy de Jean gibi tamamen kadro dışıydı.

Jeremy bunun bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğundan emin değildi: bir maça tüm dikkatini verebileceğinden emin değildi ama

Foxes'un dikkatini dağıtacak somut bir şey yoktu.

Trojans'ın üçüncü turunda Utes'in kaptanı Micky Telsey ve kaptan yardımcısı Bruno Winslow ev sahibi takımın yedek kulübesinde bekliyordu. Jeremy, Utes asistanlarının onları işaret ettiğini düşündü ve Xavier'le birlikte saygılarını sunmak üzere yola koyuldular.

Telsey selamlaşmayı atlayarak "Kuzgunların maçını izledin mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Jeremy, ikisiyle kolaylıkla el sıkışarak. "Umarım maçtan önce bazı güncellemeler alırsınız. Başlar."

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Telsey. "İnsanlar onları destekliyordu, biliyor musunuz? Beni yanlış anlamayın. Geçen bahar onları alçalırken izlemek süper tatmin ediciydi, ancak bu yazki çöküşleri ve yanırları biraz korkutucuydu. I

Gerçekten de sezon başlamadan önce kendilerini toparlayacaklarını düşünmüşlerdi."

"Nasıl yapabilirler ki?" Winslow sordu. "İnsanlar bu yaz yaşadıkları trajedileri bir gösteri haline getirdiler. Her şey Tilkilerin üzerine kaldı," diye ekledi. Xavier kaşlarını çatarak ısrar etti: "Eminim siz de benim gibi onların röportajlarını görmüşsünüzdür. Bir kavga arıyorlardı; ağlayamazlar

Biri onları bulduğunda kurban." Telsey,

"Saçma sapan konuş, dayak ye,"

diye onayladı.

"Tilkilerin düşmanlığı anlaşılabilir," dedi Xavier. "Bu kavgayı Kevin transfer olduğunda Kuzgunlar başlattı. En azından taraftarları başlattı ve Edgar Allan sadece bir kez onları düzene soktu. Kundaklama mı?" diye sordu Uteler etkilenmemiş görüldüğünde. Parmaklarıyla saydı. "Palmetto'nun kampüsüne ve stadyumuna zarar vermek? Polis baskınları? Geçen bahar sporcu yurdunda kaç arabanın tahrip edildiğini hatırlatın bana."

Telsey onu elinin tersiyle itti. "Kuzgunlar taraftarlarının yaptıklarından sorumlu değildir. Suçu Kuzgunlar'ın yönetimine ve çılgın takipçilerine yükleyin, onlara değil. Yetenekleri ve popülerliklerinin onları tüm bu çılgınlığın önüne ve merkezine koyması onların suçu değil. USC ve UCLA futbol rekabetleriniz yüzünden birbirlerinin kampüslerini yerle bir ettiğinde sizi suçlamıyorum, değil mi?"

Bu suçlama, seçeneklerini olabildiğince dikkatli bir şekilde tartan Jeremy'ye yöneltildi. "Kurban olmak otomatik olarak birini hatalarından arındırır," dedi sonunda. "Şu anda yaşadıklarından dolayı pişmanlık duyabilirim, Ancak değer verdiğim insanlara yaptıkları için onları affetmem gerekmiyor. Umarım gerçekten yardım alırlar.

İhtiyaçları var ve umarım bu mümkün olduğunca sahadan uzakta olur. Josten haklıydı: hiçbiri henüz geri dönmeye hazır değil. Bu ne onlara ne de karşılarındaki kişilere haksızlık olur."

"Bu çok cesurca," dedi Telsey ve kaba bir ifadeyle ekledi, "ve her zaman seninle kraliyet arasında durdukları için kendi çıkarlarına hizmet ediyorlar. Bu yarıştan çekilmeleri sizin yararınıza olacaktır."

Jeremy, "Kusura bakmayın ama biz her zaman kiminle oynadığımızdan çok nasıl oynadığımızla ilgilendik," dedi. Telsey ikna olmuş görünmüyordu ama bu o kadar ikincil bir argümandı ki

Jeremy zorlamaya gerek görmedi. Onun yerine, "Antrenmanlar için sahayı paylaşalım mı?" diye sordu. Utelerin sayısı sadece on sekizdi, bu da kalabalık olacağı anlamına geliyordu ama iki takımın da aynı anda sahaya çıkması mümkündü. "Biri gelip bizim taraftaki kapının kilidini açabilirse, biz dış sahayı alacağız."

Winslow Jeremy'yi işaret etti. "Reacher'ın geçen hafta Moreau'yu öldürmeye çalıştığı doğru mu? Resimleri gördüm." Mimik yaptı

Tek eliyle kendini boğdu ve Jeremy'nin yüz ifadesinde gerçeği aradı. "Masum olduğu varsayılan bir adamı öldürmek için uzun bir yol, sence de öyle değil mi?"

"İlgilendiğiniz için teşekkür ederim," dedi Jeremy.

Başka bir şey alamayacakları belli olduğunda, Telsey içini çekti ve eliyle işaret etti. "Evet, sizin için kapıyı açacak birini göndeririz. Para atışında görüşürüz."

Xavier, "Sanırım ondan nefret ediyorum" demeden önce sahanın yarısına kadar Utes'ten uzaklaşmalarını bekledi.

Jeremy neredeyse kendi ayağına takılacak kadar beklenmedikti. "Telsey?"

"Koç Moriyama," dedi Xavier. Ağzının kenarındaki sert çekiştirme kaşlarını çatmaya çalıştığını gösteriyordu. Stadyum servisten bu kadar uzakta boştu ama Xavier, Trojans'ta geçirdiği üç yıldan sonra herkesin içinde yüz ifadesini kontrol etmeye alışmıştı. "Öylece ortadan kaybolmamalıydı. Bu ani çıkışın ardındaki entrika

Kimsenin onun gitmesine izin verip yoluna devam etmesi imkansız. Kuzgunlar hala onun sevgili öğrencileri, yaralı ideal Herkes bunu arzulamalı. Kimse onlar hakkında eleştirel düşünemez; herkes olmayan bir adam için ışığı açık tutuyor Eve dönüyorum.

"Ama Kuzgunlardan bahsetmişken." Xavier Jeremy'nin kolunu tuttu ve onu durana kadar sürükledi. "Kim bu lanet olası "Usta" mı, Jeremy? Rütbeli biri, takımın kaptanlığını kimin yapıp yapamayacağı konusunda son sözü söyleyecek biri, biliyorum,

ama bana noktaları doğru birleştirmediyimi söyleyin." Xavier Jeremy'nin yüzünde cevaplar aradı ama Jeremy'nin yüzünde ifadesi onu rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı. Xavier yanmış gibi onu bıraktı. "Ciddi olamazsın."

Jeremy, "Edgar Allan hakkında bir şeyler öğrendikçe daha da ürküyorum," diye itiraf etti.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Xavier ani bir ürpertiye ovuşturarak uzaklaştırdı ve tribünlere baktı. Bir dakika boyunca sessizce öfkeli düşüncelerine daldı, sonra parmağını Jeremy'nin "Jean'in sıkıştığında gerçek bir filtresi yok. Bunu ona televizyonda söyletin. Bir sohbet başlatacaktır, garanti ederim."

Jeremy "Hayır," dedi ve Xavier ona kaşlarını çatmakla yetindiğinde "Hayır," diye ısrar etti. Jeremy onu caydırmak için bir şeyler söylemeye çalıştı ama söyleyebildiği en iyi şey gerçektir: "Xavier, Edgar Allan'dan korkuyor." Bu Xavier'in yüzündeki sinirli ifadeyi hemen sildi ve Jeremy "Onlara meydan okumak istemiyor. Bundan hoşlanmak zorunda değilim ve onu kendi ayakları üzerinde durmaya teşvik etmekten vazgeçmeyeceğim ama onu hazır olmadığı bir yüzleşmeye zorlamayacağım. Bize nasıl güveneceğini öğreniyor. Ona ihanet edemem."

Xavier yüzünü buruşturdu ama itiraz etmedi ve bir kez daha deplasman sıralarına doğru yola koyuldular. Neredeyse soyunma odasına varmışlardı ki Xavier, "Koç Moriyama orada karanlık işler çeviriyorsa, Edgar Allan onu koruyordu. Walker resmen söyledi, değil mi?" Düşünürken kaşlarını çattı, sonra da "Palmetto State Başkan Andritch'e gizlilik sözü verdi" dedi.

"Zekice, değil mi?" Jeremy sordu. "Jean'in yaralarının rapor edilenden daha kötü olduğunu ve Edgar Allan'ın yönetim kurulunun bunu bildiğini doğruladı ama kimseyi açıkça suçlamadı.

herhangi bir şey."

Xavier, "Tilkiler göründüklerinden daha keskinler," diye onayladı. Foxes'tan bahsedilince hızlandılar. Xavier

kapıyı açtı ve "Belki Koç şimdiye kadar bir şeyler duymuştur?" dedi.

Ancak Rhemann, Jeremy göz teması kurar kurmaz başını salladı, bu yüzden Jeremy'nin takımı aklından çıkarmaktan başka çaresi yoktu. Truva atlarının onun hazır ve odaklanmış olmasına ihtiyacı vardı. Eğer onlar için bir dayanak noktası olamayacaksa, ne işe yarardı ki? Isınma hareketlerine ve antrenmanlara varını yoğunu koydu ve Xavier ile Cody de onu takip etmekte gecikmedi. Üçü de ilk servise kadar Troyalıları oyalamak ve dikkatlerini dağıtmak için ellerinden geleni yaptılar. Jeremy ancak kalabalık son bir geri sayım tezahüratı yaptığında dikkatinin tekrar dağılmasına izin verdi ve Rhemann'ı aradı.

Rhemann son bir saatin çoğunu telefonda geçirmiş, Kuzgunlar'ın pusuya düşürüldüğünü gören ve bunu çözmek isteyen meslektaşlarından gelen arama ve mesajlara cevap vermişti. Palmetto Eyaleti'nden gerçek bir haber mutlaka oralarda bir yerdeydi.

Jeremy, deplasman tribününde hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi boş yüzlü ve sessiz oturan Jean'e baktı önünde olup bitiyordu. Söyleyecek güven verici bir şeyler aradı ama eli boş döndü; Jean içi boş vaatlerle avunacak biri değildi.

Rhemann ilk oyuncu değişikliklerini yaptığında dikkatini dağıtmaya değer bir şey oldu: Lucas, Min ve Ananya; Ashton, Sebastian ve Jesus'un yerine oyuna girdi. Onlar sahadan çıkarken Jeremy yanlarına gitti. Yorgun ve stresli görünüyorlardı, performansları hakkında ne hissedeceklerinden emin değillerdi ama Jeremy

İyi yaptıkları kısımları övün. Geri kalanların çoğu kendi kendine hallolurdu, çünkü en zayıf noktaları deneyimsizlik ve yaş. Onlarla gurur duyuyordu ve kolay iltifatlarının ve cesaretlendirmelerinin ardından neşelerinin yerine gelmesini izlemek, düşüncelerinde kalan kederi kovmasına yardımcı oldu.

İlk yarının otuzuncu dakikasında Rhemann, koçlarını yanına toplayacak kadar ciddi bir çağrı aldı. Dörtlü konuşmak için bankın görüş alanından çıktı. Jeremy buradan sadece Lisinski'nin yüzünü ve o bakışı görebiliyordu.

midesini sıkı bir düğüm haline getirdi. Jimenez fikrini açıklarken elleri sert ve öfkeli hareketlerle hareket ediyordu. Rhemann konuşmanın çoğunda başını salladı ama Jeremy buradan bile omuzlarındaki gerginliği görebiliyordu. Sonunda meslektaşlarını kovdu, ama White

ve Lisinski birlikte mahkeme duvarına doğru ilerlediler. Jimenez kaldı ama ağır bakışları Jean'ın başının arkasına yerleşti.

Rhemann onu çağırdı ve Jean yanlarına gitti.

Hemen. Rhemann ona her ne söylediye, fiziksel bir darbe gibi inmişti: Jean ondan uzaklaştı, bir eldiveni

eli kendi formasının önünde kilitlenmişti. Rhemann başını Jimenez'e doğru eğdi, o da Jean'e onu takip etmesini işaret etti ve iki adam soyunma odasına doğru yola koyuldu. Rhemann Yüzünde ciddi bir ifadeyle gidişlerini izledi ve Jeremy'nin onu izlediğini ancak onlar gözden kaybolduktan sonra fark etti. Sonunda Takımına yedek kulübesinde katılan Rhemann, "Palmetto

State'ten henüz haber alamadık," demekle yetindi. dedi. "Hadi odaklanalım."

Bu hem güven vericiydi hem de değildi; eğer Jean'i gözden düşüren Foxes'ın sakatlıkları değilse, bu gelişme Kuzgunlarla ilgiliydi. Bu endişe vericiydi ama o kadar da kişisel değildi, bu yüzden Jeremy dikkatini tekrar oyuna verdi. Sonunda her iki takımın da soyunma odasına gitmesi için düdük çaldı. White ve Lisinski devre arası röportajı için yaklaşan muhabirlere müdahale ederek takımla aralarına mesafe koymalarını istediler. Bu, Jeremy'nin hızını artırması için yeterince olağandıydı ve

soyunma odasına ulaşmak için acele ederken yarım düzine takım arkadaşının yanından geçmeyi başardı.

Jean ortalıkta görünmüyordu ama Rhemann'ın uzun uzun bakışı Jeremy'yi onun peşine düşmemesi konusunda uyarmıştı. Tony ve Bobby, Truvalılar gerinirken hemen içki dağıtmaya başladılar.

Rhemann odanın ortasına doğru ilerlemeden önce onların kenara çekilmesini bekledi.

"Ele almamız gereken çok şey var ve sadece çok fazla zamanımız var," dedi saatini kontrol ederek. "Burası benim başlamayı tercih ederdim ama ikinci yarı için sahaya dönmeden önce duyacağınız son şeyin bu olmasını istemiyorum."

Truva atları onu daha iyi duyabilmek için hareketsiz kalırken, bir bakışıyla odayı taradı. "ERC, Truva atları arasındaki maçı Palmetto Eyaleti ve Edgar Allan. Herkesle konuştuktan sonra ilgili taraflar, bir karar verdiler: Koç Rossi derhal istifa etti ve Kuzgunlar sezonun geri kalanı için askıya alındı."

Bunu izleyen sessizlik sağır ediciydi ve sonra Jeremy şaşkın bir şekilde "Ne?" diye sordu.

Rhemann onun bakışlarını tuttu ve tekrar "Diskalifiye edildiler" dedi.

Soyunma odası bir anda karıştı. Birden herkes bağırmaya başladı ama Jeremy kimsenin söylediklerinden bir şey anlamıyordu. Laila onu yakalayana kadar Rhemann'a sadece şaşkınlıkla bakabildi. Laila ona bakana kadar onu sarstı ve kaos çok keskin bir şekilde odaklandı. Odanın öbür ucunda Derek zaferle yumruklarını sıktı ve bağırdı: "Finallerde Kuzgunlar yok! Hadi gidelim!"

Genç Truva atları heyecan ve telaş arasında gidip geliyordu ama üst sınıfların gözlerinde aç bir bakış vardı. Dört ve beş yıllarını bitiş çizgisine ulaşamadan geçirmişlerdi ama şimdi nasıl kaybedebilirlerdi ki? Jeremy, Edgar Allan'ı adil bir şekilde yenmeyi tercih etse de, zaferin her türlüşünü kabul ederdi. Kazanmayı o kadar çok istiyordu ki kendini hasta hissediyordu.

Cat kendini onun yanına yapıştırdı. "Penn State ve bize bağlı. *Belki* de-" Burada gerçekler ortaya çıkınca duraksadı ve Rhemann'ı işaret etti. "Tilkilerden haber var mı?"

"Resmi bir açıklama yapılmadı," dedi ve bu, sonunda ekibini sakinleştirmeye yetecek kadar ayıltıcıydı.

Açıkça bir hayır değildi. Jeremy bunun Wymack'ten kayıt dışı bir şey duyduğu anlamına gelip gelmediğini merak etti. O

Dürüst olmak gerekirse iki koçun ne sıklıkla konuştuğundan emin değildi,

Foxes ve Trojans'ın yolları ilk kez geçen yıl kesişmişti.

Rhemann'ın Wymack'e ve onun alışılmışın dışındaki takımını oluşturma şekline büyük saygı duyduğunu biliyordu ve Rhemann ağırlığını Wymack'in arkasına koymaktan asla çekinmemişti.

Palmetto Eyaleti'nde ERC küçük ekibi vurmaya hazır görünüyordu ama aralarında koca bir kıta vardı. Hâlâ mümkün olduğunu düşündü; bu tür aksilikler Kevin'le aralarında beklenmedik bir dostluk oluşmasına engel olmamıştı.

"Pekâlâ," dedi Rhemann. "Artık hepimiz aynı fikirde olduğumuza göre, Koç Wymack'e takımını idare etmesi için güvenelim.

ve ERC'den Edgar Allan için ellerinden geleni yapmalarını istiyorum. Atlatmamız gereken bir maçın yarısı daha var, o yüzden kafamızı tekrar oyuna verelim."

Aranın bitmesine yaklaşık on iki dakika kalmıştı.

Başlangıç kadrosunun sağlam çabalarını takdir etme ve ikinci yarı ekibini ipuçları ve içgörülerle hazırlama zamanı. Jean sadece birkaç dakika kala odaya girdi ve

hemen Jeremy'nin yanında yerini aldı. Onda hâlâ Jeremy'nin görmek istediğinden daha fazla gerginlik vardı ama Jeremy gergin olduğu için onu suçlayamazdı. Jeremy onun nasıl olduğunu ve Renee ya da Neil'le konuşup konuşmadığını sormak istedi ama servis atmaya bu kadar yakinken takım arkadaşlarının dikkatini dağıtmak istemedi.

Devre başlayana kadar dilini ısırmayı başardı ve sonra "Tilkilerden haber aldın mı?" diye sordu.

"Renee'yi aradım," diye itiraf etti Jean. Gözleri top bir o yana bir bu yana atılırken onu takip ediyordu ama Jeremy bir bakışta onun maça dikkatini vermediğini anlayabiliyordu. Jean'in aklı hâlâ Renee'deydi ve Renee'nin paylaşacağı haberlerdeydi. Jeremy, Jean'in ona sordurup sordurmayacağını merak etti ama sonra Jean parmaklarını olabildiğince sert bir şekilde böğrüne soktu.

Jeremy ne söyleyeceğini Jean söylemeden önce biliyordu:

"Jasmine Neil'in iki kaburgasını kırdı. Darbenin açısı ve Neil'in dolgusu diğerlerini kurtarmış."

Korktuğu başına gelmişti ve Jeremy sessiz bir "Tanrım" demekten kendini alamadı. Bu Neil'i güz döneminin geri kalanında kadrodan çıkardı; kış tatilinden önceki son bir ya da iki maça yetişebilirse şanslı sayılırdı. Foxes'un daha fazla forvet oyuncusu alması küçük bir nimetti ama ikisi de tecrübesiz birinci sınıf öğrencileriydi. Eğer ikisi de Neil'in yarısı kadar zeki ya da yetenekli olsaydı, Tilkilerin hâlâ bir şansı olabilirdi ama sezona başlamak için berbat bir yoldu.

Ölümcül bir aşırı dozdan daha iyidir, diye düşündü Jeremy ve sordu, "Kevin?"

"Morarmış ve kızgın," dedi Jean.

Yüzünde hâlâ çok fazla gölge vardı. Jeremy zihinsel olarak sıralamayı gözden geçirdi ve "Andrew?" diye sordu.

Jean'in eli omzuna doğru kayarak Williams'ın raketinin temas ettiği noktayı buldu. "Köprücük kemiği kırılmış. Winfield ameliyat gerekip gerekmediğine henüz karar vermedi; ikinci bir görüş istiyor." Jean'in ağzı hoşnutsuzlukla gerildi. "Bir karar verilir verilmez Renee bana söyleyecek."

Jean'in Andrew'un iyileşmesine Neil'inki kadar önem veriyor görünmesi beklenmedik bir şeydi, ama Jeremy şu anda bu onu yüreklendiriyordu. Yıllar boyunca köprücük kemiğini kıran bir takım arkadaşı olduğunu hatırlamıyordu ama bunun Andrew'u en azından birkaç ay kenara iteceğini düşünüyordu. Renee yeterince güvenilirirdi ve eğer yardıma ihtiyacı olursa destek alabilecekleri bir birinci sınıf öğrencileri vardı ama Kuzgunlar Tilkileri zor durumda bırakmıştı. Jeremy, Renee'nin iki yıl üst üste mucize yaratabilirlerdi.

"Şanslı," dedi Jeremy, gözlerini sahaya çevirerek. "Williams kafasına nişan almış gibi görünüyordu."

"Öyleydi," dedi Jean tereddüt etmeden. "Kuzgunlar yanlış adımların ve hataların cezalandırılması gerektiğini anlıyor. Andrew finallerde Riko'nun kolunu kırarak

ölümüne yol açan olaylar. Brayden ve Cameron teraziyi eşitlemek istediler." Elini düzleştirmeden önce bir o yana bir bu yana eğdi. "Bir cana karşılık bir can."

"Cam pisliğin teki," dedi Cody, Jean'in diğer tarafına geçerek.

"Evet," diye kabul etti Jean.

"Sen söyle, ben de Noel tatilinde onunla dövüşeyim." Cody dedi ki. "Bunun için eve gitmeyecektim ama bir istisna yapacağım."

Jean bunu elinin tersiyle itti. "Ondan, onun benden nefret ettiğinden daha çok nefret ediyorum." Cody'nin ona attığı bakış üzerine Jean omuz silkti ve "Her fırsatta Thea'ya karşı mantıksızca kaba davranıyordu," dedi.

"Muldani'yle ne alıp veremediği varmış?" Jeremy sordu. "O siyah," dedi Cody. Jean bir şeyler mırıldandığında

Düzeltilme, eliyle işaret etti ve "Evet ama onda babasının hiçbir özelliğini göremezsiniz" dedi. Cody parmaklarıyla yılları saydı ve "Sanırım onunla bir yıl çakışmışsınız. Sonunda iyi anlaştığınız bir Kuzgun mu bulduk?"

"Kevin," dedi Jean.

"İkiden fazla olduğunu umuyorum," diye itiraf etti Jeremy. "Finn," dedi Jean, bir Truva golünün zil sesi duyulurken.

Jeremy onaylamak ve cesaretlendirmek için duvara vurdu ama odak noktası Jean'di ve ekledi: "Sergio, çoğu zaman. Brayden. Colleen. Zane."

Sonuncusu o kadar sessizdi ki Jeremy neredeyse kaçıırıyordu. Bu sırada

Jeremy'nin ona gönderdiği keskin bakış karşısında Jean elini kendi göğsüne gömdü. Bir an için yüzündeki keder sonsuzdu ama Jean bir kalp atışı sonra onu kontrol altına aldı. Jean'in, boğazında neredeyse parmak izleri bırakan bir adam için bu kadar duygu biriktirebilmesi dayanılmazdı. Jean'in iyi kalbi Evermore gibi bir yerde nasıl hayatta kalabilmişti, Jeremy bundan emin değildi. Yara bere içindeydi ve kanıyordu ama kırılmamıştı.

Jeremy göğsündeki ağrının gurur mu yoksa keder mi olduğundan emin değildi. Her neyse, yanında nefes almak zordu.

Belki Cody de aynı şeyi hissediyordu, çünkü konuşmanın orada bitmesine izin vermekten memnun görünüyorlardı. Üçü de sonunda dikkatlerini tekrar maça çevirdi, ancak Trojan'ların sağlam oyunlarına ve sayı girişimlerine sadece Cody ve Jeremy tepki gösterdi.

Jeremy'nin son zil çaldığında hissettiği rahatlama utanç verici olacak kadar yoğundu; takımı tüm dikkatini vermeyi hak ederken o maçı yüzeysel olarak takip etmişti. Gelecek hafta düzgün bir geri bildirim verebilmek için bu maçı hafta sonu tekrar izlemesi gerekecekti. Şimdilik şu kadarı yeterliydi Yediye altı kazanmışlardı ve eve dönmek için yıkanıp üstlerini değiştirirken takım arkadaşlarının heyecanına kendini bıraktı.

Otobüse biner binmez Kevin'e bir dizi mesaj gönderdi. Yanındaki Jean, Renee'ye tekrar mesaj attı ama herhangi bir güncelleme yapmadan Provo'yu geride bıraktılar. Birkaç kilometre sonra Laila'nın telefonu çalmaya başladı. Cat'e ulaşmadan önce sırt çantasının her cebini iki kez karıştırdı. kulaklıklarını yukarı itti ve "Arka cep, bebeğim." dedi. O sırada Laila aramayı kaçırmıştı ama telefonunu çıkarmak için Cat'e doğru eğildiğinde arama tekrar başladı.

"Buradayım," dedi selamlayarak. "Hayır, Salt Lake City'den dönüyoruz. Emin değilim, belki bir saat önce kampüsten ayrıldık. Bu gürültü de ne?" Kısa bir süre yüzünü buruşturarak telefonunu kulağından uzaklaştırdı ve "Daha sessiz bir yere taşınamaz mısın? Çok gürültülü. Evet, evet, bakıyorum," dedi Cat'in yanından eğilip pencereden dışarı bakarak. "Bana bir dakika ver, herhangi bir işaret göremiyorum."

Jeremy koridor boyunca uzanarak onu dürttü ve "Provo'nun hemen güneyinde," dedi.

"Jeremy Provo'yu geçtiğimizi söylüyor," dedi Laila başıyla hızlıca onu işaret ederek. "Rotaya bakmadım ama evet, ben I-15'te olduğumuzu varsayalım. Bekle, seni zar zor duyabiliyorum," dedi bir elini kulağının üzerine bastırarak. Yanındaki Cat kulaklığını tamamen çıkarıp endişeyle ona baktı. Laila koltuğunda öne doğru eğilmiş bir şekilde

daha iyi duymasını sağladı. "Bana neler olduğunu anlat. Nerede olduğumun ne önemi var?"

Otuz saniye kadar sessiz kaldı ve sonra tiz bir sesle tüm otobüsü susturdu, "Ne demek *yanıyor*? Hayır! Ne demek istiyorsun? Ama-" Dinlemek için sessiz ve hareketsiz kaldı. Truvalıların geri kalanıyla birlikte ölüm sessizliğine büründü,

Jeremy sonunda sirenlerin tiz ve uzak sesini duydu. Rhemann koltuklarının hemen önündeki koridorda belirlediğinde Jeremy başını kaldırıp baktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı ama hemen tüm dikkatini Laila'ya verdi. "Durum ne kadar kötü? Hayır, şimdi söyle. İstiyorum-" Dinlemek için yine sözünü kesti.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki Jeremy şoka girdiğinden korktu ama sonunda boğuk bir sesle, "Seni sonra ararım," dedi ve telefonu kapattı.

Yirmi saniye daha sessiz oturdu, hâlâ dizlerinin üzerinde öne doğru eğilmiş, alnını önündeki koltuğun arkasına dayamıştı. Jeremy koridorda gezinen fahişelerin ve Cat'in Laila'nın omuzlarında çok nazıkçe duran ellerinin belli belirsiz farkındaydı; Laila'nın çökmüş yüzünden ya da yüz ifadesini gizleyen buklelerinden başını kaldırıp hiçbirine bakamıyordu.

Laila bir hıçkırığı bastırmak için elini zorlukla kaldırdı. Cat onu şiddetle kucakladı ve Laila'nın başını omzuna yasladı. "Bebeğim," demeye çalıştı. "Laila, neler oluyor?"

Laila cevap vermedi ama Jeremy cevap vermesini de beklemiyordu. Laila seyirci karşısında kontrolünü kaybetmekten nefret eder, yaralarını yalnızken sarmayı tercih ederdi. Jeremy onu üç yıldır tanıyordu ve sonunda acıları konusunda ona güvenmişti; Laila onu ne kadar sevse de Cat'e kırılganlığını göstermek hâlâ devam eden bir mücadeleyleydi. Cat'in şimdi ona ulaşip ulaşamayacağını bilmiyordu, o yüzden denemek zorundaydı.

Jeremy ona daha kolay ulaşabilmek için koridorda çömeldi. Telefonunu hâlâ ölümüne tutuyordu, bu yüzden dizini yakaladı ve dikkatlice sıktı. "Hey," dedi, Ses tonunu olabildiğince eşit tutarak. "Laila, bana ne olduğunu anlat."

Yüzünü bıraktığında elleri titriyordu. Cat'in kolunu sıkıca kavradı ama çok ıslak bakışlarını Jeremy'ye çevirdi. Jeremy onun çenesinin çalışmasını izledi,

kederini ve dehşetini belli bir çabayla yutmasını izledi. "Evi yakmışlar." dediğinde sesi hâlâ çok zayıftı. *Bizim* evimizi."

Kelimeleri duydu ama sindiremedi. Tek yapabildiği ona boş boş bakmak ve mantıklı bir şey söylemesini beklemektir.

Laila'nın ifadesi kırılmıştı ama

Rhemann'a bakarken çaresizce kontrolünü sürdürdü. "Koç, lütfen beni Cedar City'de bırakın. Amcam orada bölgesel bir havaalanı olduğunu söyledi. Eğer isterseniz beni alması için jetini gönderecek ve beni sizin gözetiminize bırakmanız için gereken tüm evrakları ofisinize fakslayacak."

"Bir dakika," dedi Rhemann ve şoförlerle görüşmek üzere ön tarafa gitti.

Cat sonunda sesini buldu. Jeremy'nin daha önce ondan hiç duymadığı bir ses tonuyla, "Yaktım," diye yineledi. "Ciddi olamazsın. Evi mi? Evi yaktılar da ne demek? Bebeğim. Laila."

Laila parmak eklemlerini çenesine bastırarak zar zor bulabildiği sükûnetini korumaya çalıştı. "Güvenlik, alarmlar çalmadan saniyeler önce üç adamın oturma odasının penceresinden içeri bir şey fırlattığını gösteren görüntülere sahip. Ben-" Laila yavaş bir nefes aldı ve tekrar denedi.

"İtfaiyeciler hâlâ çalışıyor, o yüzden Gary içeri giremiyor ama tamamen yanacağını söylüyor. Çok uzun zamandır yanıyormuş."

Rhemann geri dönerek, "Cedar City'den sapabiliriz ama daha üç saatlik yolumuz var. Kaç kişilik yeriniz olduğunu bilmiyorum ama hepinizin

iniyorum." Cat'e bir göz attı, sonra Jeremy'nin başının üzerinden Jean'e baktı. "Birimizin sizinle gelmesine ihtiyacın var mı ya da istiyor musun?

Sen?" Koçları işaret etmek için kendisine doğru bir hareket yaptı. Laila, "Gary bizi Los Angeles'taki havaalanından alacak," dedi.

amcasını geri çağırdı. "Sana ihtiyacımız yok."

Reddetmek için kaba bir yoldu ama koşullar düşünöldüğünde Rhemann onun kötü üslubuna alınmadı. Laila ayrıntıları konuşurken o sessizce bekledi. Cedar City'ye uçuş süresi yaklaşık

Böylece Laila otobüsten inip hemen uçağa binebilecekti. Bu onu Los Angeles'a Trojan'lardan en az üç saat önce ulaştıracaktı: evini kurtarmak için çok geç bir saatti ama otobüste çaresizce oturup bir sürü tanığın onun için endişelenmesinden çok daha iyiydi. Amcasının jeti altı kişi alabiliyordu ve Laila'nın Jeremy'ye attığı bakış, onu da kendisiyle birlikte beklediğini gösteriyordu.

"Teşekkürler Koç," dedi Laila telefonu kapattığında. "Yardım edebileceğimiz bir şey olursa haber ver," dedi Rhemann ve ona yer açmak için geri çekildi.

Cat hâlâ Laila'ya onu tanıımıyormuş gibi bakıyordu ve sessizce, "Hepsi mi?" diye sorması Jeremy'nin kalbini kırdı. "Hepsi gitti mi?"

Laila Cat'i kısa ve sert bir kucaklaşmaya sürükledi, sonra Jeremy'ye onu rahat bırakmasını işaret etti. "Öyle ya da böyle bize bazı cevaplar bulacağım," dedi ve Jeremy koltuğuna döndüğünde ayağa kalktı. Otobüsün ön tarafına doğru ilerledi, telefonu kulağındaydı. Aramasının bağlanması bir sonsuzluk gibi geldi ve Jeremy onun annesini aradığını, sert talepleri Arapça olarak duyulduğunda anladı. Cat onun sırtındaki sert çizgiye baktı, kederli görünüyordu ama Cody kollarını Cat'in omuzlarına dolamak için koltuk arkasına doğru eğildi.

Jeremy endişeli bakışlarını Jean'e çevirdi, sempatisinin bu kadar gecikmiş olmasından dolayı suçluluk duyuyordu. "Çok özür dilerim," dedi. Jean Los Angeles'a tek bir bavul ve iki gömlekle gelmişti. Cat ve Laila'nın ona verdiği boşluğu doldurması aylar sürmüştü ve daha yeni

alanlarına sessiz kişisel dokunuşlar eklemeye başladı. Jeremy, Kevin'den aldığı kartpostalı, Temmuz ayındaki havai fişek gösterisinden kalan bilekliği ve yol boyunca topladığı kum tanelerini düşündü. Bu onu hasta etti ve sesi acı içinde, "Jean, ben

."

"ERC açıkladı," dedi Jean, sesi donuk ve bakışları uzaktı. Bir an sonra, "Kuzgunları ortadan kaldırma kararlarını. Mola sırasında bölümü gördüm." Jeremy, takıma yeniden katılmadan önce olduğunu tahmin ediyordu ama Jean'ın bununla nereye varmaya çalıştığından emin değildi. Jean ona sordurmadı ama "Bu benim hatam" dedi.

"Öyle söyleme." Jean ona bakmayınca Jeremy Jean'ın bileğini yakaladı ve "Senin bununla hiçbir ilgin yok," diye ısrar etti.

"Cahil numarası yapmak kimseye fayda sağlamaz," dedi Jean, sözlerinde keskin bir ısırıkla. "Kuzgunlar hakarete uğradığında, hayranları onlar adına saldırıyor. Bunu geçen yıl Neil ve Foxes'ta, ondan önceki yıl da Kevin ayrıldığında gördünüz. Burada neler olduğunu bilmiyormuş gibi davranmayın. Kuzgunlar mahvoldu ve birinin suçu üstlenmesi gerekiyor. Ben her zaman-" Jean sözünü bitiremedi. Çenesini sıkarken dişleri takırdadı.

Xavier daha birkaç saat önce Telsey için Raven ayaklanmalarından örnekler sıralamıştı. *Kampüste kundaklama* olduğunu söylemişti ve Jeremy'nin her yeri soğuktu. Laila'nın evinin kundaklanmış olduğunu inkâr edemezdi.

Kasıtlı olarak hedef alınmıştı ama Jean'ın bu ağırlık altında boğulmasına izin vermeyi reddetti. Tutuşunu sıkılaştırdı ve dedi ki, "Bana bak. Bana bak, Jean, çünkü senin iyi olduğunu bilmem gerek.

Dinliyorum." Jean'ın bakışlarıyla karşılaşana kadar bekledi ve şöyle dedi: "Eğer bu bir misilleme ise, bunun sorumlusu yine de çizgiyi aşmayı seçen insanlardır. Bu senin hatan değil. Asla da olmayacak."

"Buna inanmıyorsun."

"Belki sana zarar vermek için yaptılar," diye izin verdi Jeremy, "ama bu senin sorumlu olduğun anlamına gelmez. ERC'nin kararıyla hiçbir alakanız yok. Sen de en az Cat kadar kurbansın ve Laila öyle, bu yüzden sizin olmayan bir yükü üstlenmeyin. Bunun hiçbirinize faydası olmaz. Anlıyor musun?"

"Bazen Jeremy görüldüğünden daha zeki olabiliyor," Xavier koltuk arkasına yaslandığı yerde söyledi. "Onu dinle Jean ve o yola girme."

"Bu yararsız bir sarmal," diye ekledi Min. "Size tapıyorlar ve bu yüzden siz masum olduğunuzu söyleyene kadar size memnuniyetle güvence veriyorlar.

Onlara inanın ama sizin istemeden de olsa suçluluk duymanız onların kayıplarından ve kederlerinden uzaklaşmalarına neden oluyor. Şu anda bu ekstra stresi hak etmiyorlar."

Xavier başını salladı. "Şu anda yapabileceğin en iyi şey, bazı insanların pislik olduğunu ve bunun senin kontrolün dışında olduğunu kabul etmek. Kaybettiklerinizin yasını, taşımanız gerekenden fazlasını taşımadan tutun."

Bunu Cat ve Laila'nın ortak yükü olarak çerçevelemek Muhtemelen tartışmalarının en etkili kısmı buydu. Bunu düşünürken Jean'in ağzının kenarından bir kaş çatıldı, ama hiçbir zaman tam olarak şekillenmedi ve sonunda Jean, Jeremy'nin yanından geçip Cat'e baktı. Cody, Laila'nın boş koltuğuna geçmişti ama Cat İspanyolca ve İngilizcenin tedirgin bir karışımıyla konuşurken telefonu uğraşıyordu. Laila birkaç sıra yukarıda sessizleşmişti ama koridorda bir ileri bir geri volta atarken hızlı mesajlar gönderiyordu. Otobüsün arka tarafı hâlâ ürkütücü bir sessizlik. Kimse ne söyleyeceğini bilmiyordu ve hepsi de Laila'nın keyfi yerindeyken onun alanını doldurmamaları gerektiğini çok iyi biliyordu.

Jeremy kaybolmuş olabilecek birkaç eşyasının hızlı bir zihinsel çetelesini çıkardı. Sırt çantası stadyumdaki arabasındaydı, bu yüzden en azından bu dönem için ders kitaplarını değiştirmek zorunda kalmadı. LSAT kitapları mutlu bir kayıptı ve Jean'in dolabında sadece bir düzine kadar kıyafet vardı.

Jean, "Köpeğiniz için üzgünüm," dediğinde oda oda dolaşıyordu.

Üçü de her şeyini kaybetmişken bir parça karton için üzölmek aptalca bir şeydi ama bu hatırlatma göğsünde keskin bir burkulma yarattı. Barkbark, Cat'in ona verdiği ilk hediyelerden biriydi; Laila'yla arkadaşlığının bir paket anlaşması olduğunu fark ettiğinde yakınlaşma çabasıydı. Jeremy onun gerçek bir köpek olmadığını biliyordu ama... Jeremy ağrıyan yerini ovuşturdu ve "Öyle misin? Ondan nefret ettiğini sanıyordum." Bunu söylemek istemişti.

hafif bir şaka yaptı ama biraz sönük kaldı. Jean'in ona attığı yan bakış bunu duyduğunu gösteriyordu.

"Yapmadın," dedi Jean, sanki önemli olan tek şey buymuş gibi.

Laila sonunda döndü. Cody Laila'yı bir şortun içine sürükledi, yolundan çekilmeden önce sertçe sarıldı. Jeremy değil Laila'nın geri vermemesine ve Cody'nin yüzündeki ifadeye şaşırdı. kişisel olarak algılamamaları gerektiğini daha iyi bildiklerini söyledi. Sözsüzce kendi sıralarına geri döndüler ve Laila bir kez daha Cat'in yanına yerleşti. Cat telefon görüşmesini aceleyle sonlandırdı ve Laila'yla yüzleşmek için koltuğunda döndü. Camdan içeri süzülen farlar nemli yanaklarını parlatıyordu ama "Bir şey var mı?" dediğinde sesi oldukça sakindi.

"Mümkünse biraz uyu," dedi Laila, Cat'i nazikçe kendine doğru çekerek ve kendini yastık olarak sunarak. "Çok uzun bir gece olacak."

Jeremy ön taraftakilerden birinin dinlenmeyi başarmasına şaşıracaktı. Cedar City'ye giden saatler sonsuz olduğu kadar berbattı da, ama sonunda şoför havaalanına giden son sapağa girdi. Laila çantasını otobüsün ön tarafına taşırken Jeremy'nin kolunu çekiştirerek sessizce gelmesini istedi. Cat hemen arkasındaydı, bu yüzden Jeremy Jean'i onu takip etmeden önce. İnmekte gecikmediler ama o, koçlarıyla yüzleşmek için bir an geri çekildi.

"Teşekkür ederim," dedi. "Uçağa bindiğimizde ve Los Angeles'a indiğimizde size haber vereceğim."

"Dikkatli olun," dedi Rhemann. "Birbirinize iyi bakın." Otobüs Jeremy'nin önünden çekilir çekilmez uzaklaştı, ve Jeremy arkadaşlarıyla kapıda buluşmak için koşmaya başladı. Yirmi dakika sonra, birbirlerine bakan koltuklarda pistte ilerliyorlardı. Laila onlar gelene kadar bekledi. çantasından bir defter çıkarmadan önce irtifaya ulaştı. Çalışmak için yeterince boş sayfa bulacağını bildiği defterin arkasını çevirdi ve yüzünde asık bir ifadeyle deftere baktı.

"Gary sigorta talebimiz için bir listeye ihtiyacımız olacağını söyledi," dedi.

Oturma odasının içindekileri ancak yarılayabilmişlerdi ki Cat sonunda ciddi ciddi ağlamaya başladı ve Laila ona sarılmak için her şeyi bir kenara itti. Jeremy sessizce kontrolü ele almaya çalıştı ama yazdıkça kalbi daha da ağırlaşıyordu. Uyumsuz lambaları ve masalarıyla o ev gibi mekânın yok olması imkânsız gibi geliyordu.

Cat'in büyükannesinin el dikimi yorganları ve geceler boyunca gülüp eğlendikleri oyunlar.

Jeremy sonunda listeyi görememek için defteri ters çevirmek zorunda kaldı ve uçuşun geri kalanında sessizce pencereden dışarı baktı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Jean

Sabah dörde kadar Santa Monica Havaalanı'na varamadılar. Dışarısı evi iyice görebilmek için hâlâ çok karanlıktı ama Laila'nın amcası Gary Dermott dinlenmeden önce evi görmeleri gerektiğini biliyordu. Onları havaalanından aldı ve doğruca evlerinden geriye kalanlara götürdü. Arka koltukta yanlarında bir çanta dolusu fener vardı, Gary arabayı park ederken Laila da onları uzattı.

Jean önce yağmacılığı engellemek için dışarıya park etmiş güvenlik ekibini, sonra da yıkılmış evin pürüzlü yanlışığını fark etti. Ön duvar yarıya kadar yıkılmıştı ve üstündeki çatı birkaç noktada yanmıştı. Laila'nın arabasının kaputu ve her zaman arabasıyla evin önü arasına park ettiği motosikletler de harap olmuştu. Laila, Gary'yi esneyen kapı aralığından takip ederken bile Cat kararmış motosikletlerin üzerinde duruyordu. Jeremy tereddüt etti, hangi kızı takip edeceğinden emin değildi, bu yüzden Jean ona Laila'nın peşinden gitmesini işaret etti.

Jean yanına yaklaştığında Cat, "Sanırım artık yeni bir bisiklet alman gerekiyor," dedi.

Jean onun neşeli olmaya çalıştığını biliyordu ama ses tonu yenik ve boştu. Jean olası her yanıtı tarttı: ona bile beceriksizce gelen güvenceler, dile getiremeyeceği ama vazgeçemeyeceği suçluluk duygusu ve en basit yol olan onun beyanını kabul etmek. Sonunda en az aşına olduğu yolu seçti ve ona uzandı. bu yaz defalarca ona uzanmıştı. Kollarını ona dolamak düşündüğünden daha kolaydı ve Cat direnmeden boşaldı. Ona sarıldı, parmakları sanki içinden biraz güç çıkarabilecekmiş gibi

onu. Jean onun çenesini başının üzerine koydu ve sonunda elinin gevşemesini bekledi.

"İçeri girmeliyiz," dedi ve Jean onun kendisinden uzaklaşmasına izin verdi. Kapıya doğru ilerlerken onun elini tuttu, parmaklarını kilitledi ve onu içeri götürdü.

Jean bu kararından hemen pişman oldu. Berbat görünüyordu ve Jean gün ışığında daha da kötü görüneceğini biliyordu. Ziyaret ettikleri her oda kömürleşmiş bir karmaşaydı, mobilyaları ve eşyaları çarpılmıştı. Cat'le birlikte Laila ve Jeremy'yi kızların odasında, Laila'nın küçük bir kasayı karıştırırken buldular.

"İyi mi?" Cat sordu.

"İyiler," dedi Laila ve kapıyı tekrar çarparak kapattı.

Cat perişan bir bakışla harabeye dönmüş yatak odalarını inceledi. "Tanrım, Laila."

Jean bakışlarını yavaşça duvarlarda gezdirdi. Birkaç çerçeve hâlâ asılı duruyordu ama içindeki resimler gitmişti ve ikisinin randevularında çekilmiş fotoğraflarını özel olarak astıkları mantar pano da tamamen yok olmuştu. Onları kendi hallerine bıraktı ve

çalışma odasına taşındı. Masalar sadece masa olarak tanınabildikleri için hayatta kalmışlardı. Laila'nın en iyi masalardan biriydi.

Ama Cat ve Jean'ın her biri en az bir bacağını kaybetmişti. Kararmış dizüstü bilgisayarına dokunmak soğuktu. Jean ne göreceğini bilerek bilgisayarı açtı, sonra sessiz bir iç çekişle kenara koydu.

Masanın çekmeceleri kül ve dağılmış kâğıt parçalarıyla doluydu. Kuzgunlar tarafından tanınmayacak hale getirilen Kevin'in hediyeleri artık gerçekten yok olmuştu. Bakışları hiç beklenmedik bir şekilde Kevin'in en yeni kartpostalının olması gereken yere gitti duvarda asılı. Sadece raptiye kalmıştı. Renee'nin resminden geriye hiçbir şey kalmamıştı ve kum doları ile bilekliğinin olması gereken yerde sadece kül vardı. Bir an için öfkesi onu diri diri yemek istedi, ama Telefon onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Jean üç kez çaldıktan sonra cevap vermeden önce arayanın kimliğine baktı. "Evet, Koç."

Sanki Wymack onun cevap vermesini beklemiyormuş gibi bir duraksama oldu. "Haberleri yeni gördüm. Sen iyi misin?"

Koridorda ilerlerken Jean ona, "Ben senin Tilkilerinden biri değilim," diye hatırlattı. "Endişeliymiş gibi davranmana gerek yok."

"Sesin iyi geliyor," diye kuru bir yanıt verdi.

Jean yatak odasına ulaşana kadar hiçbir şey söylemedi. Kendisini bekleyen yıkım onu duraksattı ve harap olmuş dolabına bakarak, "Evde değildik. "Evde değildik.

Dün gece Utah'a karşı oynadığımız maç." Bu konuyu burada bırakmak istiyordu ama Wymack'in sosyal yardım çeki içini kemiriyordu. Laila'nın arabası, motosikletler gibi ön taraftaki garaj yoluna park edilmişti. "Gittiğimizi biliyorlar mıydı? Umurlarında bile mıydı?"

"Bilmiyorum," dedi Wymack ama acımasız tonu rahatlatıcı değildi.

Kundakçılar kontrol etmek için yavaşlamışlar mıydı, yoksa bir mesaj daha mı önemli? Ya evlerinde oynadıkları bir maç olsaydı ve olay olduğunda hepsi uyuyor olsaydı? Laila ve Cat'in yatak odası yangının başladığı oturma odasından çok uzakta değildi. Bu bahar Jean, Wymack'e canlı canlı yanmanın ne kadar acı vereceğini sormuştu; şimdi yangını hayal ediyordu arkadaşlarına yetişmeye çalışıyordu ve bu onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekti. Boşta kalan elini gömleğinin içinde düğümledi, çalkalanan midesini sakinleştirmek için savaştı ve dolaptan uzaklaştı.

"Onları nasıl koruyabilirim?" diye sordu. "Kuzgunlar beni dinlemeyecek. Hiçbir zaman da dinlemediler. Sadece kendi sözlerini dinlerler."

"Bir şeyler düşüneceğiz."

Jean yanmış yataklara sırtını döndü ve koridorda ışığın sallandığını gördü. Birkaç dakika sonra arkadaşları odayı incelemek için kapı aralığına girdiğinde Jean, "Gitmem gerek Koç," dedi. Telefonu kapatmadan önce kolay bir onay bekledi ve Cat el fenerini Jeremy'nin göğsünü aydınlatması için ona doğru tuttu. Jean hareket ederken telefonunu kaldırdı

arkadaşlarıyla buluştu ve dedi ki, "Haberlere çıktık. Koç Wymack gördü."

"Oh, onunla görüşmeye devam ettiğini bilmiyordum," dedi Cat.

"Görüşmüyorum," dedi Jean. Bu hem doğrudu hem de değildi, ama ayrıntılar önemli değildi.

Laila Jean'in yanından geçip harap odaya baktı. "Gary biraz uyuyabilmemiz için bizi eve götürmek istiyor ama ben kampüsten o kadar uzağa gitmek istemiyorum. Geçen ay Kevin ve Andrew'u bıraktığımız Radisson'da kalmayı düşünüyorum. Bizi bırakabilir ve güneş doğduğunda buraya dönmek kolay olur. Ne dersiniz?" Onlar başlarını sallarken o da yüzlerine baktı. "O zaman şimdilik buradan gidelim. Burada kalamam. Bunu solumak."

Gary onların kararını itiraz etmeden kabul etti. Truva atları bu sırada güvenlik ekibiyle son bir kez görüştü.

arabasına bindiler ve birkaç dakika sonra onları otele götürdü.

Check-in yeterince kolaydı ve onlar

Cat ve Laila için bir kral yatak, Jean ve Jeremy için ise iki çift kişilik yatak vardı. Cat ve Laila asansörle dördüncü kata çıkarken Jean ve Jeremy üçüncü kata yürüdüler ve Jeremy Jean'in odaya girmesine izin verdi.

Jeremy ortak komodinin üzerindeki saate bakarak, "Herhalde alarmı yedi ya da sekize kuruyordur," dedi.

Muhtemelen iki kez kontrol etmek için telefonunu tıkladı ve Jean ayakkabılarını çıkarmak için onu yalnız bıraktı. Giysilerinden başka değiştirecek bir şeyleri yoktu.

kuzeye giderken giydikleri kıyafetleri giymeyi planlamamışlardı. uyumak için bir şeye ihtiyacı vardı. Jean giydiği şeyle uyumak istiyordu ama kot pantolon

rahatsız edici bir dinlenme. İç çamaşırlarına kadar soyundu ve battaniyesini geriye doğru sıyırdı.

"Yedi," dedi Jeremy, Jean'in iliklerinde hissettiği bir yorgunlukla.

Jeremy telefonundaki yedek alarmı kurmadan önce çalar saatle oynadı, sonra şortunu çıkarıp ardından gömleğini fırlattı. Başını yastığa koyar koymaz uykuya dalmıştı ve Jean yatağa dönmeden önce bir süre onun durgun yüzünü inceledi.

Telefonu bip sesi çıkardığında neredeyse uyumak üzereydi. Renee'den mesaj: "Koç az önce bize yangından bahsetti. Sen iyi misin?"

"Evet. Sen iyi misin?"

O da aynı kolay yalanı söyledi: "Evet."

Jean telefonunu kapatıp yastığının altına koydu ve dinlenebildiği kadar dinlenmeyi diledi.

-

Sabahın büyük bölümü ve öğleden sonra erken saatler bir dizi sefil konuşmayla geçti. İlk olarak Jean'in psikiyatristi arandı, o da kabul etti ve randevusunu ertesi sabaha erteledi. Jean o sabah

Truva atları otelden ayrılmadan önce el ele tutuştular ve Jeremy'nin arabasını alabilmesi için Exposition Park üzerinden eve gittiler. Jeremy nihayet Kevin'den haber aldığı anda neredeyse Gold Court'a varmışlardı ama endişeli konuşmaları neredeyse Jeremy'nin ailesi tarafından hemen kesildi. Jeremy telefonla ilgilenabilmek için arabasının anahtarlarını Laila'ya verdi.

Jeremy yolcu koltuğuna tırmanırken, "Merhaba anne," dedi. Jean ne dediğinden emin değildi ama Jeremy'nin yüz ifadesi neredeyse anında değişmişti. "Evet, gelmeliyim. aradılar, biz sadece-" Dinlemek için durakladı ve yorgun bir sesle, "Özür dilerim. Seni utandırmaya çalışmıyordum. Utah'tan ayrıldığımızdan beri bununla uğraşıyoruz. Evet, Utah, eyalet. Dün gece bir maçımız vardı."

Jean arka koltuktan Cat'e baktı. Cat'in sormasına gerek kalmadı ama dudağını küçümseyerek büktü ve "Sadece on dört yıldır oynuyor, öz annesinin bir Exy sezonunun nasıl işlediğini bilmesini bekleyemezsin" dedi. Jeremy

Kapıyı tekrar iterek açarken omzunun üzerinden ona yüzünü buruşturdu ama Cat onun çıkmasını beklemedi. Kadın sesini yükseltti ve "Kazandık Bayan Wilshire! Harika bir oyundu!"

Jeremy kapıyı arkasından çarptı ve uzaklaştı. Laila da dışarı çıkmadan önce Cat'e sinirli bir bakış fırlattı ve Cat kaşlarını çatarak sakinleşti. Laila kapının yanında bekledi.

Jeremy birkaç dakika arabanın kaputunda volta attı, sonra öyle derin bir iç çekti ki Jean onun omuzlarının çöktüğünü gördü. Ona doğru ilerledi, kolundan tutarak onu durdurdu ve aralarına girmesini işaret etti. Bu açıdan Jean Jeremy'yi göremiyordu. ama Jeremy'nin yüzünde beliren gergin ifade hiç de umut verici değildi. Laila ısrarcıydı ve sonunda Jeremy telefonunu ona bıraktı. Laila, Jeremy'nin annesiyle konuşmayı devraldı.

Jean omzunun üzerinden Cat'e baktı ve "Bir Dermott, bir Wilshire'dan daha iyidir. Evet?" Boş bakışlar karşısında "Rütbe" diye açıkladı. Bryson ziyaret ettiğinde bunu ima etmişti. Polisin onun yerine asla onun tarafını tutmayacağını söyledi. Ama onun büyükbabası bir senatör. Onunki kim?"

"Büyükbabası değil," dedi Cat, "teknik olarak babası bile değil. O bir FSO, yani yabancı hizmet görevlisi," diye açıkladı Jean başını sallayınca. "Eğer onları kendi başlarına karşı karşıya getirirseniz, evet, sevgili ihtiyar

Büyükbaba Wilshire her seferinde kazanacak ama Laila'nın babasının çok daha iyi arkadaşları var. Her alfabede bir tane var" dedi,

"CIA, NSA, DHS..."

Jean'in onu takip ettiğinden emin olmak için göz ucuyla baktı. "Jeremy'nin burada kalmasına izin verilmesinin tek sebebinin o olduğuna eminim.

yaz tatillerinde bizimle. Hugh Dermott'la dost olmak düşman olmaktan iyidir. İşte başlıyoruz." Koltuğuna geri oturdu ve Jean onun bakışlarını takip ederek Laila'yı gördü

Jeremy'yi arabaya sürüklüyordu. Laila arabaya binene kadar Jeremy yerleşmişti ve tek kelime etmeden onları evinin yıkıntılarına doğru çevirdi.

Sigorta şirketinden saçma sapan bir temsilci Şirket, eve varışlarından sadece birkaç dakika sonra fotoğraf ve ifade almak için eve uğradı. Laila yangında kaybettikleri eşyaların listesini verdi ve o da listeye şunları ekledi büyüyen dosyaları. Onunla birlikte evi boydan boya yürüdüler ve Jean ondan videoyla ilgili daha fazla ayrıntı öğrendi.

Kundakçıların hepsi koyu renk kapüşonlu sweatshirt giymişlerdi ve yüzlerini mümkün olduğunca gizlemek için ipleri sıkıca çekilmişti. Kapı zilini çalmak için yavaşlamadılar ama doğrudan cumbalı pencereye gittiler: önce bir taş attılar, sonra getirdikleri yedek benzin bidonlarını içeri attılar. Üçüncüsü sırlıklam bir USC tişörtünü ateşe vermişti.

Ateşi yakmak için içine atmış ve geldikleri gibi hızla uzaklaşmışlar. Adam notları arasında bir ileri bir geri gidip geldikten sonra sözlerini şöyle bitirdi,

"Güvenlik şirketi alarmlar çalar çalmaz itfaiyeyi aradı. İstasyon 15 çok yakın olduğu için şanslısınız; buraya altı dakikadan kısa bir sürede gelebildiler. Ama," dedi yavaşça evin etrafına bakarak, "o noktada yapılabilecek pek bir şey yoktu. Görünüşe göre

Mülkiyet değiştiğinde ağır tadilatlar yapıldı mı?" "Burası ev sahibinin ofisiydi." Laila

onaylandı. "Amcam burayı kiraya verebilmek için yeniledi." "Bunu yaparken seni mahkum etti," diye yorum yaptı ajan. notlar aldı. "Daha yeni malzemeler daha hızlı yanıyor. Ben öyle düşünmüyorum.

Tabii ki burayı güzelleştirdiği için onu suçlayamam," diye eklemekte gecikmedi. "Muhtemelen her iki durumda da çok büyük bir fark yaratmazdı. Pekâlâ." Her birine kartvizitlerini dağıtmadan önce sayfanın altına son bir not daha karaladı. "Ben ofise dönüp tüm bunları sisteme gireceğim. Onarımlar için Bay Dermott ile koordine olacağız, ancak kişisel eşyalarınızın geri ödenmesi için ekibimden birinin sizinle temasa geçmesini sağlayacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Laila.

"Görünüşe göre misafirin var," dedi ön duvarın yıkık dökük kalıntılarının üzerinden geçerken.

Jean onun bakışlarını takip ederek basının geri döndüğünü gördü. Güvenlik, Truvalılar gelmeden önce iki kez geldiklerini söylemişti. Korumalar şimdi de kameraları sokakta tutarak ve verandaya erişimi reddederek müdahale ediyorlardı. Sigorta acentesi, arabasına binip olay yerinden uzaklaşırken tüm yorum çağrılarını duymazdan geldi. kaldırım. Laila nefesini tutarak arkasını döndü ve sabit bir bakışla oturma odasını inceledi.

"Bir şey hayatta kalmış olmalı," dedi.

Jean bundan şüpheliydi ama bunu kendine sakladı. Evin iki ucuna dağıldılar: Laila kendi yatak odasına, Cat mutfağa, Jeremy oturma odasına ve Jean de kendi yatak odasına. Bir saat boyunca enkazdan nispeten zarar görmemiş ıvır zıvırları aradılar. Jean yataklarının kalıntılarını itip kaktı, parçalanmış şifonyerleri kontrol etti ve dolaptaki yanmış kumaşları kurcaladı. Burada kurtarılmaya değer bir şey yoktu, bu yüzden sonunda döndü ve odadan çıktı.

O geçerken Laila yatak odasında dizlerinin üzerine çökmüştü, yüzü ellerinin arasındaydı ve omuzları sessiz bir kederle titriyordu.

Cat'in bulunduğu mutfaktan hiç ses gelmiyordu.

çalışıyor olması gerekiyordu. Jeremy oturma odasında, sehpanın olması gereken yerde oturmuş

DVD kutularındaki erimiş plastik. Zamanını neden böyle saçma sapan şeylerle harcadığından emin değildi Jean, ama belki de Umuda yaslanmak sağduyuya yaslanmaktan daha kolaydı.

Jean onun yanına yerleşti ve filmleri teker teker eline aldı. Çoğu kutu şekilsiz plastik yığınlarından başka bir şey değildi. Belli belirsiz dikdörtgen şeklinde olan birkaç tanesi de erimişti. Jean yığına geri atmadan önce bir tanesine dürüst bir çaba gösterdi. Çantayı elinden almadan önce Jeremy'nin bir süre daha mücadele etmesini izledi. Jeremy

Bir tane daha almak için uzandı ama Jean bileğini tutarak onu durdurdu. "Yeter," dedi. "Gitmişler."

Jeremy, "Nan'in bütün filmleri buradaydı," dedi. ona bakıyordu. Jean, aktrisin hatıra eşyalarını gösterirken sesindeki o büyük gururu düşündü ve yavaşça elini bıraktı

onu. Jeremy ellerini kucağına bıraktı ve önündeki enkazı uzak bir bakışla inceledi. Bir dakika sonra nihayet, "Onları değiştirmek kolay olurdu, biliyorum, ama ben..." dedi. Jeremy'nin sözleri kesildi, kendini bir silkeledi ve gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "En azından denemeye değirdi."

Jean sözünü sakınmadan çantaya uzandı.

Jeremy ona doğru dönerek, "Hayır, haklısın," dedi. "Ben sadece-oh?"

Jean, Jeremy'nin bakışlarını kapı aralığına kadar takip etti. Adam Oturma odasının hemen içinde duran adam neredeyse tanıdıktı ama Laila'nın güvenlik görevlilerinden biri değildi. Jean, arkasındaki adamı fark etmeden önce koyu renk takım elbisesini ve ciddi ifadesini taradı. Bunu hatırlamak daha kolaydı. İki buçuk ay önce Neil'in kafasına bir to-go kutusu fırlatmış ve işbirliğini talep etti.

Parçalar yerine otururken Jean bakışlarını tekrar ilk adama çevirdi. Bu yüzü en son bir televizyon ekranında görmüştü. Jeremy arkasından bir şeyler söylüyordu ama Jean Şakaklarındaki kalp çarpıntısından onu zar zor duyabiliyordu.

"Ajan Browning," dedi Jean ve Jeremy hemen sustu.

"Moreau." Browning enkazın etrafında yavaş bir bakışla ilerledi ve kolunun erişebileceği bir mesafede durdu. "Wilshire."

"O bir Wilshire değil," dedi Jean.

"Uh-huh. Owens, diğer ikisinin nerede olduğunu bul," dedi Browning ve ortağı Cat ve Laila'yı aramak üzere uzaklaştı.

Browning onun geri dönmesini beklemedi ama

Jean, "Hangi ismi kullandığı umurumda değil; bu konuşma için burada olmasına gerek yok. Ya o ortadan kaybolur ya da sen gelip benimle arabada oturup sohbet edersin.

Önümüzdeki üç saniye içinde hangisinin seni daha mutlu edeceğine karar ver."

"Jean?" Jeremy sordu.

Jean tamam işareti yaptı ve Jeremy yavaşça ayağa kalktı. Owens geri döndü ve onların hoşuna gidecek kadar hızlı hareket etmediğinde onu odadan dışarı çıkardı. Browning gelip Jeremy'nin bıraktığı boşluğa çömeldi. Bir kenara itti Truvalıları evin içinde daha da geriye itmek için ortağına zaman kazandırdı. Ancak diğer adam kapıya döndüğünde Browning sabit bakışlarını Jean'e çevirdi.

Başlamayacağı belli olunca Jean, "Bunu ben yapmadım," dedi.

"O kadarını anladım," diye karşılık verdi Browning, etkilenmemiştir. "Arama kayıtlarını çoktan çıkardık ve Güvenlik kayıtları. Yangın başladığında tam olarak nerede olduğunu ve kimin başlattığını biliyorum. İyi haber, içeriden birinin işi değildi; bu moronların Moreau ya da Wesninski işleriyle hiçbir bağlantıları yok."

Browning onun yüzündeki ifadeye bakarak içini çekti. "Neden bu kadar şaşırdığını anlamıyorum. Kariyerimin en büyük davasında önemli bir tanık olduğunu hatırlamaya çalış."

"Beni Neil'le karıştırdınız," dedi Jean.

"Bu sefer fanatiklerdi," dedi Owens. "Bir dahaki sefere olmayabilir. Ofisimiz sana Tanık Koruma programında bir yer önermek istiyor. Los Angeles'ı terk edip başka bir yerde yeniden başlamanız gerekecek ama karşılığında sizi davanın diğer tarafına iki ya da daha az parça halinde götüreceğimize söz veriyorum."

"Ayrılmak," diye yineledi Jean. "Sezonun bitmesine daha iki maç var."

"Bu spordan nefret ediyorum," dedi Browning ortağına. "Bana neden hepsinin böyle olduğunu açıkla."

Owens sadece omuz silkti. "Beni yakaladın patron. Ben bir Knicks taraftarıyım."

"Oynamadan duramıyorum. I-" Jean son anda kendini tuttu ama kıl payı kurtulduğu için kalbi şakaklarında çarpıyordu. Bu insanlar Nathaniel Wesninski ve Jean'i tanıyordu. Yves Moreau; bu yakınlık onu neredeyse kendilerini ilgilendirmeyen vaatleri kabul etmeye kadar götürmüştü. O

Sertçe yutkundu ve söylemeye çalıştığı şeyi zorla değiştirdi. "-Trojans'ı finallerde göreceğime söz verdim. Bu önemli."

"Sonunun böyle olmaması da öyle." Browning buruşturulmuş DVD kutularından birini ona doğru salladı. Jean bakmayı reddedince, Browning onu tekrar yığının üzerine fırlattı. "Denemediğimizi söyleyemeyiz ama belki yem olarak daha değerli olursun." Owens'a yaklaşmasını işaret etti. Jean, Browning "Bugün bir ara" diyene kadar kendisine uzatılan dosyaya dikkatle baktı. Ekibim dosyayı sizin için Fransızcaya çevirdi bile."

Jean dosyayı aldı ve çevirerek açtı. İçteki iki cebin her birine zımbalanmış paketler yerleştirilmişti. Soldakiyle başladı. Jean ne beklediğinden emin değildi ama yakındaki bir apartman dairesiyle ilgili bir yazı, listesinin en üst sıralarında yer almıyordu. İlk sayfa kat planının anlık bir görüntüsüydü ve birbirini izleyen her sayfa

Yakın çevrenin ana hatlarıyla ayrıntıları. Bu

Bir sonraki paket de ikinci bir mülk için aynıydı. Jean boş bakışlarını Browning'e çevirmeden önce birinden diğerine baktı.

"Anlamıyorum."

"Birkaç ay daha hayatta kalmana ihtiyacım var ve açıkçası ileriye dönük daha uygulamalı bir yaklaşıma ihtiyacımız var." Browning şöyle dedi. "Bu ikisinden biri olduğu sürece hangi adresi seçtiğiniz benim için önemli değil. Ofisim kiranızı burada ödediğiniz miktara eşitleyecek ve şu andan itibaren duruşmaya kadar güvenliğinizi ücretsiz olarak biz sağlayacağız.

Bizi sadece bu şekilde göreceksiniz; günlük hayatınız, derse giderken kullandığınız rota dışında değişmeden devam edecek."

"Bir sorun var," dedi Jean. "İsteddiğiniz bilgiye sahip değilim. Ailem hakkında bildiğim her şeyi ve onun ailesi hakkında bildiklerimi sana anlattım. Buna değecek hiçbir şeyim kalmadı."

Browning'in bakışları sakindi. "Sanırım göreceğiz, değil mi?"

Bu bir tuzak gibi geliyordu ama Jean iki adamın da reddetmeye tahammül edeceğinden emin değildi. "Burası benim evim değildi. Burası benim evim değil.

sadece benim kararım."

"Git o zaman." Browning ayağa kalktı ve ona kapıya doğru el salladı.

Owens Jean'i odadan çıkıp koridorda takip etti. Arkadaşları onun ve Jeremy'nin yatak odasının arka duvarına dayanmış, kollarını kavuşturmuş ve yüzlerinde gergin ifadeler vardı. Owens kapı aralığında bekledi, sanki arkasını dönerse kaçacaklarını düşünüyordu,

Jean dosyayı yatağının kalıntılarının üzerine koymaya gitti. Arkadaşları, onlara getirdiği yeni problemi görmek için diğer taraftan geldi ve Jean dosyayı şu şekilde ortaya koydu. Mümkün olduğunca kısa ve öz. Jean'in işi bitene kadar hiçbir şey söylemediler.

"Bu sözde güvenlik sistemi hakkında daha fazla ayrıntı istiyorum," dedi Laila, Jean'in yanından geçip ajana bakarak. "Dairemde kameralarınızın ve böceklerinizin olmasını reddediyorum. Özel hayatımı gözetlemenize izin vermektense kendi evimi bulup tam ücret ödemeyi tercih ederim."

"Ön kapının ötesinde bir şey yok," dedi. Laila ona dik dik baktığında, endişelerini omuz silkerek, "Bayan Dermott, babanızın kim olduğunu biliyorum ve Wilshire'ın büyükbabasının kim olduğunu da biliyorum. Söz konusu olan bu kadar çok şey varken ailelerinizden herhangi biriyle kavga başlatmaya çalışmıyoruz. Sadece mal varlığımızı ve davamızı güvende tutmak istiyoruz. bozulmadan."

"Duruşma bitene kadar," dedi Cat. "Sonra ne olacak?"

"Duruşma bitene kadar kira kontratı ve güvenlik görevlilerimiz sizde olacak.

deneme erken bitse bile okul yılının sonunda. Ondan sonra ikiniz mezun olacaksınız ve kalan ikiniz de zaten yeni bir yer bulmak zorunda kalacak. Bu iyi bir anlaşma."

"Sözde," dedi Laila. "Bunların hiçbirini okuyamıyorum."

"Kendi kararlarını veremeyeceğini bilseydik İngilizce bir kopyasını getirirdik," dedi Owens.

"Kaba," diye mırıldandı Cat.

Jeremy sayfadaki bir kelimeyi işaret etti ve "Yatak odası" diye tercüme etti.

Jean onay işareti yaptı ve her iki yerin özelliklerini özetledi. Bunların çoğu ona pek bir şey ifade etmiyordu, en azından ikinci seçeneğin son sayfasını çevirip mahallenin çıktısını görene kadar. Bu sokak isimleri tanıdıktı; psikiyatristi bu apartmandan sadece birkaç blok ötedeydi.

"Burayı biliyorum," dedi.

Jeremy görmek için daha yakına eğildi. "Şurada Staples Center var," dedi ve gözlerini kısarak sokak isimlerine baktı. Bir saniye sonra şaşkın bir şekilde "Evet, haklısın" dedi. Karışık bir ortamda detay vermemesi gerektiğini biliyordu ama parmağını kampüse doğru sürükledi. Jean haritaları hiç kullanmadığı için okuma ve perspektife oturtma konusunda berbattı ama doktoruna yaptığı iki ziyaretten sonra bu dairenin kampüse evden üç kat daha uzak olduğunu biliyordu.

"Bunu tartışabilir miyiz?" Laila sordu.

"Kimse seni durdurmuyor," dedi Owens, umursamaz bir tavırla. "özel olarak" diye üstü kapalı bir şekilde rica etti. Yapabildiği en iyi şey yan dönmek ve saatine büyük bir ilgi duyuyormuş gibi yapmaktı. Laila

Cat'ten Jean'e bakmadan önce ona sert bir bakış fırlattı. "Ne düşünüyorsun Jean?" diye sordu.

"Bunun gerçek bir seçim olduğundan emin değilim," diye itiraf etti Jean. "Onların tercihi, ben ifade verene kadar beni Los Angeles'tan uzaklaştırmak olacaktır." Bu hiç mantıklı değildi. Yargılanan babasının imparatorluğu olduğuna göre, Neil'i bu tür bir korumaya zorlamaları gerekirdi. Belki de yeğenini hâlâ izlediği belli olan Stuart'ı karşılarına almaktan çekiniyorlardı ama Jean söylediklerinde ciddiydi: Onlara verecek değerli bir şeyi kalmamıştı. Bu daha sonra başına bela olacaktı ama şimdilik onlara ilerlemeleri için bir yol sunuyordu. "Buna bizim adımıza ben karar veremem ama karşı da koymayacağım."

Laila, FBI'ın bu işe karışmasının bir bedeli olacağını bilecek kadar zekiydi ama aynı zamanda yorgun ve yenilmişti. Yıllardır içinde yaşadığımız ve sadece bir saatlik elektrikle çalışan

kırık bir uyku. Bu kasvetli yerde en az onun kadar oylanmak istiyordu. Paketi Cat'e doğru eğmeden önce yorgun bir eliyle gözlerini ovuşturdu. "Bebeğim?"

"Evet," dedi Cat, zar zor bakarak. "Evet, bunu başaracağız."

"Çatı katları mı?" Owens, Laila'nın elinde tuttuğu kâğıtlara gözlerini kısarak bakarak sordu. Laila başını sallayınca Owens da salladı. "Güzel. Burada daha ne kadar kalacaksınız?"

Laila'nın yanıtı sessizdi. "Burada işim bitti."

"Sadece mutfakta ne varsa almam gerekiyor," dedi Cat. "O zaman seninle orada buluşuruz," dedi ajan ve ve Browning gitti.

Jean kapının olmadığını hatırlamadan önce kapıyı dinledi. Jeremy, Laila'nın elindeki kâğıtlara son bir kez baktı, bu yeni gelişmeden biraz ürkmüş görünüyordu. "Bundan emin misin?"

"Eminim bunu daha sonra çözmemiz gerekecek, eğer çok geç değilse," dedi Laila. "Babam bize bazı cevaplar ya da en azından güvenilir garantiler verebilir."

Jeremy, Laila'yla birlikte ön tarafa çıkarken Jean de Cat'i mutfığa kadar takip etti. Cat yarım düzine bardağı ve gümüş takımlarının çoğunu kurtarmıştı. Pencere kenarındaki, uzun süredir boş olan pişmiş toprak kap, uçtaki bardaklardan birinin içine sokulmuştu. Jean içgüdüsel olarak Barkbark von Barkenstein'in çerçeveli fotoğrafını aradı ama çerçevesi pervazın üzerinde eğri büğrü ve karanlık bir şekilde duruyordu. Jean yorum yapmaması gerektiğini biliyordu ama kalan tabakların toplanmasına yardım etti. Her ikisi de Jeremy ve Laila telefonla konuşuyorlardı; Jeremy birisine mesaj atıyor, Laila da amcasıyla yaptığı görüşmeyi bitiriyordu. Laila eve son bir kez baktı.

Jeremy'yi arabasına kadar takip ettiler.

Lofts'a vardıklarında, ajanlar onlar için anahtarları ve gerekli tüm evrak işlerini halletmişlerdi. Bu kadar hızlı bir şekilde ortadan kaldırmış olmaları, bunu daha önceden tahmin edilmiş bir sonuç gibi gösteriyordu. Ya bu binayı daha önce kullanmışlardı,

Ya da Laila'nın evine uğramadan önce bir anlaşma yapmak için tartışmışlardı.

Cat ve Laila sözleşmeyi baştan sona okurken ajanları beklettiler ama Jean sarı fosforlu kalemle işaretlenmiş her noktayı imzaladı. Eğer bu bitmek bilmeyen paragrafları okumak zorunda kalırsa, bütün gün burada kalacaklardı. Yanlış bir şey görürse onu uyaracakları konusunda kızlara güveniyordu.

Laila "Köpek" dediğinde son sayfayı çeviriyordu.

Jeremy hemen omzunun üzerinden baktı ama Laila hâlâ elindeki kâğıtlara bakıyordu. Parmağını ilgili paragrafın üzerine koydu ve "Burası evcil hayvan dostu bir bina. Kira başına bir hayvan."

"Öyle mi?" Cat görmek için sayfayı çevirerek sordu.

"Oh, vay canına." "Ya-" Laila bocaladı.

Cat olabildiğince nazikti: "Her şey sakinleştikten sonra bu fikri tekrar gözden geçirelim."

Laila sakinleşti ama bundan memnun görünmüyordu. Owens kâğıtları ofise geri götürdüğünde kızlar

Sonunda iş bitmişti ve Browning sadece Jean'e kartvizitini verecek kadar oyalandı. Laila'ya dedi ki, "A

Bakım ekibi bu öğleden sonra katınıza kameraları yerleştirmek için gelecek. Dairenize girmeleri gerekmeyecek, bu yüzden evde olmanız önemli değil, ancak yaptıkları işe dikkat çekmemeye çalışın."

Laila cevap vermeden önce Jean, "Seattle," dedi. "Baltimore değil mi?"

Browning ondan kartına doğru bir bakış attı. "Duruşmaya kadar Washington'a transfer edildim. Ne de olsa Wesninski'nin ilk tutuklandığı yer orasıydı," diye ekledi, "ve bu, sizden başka bir şeye ihtiyacım olursa üç saatlik bir uçuş mesafesinde bile olmadığım anlamına geliyor. Sizinle temasa geçeceğim." Jean bunu bir söz olarak mı yoksa bir tehdit olarak mı algılaması gerektiğinden emin değildi ama Browning bir cevap beklemiyordu. Ön kapıda Owens'a yetiştirdi ve ajanlar arkalarına bile bakmadan dışarı çıktılar.

"Ona güvenmiyorum," dedi Cat.

"Hayır," diye katıldı Jean.

Laila'nın yüz ifadesinden aynı fikirde olduğu anlaşıyordu ama tek söylediği, "Hadi yukarı çıkalım," oldu.

Hoş geldin paketinde daireleri şu şekilde listelenmişti ikinci katta olmak. Laila ön kapının kilidini açtı ve teker teker dar bir girişten geçtiler. İlk kapı bir banyoya açılıyor ve ardından tuhaf dairenin geri kalanı önlerine seriliyordu.

Oturma odası, mutfak ve yemek alanı devasa, ortak bir alandı ve yakın duvarda birbirine komşu iki yatak odası vardı. Üçüncü yatak odası ise mutfağın arkasında, kendine ait özel banyosuyla birlikte yer alıyordu. Duvarların yarısı boyalı, diğer yarısı ise çıplak tuğlaydı. Pencereler biraz ışık alıyordu ama o kadar boş ve açıktı ki steril bir his veriyordu. Jean odanın en ucundaki kare bir balkona açılan dar cam kapıyı fark etti ama buradan manzaranın pek iç açıcı olmayacağını söyleyebilirdi.

Dörtlü yeni evlerini incelerken birbirlerinden uzaklaştı. Cat her mutfak dolabını yarı yarıya eşya dolu görmeyi beklermiş gibi açtı. Aletlerin çoğu kaybettiklerinden daha yeni görünüyordu ama o daha çok

iyileştirmelerden etkilenmekten çok üzüldü. Laila oturma odasının penceresinin önünde sessiz ve asık suratla durdu. Jeremy Jean'in yanından ayrılmadı ve hiçbir şey söylemedi. en az önemli olan yerdı.

"Temel ihtiyaçlarımızı karşılamamız gerekecek," dedi Laila, bu ihtimalden yorulduğunu belli eden bir ses tonuyla. "Tuvalet kağıdı, banyo malzemeleri, otobüs gibi kokmayan bir şeyler giymek için..." Kirli gömleğini çekieştirdi ama hiçbir şey yapmadı. pencereden uzaklaştı. "Son dönüşü yaptığımızda bir bakkal tabelası gördüğümü sandım. Oradan başlayabiliriz."

"Ondan sonra böl ve fethet mi?" Cat hatırlamadan önce, "Tek araba." diye sordu.

Jean aralarında bakıştı. "Ben benimkini satmadım."

"Kesinlikle hayır," dedi Laila. "Hayranları sahip olduğum her şeyi ateşe verdikten sonra bir Kuzgun arabasıyla dolaşmayacağım."

Bu kesin reddedişin ardından sessizlik çöktü ve sonra Laila pencereden uzaklaştı ve ona yaklaştı. Ellerini ellerinin arasına aldı ve vurguladı, "Teşekkür ederim Jean. Yardım etmeye çalıştığını biliyorum ve yapılacak en akıllıca şeyin bu olduğunu da biliyorum. Ama bunu yapamam, üzgünüm. Orijinal plana sadık kalmanı ve onu bir an önce hayatından çıkarmanı tercih ederim."

Ondan uzaklaşmadan önce başını sallamasını bekledi. "Belki sen ve Cat yarın bayiye gidebilirsiniz? Motosikletini bir an önce değiştirmezse yok olup gideceğini biliyorum."

Cat'in sessiz protestosu "*Motosikletimi* seviyordum," oldu ama biraz zoraki bir neşeyle kendini toparladı: "Bir sonraki daha da iyi olacak. Belki de uyumlu bir set alırız." Jean'e gönderdiği gülümseme neredeyse gerçektir, ama onu en çok kendisi gibi gösteren şey daha sonra yaptığı sinsi yorumdu: "Ve sonra siz ikiniz bizi neşelendirmek için bizimle bir kutlama gezisine çıkacaksınız, değil mi? Hep motorcu bir sürtük istemişimdir."

Laila'nın kuru yanıtı "Her zaman yetmişime kadar yaşamak istemişimdir," oldu. Jeremy'ye doğru baktı ve "Buna pişman olacak mıyız?" diye sordu.

"Sadece hayatta kalırsak," dedi Jeremy.

"Kendinizi toparlamak için biraz vaktiniz var," dedi Cat, onların hevesizliğini elinin tersiyle iterek. "Jean ve ben onun nasıl bir sürüş aradığını bulmalıyız, sonra da önce benim ağırlığımla pratik yapmasını isteyeceğim. Şimdi gidelim, tuvalet kâğıdı eksikliğiyle ilgili tüm bu konuşmalar çışimin gelmesine neden oluyor."

Cat hâlâ konuşurken kapıya doğru gitmeye başladılar: "Belki de fahişeleri akşam yemeğine davet etmeliyiz? Eminim en azından birinin birkaç günlüğüne ödünç alabileceğimiz yedek battaniyesi vardır ve burası sadece biz varken biraz ürkütücü."

Laila, "Misafir iyi olabilir," diye kabul etti. "Jeremy?"

Jeremy, "Onlara mesaj atacağım," diye söz verdi ve Jean. "Hazır mısın?"

"Evet," diye yalan söyledi Jean. Jeremy'yi kapıya kadar takip etmeden önce çorak alana son bir kez baktı.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Jeremy

Fahişeler ellerinden geldiğince çok battaniye bırakmışlardı ama yorganlar bu acı verici sertlikteki zeminde ancak bu kadar işe yarayabilirdi. Jeremy uyandığında yarım düzine yeri ağrıyordu. Pazar sabahı ve kendini yukarı iterken yüzünü buruşturdu. Jean dikkatini tekrar telefonuna vermeden önce hareketlere bir göz attı. Günün bu erken saatinde mesajlaşacağı tek bir kişi vardı ama o da kötü haberler yüzünden gergin görünmüyordu. Dedikodu ve genel güncellemeler, o halde; Jeremy bununla yaşayabilirdi.

"İyi mi?" diye sordu, her ihtimale karşı.

"Andrew dün gece ameliyat oldu. Herhangi bir komplikasyon yok, o yüzden bu sabah taburcu olacak." Jean telefonunu bir kenara bıraktı ve battaniyesinden kurtuldu. Bu hareket yüzünü buruşturmasına yetmişti ve Jeremy onun suratındaki asık ifadeyi fark etmemişti: "Motosikleti unut. Bir yatak için arabayı satacağım."

"Cat'in değeri konusunda haklı olduğunu varsayarsak, ikisini de karşılayabilirsin."

Eğer öyle olsaydı, burada dinlenebilen tek kişi Jean olurdu. Laila ve Cat'in kiracılarının sigortasından bir ödeme almaları haftalar sürebilirdi ve Gary'nin kundakçılara karşı açtığı davadan para çıkması daha da uzun sürebilirdi.

Cat'in ailesi bu arada ayırabildikleri parayı gönderecek, Laila'nın ailesi de Pazartesi günü havale yapacaktı ama şimdilik nakit sıkıntısı çekiyorlardı. Dünkü öncelikleri banyo ve mutfak donatmak, sonra da işe başlamalarına yetecek kadar gömlek ve kot pantolon almaktı.

Mobilya beklemek zorundaydı.

Jean sendeleyerek ayağa kalkarken Jeremy, "Belki kamp yatağı alırız," diye önerdi. Jean yüzünü korkunç bir şekilde buruşturdu.

iki elini de sırtının küçük kısmına bastırdı ve çıkardığı tedirgin ses Jeremy'nin nasıl Ayağa kalkmayı çok istiyordu. Jean elini uzattığında kararını verdi ve Jeremy elini tutmadan önce kendini destekledi. Jean battaniyeleri düzenli kareler halinde katlamadan önce onu ayağa kaldırdı.

Gerinmek ona bir şey yapmadı, bu yüzden Jeremy vazgeçti ve "Kahve?" dedi.

"Kahve," diye karşılık verdi.

Sabah ışığı sert ve parlak bir şekilde Oturma odasının pencereleri havaya rahatsız edici bir sıcaklık veriyordu. Perdeler burada öncelikli bir konuydu, üstlerini değiştirirken biraz mahremiyet sağlamak için olduğu kadar bunun için de. Oturma odasının pencereleri apartmanlara bakıyordu ama Laila ve Cat'in yatak odasının penceresi komşu ofis binasına bakıyordu. Kızlar dün gece yatmak için banyolarda üstlerini değiştirmek zorunda kalmışlardı.

Cat dün temel şeylere bağlı kalmaya çalışmış, bir zamanlar erişebildiği görkemli ev aletleri yerine tencere ve tavalara odaklanmıştı ama bir kahve makinesi almayı da ihmal etmemişti. Dolapta tam dört fincanları vardı, Jeremy tencereyi çalıştırırken Jean onları tezgâhın üzerine koydu. Başka bir hafta sonu olsa, Cat'in en az saat ona kadar yataktan çıkma ihtimali yoktu ama

Bugün yapılacaklar listesi kilometrelerce uzundu ve bir kısmı için onun da gelmesi gerekiyordu.

Jean kolay bir kahvaltı hazırladı. Cat, kahve makinesinin bip sesinden birkaç saniye sonra onlara katıldı. gözlerini beceriksizce yumrukladı. Jeremy onun yanından geçip ve Cat onun bakışlarındaki sessiz soru karşısında sadece başını salladı. Laila uyanık olsa bile onlara katılmayacaktı. Jeremy sessizce fincanı ve dördüncü tabağı yerine koydu.

Oturacak bir yer olmadığı için tezgâha yaslanıp güne hazırlandılar. Jeremy ortalığı temizlerken ilk duşu Jean'e bıraktı ve Cat kahveden kalanları iki fincanın arasına doldurdu.

Sanki ikinci bir fincan daha koyacakmış gibi bir an filtreyi düşündü, sonra ciddi bakışlarını Jeremy'ye çevirdi.

"Geri dönmene izin vermeyecek."

Bu bir soru değildi ve ikisi de cevabı biliyordu Her neyse. Jeremy kahvesini tek seferde bitirdi ve fincanı yıkamaya koyuldu. Cat onun sırtına yaslandı, kollarını yavaş ve sert bir sarılmayla ona doladı. Sırtına gömüldüğü yerde ağlamaklı protestosu boğuklaştı: "Bu hiç adil değil. Ona burada bizimle olursan kendimizi daha güvende hissedeceğimizi söyle." Jeremy'nin bir şey söylemesine gerek kalmadı; Cat'in parmakları morarırken

"Umurunda olmadığını biliyorum ama..." diye ekledi.

"Sadece birkaç haftalığına," diye söz verdi Jeremy, kendinden hiç emin olmadan.

"Bizim sana ondan daha çok ihtiyacımız var. O seni hak etmiyor."

"O benim annem, Cat." Cat tutarsız bir şeyler homurdandı ve ona sıkıca tutundu. Jeremy elindeki fincanı kurutma rafına koydu ve kollarını onunkilere doladı. Jeremy banyo kapısının açıldığını duyana kadar sessizlik içinde durdular. Cat Jeremy bileklerini nazikçe çekince geri çekildi. Arkasını dönerken, "Dönüş yoluna çıktığımızda sana haber veririm, tamam mı?" dedi.

"Evet," diye kabul etti, hiç hevesli değildi. "Hazır olacağım." Jeremy olabildiğince çabuk yıkandı ve o ve Jean yola çıktı. Bu yeni adresten Jean'in doktoruna gitmek şaşırtıcı derecede hızlıydı ve Jeremy kalmayacak olmasına rağmen park edip Jean'i beşinci kata kadar takip etti. Jean geri çağrılana kadar bekleme odasında birlikte oturdular ve sonra Jeremy kalkıp gitti. Arabasını kapalı otoparktan aldı ve kuzeybatıya doğru yola çıktı.

Erken saat hafta sonu trafiğini ancak bu kadar hafifletebilirdi ama Jeremy bu yolu defalarca kat etmişti ve Jean'in işini bitirdiği saatte döneceğini biliyordu. Jenny Spader'ın evinin hemen dışındaki yer tutulmuştu ama o yarım blok aşağıya sıkışmayı başardı. Evi biliyordu.

Kapısının şifresini girmeden önce ona bir mesaj gönderdi.

Dr. Spader yola çıkarken kapıda onu bekliyordu, kalçasını çerçeveye dayamış ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Jeremy onun bu halinden Bu işten umduğu kadar çabuk sıyrılamayacağını ifade ediyordu ama yine de denemeye değerdi. Ona, asla aldanmayacağını bildiği en silahsız gülümsemesini sundu ve onu fuayeye kadar takip etti. Ayakkabıları için rafta yer vardı, bu yüzden onları çıkardı ve ön kapıyı arkasından kilitledi.

"Günaydın Jeremy," dedi kadın onu koridordan mutfağa götürürken. Tezgâhın üzerinde karşılıklı iki bardak buzlu çay duruyordu. Biri buzdolabının yanındaydı.

zarf için gelmişti ama önce içkisine uzandı. Spader, "Lütfen arkadaşlarınıza kayıpları için başsağlığı dileklerimi iletin" demeden önce kendi içkisini topladı.

Adamın ona yan gözle bakması üzerine kaşlarını kaldırıp omzunun üzerinden işaret etti. Tezgâhın ucuna küçük bir televizyon monte edilmişti, şu anda açıktı ama belli belirsiz bir uğultuya ayarlanmıştı. "Haberleri izliyorum."

"Annem de öyle," dedi ve bunu takip etmek isteyen her ısırcı kelimeyi yuttu. Onun ve annesinin Aynı kanalı izleyip de hayatında olup bitenler hakkında bambaşka bilgilere sahip olmak inanılmaz derecede acımasızcadı, ama bunun ne yeri ne de zamanıydı.

içine. Spader'ın ona attığı ölçülü bakış, Jeremy dile getirmese de düşüncelerinin nereye gittiğini tahmin edebildiğini gösteriyordu.

Jeremy gözlerini kaçırdı ve "Lily nerede?" diye sordu.

Spader onu sıkıştırsaydı muhtemelen dürüstçe cevap verirdi ama bu Jeremy'nin aylık seansı değildi. Kısa bir duraksamadan sonra Spader konunun değişmesine izin verdi ve sadece, "Tekrar hastaneye yatırıldı. Babası bugün onunla birlikte."

Korktuğu cevap buydu, bu yüzden Jeremy sessiz bir "Özür dilerim" dedi.

"Teşekkür ederim."

Küçük Lily Spader hastaneye girip çıkmıştı. Spader'ın iki yıl önce tüm danışanlarını başka terapistlere yönlendirmeye çalışmasının ana nedeni onun sağlıklıydı. Geriye bir tek Jeremy kalmıştı, kısmen annesinin inatçı müdahalesi nedeniyle, çoğunlukla da ikisine de uygun bir çözüm bulduğu için. Spader haftalık seanslar için annesine fatura kesmeye devam ediyordu ama annesi her ay Jeremy'ye nakit olarak bir tane iade ediyordu. Bu onun için kolay bir yan gelirken En küçük çocuğuna bakıyordu ve Jeremy'ye ailesinin takip edemediği bir harcama parası veriyordu. Bu, Jeremy'nin normalde topladığından daha erken bir zamandı ama kadın onun için hazırlamayı kabul etmişti.

Jeremy zarfı arka cebine koymadan önce çayını bitirdi ama Spader'a bakınca teşekkürü boğazında düğümlendi. Kevin televizyondaydı ama ilk kez ekrandaki daha az önemli yüz oydu. Jeremy kumandayı kapmak için acele ederken dirseğini tezgâha çarptı.

"Özür dilerim," dedi, "özür dilerim, yapabilir miyiz-?" Sesi duyabileceği kadar açtığında gerisi unutuldu ve Spader da haberleri izleyebilmek için hareket etti.

Kevin takım arkadaşlarının sakatlıklarıyla ilgili pratik bir açıklama yapıyordu ama Jeremy tek kelime bile duymamıştı. Theodora Muldani, Foxhole Court'un dışında onun yanında durmuş, raketini omuzlarına asmış işinin bitmesini bekliyordu. Pastel tonlardaki makyajı ve üzerindeki 14 rakamı dikkat çekiciydi.

Houston Sirenleri tişörtü. Jeremy küçük ekranı daha iyi görebilmek için adanın etrafından dolandı.

Spader, "Önemli biri," diye tahmin etti. O başlamıştı Exy'yi ancak hastası olduktan sonra takip etmeye başladı ama her şeyden önce Truvalılara sadıktı. Truva atlarının Bırakın ulusal mahkemeyi, herhangi bir profesyonel takıma yatırım yapmak için bile zaman ya da enerji yok.

"Belki," dedi Jeremy. "Eski bir Raven, ama Güney Carolina'da olmamalı."

Tam bu sırada muhabir mikrofonunu Muldani'ye doğru çevirdi ve "Bu yılın en beklenmedik gelişmesi hafta sonu Palmetto Eyalet Üniversitesi'nde bulunmanız olabilir. Burada ne yaptığınızı açıklamak ister misiniz?"

"Seyahat etmek için iznimize ihtiyacım yok."

Kevin ona onaylamayan bir bakış fırlattı ama Thea, Kevin hoşnutsuzlukla oflayıp başka tarafa bakana kadar onu süzdü.

Muhabir, "Bu sadece merak uyandırıcı," dedi. kabalığı karşısında. "Kuzgunlar ve Tilkiler karşı karşıya geldikten hemen sonra, ziyaretinizi bir dayanışma gösterisinden başka nasıl yorumlayabiliriz?"

"Bu şaka gibi takımla mı?" Muldani sordu. "Boğazımı kesmeyi tercih ederim."

Kevin onu başından savdı. "*Salaklaştılar.*"

Kamera Kevin'in gözüne çarpan şeyi görmek için döndü. Yakınlarda bir Maserati kaldırıma yanaşmıştı. Jeremy Kevin'in sürücü koltuğunda Andrew'u gördüğündeki öfkesini anlıyordu ama yolcu koltuğundan inen adam da Andrew'du. İkincisinin bir kolu askıdaydı, bu da en azından Minyard ikizlerinin kim olduğunu açıklığa kavuşturuyordu. Birkaç dakika sonra arka kapılardan biri açılarak Neil'i ortaya çıkardı. Dışarı çıkmak için en iyi yolu tartarken kapı çerçevesini test etti, sonra da acı içinde yüzünü buruşturdu.

Kevin "Affedersiniz" diyerek onlara doğru yürüdü.

Kamera onu takip ederken, muhabir Foxes'un sakatlıklarını ve durumlarını hızlıca "Bildığınız gibi" diye özetledi. dönüşleri için tahmini zaman çizelgesi. Jeremy, Kevin'in söyledikleriyle daha çok ilgileniyordu ama Kraliçe sesini alçaltması gerektiğini biliyordu. Bu, Jeremy'nin Yaralı takım arkadaşlarını stadyumdan çıkarmaya çalışırken sabırsızlığı yüzünden ya da keskin hareketlerinden okunuyordu.

Kevin daha sonra Andrew'a döndü, o da bir paket sigarayı ağzına götürmek için onu görmezden geldi. Kolay bir işti.

Dudaklarının arasına bir çubuk sıkıştırdı ama Andrew onu yakmadı. Birkaç dakika bir o yana bir bu yana salladı, sonra parçalara ayırıp bir kenara attı. Öfke ağzının kenarından sertçe çekiştirdi ve Kevin'e çevirdiği ölümcül bakış tartışmayı bitirmeye yetti. Kevin belli ki hâlâ

Onlara kızgındı ama Neil'in nihayet arabanın kapısını arkasından kapatabilmesi için geri çekildi.

"Bağlam?" Spader durgunluktan yararlanarak sordu.

Jeremy sadece "İzledin mi-" diyebildi, Neil'den önce Kevin'in yanından topallayarak geçti ve yüksek sesle "Thea. Tekrar hoş geldin."

Daha önce orada bulunduğu iması kameranın baş döndürücü bir hızla ona doğru dönmesine neden oldu, ancak Muldani Neil'e sadece bariz bir küçümsemeyle baktı. Neil'e vurdu

Mikrofon kendisine doğru eğildiğinde onu uzaklaştırdı: geriye dönüp bakıldığında bu büyük bir hataydı çünkü muhabir tüm dikkatini Neil'e yöneltmişti. Neil kamerayı kabul etmedi ama muhabir adını söylediğinde itaatkâr bir şekilde durdu.

Muhabir, "Foxhole Mahkemesi'ne ilk ziyareti değil," diye tahmin etti.

"Mahkeme mi? Bilinmiyor." Neil umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı.

hemen ve açıkça pişman oldu. Bir elini yaralı tarafına bastırdı ve yavaş bir nefes çekti

dişlerini sıktı. "Geçen bahar uğramıştı. Ne zaman oldu bu?" Neil Andrew'a sordu ama eklemeyen önce beklemedi,

"Nisan mı? Jean Mart ayında geldi, o yüzden ondan sonra olmalı. Buradayken ikisini de ziyaret ettiğini biliyorum."

Neil muhabire konuşması için fırsat vermedi ama Kevin'e bakıp sahayı işaret etti. "Koç burada mı? Tamam, o zaman içeri giriyoruz."

O ve Andrew yola koyuldular. Kevin onlar kapıdan çıkıp gözden kaybolana kadar bekledi ve kameraya dönüp konuşmayı kurtarmak için elinden geleni yaptı.

"Thea burada çünkü onu ben davet ettim. Bu konu hakkında konuşmak istedim.

Kuzgunlar'la ilgili son gelişmeleri anlayabilecek biriyle konuşmak istiyorum."

"Ne Kuzgunları?" Muldani talep etti, ifadesi karanlıktı. Jeremy'den sessiz bir "Oh," sesi çıkmasına yetti ama Muldani sözünü bitirmemişti. "Oyun oynayamayan bir Kuzgun, Kuzgun değildir. Bu utanç verici yaratıklar giydikleri üniformaları hak etmiyorlar.

"Zafer," diye vurguladı, öfke ve kızgınlıkla doluydu ve sonunda eski takımına bakar gibi kamerayı açtı. "Sahada üstünlük

Her şeyin üstünde. Bu bizim çağrımız ve amacımız, ama siz bunu geri dönülmez bir şekilde yok ettiniz. Onun her şeyini mahvettin. sana verdi ve mirasını onarılamayacak şekilde lekeledi. Onu bu şekilde utandırdığınız için sizi asla affetmeyecek."

Bizim çağrımız, sanki yıllar önce mezun olmamış gibi. Jeremy televizyondan bir adım geri çekildi.

Muldani konuyu vurgulamak için bir tarafa tükürdü, sonra Kevin'i işaret etti. "Bu korkaklar hakkında söyleyecek başka bir şeyim yok. Hadi gidelim."

Kevin sanki başka ne ekleyebileceğini düşünüyormuş gibi bir an hiçbir şey söylemedi. Aklına gelen tek şey hoş bir "Bizi kontrol ettiğiniz için teşekkür ederiz. Desteğiniz ve ilginiz için minnettarız."

Kevin ve Muldani uzaklaşırken Spader, "Bu işin sonu iyi bitmeyecek," dedi. Kamera onları takip ediyordu ve muhabir aceleyle bir kapanış konuşması yapıyordu, ancak Spader televizyonu kapattı ve ciddi bakışlarını Jeremy'ye çevirdi.

"Şampiyonluklarını kaybettikten sonra Kuzgunlara ne olduğunu anlatmıştın. İptal edilen bir sezonun sonunda kendilerinden biri tarafından utandırılmanın felakete yol açacağını

onlar için sonuçları olacak. Umarım ihtiyaç duydukları yardıma erişebilirler."

Jeremy Kuzgunların kısa kariyerlerini, Reacher'ın çelimsiz görünümünü ve Tetsuji Moriyama'nın adı her geçtiğinde Jean'in irkildiğini düşündü. "Hiç öyle olduklarını sanmıyorum. Edgar Allan hiçbir zaman onların uzun ömürlü olmasına öncelik vermedi.

akıl sağlığı, sadece itibarları." Telefonunu susturmak için bir elini cebine attı; gelen uyarılar en az iki takım arkadaşının ve Rhemann'ın haberi aldığını gösteriyordu. "Jean'e ulaşp onu uyarmalıyım."

Spader, "Yardımcı olabilirsem haber ver," dedi.

Jeremy parasını koyduğu cebini sıvazlayarak, "Bunun yardımı olur," diye söz verdi. "Teşekkür ederim."

Kadın onu kapiya kadar geçirdi ve Jeremy olabildiğince hızlı bir şekilde kasabaya geri döndü. Görüşme için kalmak ona çok değerli bir zaman kaybettirmişti ve Jeremy tam Jean'in seansının biteceği sırada park etmişti. Koşar adım merdivenleri çıkarken Jean'e hızlıca, "Yukarı çıkıyorum," diye mesaj attı. Jean oturuyordu.

Jeremy geldiğinde bekleme odasındaki bir sandalyede gergindi ve Jeremy merdiven boşluğunun kapısını tutarken özür dileyerek gülümsedi.

"Üzgünüm, biriyle buluşmak için biraz dışarı çıkmam gerekti. Konuşmamız gerek ama biraz zamana ihtiyacın varsa bekleyebilir."

Jean, Jeremy'yi takip ederken, "Bir sorunumuz var," diye tahmin etti.

Jeremy, "Yapmayacağız," diye söz verdi ama "MulDani Kuzgunlar'a saldırdı," demek için arabaya varmalarını bekledi.

Jean eli kapının kolunda donup kaldı. "Hayır. Hayır," dedi tekrar, keskin ve inanmaz bir sesle. "Saflara katılmak için çok mücadele etti. Asla onun takımına sırtını dönmez."

"Artık onun takımı değil," diye belirtti Jeremy. "Bu onun argümanıydı. Hadi ama."

Cat'e dönüş yolunda olduklarını mesajla bildirmeliydi ama Jeremy, Jean onlara katılmadan önce bu işi hallettiklerinden emin olmak istiyordu. Dönüş yolculuğu her şeyi açıklığa kavuşturmak için çok kısaydı ama Jeremy Lofts'a park ettiğinde Jean tartışmayı bırakıp ona bakmaya başlamıştı.

Jeremy sonunda Cat'e mesaj attı, sonra da sandalyesinde dönüp Jean'in boş yüzünü inceledi.

"Gerçekten de seni Güney Carolina'da görmeye geldi, değil mi?" dedi Jeremy.

Jean bunu bir kenara bıraktı. "Kevin'le yüzleşmeye geldi. O gelene kadar benim orada olduğumu bilmiyordu."

"Ama seni gördü," diye üsteledi Jeremy. "Ne yaptıklarını biliyordun -"Sana ne yaptığını."

Jean gözlerini kaçırdı. "Evet." Jeremy bu kadarla yetineceğini sanıyordu ama Jean ellerini esnetti ve parmak eklemlerinin çizgisini hissetti. Jeremy, Jean'in hayali bir acının peşinde olduğunu bilecek kadar sık kaburgalarını kontrol ettiğini görmüştü. Jean sonunda açıkladı, ama cevabı pekmez gibi yavaşça ağzından çıktı: "Ama o başka biri olduğunu düşündü. En son

beni böyle bir durumda gördüğünde, öyleydi. Yanlış anlamasına şaşırmadım."

Grayson, diye tahmin etti Jeremy, ama Jean adam her geldiğinde yaptığı gibi boğazına uzanmıyordu. Bu güven verici olmalıydı, ama Jeremy sadece iliklerine kadar hasta hissetti. Jean bu bahar Edgar Allan'ı bir dizi korkunç yarayla bırakmıştı. Bunun daha önce de olduğunu ve suçlunun ne Riko ne de Grayson olduğunu öğrenmek dayanılmazdı. Bir isim talep etmek istedi ama Jean'in onu reddedeceğini biliyordu.

"Jean," diye başladı yine de.

Cat yüksek sesle, "Vay anasını çocuklar," diyerek arka kapıyı açtı. Bana bunu gördüğünüzü söyleyin."

Jeremy, "Dr. Spader'in evinde yaptım," dedi. Yer değiştirdi, böylece zarfı cebinden çıkarabildi ve omzunun üzerinden ona uzattı.

"Bunu erkenden almama izin verdi."

Cat zarfı çantasına koymadan önce tereddüt etti. "Teşekkür ederim. Ciddiyim."

Cat belli ki bu yeni gelişme hakkında dedikodu yapmak istiyordu ama Jeremy amcasının motosiklet bayisine nasıl gideceğini bilmiyordu. Cat birkaç sokak boyunca yol tarifi ve gevezelik yapmayı denedikten sonra ikincisinden vazgeçti ve sonunda Jeremy arabayı ön kapının önündeki kaldırıma çekebildi. Rhemann onlardan önce gelmişti ve kaldırımda bekliyordu.

Dışarı çıkmanın bir anlamı yoktu, bu yüzden Jeremy onlara neşeyle iyi şanslar diledi. "Nasıl gittiğini bana haber ver!"

Cat, Jean'i arabadan çıkarken takip etmeden önce ön koltukların arasına eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu. Rhemann anahtarları Jean'in bekleyen eline teslim etti, Raven'ın arabasını park ettiği yeri işaret etti ve birkaç ciddi kelime konuşmak için oyalandı. Jeremy'nin arabasına doğru ancak Cat Jean'i içeri soktuğunda hareket etti. Rhemann yolcu koltuğuna yerleşir yerleşmez Jeremy kaldırımından uzaklaştı.

"Teşekkürler Koç," dedi. "Biraz canlanmaya gerçekten ihtiyaçları var."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Rhemann. "Hâlâ otelde olduklarını varsayıyorum?"

"Hayır," dedi Jeremy, düşünürken lafı uzatarak. Ne kadarını söyleyeceğini bulmak kolaydı; Rhemann FBI'dan, polisin bu yaz Jean'i Gold Court'ta ilk kez köşeye sıkıştırmasından beri haberdardı. Jeremy ziyaretlerini ve belirli bir binaya taşınmaları için yapılan baskıyı anlatırken koç büyük bir sessizlik içinde onu dinledi ve Jeremy sözlerini şöyle bitirdi: "Muhtemelen aylardır olmadıkları kadar güvendeler ama bu hoşuma gitmiyor. Ajan Browning dairenin kendisini dinlemeyeceklerini söyledi ama..."

Rhemann bunu düşündükten sonra, "Dermott'lardan bir haber var mı?" diye sordu.

Jeremy, "Son duyduğuma göre hâlâ araştırıyorlarmış," dedi. "Henüz bir haber yok."

"Peki ya ailen?" Rhemann sordu.

Jeremy, Rhemann'ın mahallesine dönerken direksiyonuna tedirgin bir şekilde vuruyordu. "Artık Laila'nın yanında güvende değilim." Annesinin kararı boğazında bir taş gibi düğümlenmişti. "Anneme FBI'ın işin içinde olduğunu söylemeyi düşündüm ama sanırım bu onu daha da sinirlendirir. O fikrini değiştirene kadar başımı öne eğeceğim. Belki LSAT sınavımdan sonra daha iyi hisseder."

Jean'in arabası garaj yolunda olmadığından, Rhemann'ın eski aracının arkasına yanaşmak kolay oldu. Jeremy arabayı park etti ve "Heyecan verici başka bir şey olursa sana haber veririm" dedi.

olur."

Rhemann kuru bir sesle, "Birkaç haftalığına heyecana ara verelim," dedi.

"Benim için tartışma yok, Koç."

Rhemann'ın içeri girmesini bekledi ve sonunda arabasını eve doğru çevirdi. Jeremy daha verandaya varmadan William kapıyı açmıştı. Jeremy yanından geçerken uşak, "Anneniz yediye kadar işte. Bay Wilshire ofisinde bir konferans görüşmesi yapıyor ama geldiğinizde sizi görmek istedi." Jeremy'nin arkasından ön kapıyı kilitledi ve anahtarlarını aldı. "Telefonu kapattığında size haber veririm."

Jeremy hiç heyecanlanmadan, "Harika," dedi.

William onun için sürprizi bozdu: "Salı günü şehir dışına çıkıyorlar. Arnold oğullarını kendisiyle birlikte bir bağış toplama galasına katılmaları için davet etti."

Jeremy umutlanmaması gerektiğini biliyordu, özellikle de William bu kadar ciddi görünürken. Jeremy'yi yanlarında götürmeyeceklerdi ama onların yokluğunda özgür olmayı da bekleyemezdi. Ona göz kulak olmak için burada olmayacaklarını bile bile onu eve çağırmışlardı. İtaatini sınıadıklarını varsayıyordu; bu ilk değildi ve son da olmayacaktı. İcini çekti ve "O zamana kadar üst katta olacağım," dedi.

"Kahve hazırlayacağım," diye söz verdi William.

"Sensiz ne yaparım ben?"

William'ın her zamanki yanıtını bekliyordu ama adam sadece, "Öğrenmeyelim," dedi.

Jeremy bunu yapabileceği tek şekilde yorumladı: anne ve babası her zamankinden daha kötü bir ruh hali içindeydi. Bunların hiçbirinin kendi suçu olmadığına dair tüm itirazlarını yuttu ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarak odasına girdi. Laila'nın yeni evinde yerde geçirdiği bir gecenin ardından yattığı yatak cennet gibiydi.

Ama rahatlık kederle el ele gidiyordu. Burada olmak istemiyordu ve orada da olmak istemiyordu. Cat, Laila ve Jean'le birlikte inşa ettiği sıcacık yuvayı istiyordu.

Yeni bir tane yapacağız, diye kendi kendine söz verdi, ama bu kutup boşluğunda içi boş bir rahatlıktı.

Uyuyakalmak istememişti ama William belirsiz bir süre sonra omzuna dokunan bir el ile onu uyandırdı. Jeremy oturduğu yerden kalkarken gözlerindeki sersemliği sildi ve William ayağa kalkar kalkmaz ona bir fincan kahve uzattı. Jeremy teşekkürlerini bardağın ağzına gömdü.

William'ı odadan çıkardı. Muhtemelen Warren'ın ofisine varmadan içkisini bitirebilirdi ama üvey babasıyla eli boş karşılaşmak nadiren iyi sonuç verirdi. Kapıya vurdu, iki dakika Warren'ın gelmesini bekledi.

geldiğini kabul etti ve içeri girdi.

Warren'ın maun masasının bu tarafında iki sandalye vardı ama Jeremy davet edilmeden oturulmayacağını iyi biliyordu. Onun yerine aralarında durdu, kupasını can havliyle tuttu ve Warren'ın yoğun çalışmasını bitirmesini bekledi. Warren'ın kaleminin gıcirtısı neredeyse

Warren'ın çok yüksek sesli ikinci eli kadar sinir bozucu pahalı bir saat. Jeremy buna dayanabildiği kadar dayandı, sonra kahvenin yarısını gürültülü bir höpürdetmeyle emdi. İsteddiği gibi oldu; üvey babası işini bir kenara bırakıp ona sinirli bir bakış fırlattı.

"Beni görmek istemişsin," dedi Jeremy.

"Annen ve ben yarın sabah Boston'a uçuyoruz," dedi Warren.

"Yokluğumuzda uygun bir şekilde davranacağına inanıyorum."

Jeremy şaşırılmış gibi yaptı. "Senin standartlarını karşılayabileceğimi mi ima ediyorsun? Bu yeni bir şey."

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, o yüzden beni dinle, seni küçük ibne." Warren sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. Jeremy taş gibi hareketsiz kaldı.

ona baktı, kahveyi unuttu. "Ya bu tavır devam eder ya da sen edersin. Şu anda yeterince ince bir buzun üzerindesin; bir dahaki sefere düştüğünde kenarda durup boğulmanı izleyeceğim. Beni anlıyor musun?"

Jeremy, "Burası annemin evi," dedi. "Bana gitmemi söyleyemezsin."

"Blöfümü gör," diye davet etti Warren onu. Jeremy ağzını açtı, tekrar kapattı ve can havliyle fincanına sarıldı.

Warren ona bir şey bulması için bir dakika daha verdi.

bir şey söylemeden önce, "Eğer bir arama ya da mesaj alırsam rol yaptığın herkes pişman olacak. Şimdi ofisimden defol. Seni bir daha görmek istemiyorum.

Yemek zamanı."

Jeremy keskin bir dönüş yaptı ve çıktı. William onu işaret ettiğinde merdivenleri yarılamıştı. Jeremy, William'a Konuşma havasında olmadığı için el sallayarak onu uzaklaştırdı ama William düzgün bir adımla yoluna çıktı ve "Ön tarafta ziyaretçileriniz var," dedi. Açıklamak yerine elini uzattı ve şöyle dedi,

"Fincan?"

Jeremy bardağı ters çevirmeden önce son damlasını da içti ve William onun için kapıyı açtı. Jean ve Cat'i çeşmenin başında otururken gördüğünde kalbini kaplayan rahatlama onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekti. Cat kapının sesini duyunca döndü ama Jeremy yüz ifadesinin değişmeyeceğine güvenmiyordu. Birkaç kritik saniye kazanmak için William'a baktı ve "Teşekkür ederim. Fark etmesine yetecek kadar uzun kalmamalarını sağlayacağım."

William başıyla onaylayıp kapıyı kapattı ve Jeremy arkadaşlarının yanına gitti. Cat ayağa fırlayarak bir dramatik bir poz verdi ve Jeremy onun uzattığı kollarını takip ederek birkaç metre ötede park etmiş bir çift motosiklete ulaştı. Görünüşe bakılırsa birbirinin aynısıydılar, metalik siyah ve gümüş vurgular.

"Ne düşünüyorsun?" Cat merhaba demek yerine sordu. "Süslü, değil mi? Gerçi benimkini boyatmam gerekecek, böylece onları birbirinden daha iyi ayırabilirim. Jean, göster bakalım!"

"Görebilir," dedi Jean ama çoktan yakındaki bisiklete doğru kaymaya başlamıştı.

Bu modelin erdemlerini anlatması çok uzun sürünce, Cat hızlı bir açıklamaya girişti. Ne küçük Jeremy

Duydukları onu çok aşıyordu; motosikletler hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve Jean açık ara daha ilginçti. Fransız, gidondan motosiklete doğru yavaş bir çizgi izliyordu.

eldivenli bir eliyle koltuk minderini tuttu. Gözlerindeki ışık alışılmadıktı ama Jeremy'nin kalbini hızlandırmaya yetti. Jeremy bunun *tatmin* ya da belki de sessiz bir gurur olduğunu düşündü. Memnun olmak için biraz fazla aç bir şey, sanki Jean bunun gerçekten ona ait olduğuna inanamıyormuş gibi.

Jeremy, Cat'in sessizleştiğini çok geç fark etti. "Beğendiğin bir şey bulduğuna sevindim. Çok güzel görünüyorlar."

"Müthişler," diye kabul etti. "Şimdi bizimle gezmeye gelmek istiyorsun, değil mi?"

Bu olasılık ne kadar tedirgin edici olsa da, Jeremy kısa bir süre için baştan çıkmıştı. "Teşekkürler, ama iyi bir gece değil."

Jeremy onun yanından geçip eve doğru bakarken içindeki neşenin bir kısmı kayboldu. "Tahmin etmiştim." Kadının hafif ses tonu Jean'i düşüncelere dalmaktan alıkoymaya yetti ve ağır bakışlarını Jeremy'nin üzerine dikti. Jeremy, Cat'ini çekip kaskını alana kadar gözlerini ondan ayırmadı. "Biz yola çıkıyoruz o zaman. Sadece onları güzel bir ilk sürüşle vaftiz etmek istedik ve yolda size de uğrayabileceğimizi düşündük."

"İyi ki geldiniz," dedi Jeremy ve Cat onu geçip sertçe sarıldı.

Onların uzaklaşmasını izledi, pişmanlıklarını bir kenara bıraktı ve eve doğru geri döndü.

-

Pazartesi öğleden sonra, Jasmine Lane hayatına son verdi.

Jeremy haberi Jean'le birlikte çömlekçilik dersinden çıkarken duydu. Jean'in hala bitirmesi gereken bir dersi varken haberi vermekten ne kadar nefret etse de, onun bu haberi almasına izin veremezdi.

bir başkası tarafından gafil avlanmıştı. Jeremy, Jean'i Hoffman'ın dışında bir kenara çekmeden önce Shane'e kısa bir uyarı mesajı attı ve Jeremy son trajediyi anlatırken Jean taş gibi bir sessizlik içinde dinledi. Jeremy olayı geçiştirmeye çalışarak

Lane'le birbirlerinden nefret ettiklerine dair güvence vermişti ama Shane'e katılmak için ayrıldığında Jeremy onun içindeki gerginliği okuyabiliyordu.

Jeremy eve vardığında Brayden Williams ve Cameron Winter gitmişti.

Jeremy aradığında Cody, "Gözetim altında olacaklarını sanıyordum," dedi. Seslerinde bir ısıklık vardı.

Jean'in çelişkili kederi: kuzenler birbirlerinden nefret ediyorlardı ama Cameron hâlâ ailedendi. Cody bu beklenmedik trajedi karşısında ne hissedeceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu.

"Bana Edgar Allan'ın bunu beklemediğini söyleyemezsin. Ben-" Cody durdu ve derin bir nefes aldı. "Annem telefonumu patlatıyor. Gitmem gerek."

"Dikkatli ol," diye vurguladı Jeremy. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Ararım, kaptan."

Pat ve Ananya varken Cody bunu yapmazdı ama söylenmesi gerekiyordu. Jeremy gecenin geri kalanını tek bir kelime bile anlamadan ders kitabına bakarak geçirdi.

Salı günü haberleri takip etmeyi bırakmak zorunda kaldı. Kuzgunlar'ın ikinci çöküşünü haber yapan gazeteler ve kanallar endişeliymiş gibi davranmakta iyiydiler ama yaklaşımlarında öyle yargılayıcı bir açlık vardı ki Jeremy buna dayanamıyordu. Cat'in midesi buna daha dayanıklıydı ve onu gün boyunca ara sıra mesajlarla güncellendi.

Bir noktada neredeyse herkes bu ölümlerden sorumluydu: Muldani ve Kevin'e karşı kalpsizliklerinden dolayı hazır olmadıklarını bile bile takımı sahaya süren Koç Rossi'ye; Edgar Allan'a, değerli sporcularına daha iyi göz kulak olmadıkları için; Koç Moriyama'ya, takımını bu kadar çabuk terk ettiği ve ilk mağlubiyetlerinden sonra bu konu gittikçe artan bir sıcaklık ve spekülasyonla devam etti. Bir kez olsun bu kadar dikkatsizce ortaya atılmayan tek isim Jean'inki oldu.

Laila Salı akşamı ona mesaj atarak "Sence bitti mi?" diye sordu. Jeremy'nin cevap vermesi uzun sürünce ekledi: "Kavgayı o üçü başlattı. Andrew ve Neil'i sakatlayarak Kuzgunların sezonuna mal oldular. Eğer suçu üstlerine alırlarsa, diğerleri yollarına devam edebilirler."

Jeremy sonunda, "Bilmiyorum," dedi. "Umarım öyledir. Jean nasıl?"

"Biraz kayıp," diye itiraf etti. "Ona göz kulak oluyoruz ama keşke sen de burada olsaydın."

Jeremy altı farklı yanıt yazdıktan sonra "Özür dilerim "de karar kıldı. Duymak istediği şey bu değildi, biliyordu ama sunabileceği tek şey buydu. İç çekerek elindekini fırlattı. telefonunu yatağına doğru çevirdi ve dikkatini tekrar okul ödevlerine verdi. Başını eğdiğini hatırlamıyordu ama William bir süre sonra omzuna elini koyarak onu uyandırdı.

Jeremy çenesini çatlatan bir esnemeyi bastırdı ve yüzünü ders kitabından kaldırdı. William'a göz kırpmadan önce saati bulanık bir şekilde aradı. "Anne?" diye tahmin etti. William cevap vermek yerine bir kenara çekildi. Jeremy yatak odasının kapısına ve orada duran kişiye doğru baktı. "...Laila?"

"Buraya gelmek için motosiklet kullandım," dedi Laila, uyku tulumunu ve sırt çantasını yatak odasının en yakın köşesine fırlatarak.

oda. Jeremy onların inişini izledi, sonra şaşkın bakışlarını en iyi arkadaşına çevirdi. William Jeremy'nin ayağa kalkabilmesi için hareket etti ama Jeremy olduğu yerde kaldı. Rüya görmediğine ikna olmamıştı. "En az on kez öleceğimi sandım.

Bunu uğruna yapabileceğim tek kişi sensin, umarım bunu biliyorsundur."

"Ben içecek bir şeyler hazırlayayım," dedi William, kapıya doğru ilerlerken.

"Teşekkür ederim," dedi Laila, William'ın geçebileceği şekilde kayarak.

Jeremy sonunda ayağa kalktı ve onu yarı yolda karşılamak için hareket ettiğinde onu sıkı bir kucaklamanın içine çekti.

"Burada ne işin var senin?"

"Eğer dağ Muhammed'e gitmezse..." Çenesini onun omzuna dayadı ve derin bir iç çekti. "Ailenin Pazar gününe kadar dönmeyeceğini söylemiştin, değil mi? Cumartesi sabahı kimsenin haberi olmadan sıvışacağız. Sadece bizi salla Yarın eve uğrayıp kıyafet alabiliriz." Jeremy ona, "Buradan nefret ediyorsun," diye hatırlattı.

Ondan kurtuldum.

"Ailen burada değilse, yeni yerden daha çok nefret ediyorum." Laila onun elinden tuttu ve peşinden sürükledi. "Şimdi gel, Cat Jean'i yeni evini gezdirmekle tehdit ediyor. ikinci katta. Bryson'ın masasındaki ve sandalyesindeki tüm vidaları gevşetmekle ilgili bir şeyler söylüyordu."

Bu tehdide rağmen Jean ve Cat antrede sabırla bekliyorlardı. Jeremy sahanlıkta belirip çantalarını ayaklarının dibinden topladığında Cat ona neşeli bir selam verdi. Jean onu takip etmeden önce sadece bir an geri çekildi ve Cat Jeremy'nin boştaki elini tutarak parmak eklemlerini öptü.

"İstila ediyoruz," dedi. "Direnmek nfile."

"Benden direniş yok," diye söz verdi Jeremy ve Jean'le birlikte geçebilecekleri şekilde hareket etti. Geçerken Jean'in yüz ifadesini kontrol etti, gerginlik ya da keder aradı. İkisini de görmedi.

Belki de yolculuk kafasını boşaltmasına yardımcı olmuştu ya da manzaranın değişmesiyle dikkati dağılmıştı. Jeremy her halükârda minnettardı ama yine de bu gece arkadaşına dikkatle göz kulak olmak isteyecekti.

Uyku düzenini ayarlamak için henüz çok erkendi, bu yüzden ikisi de eşyalarını Laila'nın küçük yığına ekledi. Cat ellerini kalçalarına dayadı ve onun odasını düşünmek için döndü. Onun "Vay be!" demesi beklenen bir şeydi ve Jeremy onun yüzündeki onaylamama ifadesini okuyabiliyordu. "Buranın ne kadar sıkıcı olduğunu unutmuşum. *Hâlâ* o çirkin çarşafı mı kullanıyorsun? Bir gün sana üzerinde... uzay gemileri ya da küçük kocaayaklar olan bir takım alacağız, bakalım annen ne diyecek."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Jeremy. "Ne yazık ki ben de öyle."

Jean odayı yavaş ve sessiz bir ilgiyle inceledi, en uzun süre Jeremy'nin masasında asılı duran resimlere baktı. Duvarlar. Cat yolculuk hakkında sohbet ederken Jeremy ödevini olabildiğince çabuk bir kenara bıraktı. Bütün gün peşini bırakmayan yorgunluk, arkadaşlarının getirdiği sıcaklıkla dağılıp gitmişti. Onlar yatağına uzanırken, o da karşılarındaki masa sandalyesine oturdu ve William döndüğünde Laila derslerinden biriyle ilgili bir hikâyeyi anlatmıştı.

Jeremy içeceklerin masasının kenarına dizilmesine yardım etti, sonra bir kase patlamış mısırı kabul ederken güldü. "Hayatımı kurtardın."

William tepsisini kolunun altına sıkıştırarak, "Mathilda'dan zam istediğimde bunu özgeçmişime ekleyeceğim," dedi.

Jeremy, William'ın Jean'e yönelttiği düşünceli bakışı kaçırmadı ve aralarında bir işaret yaptı. "William, bu Jean Moreau. Jean, bu William Hunter, annemin yatılı uşağı. Neredeyse yirmi altı yıldır ailemizle birlikte. Hepimizin çocukluğundan daha uzun süredir," diye ekledi. "Ben

Onun bu evin temel taşı olduğunu söylersem abartmış olmam."

"Ne kadar utanç verici hikâye bildiğini bir düşünsene," dedi Cat Jean'e. "Ne yazık ki, rüşvet verilemeyecek kadar sadık biri."

William gülümsedi. "Önceki ziyaretinizde kendimi tanıtmadığım için özür dilerim Bay Moreau. Lütfen kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin ve bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin.

Sen buradayken." Jeremy'ye, "Bana ihtiyacın olana kadar aşağıda olacağım," dedi.

"Geç oldu," dedi Jeremy. "Çalışmamanız gerekiyor. Seni rahatsız etmeyeceğimize söz veriyorum."

William kibar bir iyi geceyle ayrıldı ve Jeremy patlamış mısırı arkadaşlarına uzattı. Çarşaflarına yağ bulaştıracakları kesindi ama Jeremy'nin umurunda değildi. Buradaydılar; önemli olan tek şey buydu. Çok geç saate kadar ayakta kaldılar, Kahkahalar atıp birbirlerine avuç avuç patlamış mısır fırlattılar ve ancak Jeremy esnemesini durduramayınca geceyi bitirdiler.

Jeremy yatağını Laila ve Cat'e bıraktı ve bir Jean'in yanına uzanabilmek için uyku tulumunu halı kaplı zemin. Dikkatini dağıtacak bir konuşma olmadığı için Jean'in düşüncelerinin onu yakalayacağından endişeleniyordu ama Jean gece için yerleşirken sıkıntılı olmaktan çok dalgın görünüyordu.

Jeremy dikkatli bir el hareketiyle Jean'i dürtmeden önce Laila'nın nefes alış verişinin sakinleşmesini ve Cat'in sessiz horlamalarının başlamasını bekledi.

"Sen iyi misin?" diye sordu Jeremy.

Jean bir süre düşündükten sonra, "Bunun suçunun bir kısmını ben taşıyorum. Evet," dedi Jeremy itiraz etmeye başlayınca. "Koç Wymack'e seni nasıl koruyabileceğimi sordum, ve Thea onun cevabıydı. Onu bu işe sadece o sürükledi. Çünkü ondan ben istedim ve o da onları nasıl kıracağını çok iyi biliyordu." Jean çaresizce eliyle işaret ettikten sonra yavaş ve dikkatli bir sesle, "Üzgün değilim. Belki de öyle olmalıyım. Ama ben

Her seferinde seni seçiyorum. Seni, Cat'i ve Laila'yı, her seferinde. Gerekirse hepsini kaybederim."

Cat uykulu bir soruyla kıpırdandı. Jean onu rahat bir ifadeyle yatıştırdıktan sonra diğer tarafına yuvarlandı. Jeremy kafasının arkasına bakakaldı, kalbi Jean'in duyabileceği kadar yüksek sesle çarpıyordu. Kafası bir yankı odası gibiydi, Jean'in sözlerini bağlamından koparıp durmadan tekrarlıyordu. Bir şey söylemesi gerekiyordu ama Jeremy ağzını açmaya korkuyordu. Ağzından ne çıkacağından emin değildi.

Sonunda zayıf bir "İyi geceler Jean," diyebildi, uyku tulumunu başına kadar çekiştirirken.

Bu gece uyuyabilmesi bir mucize olacaktı ve Jeremy rüya görmemesi için dua etti.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Jean

Çarşamba sabahı Cat ve Jean motosikletlerini şehrin öbür ucuna kadar sürdüler, çünkü Jeremy bir komşunun motosikletlerin ön tarafta ne kadar uzun süre park halinde durduğunu fark edip ailesine haber vermesinden korkuyordu. Laila Cat'in bisikletine tekrar binmeyi ısrarla reddedince Jeremy onu arabasıyla bıraktı ve onlarla Lofts'ta buluşacağına söz verdi. Bu saatte trafik yeterince açıktı.

Sabahın köründe Jeremy neredeyse onlara yetişebiliyordu ama Cat ve Jean son birkaç kilometrede arayı açtılar.

Jeremy ve Laila nihayet geldiklerinde Jean kıyafetlerinin yarısını plastik bir torbaya koymuştu ama Laila kendi odası yerine onun odasına geldi. Kendini onun odasına yasladı. Jeremy onun hemen arkasında dururken, Laila ciddi bir bakışla onu inceledi.

"Bana Lyle Holden'dan bahset," dedi Laila. "Onu tanıyor musun?"

Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki Jean ona sadece bakabildi. Laila'nın

"do" en azından Lyle'ın hâlâ hayatta olduğu anlamına geldiği için biraz rahatlatıcıydı. Jean çantasını yavaşça bir kenara bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Otuz üç numara, solak kaleci." Yüzü buna uygun olmamasına rağmen saçına jöle sürmeyi takıntı haline getirmiş genç bir esmerdi, her an saçına o kadar çok jöle sürüyordu ki kaskı çatırdıyordu.

bağladı. Jean devam ederken Laila ve Jeremy'ye baktı, "Bu yıl ikinci sınıf öğrencisi. Neden?"

"Hastaneye kaldırıldı," dedi Jeremy. "Bu sabah ilk dersinde sinir krizi geçirdi."

Şimdilik hâlâ hayatta, diye sessizce düzeltti Jean. Eğer California'nın duyacağı kadar aleni bir şekilde kaza yaptıysa,

Kelleler uçacaktı. Jean yavaşça çantasına uzandı ve giysilerini daha derine itti. Belli belirsiz Jeremy'nin farkındaydı.

Jean onun adını söylerken gözlerini içinden ayırmıyordu: "Kimse onun ayrıldı ına  a ırmayacak ve kimse onun yokluğunun yasını tutmayacak. Kuzgunlar onun kekemeli inden nefret ederdi."

  ren  bir ifade ama Jean daha fazla açıklama yapmayı reddetti. Kuzgunlar Lyle'la ilk yılında o kadar acımasızca alay etmişlerdi ki, Lyle konuşmayı tamamen bırakmaya  alı mı tı ama koçlar

Zalimlik uğruna zalimlikle b y m   t . Her fırsatta takım toplantılarında onu  a ırırılar, sonra da acımasızca Kaçınılmaz mücadelesi için onu cezalandırdı. Bu Jean'e İngilizcenin dilden çok gürültü olduğu Yuva'daki ilk günlerini hatırlattı. Belki Sergio da anlamıştı, çünkü bir önceki yıl mesafeli durduktan sonra geçen sonbahar Lyle'in ortağı olmak için mücadele etmişti.

Jean, Cat'in yakla tı ını duymamı tı ama " rk t c , değil mi?" derken Laila omzunun üzerinden bakıyordu. Jeremy onun dikkatinin dağılmasından yararlanarak sonunda yanından geçip gitti,

ve Cat yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle Laila'nın yanına sokuldu.

"Kuzgunların ebeveynleri tüm bunların neresinde?

Delilik mi?"

"Kuzgunların ailesi olmaz," dedi Jean.

"Var," diye ısrar etti Cat. "Ama lanet olsun, olmayabilirler de."

Jeremy ona baktı. "Cat, sakin ol."

Cat elini sertçe salladı. "Mesela, evet, bu yaz çocukları da ılırken terapiye aldılar ama sonra tekrar denemeleri için Edgar Allan'a geri gönderdiler. Şimdi    Kuzgun daha -geçen haftaki birinci sınıf   rencisini de sayarsak dört- gitti ve ailelerinden hiç ses çıkmıyor.  zg n m," dedi kelime seçiminden dolayı yüzünü buru turarak. "Bu sadece... Aileleri  lmeden önce kaç Kuzgun'un ölmesi gerekiyor?

"Sonunda adım atacak mısınız?"

Laila bir kolunu Cat'in beline doladı ve onu yavaşça sıktı.

"Sanırım," dedi yavaşça, Cat'e bir bakış atarak

Jean, "Kuzgunların Edgar Allan'la olan sözleşmelerinin suçlu olduğunu doğrulamak için. Oyuncularını beş yıl boyunca aileleriyle tüm iletişimlerini kesmeye zorlayabilen bir okulun çok sıkı önlemleri ve karşı tedbirleri olması gerekir. Ya seslerini çıkaramıyorlar ya da takdir yetkileri için tazminat. Belki ikisi de. Jean?" "Belki de.

Sözleşmeyi okumadım." Sessizlik

Bu ifadenin ardından gelenler boğulacak kadar derindi. Jean şaşırdıklarına inanmayı reddetti ve

Sabırsızlığı sözlerine yansımıştı: "Ne yazdığı önemsizdi.

İmzalamaktan başka seçeneğim yoktu." Mülkiyetin şartlarına itiraz etme hakkı yoktu, ama Jean

Bunu söyleyemezdi. Söyleyebildiği en iyi şey, "Bir daha eve dönemem," oldu.

Cat'in yüz ifadesi ölçülemeyecek kadar üzgünleşti ama Jeremy önce sesini buldu: "Jean, en azından USC için sana gönderdiğimiz sözleşmeyi okuduğunu söyle."

"Bir kısmını," diye itiraf etti Jean. Jeremy'nin bariz dehşeti karşısında kayıtsızca omuz silkti. "Çok uzun ve çok sıkıcıydı. Tek bilmem gereken senden istediklerimi yerine getirip getirmediğindi. Bunun bir önemi yok. Önemli olan, eğer acele edip toparlanmazsan antrenmana geç kalacak olmamız," diye ekledi, elindeki giysi çantasını Laila'ya doğru sallayarak. "Bugün artık Kuzgunlar hakkında konuşmak istemiyorum."

Dilini tuttu ama gözlerindeki bakışa güvenmedi. Merak olamayacak kadar bilgili, emin olamayacak kadar da meraklı bir bakıştı ama buna neyin sebep olduğunu bilmek istemiyordu. Daha fazla yorum yapmadan arkasını dönmesi ve Cat'in de onu apartman boyunca takip etmesi yeterliydi. Jean, ağzını kapatıyormuş gibi yapan Jeremy'ye beklenti dolu bir bakış fırlattı ve kızları beklemek üzere battaniyesinin üzerine oturdu.

Konuşmayı reddetmesine rağmen, düşünceleri Evermore'da kaldı. Sergio Lyle'la neler olduğunu biliyordu ama Jean onun telefon numarasını bilmiyordu. Bir an bunun için Josiah Smalls'u aramayı düşündü ama bu düşünce midesini bulandırmaya yetti. Sonunda Edgar Allan

haberler için bir hikaye uyduracak ve Cat de bunu gruba aktaracaktı. O zamana kadar Jean'in yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Edgar Allan nihayet o öğleden sonra bir açıklama yaptığında, Lyle'in çöküşünden hiç söz edilmedi.

Kampüs başkanı Louis Andritch daha çok Kuzgunlar'ın yeni baş antrenörünü tanıtmakla ilgileniyordu: Kuzgunlar'ın ilk kadrosunda yer alan ve takımın ilk kaptanı olan Joel Coer. Ohio Thunder'daki yedi yıllık görev süresinin ardından gezegenden ayrılmıştı. Edgar Allan'ın onu tekrar bulmuş olması şaşırtıcı değildi ama Jean onu emeklilikten kurtarmak için neler vaat ettiklerini ancak hayal edebilirdi.

Jean'in istatistik dersi neredeyse on dakika önce bitmişti ama Cody gitmek için toparlanırken Coer'in manşetini görmüştü. Şimdi sınıftaki son iki kişiydiler ve Cody'nin dizüstü bilgisayarı her ikisinin de ekranı okuyabileceği şekilde açılmıştı. Elbette önce Cody bitirdi ama "Düşünceleriniz?" diye sormadan önce Jean'in arkasına yaslanmasını beklediler.

"Kararsızım," diye itiraf etti Jean. "Uzun zamandır uzakta ama o bir Kuzgun. Onlara nasıl rehberlik edeceğini bilir."

"Umarım öyledir." Cody dizüstü bilgisayarı yaklaştırdı. "Bunu Cat'e hemen e-postayla göndereyim, sonra gidebiliriz."

Cody'nin sözleri kafasına dank ettiğiinde Jean sırt çantasını yarısına kadar doldurmuştu. Dizüstü bilgisayarının yanmış bir metal parçasından başka bir şey olmadığını hatırlamadan önce çantasını kontrol etti. "Antrenmandan önce kütüphaneyi ziyaret etmem gerekiyor."

"Öyle mi? Tabii," diye onayladı Cody, işini bitirip her şeyi çantasına yerleştirirken. "Yemekten önce mi sonra mı?"

Jean, "Çabuk olacağım," diye söz verdi ve yola koyuldular.

Pencerenin yanında açık bir bilgisayar buldu ve öğrenci kimlik bilgilerini girdi. Gelen kutusunda son birkaç güne ait bir düzine okunmamış e-posta, profesörlerden ve kampüsten gelen bildirimler vardı ama Jean hepsini görmezden geldi. Sergio'nun telefon numarasını bilmemesi önemli değildi.

Edgar Allan, USC gibi, öğrencilerine e-posta adresleri verirken çok basit bir sistem kullanıyordu. Jean onunkini hatırlıyordu, bu da Sergio'nunkini bildiği anlamına geliyordu. Jean

yeni bir mesaj açtı ve tereddüt etmeden önce TO satırını doldurdu.

Cody telefonla konuşuyordu ama Jean hâlâ o kadar uzundu ki gözlerini kaldırıp baktılar. "İyi mi?"

"Belki," dedi Jean kayıtsızca.

Evermore'dan ayrıldığından beri Sergio'yla konuşmamıştı ama Sergio bir Kuzgundu ve Jean'e karşı safları sıklaştırmıştı. Diğerleri gibi o da Jean'in defterleriyle birlikte Palmetto State'e bir mektup göndermişti. Onun şansı Jean'e cevap verme ihtimali zayıftı; hoş bir cevap alma ihtimali ise daha da düşüktü. Ulaşmakla kazanmaktan çok kaybedecek bir şey vardı. Jean fareye baktı, kendi kendine boş vermesini söyleyerek, basit bir "Lyle?" yazmadan önce.

Fikrini değiştiremeden gönderdi ve oturumu kapattı.

"Bitti mi?" Cody sordu. "Harika! Hadi yemek yiyelim."

"Evet," diye kabul etti Jean ve eski takım arkadaşlarını zihninden uzaklaştırdı.

Öğleden sonraki antrenman birkaç dakika erken bitti ve Jean, Cat ile Laila'yı takip ederek Jeremy'nin arabasına binip batıya doğru uzun bir yolculuğa çıktı. Evde sadece Jeremy olduğu için Wilshire ailesinin şefi bu hafta izinliydi ama Cat onun pahalı aletlerini eline alacağı için heyecanlıydı. Jeremy belli ki İnsanları evinde ağırlamaya alışık değildi ve sunabileceği en iyi eğlence, birbirine dolanmış bir yo-yo ve bir hacky sack idi. Sonunda çok fazla televizyon izlediler. Evin üç katında beş oda vardı.

William ertesi sabah onlardan önce kalktı ve onları dört seyahat fincanı kahve ile uğurladı. Cat, Laila onu huysuz bir "Çok erken bebeğim," diyerek susturana kadar William'a övgüler yağdırdı.

Jean ve Tanner Lyon'dan kütüphaneye gittiler ve Jean burada Dobson ile rahatsız edici, yapmacık bir konuşma yaptı. Telefonu kapatır kapatmaz Tanner'ı bilgisayarların yanına götürdü. Tanner nerede olduğunu umursamadı.

Çalışması gereken iki sınavı olduğu için açık bir sandalye bulabildiği sürece gittiler. Yerleşti ve hemen işe geri döndü ve Jean sisteme giriş yaptı.

USC'den gelen birkaç yeni otomatik mesajın altında Sergio'dan gelen bir yanıt vardı.

yerel saatle sabah. Jean telefonu açtı ve kısa mesajı sessizce okudu: "O gitti. Andritch onun ve dün gece onu eve gönderdim." Bunu birkaç boş satır izledi ve sonra, "Kırmızılar içinde çok aptal görünüyorsun, Moreau. Seni gördüğümde neredeyse gözlerimi oyacaktım."

Jean kaşlarını çatı ve "İğrenç ama siyah giymekten iyidir" diye cevap yazdı. Gönder tuşuna bastı, gelen kutusunu kapatmaya başladı ve daha büyük bir ima olduğunu anlayınca duraksadı. Başka bir mesaj açtı ve "Kuzgunların USC'nin maçlarını izlemesi için henüz çok erken" dedi.

Arkasına yaslandı ve saati düşündü. Yuva kapalı olduğu için Kuzgunlar bu yıl gerçek zamanda yaşıyor olmalıydı ama Jean, Edgar Allan'ın derslerini nasıl idare ettiğinden emin değildi. Kuzgunlar'ın kendini işine adanmış profesörlerini kovmuşlar mıydı yoksa onları sabit, gündüz programına mı geçirmişlerdi? Sergio'yla araları bu kadar iyiymen bunu sormaya değmezdi, o yüzden diğer e-postalarını Okundu olarak işaretlemeye başladı. Yarı yolda gelen kutusu yenilendi. Sergio'dan gelen yeni bir mesaj en üstte duruyordu.

"Siktir et USC'yi," tahmin edilebilir bir cevaptı. "Finn, Zane'in sizi ziyaret ettiğini duymuş ve nasıl geçtiğini görmek istemiş." Hemen ardından başka bir e-posta: "İlk defa ondan korktuğunu görüyorum, JOHNNY."

Jean sistemi hemen kapattı.

-

Cuma gecesi Las Vegas'a karşı bir iç saha maçıydı. Shawn ilk beşteki haklı yerine geri döndü, bu yüzden Jean

devre arasından sonra kenarda kaldı. Tanner onun bir yanında, Derrick ve Derek ise diğer yanında yer aldı. Çift D'ler her akıllıca harekette bağırmaya ve yuhalamaya eğilimliyken, Tanner en yüksek sesli tezahüratlarını goller. Jean sahaya çıkana kadar sağır olacağı kesindi ama bu, yedek olarak oynamanın verdiği öfkeden uzaklaşmasına yardımcı oluyordu.

Truva atları maçı 9'a 4 aldı ve Jeremy Cuma gecesi şehir trafiğiyle boğuşmadan önce bir enerji içeceği içti. Arkadaşlarının heyecanı ne kadar uzun bir yolculuk olduğunu gizleyemiyordu ve Jean, Jeremy'nin bu bitmek bilmeyen yolculuğa aylarca katlanabileceğine inanmayı reddediyordu. Adamın sınıftan her çıktığında uyumasına şaşmamalıydı.

Şampiyona başladığında kesinlikle bir hayalet olacaktı.

Ya William Jeremy'nin yerini tespit etmenin bir yolunu bulmuştu ya da motorun sesini aktif olarak dinliyordu. Daha verandaya varmadan onlara kapıyı açtı ve hem kibarca selamladı hem de ev telefonunun ahizesini uzattı.

Jeremy, "Onu özledim," diye tahmin etti.

William saatini kontrol etti. "Otuz yedi dakika kadar."

Mathilda Wilshire, Truvalılar'ın burada olduğu her akşam bir ila üç kez arardı, bazen

Aramalarını sadece yarım saat arayla yapıyor, bir keresinde de aradan üç saat geçmesine izin veriyordu. Jeremy bu aramayı nispeten hızlı bir şekilde kapatmayı başardı ve telefonu William'ın bekleyen eline geri verdi.

"Buzdolabında köpüklü elma şarabı var," dedi William, "tezgâha da bir atıştırmalık tepsisi koydum. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Akşamın tadını çıkarmanı istiyorum," dedi Jeremy. "Biz iyiyiz, söz veriyorum."

"Bu hafta kalmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederiz," diye ekledi Laila. "Yarın gitmiş olacağız."

William gülümsedi. "Ziyaretiniz için teşekkür ederim. Jeremy'yi mutlu görmek nadir bir zevk."

William giderken Jean Jeremy'ye baktı ama Jeremy çoktan mutfağa doğru yola çıkmıştı. Dördü birlikte ikramları ve içecekleri üst kata çıkarmak kolay bir işti ve yemeklerini yemek için yatak odasının halı kaplı zeminine oturdular. Uzun bir gün olmuştu ama kimsenin uyumak için acelesi yoktu. Sabah demek, o boş daireye geri dönmek ve Jeremy burada yalnızdı ve Laila tüm gücüyle bu olasılığa direndi.

Yorgunluk nihayet onları sabahın ikisinde uyuttu ve William odaya girdiğinde Jean uyandı. Uşak Jeremy'yi omzuna vurarak uyandırdı ve Jeremy telefonu almadan önce yorgun bir iç çekti.

"Günaydın anne," dedi, sesi uykudan ağırlaşmıştı. "Evet, Hâlâ yataktayım, bu..." Jeremy el yordamıyla telefonunu aradı ve gözlerini kısarak parıltısına baktı. "...burada altı bile değil. Gerçek bir planım yok, sadece ders çalışıyorum ve spor yapıyorum. Xavier sahilde koşuya çıkmaktan bahsediyordu, ben de ona katılabilirim. Evet, tamam."

Jeremy telefonu kapattı, telefon hâlâ elindeyken uykuya dalacakmış gibi görünüyordu ve William'a geri vermeyi hatırlayınca inledi. "Sen uyumaya devam et."

William onun yerine, "Ben kahveyi hazırlayayım," dedi.

Jean, William gidene kadar dilini tuttu. "Sana güvenmiyor."

Jeremy o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Jean onun bayıldığını sandı.

Sonra: "Hayır, henüz değil."

"Dört yıl oldu." Jeremy uyku tulumunun altına girmeye hazır görüldüğünde Jean onu yakaladı ve sıkıca tuttu. "Eğer seni şimdi güvenecek kadar tanımıyorsa, asla tanıyamayacak."

Jeremy'nin protestosu yumuşaktı: "Bunu bilemezsin."

"Jeremy."

"Bunu bugün yapmayalım," dedi Jeremy. "Tamam mı? Bugün olmaz."

Jean bıraktı ve kaşlarını çatarak geri çekildi. Sinirinin onu biraz daha ayakta tutabileceğini düşündü ama Jeremy

uyuyakaldıklarında tekrar uykuya dalmak da yeterince kolaydı. İki saat sonra başka bir telefonla uyandırılmaları gerektiği kadar şaşırtıcı değildi ama Mathilda alarmlarını sadece birkaç dakika geciktirmişti. Jeremy uyanmayı başardı. sesi Cat ve Laila'yı uyandırmak için yeterliydi.

Dördü de kahvaltıyı bulmak için alt kata indi ve Jeremy kahve makinesi demlenirken ona adeta yapıştı. Jean ağır bir elin arkasına bir esnemeyi bastırdı ve sessizce randevularını daha sonraki bir zaman dilimine ertelemeye karar verdi. O zamanlar on makul gelmişti ama hayat engel oluyordu. Jeremy'nin ikram ettiği kahvenin yarısını tek seferde içti, sonra da kahvaltıya eklemesi için rendelenmiş peynir yığınına Cat'e doğru itti.

Toparlanmak kolaydı ve dokuza çeyrek kala kapıdan çıkmışlardı. Jeremy önce Laila ve Cat'i bıraktı, sonra Jean'i doktoruna götürdü. Jean tüm seans boyunca acı çektikten sonra sonunda program değişikliğinden bahsetti ve onlarla anlaşması için resepsiyona yönlendirildi.

Antrenmanlarla ya da maçlarla çakışmayacak bir öğleden sonra ya da akşam yeri yoktu ama resepsiyonist biraz araştırdıktan sonra Pazar günleri sabah geç saatlerde bir yer bulmayı başardı. Jean bunun ne zaman işe yarayacağından emin değildi.

Jeremy artık hafta sonları kalamıyordu ama bir yolunu bulacaktı.

Jeremy Lofts'a park etti ama motoru durdurmadı. "Keşke kalıp yardım edebilseydim."

"O zaman kal," dedi Jean, kalamayacağını bildiği halde.

Jeremy sadece içini çekti, bunun üzerine Jean arabadan indi ve içeri girdi. Jeremy'nin mükemmel evi ne kadar rahatsız ediciyse, burası da o kadar rahatsız ediciydi. Daire geçen hafta sonu olduğu gibi şimdi de boştu ve Jean sadece

Bu sabah içeri girdiğinde Laila'nın ruh halinin ne kadar çabuk bozulduğunu hayal edin. Jean'in arabasının satışından elde ettiği nakit parası vardı ve Laila ile Cat de ailelerinden biraz para almışlardı,

Ama burayı bir araya getirmek yerine haftayı Jeremy'nin evinde saklanarak geçirmişlerdi.

"Evde misin?" Cat yatak odasının kapısını açarken seslendi.

"Evdeyim," dedi Jean. "Duş."

Terapiye bu kadar yakınken duş almaktan nefret ediyordu ama Bugün erteleyemeyeceği kadar çok işi vardı. Olabildiğince hızlı bir şekilde içeri girip çıktı ve kızları otururken buldu.

Giyindiğinde oturma odasının ortasındaydı. Kedi

Nihayet apartmandan çıktıklarında Cody'ye mesaj attı, sonra yurda vardıklarında tekrar mesaj attı. Laila kendi arabasını yakın zamanda yenileyemeyeceği için bu hafta sonu Cody'nin arabasını ödünç alacaklardı. Cody onlara arabanın park edildiği yeri gösterdi.

Laila'ya anahtarlığı uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi

Laila.

"İhtiyacın olduğu sürece sende kalsın," dedi Cody. "Bir yere gitmemiz gerekirse Pat'inkini kullanabiliriz."

"Yarın geri alacağız," diye söz verdi Laila.

Günün geri kalanında dışarıdaydılar, öyle ki hem öğle hem de akşam yemeklerini şehirden almak zorunda kaldılar. Laila ikinci el mağazasından alışveriş merkezine, oradan da tekrar alışveriş merkezine sürüklendi,

Yeni evini donatması gerektiğini biliyordu ama umutsuzca bağlanabileceği parçalar istiyordu. Yatak odası takımları hakkında diğer her şeyden daha az fikri vardı, bu yüzden en azından bir yatak ve şifonyer siparişi almayı başardılar. gelecek hafta teslimat.

Sırada okul için dizüstü bilgisayarlar vardı ve Cat oyunlarını idare edebilecek bir kule arıyordu. Jean bu şeylerin fiyatı karşısında sessizce dehşete düşmüştü, ama aynı derecede de memnun olmuştu.

bu kez kendi eşyalarının parasını ödeyebilirdi. Kaliforniya'ya geldiğinden beri ihtiyacı olan her şey için Cat ve Laila'ya bel bağlamıştı. Kötü koşullar onları bu noktaya getirmiş olsa bile, bu küçük yükü üzerlerinden almak güzeldi.

Cat o öğleden sonra Laila'yı bir kitapçıya sürükledi, Günün hayal kırıklığı yaratan ilerleyişinden sonra keyifli bir oyalanmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu ve işi bitene kadar Jean'le birlikte mağazanın kafesinde bekledi. Jean'in işini bitirmesini beklerken bir saat daha kaybettiler.

Jean'in çoğunlukla kendi haline bırakıldığı bu süre zarfında gardıroplarını daha da yeniden inşa ettiler. Cat ve Laila Ara sıra kadın reyonundan gelip onu kontrol ediyorlardı ama bir şeyler denemeleri gerektiği için uzun süre kalamıyorlardı. Jean tanıdık renkleri aradı.

ve stilleri inceledi ve sonunda eşyalarını kızların ve arabalarının yanına taşıdı.

"Mavinin en sevdiğin renk olduğunu düşünmeye başladım," dedi Cat, bulduklarını açıkça onaylayarak incelerken.

"Öyle değil," dedi Jean.

"Bu Jeremy'nin," dedi Laila bir kol dolusu askıyı bir kenara asarken.

Jean bunu anlamıştı ama sadece kayıtsız bir "Hm." demekle yetindi.

"Ben pembeyi severim," dedi Cat. "Laila'nınki mor. Peki ya sen?"

Jean bunu düşünürken kaşlarını çattı, bakışları alışveriş sepetine yığılmış giysi çeşitlerinin üzerinde gezindi. Sonunda mantıklı gelen tek seçenekte karar kıldı: "Kahverengi." Tepkisine bakılırsa Cat'in beklediği cevap bu değildi ama Jean açıklamakla vakit kaybetmedi. Rhemann'ın bahçesindeki toprak, gelgitin kıyıya vurduğu kum ya da Cat'in onu defalarca götürdüğü toprak yollar gibi kahverengi. Jean'i her odada arayan bakışlar gibi kahverengi, ama bu son düşünce üzerinde durabileceği bir düşünce değildi.

Cat sonunda, "Bu bir ilk," dedi ve zorunlu olarak, "Hoşuma gitti," diye ekledi.

"Burada işiniz bitti mi?" Laila bir şey unutmuş gibi etrafına bakınarak sordu.

"Evet," dedi Jean ve Cat arabayı öne doğru itti. Bundan sonra eve gitmekten başka yapacak bir şey yoktu. Dokuz saat alışveriş yapmalarına rağmen eve çok çok az şey vardı. Laila'nın onayladığı tek mobilya üç lamba ve iki sehpaydı. O bunları ayarladı Cat perdeleri asarken durmadan çalıştı ve sonra büyük masanın üzerinde yeni bir televizyonu tehlikeli bir şekilde dengeledi. Dört kişi

Topladığı filmleri yanına, yere koydu ve kitaplarını duvar boyunca dizdi.

"Raflar yarın," diye söz verdi Laila. "Masalar da. Sanırım-"

Dairenin diğer ucuna bakmak için kendini durdurdu. Cat bir şeylerin ters gittiğini fark edene kadar bir dakika daha çalışmaya devam etti ve tabureden inerek "Sorun ne?" diye sordu.

Jean ön kapıya ondan daha yakındı, bu yüzden o da duymuştu. "Bir köpek havlıyor."

"Bebeğim," dedi Laila.

Cat'ın bunu hecelemesine gerek yoktu. Odayı geçerek Laila'yı kısa ve sert bir şekilde kucakladı. "Bu iyi bir fikir değil, Laila. Derslerimiz, antrenmanlarımız ve maçlarımız var. Derslerimiz, antrenmanlarımız ve maçlarımız varken Programlar?" Laila'nın yüzünde anlayış aradı ve "Biz deplasman maçlarına gittiğimizde onu kim gezdirecek?" diye sordu.

Laila tereddüt etmeden "Köpek bakıcısı," dedi.

Cat bu hazır yanıtı beklemiyordu. "Bunu bir düşünelim, tamam mı? Neye bulaştığımızı bildiğimizden emin olalım."

"Sen düşün," dedi Laila. "Ben yatmaya gidiyorum."

Cat isteksizce onu bıraktı ve Laila yatak odasının kapısını arkasından sıkıca kapattı. Cat oturma odasının zeminindeki giysi torbalarını kaldırmadan önce şakaklarını ovuşturdu. Jean onunkini de yanına getirdi ve birkaç dakika boyunca sessizlik içinde çalıştılar. Çıkartmalar ve etiketler acımasızca soyunup buruşturdu ve sonunda Cat, "Ne düşünüyorsun?" dedi.

"Bu bir hata," dedi Jean.

"Muhtemelen," diye kabul etti Cat. "Ama yıllardır bunun hakkında konuşuyorlardı, biliyor musun? Jeremy'nin bakacağı ve Laila'nın kucaklayacağı bir yavru. Ama amcası ona kaç kez sorduysa da geri adım atmadı."

Jean onun yüzündeki ifadeyi inceledi ve bunun nasıl biteceğini biliyordu. Cat mantığın sesi olmak istiyordu ama Laila istese gökyüzündeki yıldızları bile sökebilirdi. Jean son etiketi gereğinden fazla bir güçle kopardı.

"Bu bir hata, Cat," dedi Jean tekrar.

Kadın cevap vermedi ve Jean bu savaşı kaybedeceği hissine kapıldı.

-

Pazar günü Cody'nin arabasını iade ettiler ve onun yerine Shawn'ın kamyonetini aldılar. Laila daha fazla mobilya bulmaya kararlıydı.

ama ilk birkaç durak onu o kadar sinirlendirdi ki alışveriş merkezinde erken bir öğle yemeği için mola verdiler. Cat boba çayını somurtkan bir sessizlik içinde yudumlayıp gözlerini uzaklara dikerken, o da

elinden geldiğince sessiz kaldı. Sonunda Laila yolun karşısındaki bir dükkânı işaret ederek, "Tekrar kontrol edeceğim," dedi.

"Evet, tabii." Cat, yorgun bir elini yüzünde gezdirmeden önce onun gitmesini bekledi. Öğle yemeğini bitirmemişti ama Jean bitireceğini de sanmıyordu. Neredeyse on dakikadır körinin son birkaç lokmasını kayıtsızca kâğıt tabağında gezdiriyordu. Yüzündeki ifadeden söyleyecek bir şeyi olduğu anlaşıyordu ama kelimeleri bulması bir dakika daha sürdü: "Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

Jean, Laila'nın geride bıraktığı yarım kalmış çaya baktı. "Eğer Bu daireyi sevmiyor, belki bizi diğer daireye taşırlar."

"Hiçbir şeyi çözmez," dedi Cat. Çatalını bıraktı Sonunda pipetini içkisinden geriye kalan azıcık şeye saplamak için bir kenara bıraktı. Pipeti bardağının yarısını kaplayan buz kütesine doğru eğecekti ama Jean dilini tuttu. "Sana ailemin körfez bölgesinden olduğunu söylemiştim, değil mi? Beş kuşak aynı evde doğup büyüdü. Dünyanın neresine gidersem gideyim, orası benim evim. Orası benim ailem." Parmaklarını kısa bir süre kalbine bastırdı.

"Laila'nın kökleri yok," dedi. "Yurtdışında doğdu ve babasının kariyeri nedeniyle sürekli taşınması gerekiyor.

birkaç yılda bir. Los Angeles'a gelmesinin tek nedeni Exy'i daha ciddi bir şekilde sürdürmek istemesiydi. Yerel bir liseye gidebilmek için 15 yaşında Gary'nin yanına taşındı. Ve beni yanlış anlamayın, yeterince iyi bir adam, ama bence Laila'yı şimdi büyüdüğü ve evinden çıktığı için çok daha fazla seviyor. Pek aile tipi değil. Bir amcadan çok bir ev sahibi gibi, değil mi?"

Jean anladığını göstermek için başını salladı. Cat devam etmeden önce Laila'nın dönüp dönmediğine bakmak için başını iki yana salladı, "Liseden mezun olduktan sonra bir dairesi olduğunu biliyorum ama komşularının sorun çıkardığını söylemek dışında pek bahsetmezdi. Berbat bir yer olmalı, çünkü Gary o sonbahar evi elden geçirdi ve Noel tatilinde taşınmasına izin verdi.

"Burası gerçekten evim diyebileceği ilk yerdi ve bunu ondan aldılar," diye bitirdi sözlerini, o kadar yumuşaktı ki Jean hayal etti. "Nasıl kaybedeceğini bilmediği bir şeyi yok ettiler."

Masanın üzerine kasvetli bir sessizlik çöktü ama Cat buna uzun süre dayanamadı. Sağır edici bir alkış kopardı ve çöplerini tabağına yığıdı. "Gel bakalım. Bakalım bulmuş mu? tahammül edebileceği bir şey."

Jean, Cat'in çöprü atabilmesi için Laila'nın içkisini taşıdı ve Laila'nın dolaştığı ev eşyaları mağazasına doğru koridoru geçtiler. Jean önce onu fark etti ama arkasından dönerken bakışları yakındaki bir sanat eserine takıldı.

Cat o anda durdu ama Jean çayı uzattı ve ona gitmesini işaret etti.

Kedi gider gitmez koridordan aşağı döndü ve Yarı yolda yeşil ve sarı bir tablonun önünde durdu. Onu aldı, geri koydu ve tekrar aldı.

Laila'nın olası tepkisini tarttı. Evinde bulunan her sanat eseri orijinaldi ve çoğu emlak satışlarından ve ikinci el mağazalarından kaptım ve bu

Belli ki seri üretim bir reprodüksiyon. O yapamazdı
Bunu isteyeceğini tahmin ediyordu ama geride bırakmaya da
niyeti yoktu. Birkaç dakika sonra Cat ve Laila onu aramaya
geldiğinde hâlâ kararını vermemiştir.

"Beğendiğin bir şey var mı?" Cat sordu.

Jean tabloyu onlara doğru çevirdi ve Cat'ten yumuşak bir
"Oh," aldı. Laila rekor bir sürede ellerini uzatarak koridoru
geçti. Jean çerçeveyi ona uzattı ve nergis tarlasını yavaş
parmak uçlarıyla çizmesini izledi.

Jean, geri koymasını isterse diye elini kaldırdı. "Aynı şey
değil."

Laila onu göğsüne bastırırken "Hayır," diye onayladı, "ama bu
da bir başlangıç."

Cat onu öpmek için yanına geldi ve Jean, Laila'nın
omuzlarının yavaşça gevşemesini izledi. Laila'nın düşünceleriyle
ilgilenmesinden sonra bir dakika boyunca alın alına durdular ve
sonunda Laila, "Tamam. Hadi geri dönelim.
şu raflar."

"Emin misin?" dedi Cat. "Onları sevdiğini sanmıyordum."

Laila, "Bir yolunu buluruz," dedi, böylece Jean
bir araba.

Sadece birkaç saat daha dışarıdaydılar ama o öğleden sonra
bir önceki güne göre daha fazla ilerleme kaydettiler. Laila büyük
bir kararlılıkla daireyi doldurmaya kendini adadı ve çoğu konuda
gecikmiş tavizler verdi.

temel mobilyalar. Eve montaj gerektiren kutularla geldiler ve
akşamın erken saatlerini

strafor ve yırtık karton içinde yüzüyordu. Cat, akşam yemeğini
alabilmek için kamyoneti geri götürmeye gönüllü oldu ve Laila
biraz temiz hava almak için balkona çıktı.

Jean yavaş bir bakışla odayı inceledi. Hâlâ saldırgandı, ev gibi
hissettirecek kişisel dokunuşlardan yoksundu ama duvardaki
nergis resmi eninde sonunda oraya varacaklarına dair sessiz bir
söz veriyordu. İki bardağa su doldurdu ve Laila'nın bulunduğu
yere götürdü.

korkuluklara yaslanmıştı. Yorgun görünüyordu ama

Son birkaç gündür olduğu gibi yenilgiye uğramıştı ve parmaklarını saçlarında gezdirirken yanından geçen yabancıları izliyordu. Arada bir düğümlere takıldıkça irkiliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi ve ondan içkisini almaktan vazgeçti.

Onu düşünceleriyle baş başa bırakmak istiyordu ama kadehini ayaklarının dibine bıraktı ve ona doğru uzandı. Çok fazla çizgiyi aşmış olabileceğinin farkında olarak, parmaklarını kızın koyu renk buklelerinin arasına soktu ve onun bıraktığı yerden devam etti. Cat ve Laila'nın sevgi göstergesi olarak birbirlerinin saçlarını okşadıklarını ne kadar sık görmüştü; Laila'nın da aynı şeyi yapmaya ne kadar istekli olduğunu Andrew'un davası devam ederken onu rahatlatmıştı. Şu anda ona yardımcı olabilecek başka ne önerebileceğini bilmiyordu.

Dört

Bir buçuk ay sonra hâlâ biraz gizemliydi, Jeremy'nin yarısı kadardı ve biraz fazla zekiydi.

"Sen burada doğmadın," dedi Jeremy, kız omuz silkmeyince.

Laila mırıldanarak suyuna onay verdi. "Capetown.

Annem bana mutlu bir kaza dedi. Yıllardır çocuk sahibi olmaktan bahsediyorlarmış ama bunun iyi bir fikir olduğundan emin değillermiş. babamın kariyerini düşününce. Yine de geldim." Jean onun

sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Ama sadece sen."

"Kan kardeşim yok ama Jeremy her yönüyle benim kardeşim.

önemli olan bu," dedi, sessiz ve sıcak bir şekilde. "Onu hayatın kendisinden daha çok seviyorum. Onun için her şeyi yaparım."

Jean'in elleri onun sözlerini ters yüz ederken yavaşladı. Lucas ve Grayson'ı, Jeremy ve Bryson'ı, Kevin ve Riko'yu düşündü. Derrick ve Derek'in

utanmaz bir sevgi ve Tanner'ın onu kendi küçük ördek yavrusu gibi takip etmesi. Kevin'in Hannah'nın programında ona kardeşim dediğini düşündü ve o zaman uyandırdığı buruk acı şimdi donuk ve kalıcı bir sızıya dönüşmüştü. Noah ve Elodie'yi düşündü ve kederine karşı gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

"Kardeş karmaşık bir şeydir," dedi.

Laila başını çevirerek "Sen kardeştin" dedi. Bu bir soru değildi ama Jean "Evet" dedi.

Saçlarını yavaşça bölümlere ayırdı. Bunu Elodie için yapmayalı yıllar olmuştu; nasıl olması gerektiğini zar zor hatırlıyordu. Denedi ve başarısız oldu. ve ne yaptığını anlayacak kadar ilerleyene kadar tekrar denedi. Baştan başlamadan önce Laila'nın saçını çözdü ve bu sefer gevşek bir örgünün kalmasını sağladı. Sonunda onu bir arada tutacak hiçbir şeyi yoktu, bu yüzden kuyruğu parmaklarının arasına sıkıştırdı.

Laila uzandı ve dikkatli parmaklarıyla örgüyü yokladı. "Bana ondan bahsedecek misin?"

Yapamam, diye düşündü. *Çok büyük; çok fazla*. Onu o kadar derine gömmüştü ki, biraz daha uzun süre baksa kesinlikle içine düşecekti.

Ama elindeki örgü güneş ışığına ve sağlam zemine uzanan bir ipti, bu yüzden Jean, "Böğürtlenleri severdi ve Kumdan kaleler ve uğur böcekleri, ama en çok da peri masalları." Bunları o kadar çok okumuştur ki artık kitaplara bile ihtiyacı kalmamıştı ama Elodie o konuşurken gözlerini kocaman açıp resimlere bakmaya bayılıyordu. "Onu kurtarması için bir ejderhaya dua etti."

Laila'nın ses tonu nazikti, sanki çok yüksek sesle konuşursa geri çekileceğini düşünüyordu. "Bir prens değil mi?"

"Bir ejderha onu kurtarmak için evimizi paramparça edebilir ve onu çok uzaklara taşı." *Keşke biri söyleseydi*, demedi ama bunun gerçekliğini her ağrıyan kalp atışında hissetti.

Laila sessiz kalarak ona anılarından sıyrılması için zaman kazandırdı. Ancak adam onu bıraktığında, "İstersen onları burada yetiştirebiliriz," dedi. Düşüncelerini takip edemediğini fark etmeden önce yüzünü incelemek için yarım döndü ve evlerinin açık köşelerine doğru başını salladı.

balkon. "Böğürtlen çalıları yani. Bahçıvanlık hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama öğrenebiliriz."

"Böğürtlen olmaz," dedi, çünkü evi düşünmeden onları nasıl yiyebilirdi ki?

Jean onun bu reddini "O zaman belki başka bir şey" diyerek kabul etti.

Jean bunu düşündü. Cevabı bildiğine dair bir his vardı içinde ama yine de denemeye değerdi: "Şeftaliler ağaç mı?" Onun

Başını sallayarak suyunun içine hoşnutsuzca homurdanmasını sağladı ama "Bunu düşüneneğim" diyecek kadar uzun süre durakladı.

"Ne istersen," diye söz verdi Laila.

Küpeştede yan yana durmuş, dünya altlarında akıp giderken kendi düşünceleriyle ilgileniyorlardı. Bir adam yanında iki iri Dalmaçyalı ile yanlarından geçerken Jean, Laila'nın eğilip onları olabildiğince uzun süre izlemesini gözden kaçırmadı. Cat'in zayıflayan kararlılığını ve Jeremy'nin Barkbark için duyduğu somut üzüntüyü düşündü ve sağduyunun kalesi bocalarken yerini korumaya karar verdi.

"O kadar da büyük olmaz," dedi. Laila ona kibar bir şaşkınlık ifadesiyle bakınca, "Senin köpeğin olacaktı," diye açıkladı. O kadar da büyük olmazdı."

Bu bir onaylama ya da kabullenme değildi ama Leyla'nın gözlerine kötü bir ışık düşürdü. "Hayır."

Buna pişman olacaktı ama Jean gözlerini kaçırdı ve "O zaman nasıl istersen öyle yap," dedi.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jean

Laila ertesi sabah onları alana kadar Jeremy'ye söylemeyi bekledi ve Jean onu mutfakta köşeye sıkıştırır sıkıştırmaz bunun nedenini anladı. Jean, Laila cins kısıtlamalarının ve temel kuralların üzerinden geçerken Jeremy'nin beyninden diğer tüm mantıklı düşüncelerin buharlaştığını izleyebiliyordu. Jeremy başıyla onayladı.

Ama Jean onun kendisini dinlediğinden tam olarak emin değildi. Adam neredeyse titriyordu. durmaksızın bir ayağından diğerine geçti.

Laila dün gece yakındaki barınakları araştırmıştı, bu yüzden Jeremy'ye en yakın barınağın adresini verdi ve "Bu gece on bire kadar açık. Antrenmandan sonra git."

"Evet," diye hemen kabul etti Jeremy. "Ailene ne diyeceksin?" Cat sordu.

Jeremy hiç tereddüt etmedi. "Grup toplantısı Exy yüzünden gecikti."

Bir köpek için bu kadar kolay yalan söyleyebiliyordu ama günü için değil

Günlük mutluluk biraz sinir bozucuydu ama Jean bunun dışında kalıyordu. Bu çılgınlığa rıza göstererek üzerine düşeni yapmıştı; geri kalan her şey onların çözmesi gereken bir sorundu. Ya da öyle umuyordu ama Jeremy işin içine girdikten sonra kendini bu karardan uzak tutması imkânsızdı. Günün sonunda

Sabah antrenmanında tüm Truva atları Laila ve Jeremy'nin bir köpek alacaklarını biliyordu ve fahişeler isim listesi üzerinde beyin fırtınası yapmak için harıl harıl çalışıyorlardı.

Jeremy öğleden sonraki antrenmanda dikkatini kaybederse, Jean en azından ona haddini bildirebilirdi ama kaptanı tam gaz her bir talim ve hücum. Duştan Jean'den sadece iki dakika sonra çıkmıştı ve Cat ile Laila gelene kadar grevcilerin oturduğu bankın etrafında huzursuzca volta attı.

Jean onların doğruca sığınağa gideceklerini düşünmüştü ama Jeremy Lofts'a park etti. Arabadan inerken Laila, "Jean'i de yanına al," dedi.

Jean ona baktı. "Hayır. O senin canavarın, benim değil."

Laila ona bakmak için eğildi. "Teknik olarak Jeremy'nin."

"Ortağınız, sizin sorununuz," diye araya girdi Cat. "Çocuk güvenilmez. Tek başına bir barınağa gitmesine izin verin, muhtemelen eve yarım düzine yavru köpekle dönecektir. Fedakârlığın için teşekkür ederim Jean. Sana teşekkür ettim ve hoşça kal dedim," diye ekledi Jean tekrar tartışmaya başladığında. Ona anlamlı bir bakış attı ve kendisi ile Laila arasında bir işaret yaptı. "Odayı oku."

"Henüz bir yatağın bile yok," diye yakındı Jean.

"Yapabileceği bir yüzüm var-"

Laila sözünü bitiremeden onu arabadan çıkardı ve kapıyı çarparak kapattı. Jean onun köprüsünü sıkıştırdı kıracağını düşünene kadar burnunu çekti ve yavaşça ona kadar saydı. Yedide Jeremy onu itip kaktı ve "Buradan yürüyoruz. Hadi gidelim," dedi çocuksu bir neşeyle, Jean iki kızı da aklından çıkarmak zorunda kaldı. Arabadan öyle bir indi ki ve Jeremy'yi şehrin derinliklerine kadar takip etti.

Aradıkları sığınak yolun sadece on dakika ilerisindeydi. Resepsiyondaki genç kadın Jeremy'ye bir dizi soru sordu ve Jean yarıda bıraktı. Çoğu sıkıcı bir şekilde özeldi, ancak hepsinin gerekli olduğunu varsaydı: ne tür bir hayvandı? ne tür bir eve getiriyordu, onun iyiliği için ne tür bir zaman ayırabilirdi, vb. Jean tüm bu kararlar ilgili acımasız düşüncelerini bir kenara bırakıp bakışlarını gezdirdi.

Öndeki iki köşede kuş kafesleri vardı. Masanın arkasında, içinde yarım düzine beceriksiz kedi yavrusunun bulunduğu bir köpek kulübesi vardı. Jean Dürüst olmak gerekirse şu anda odanın hangi tarafından daha fazla gürültü çıktığından emin değildi. Oda oda spreyi kokuyordu, Muhtemelen bu hayvanların pisliğini örtmek için

yaratıyordu. Jean olabildiğince sığ nefes aldı ve Jeremy işini bitirene kadar dışarıda beklemesi gerekip gerekmediğini düşündü. İkili nihayet işi bitirdiğinde Jeremy'ye doğru baktı ve Jeremy alışılmadık bir gerginlikle ona işaret etti.

Bir sonraki odadaki kulübelerde daha çok küçük kemirgenler var gibiydi ve burada yatak ve ıslak küçük bedenlerin kokusu biraz daha yaygındı. Jean, ikinci kedi odasını geçmeden çok önce köpeklerin sesini duydu ve sonunda son bir kapıdan geçtiler. Bir duvarda üst üste iki sıra halinde köpek kulübeleri vardı. Diğerinde dosya dolapları vardı. ve kontrol ve bakım için üç metal masa. Asistan elindeki notları yemek kaplarını dolduran genç adama uzattı.

"Öğrencilerle birlikte bir daire," dedi. "Küçük ırk, tercihen birkaç yaşında, böylece daha az el bakımı gerektirecek ve birkaç saat yalnız kalmaya alışkın olacak. Cinsiyet önemli değil, aksi takdirde olağan kısıtlamalar." Jeremy başıyla onayladığında, kız neşeli bir gülümsemeyle ona döndü ve şöyle dedi,

"Christian, mevcut seçimimize dayanarak sizin için en uygun olanı önerecek ve sürecin geri kalanında size yol gösterecektir. Eğer ilerlemeye karar vererseniz ben de size yardımcı olacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Jeremy, zaten köpek kulübeleri dikkatini dağıtmıştı. Kadın daha odadan çıkmadan Jeremy parmaklarını en yakın kulübenin parmaklıklarına sokmuştu. Jean'ın tanımadığı yumuşak bir ses tonuyla, "Merhaba," dedi. "Merhaba, nasılsın? Evet, ben de seni seviyorum, çok tatlısın. Seni eve götürmek isterdim ama bizim için biraz büyüksün, bebeğim. Evet."

Jean ondan, yetiğkin bir adamın bu aptallığından hiç de rahatsız olmamıg gibi görünen iğciye baktı. Christian iğ arkadaşının notlarını kendi dosyalarıyla karğıılağtıyordu ve sayfasının üst kısmına bir dizi rakam yazdı. Köpek kulübesi numaraları, Jean bir an sonra fark etti, çünkü Christian panosunu aldı ve Jeremy'ye elini uzattı.

"Merhaba, ben Christian," dedi. "Sana yeni en iyi arkadaşını bulalım."

"Jeremy," dedi Jeremy, Christian'ın elini kabul ederek.

Christian Jean'e doğru baktı, onun ne kadar geride durduğunu fark etti ve Jeremy'ye iğaret etti. "Bu uçtan bağlayacağız," dedi ve Jeremy hızla arkasından gitti.

Jean, havlamaların Jeremy'nin her bir adayıyla yaptığı hayranlık dolu konuşmaları bastıracağını umarak diğer yöne gitti. Bakışları istemeden de olsa, her renk ve büyüklükte hayvanların bulunduğu kulübelere gitti. Köpeklerden biri Doldurulmuş bir oyuncağı parçalara ayırıyor, kulübesinin köşesini pamuksu tüy yığınlarıyla dolduruyordu. Yumruk büyüklüğünde üç küçük yavru aynı alanı paylaşıyordu; ikisi anlaşılabilir bir sebep olmaksızın birbirlerine havlarken, üçüncüsü ızgara. Her kafesin üzerine, içinde hapsedilen köpekler hakkında bilgi veren bir kart iliştirilmişti.

Jean sonunda uzak köşeye ulaştı ve duvara yaslanarak beklemeye başladı. Telefonunu kontrol etti, bir dizi Renee ve Cody'den gelen mesajları cevapsız bıraktı ve şu anda konuşacak enerjisi olmadığına karar verdi. Telefonunu bir kenara bırakıp Jeremy'nin ne kadar ilerlediğini görmek için başını kaldırdı ve bunu yaparken kazara karşısındaki köpeklerle göz göze geldi.

İlk bakışta uyuduğunu düşündü, o kadar hareketsiz ve yan yatmıştı ki, ama bakışları yüzünü takip ediyordu göz kırpmayan bir sakinlik. Jean köpeğin bağıını çevirmesini bekledi ama önce bu bakışmadan sıkıldı. Jeremy Christian'la hararetli bir sohbeta dalmıştı, bu yüzden Jean köpeğe döndü. Köpek hâlâ onu izliyordu ve bu kez kuyruğu uyarı ya da onay anlamında birkaç kez gümlledi. Düzensiz bir dağınıklık içindeydi: kuyruğu ve kulakları dağınıktı, ama diğer her yerinde kısa tüyler vardı, yüzünde ve bacaklarında kahverengi lekeler olan çoğu yerde siyah ve beyazdı.

"Cazibesini göremiyorum," dedi ona. Kuyruğu daha sert vurdu ve Jean onu daha iyi incelemek için isteksizce odaya geçti. Fransızca olarak, "Zaten dikkatini dağıtacak çok şey var ve uyumak için yeterince zamanı yok. Sen bir

Gereksiz bir karmaşa. Mezun olana kadar beklemeli."

Bir kulağı dümdüz oldu, sanki köpek onu anlamak. Bu çok saçma ve saldırgandı ve Jean parmağını ızgaranın içinden geçirerek düz bir şekilde bastırdı. "Sen Kimseyi kandıramazsın," dedi, kuyruk güm güm atarken. kulübenin dibine ciddi bir şekilde çarptı. Köpek sonunda yarı yüzüstü yuvarlandı ve Jean güvenli bir yere götürdü. Birkaç dakika onu izledi, sonra kendi üzerine kıvrılıp dokunduğu kulağı tekmeledi.

"Senin ayağın benim elimden daha kirli," dedi Jean ama hiç oralı olmadı. Umurunda değildi ve ilgilenmiyordu ama Bakışları alt köşeden sarkan karta gitti. Karalama şeklindeki el yazısı onu neredeyse uzaklaştıracaktı ama Jean parmağını ilk kelimeye götürdü ve tarifi içinden geçmeye çalıştı. Sahibi eyalet dışına taşındığında terk edilmiş altı yaşında bir köpek.

Jean tırnağını sertçe kağıda bastırdı. "Ailen de seni bir kenara attı." Bu üzerinde durulamayacak kadar kötü bir düşünceydi, o yüzden köpeğe sıkılmış bir bakış fırlattı. Bu yaratık hiç göz kırpmıyor muydu? Belki de kendi zamanlamasını onunkine göre ayarlıyordu ve bu yüzden hep kaçırıyordu. Jean, sırt çantasına kolayca sokabileceği bir canavara yenilmeyi reddederek gözlerini dikti. Kaybetti ama bunun tek nedeni, köpeğin

elini ızgaradan geçirdi ve ürkerek geri çekildi. "Ah, bu Rex," dedi Christian birkaç kulübe öteden.

"Pek dost canlısı değil." "Ben de öyle," dedi Jean.

Christian aceleyle, "Isırmıyor," dedi. "Sanırım biraz depresyonda. Son sahibi onu birkaç ay önce bırakmış. Kafes eğitimi almamıştı, bu yüzden eve alışamadı.

ve insanlar onun yaşından rahatsız olmuş gibi görünüyor. Herkes sevimli bir köpek yavrusu ister, değil mi? Biraz daha canlansa buradan kurtulma şansı daha yüksek olurdu."

Çaresiz bir omuz silkme hareketinin ardından tüm dikkatini Jeremy'ye verdi. Jeremy şu anda bir kulübenin önünde çömelmiş, iki elini de ızgaraya dayamıştı. Jean şu anda hangi köpeğe baktığından emin değildi ama öyle görünüyordu ki mutluluktan uçan Jean onu uzun süre izleyemedi.

Jeremy'nin kulübesi tükenmek üzereydi. Bu hayvanlardan birinin diğerlerinden daha fazla dikkat çekip çekmediğine yakında karar verecekti. Jean, ayak tırnaklarını ızgaraya geçirmiş olan Rex'e baktı. Ayak parmakları siyah ve dokunulduğunda sıcaktı ve Jean'ın itiraz etmeden ayağını çözmesine izin verdi. En fazla kulübesinin önünde burnunu çekiyordu ve Jean istemeye istemeye elini köpeğin koklayabileceği bir yere bıraktı. Rex o kadar hevesle kokladı ki Jean kendini kirli hissetmeye başladı ve ardından sıcak ve ıslak bir köpek dili elini tekrar geri çekmesine neden oldu.

"Rex mi dedin?" Jeremy tam kulağına söylediğinde Jean neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Jeremy'nin bu tepki karşısında ona çevirdiği geniş gözlü bakış, Jean'ın kaşlarını çatmasına ve uzaklara bakıyordu. Christian, Rex'in hikâyesini bitmek tükenmek bilmeyen bir sabırla tekrar anlattı, ama Jeremy'nin bakışları hiç değışmedi. Jean bu bakışa karşılık vermeyi reddederek, Rex'e yoğun bir ilgi gösteriyormuş gibi yaptı. komşu kafesin üzerindeki karta baktı. Sonunda Jeremy ona acıdı ve Rex'in koklaması için elini uzattı. "Merhaba oğlum. Nasılsın bakalım? Gerçekten de çok üzgün gözlerin var." Christian'a, "Onu görebilir miyiz?" dedi.

Jean, "Tam ona bakıyorsun," dedi.

Christian çubuğu yerinden çıkardı ve kapıyı açtı. Jeremy Rex'e elini uzattı, köpek elini koklarken bekledi ve Rex ilkinden sıkılınca diğer elini uzattı. "Merhaba," dedi tekrar. "Sana dokunabilir miyim? Seni tutabilir miyim? Sorun olur mu?" Canavarın cevap verebileceğini düşünmüş gibi bekledi, sonra ellerini yavaşça ona doladı.

Köpeği kafesten çıkarırken "Oh, oh, oh," dedi ve Rex'i bir bebek gibi göğsüne bastırdı. Köpek Hemen başını Jeremy'nin omzuna yasladı ve dünyadan bezmiş bir of çekti. Jeremy bu ses karşısında gözlerini kapadı.

ve köpeğin kürek kemiklerine bir öpücük kondurdu. Rex kuyruğu bacaklarının arasına düzgünce sıkıştırmadan önce kuyruk güm güm attı. Jeremy bir dakika boyunca bir o yana bir bu yana sallandı, Jean'in onu aylardır görmediği kadar rahat ve huzurlu görünüyordu.

Belki de Jeremy onun bakışlarını hissetmişti, çünkü "Onu tutmak ister misin?" diye sordu.

Jean hemen, "Hayır," dedi. "Asla."

Jeremy, Rex'in omuzlarına bir öpücük daha kondurarak, "Öyle demek istemedi," dedi. Gözlerini açtı ve Christian'a doğru döndü. "O kadar tatlı ki.

Dairemiz için doğru boyutta. Diğer kutulara da uyuyor mu?"

Christian, Rex'in köpek kulübesi numarasının son sırada olduğu sayfanın üst kısmına dokundu. Üzerinde soru işareti olan iki numaradan biriydi. "Evde bakılıyor, kısırlaştırıldı ve tüm aşıları yapıldı," dedi. "Bu

Garanti edemeyeceğimiz tek şey, dairede yalnız bırakılmaya nasıl tepki vereceği. Bazı terk edilme sorunları olabilir. Odayı gözetimsiz bıraktığımızda telaşlanmıyor ve herhangi bir sıkıntı fark etmedik.

Ama bunu yapabileceğine dair kesin bir 'evet' değil, güçlü bir 'muhtemelen tamam' diyebiliriz."

Jeremy Jean'e dönmeden önce ciddi ciddi düşündü. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bu benim kararım değil."

Jeremy ona, "Burası senin dairen," diye hatırlattı. "Aramaya devam etmek istiyorsan ederiz."

"Umurumda değil," dedi Jean. Bu, Rex'in dünyadan bıkmış bir iç çekişine daha neden oldu. Jean ona yan gözle baktı, köpeklerin İngilizce anlayıp anlamadığını merak ediyordu ve ekledi, "Bu aptalca bir isim. Sonuncusu kadar kötü değil ama yine de affedilemez. O bir dinozor değil."

"Ona yeni bir isim verebiliriz," dedi Jeremy, Jean'in yüzünü evrenin sırrına erişmek üzereymiş gibi inceleyerek. "Bu

alışması biraz zaman alabilir, özellikle de altı yaşındaysa. İşte, bir saniye tut onu."

"Onu yere bırak. Ayakta durmak için dört bacağı var," dedi Jean ama Jeremy aralarındaki kısa mesafeyi çoktan kapatmıştı.

Rex'i kendi göğsünden Jean'ın göğsüne kaydırmak kolay bir işti ve Jean tutmazsa, çok sert bir zemine uzun bir düşüş olacaktı. Jeremy, Jean'ın tutuşunu düzeltmek için onun mırıldandığı şikâyetleri duymazdan geldi ve ancak Rex güvende görüldüğünde geri adım attı. Köpek Jean'ın onaylamamasından habersizdi ya da etkilenmemişti ve bunun yerine ıslak burnunu

Çenesinin alt tarafı. Jean başını yana eğdi ve Rex kıpırdamadan önce bir of çekti.

Jeremy köpeği bir dakika daha inceledikten sonra, "Uyuyor," dedi.

"Numara yapıyor," dedi Jean.

Jeremy memnun bir ifadeyle, "Senden hoşlanıyor," dedi. Christian'a, "Onu istiyoruz," dedi.

Jean, "~~İstiyoruz~~," diye düzeltti ama iki adam da onu görmezden geldi.

Christian elindeki kâğıt destesini son sayfaya kadar çevirdi, böylece Jeremy'ye Rex'in sağlık durumu hakkında barınağın anladığı kadarıyla bilgi verebilecekti. Jean, Rex'in boğazının kenarından aldığı yavaÇ nefeslerin, köprücük kemiğinin üzerinde yükselip alçalan küçük göğsünün farkındaydı. Bir köpeğin kaburgalarını böyle hissetmek normal miydi?

Christian ona depresyonda demişti; belki de hayatta kalmak için en azını yapıyordu. Köpekler bile

Depresyonda mıydın? Jean hayvanlar hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu. Neredeyse soracaktı ama sonra umursadığı izlenimini vermemesi gerektiğine karar verdi. Belki Renee bu konuda daha çok şey biliyordu ama canavarı uyandırmadan telefonunu çıkarabileceğini sanmıyordu.

Christian işini bitirirken Jeremy, "Harika," dedi. "Kulağa harika geliyor."

"O zaman seni tekrar öne alalım," dedi Christian. "Bundan sonrasını Audrey halleder."

Jean hareket ederse köpeği uyandıracağı kesindi ama en azından o zaman Rex yürüyebilirdi. Ama Rex kıpırdamadı. Tanımadıkları halde duydukları körü körüne güven şaşırtıcı, neredeyse saldırgandı. Bu yaratığın hayatta kalma içgüdüleri yok muydu?

Ne olursa olsun mu? Bu kadar küçük ve kırılgan bir şeyin biraz daha sağduyulu olması gerekirdi. Jean onun daha ağır şeker torbaları taşıdığından emindi. Parmakları tekrar köpeğin göğüs kafesiyle aynı hizaya gelene kadar tutuşunu değiştirdi. Bu şekilde

Rex'in kalp atışlarını hissedebiliyordu, yumuşak bir uğultu gibi.

"Ah, Rex?" Audrey onları gördüğünde düşüncesizlikten irkilerek, "Rex?" dedi. Coşkulu bir sesle, "Bu harika," diyerek kendini telafi etmeye çalıştı. Christian tıbbi kayıtlarını inceledi mi? Güzel. O zaman burada sadece birkaç hızlı form var ve bir de ücret meselesi var."

Jeremy banka kartını uzattı ve Jean gülümsemesinin gözlerine ulaşmadığını fark etmedi. "Bunun için bir makbuz alabilir miyim? Teşekkür ederim." Belki de Jean bir şeyler görüyordu, Çünkü Jeremy arsız bir hevesle formlar üzerinde çalışmaya başlamıştı. Onu şaşırtan tek şey adresleriydi. Ne yaptığını fark etmeden önce eskisini yarılamıştı ve yüzünü buruşturarak üzerini çizdi.

Audrey formun önünü ve arkasını kontrol ederek Jeremy hiçbir şeyi kaçırmamıştı, sonra kartını bir makbuzla birlikte geri verdi. Jeremy ikisini de cüzdanına koydu ve Audrey masasının altındaki kancadan yeniden kullanılabilir bir çanta kaptı. O da

İçindekileri teker teker önlerindeki masaya boşalttı: basit siyah bir tasma ve ona uygun bir tasma, plastik bir şey ya da başka bir şeyden oluşan sıkı bir rulo ve birkaç örnek köpek maması poşeti.

"Yeni en iyi arkadaşınız için hediye çantası," dedi Audrey, yiyecekleri ve yeşil plastiği yeniden paketliyor. "Elbette henüz yapmadıysanız durup stok yapmak isteyeceksiniz, ama en azından bu şekilde acele etmenize gerek yok. Onu eve götürebilir ve ne yiyeceği konusunda endişelenmenize gerek kalmadan onu tanıyabilirsiniz."

Bugün daha sonra. Onun için bir oyuncak da seçebilirsin," dedi ve arkasındaki duvarda sıralanan rafı işaret etti.

Jeremy hemen "Köpekbaliğı," dedi ve Audrey onu almak için atladı. Audrey oyuncayı uzatırken Jeremy onu çantasına tıktırdı ve sonunda Jeremy Rex'i Jean'den almaya tenezzül etti. Rex'i yere indirirken köpeğı özür dilemeye boğdu. Jeremy tasmayı yerine oturttuğunda köpek tüm vücuduyla gürültülü bir sarsıntı geçirdi ama ilk kez başının ucunda bir enerji belirtisi vardı.

Kuyruğı ciddi bir şekilde sallanmaya başladığında Audrey, "Eve gideceğini biliyor," dedi. Sesi gözyaşlarının eşliğinde geliyordu ve köpeğı son kez sevmek için eğildi. Jeremy'ye, "Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver.

Bilgilerimiz çantanın üzerinde yazılı." Çantayı işaret etti uzattığı hediye çantasından bir logo aldı ve onlar için kapıyı açmaya gitti. Rex dışarıda Jeremy'den önce davrandı, elindeki özgürlüğüyle bir amaç uğruna hareket ediyordu.

"Yürüyebileceğini söylemiştim," dedi Jean Jeremy'nin peşinden dışarı çıkarken.

Jeremy kulaktan kulağı gülümsüyordu, Jean'in oyun oynamayı reddetmesinden hiç rahatsız olmamıştı. "Kesinlikle yürüyebilir," diye neşeli bir şekilde onayladı. "Şunun gidişine bakın! Ne iyi bir çocuk. Bak, onun hakkında konuştuğumuzu biliyor," dedi, çünkü Rex dönüp ikisini de izliyordu. Jeremy ona doğru eğilerek

coşkulu kaşımalar ve baş döndürücü bir "Sen iyi bir çocuksun, gerçekten öylesin! Eve gitmek ister misin? Evet mi? Laila ve Cat'le tanışana kadar bekle. Seni çok sevecekler."

O kadar mutluydu ki, Jean şikâyetlerinin geri kalanını sonraya sakladı.

Buraya gelmeleri sadece on dakika sürmüştü ama geri dönmeleri iki kat daha uzun sürmüştü. Jean, Rex'in kaldırımdaki her bir çatlağı ve kurumuş sakız lekesini koklamak için durduğundan emindi. Köpeğın altı kez işemeyi nasıl başardığı onu aşıyordu ama Jean, "Bu normal olamaz," diye ısrar edince Jeremy sadece güldü.

Belki de öyleydi ama bu şey apartmana işemeye kalkarsa Jean onu barınağı geri götürecekti.

Jeremy'nin telefonu ailesinin aradığı anlamına gelen o korkunç ses tonuyla çalmaya başladığında neredeyse eve varmışlardı. Jeremy telefonu aldığı anda şaşırması görünmüyordu ama cevap verebilmesi için tasmayı Jean'e uzattı.

"Merhaba anne. Evet, arayan bendim. Sınıf arkadaşım akşam yemeğine geç kaldı, ben de biraz kampüs dışına çıktım. Laila'ya yeni dairesi için bir ev hediyesi almak istedim." Jeremy Rex'e baktı ama ayrıntı vermedi. "Evet, tek seferlik bir şey. Sigortası çeki kestikten sonra ihtiyacı olan diğer her şeyi alacak. Üzgünüm, evet, haklısın, önce Leslie'yi uyarmalıydım. Tamam. Evet, yola çıkmadan önce sana haber veririm. bu gece."

Jean tasmayı geri vermeyi düşündü ama Jeremy ellerinin arasında telefonunu sıkıştırmakla meşguldü. Onun yerine, "Leslie?" diye sordu.

"Annemin muhasebecisi," dedi Jeremy. "Bryson'la benim ortak hesabımızı o yönetiyor. Herhangi bir alışverişte belirli bir dolar eşliğini geçersen." Jeremy telefonunu bir kenara koymadan önce hasarlı olup olmadığını kontrol etti. "Yine de fişi incelemeye göndermem gerekecek ve bu da yepyeni bir konuşma başlatacak, ama bu daha sonrası için bir sorun."

"Jeremy."

"Bu benim param değil," dedi Jeremy. "Kuralları ben koymuyorum."

Yüzündeki ifadeden daha fazlası olduğu anlaşıyordu ama zamanları kalmamıştı. Jean bunu daha sonra tartışmak üzere bir kenara bıraktı ve apartmana girmelerine izin verdi. Rex küçük boyuna rağmen ikinci kata çıkan merdivenleri kolayca çıktı. Jean kapıyı açarken Jeremy onun tasmağını çözdü ve yavru köpek doğrulurken onu cesaretlendirici bir şekilde kaşıdı.

Jean onlar için kapıyı tutarken, "İşte böyle," dedi. "Evinize hoş geldiniz! Burası hakkında ne düşünüyorsun?"

Jean kapıyı arkalarından kilitlediğinde iki kız da yatak odalarından çıkmıştı. Laila dizlerini öyle hızlı vurdu ki Jean dizlerinin moraracağını sandı. "Oh," dedi, elleri

uzanmış ve yalvarıyordu. Rex taş gibi hareketsiz kalarak bir dakika boyunca ona baktı, sonra da parmaklarını koklamaya başladı. "Oh, o mükemmel. Merhaba. Merhaba, sen mükemmelsin." Laila onu kucakladı. "Adı neydi?"

"Rex'ti," dedi Jeremy. "T-Rex gibi mi?" Cat sordu.

Jean onu işaret etti ama Jeremy'ye baktı. "Sana söylemiştim." Jeremy güldü ve Laila'nın yanına oturdu. Rex'in patilerinden birini iki parmağının arasına aldı, böylece aşağı yukarı sallayabiliyordu. Rex geri çekilmedi ama sessiz bir protestoyla burnunu Jeremy'nin eline dayadı. "Bakalım fahişeler bizim için ne hazırlamış."

Jean karşısına oturdu ve Rex hemen Laila'nın kollarından sıyrılarak onun kucağına oturdu. Jean kaşlarını çatarak ona baktı. "Seni ben davet etmedim."

Laila'nın terk edildiği için gücenmesi gerekirdi ama gülümsedi. "Senden hoşlanıyor."

"İlk görüşte aşktı," dedi Jeremy, telefonuna dokunarak. "Sandık eğitimi yok ama ev terbiyesi var. ve çipli. Barınak, önceki sahibinden tüm tıbbi geçmişini aldı, bu yüzden o cephede gitmemiz iyi. Ve Bu bizde."

Telefonunu köpekbalığı oyuncağıyla takas etti ve Rex bunun Jean'den daha önemli olduğuna karar verdi. Jeremy oyuncağı odanın diğer ucuna fırlatmadan önce başının üzerinde salladı ve köpek beklenmedik bir hızla kovalamaya başladı. Jean, Rex'in ayak tırnaklarının sert zeminde çıkardığı hızlı tıkırtıları dinledi. kovaladı, sonra göğsüne bir diz attı, böylece artık verecek bir kucağı kalmadı. Grup sohbeti Jeremy'nin mesajına yanıt verirken arkadaşlarının telefonlarının durmak bilmeyen cıvıltısı ve zil sesi daha yüksekti.

İsim önerileri hızla gelmeye başladı ve üçü de geldikçe yüksek sesle okudu. Patches ve Fido gibi basit ve zararsız seçeneklerle başlayıp Monsieur Bowwow gibi daha gülünç seçeneklere doğru ilerlediler. Bu Jean'ın onlara attığı alaycı bakış yüzünden Cat neredeyse ağlayacaktı.

ve Jean cesurca çılgınlığın geri kalanını dışarıda bırakmaya çalıştı.

Telefonundan gelen yumuşak bip sesi kakofoninin içine girdiğinden endişelenmesine neden oldu ama arayan Renee'ydi. Tilkiler'in antrenmanı zor geçmişti ve saatler sonra hâla mücadele ediyorlardı. Neil kenara atıldığı için sinirliydi ve birinci sınıfların devam eden saygısızlığı yangına krkle gidiyordu. st sınıftakiler ilk kimin sallanacağına dair bahse girmişlerdi, Neil mi yoksa Jack adında biri mi? Jean bunun Kevin olacağını biliyordu.

"Kendine gel," diye karşılık verdi Jean. "Trojanlar seni finallerde görmek istiyor."

"Elimizden geleni yapacağız!" dedi ve ardından, "Orada işler nasıl gidiyor?" diye sordu.

Jean elindeki anahtarlara boş boş vurduktan sonra kararını verdi, "Karmaşık." Jeremy kahkahalarla gülerken, Rex enesi kpekbalığına kilitlenmiş bir halde yerden bir santim yukarıda sallanıyordu. Jean onların bir fotoğrafını çekti ve "Keder onları deliliğe sürükledi ama geri verebileceğimizi sanmıyorum" mesajıyla birlikte gönderdi.

Renee, "ok yakışıklı," diye karşılık verdi. Jean, "Köpek de çok tatlı," diye küstahça eklediğinde ret mesajının yarısını yazmıştı.

Jean inanamayarak mesajlarına baktı, onları okumayı reddediyor ama başka türlü yorumlayamıyordu. "Kevin'a söyle bu işe karışmasın" cümlesinde karar kılmadan önce yedi tane cevap sildi.

Jean neredeyse onun "Oh, Jean." dediğini duyabiliyordu. Bir süre durakladıktan sonra, "Kevin'e seni sormuyorum. Andrew Jeremy'yi hemen fark etti ve geçen ay bana gönderdiğin her beş mesajdan  onunla ilgili." Bu bariz bir abartıydı ama Jean bunu kanıtlamak için mesajlarını kontrol etmeyi reddetti. Renee sözünü bitirmemişti ama "Merak ediyordum ama sormak hiç uygun gelmedi" dedi.

Jean, "Sorulacak bir şey yok," diye cevap verdi. "Bu kurallara aykırı."

"Kimin kuralları?" Renee sordu.

Stuart'ın sesi hafızasında yer etti: "Ölü çocuk mu?"

Jean neredeyse telefonunu odanın öbür ucuna fırlatıyordu. Bacağına yerleşen bir bedenin ağırlığı onu irkiltti.

Düşünceler içini kemiriyordu ve kaşlarını çatarak canavara baktı. Rex onun kalçasından aşağı kaymaya devam etti, sonra tekrar tünemek için çabaladı. Kedi uzanıp Jean'in kalçasına vurdu, ta ki Jean

Sonunda tekrar bağdaş kurup oturdu. Köpek bir hışımla kucağına yerleşirken, Jean ona ilgisiz bir bakış fırlattı.

"Onu cesaretlendirmeyin," dedi Jean.

"Senden hoşlanıyor," dedi Cat, pişmanlık duymadan. "Değil mi, Jabberwocky?"

Jean ona inanamayarak baktı ve sadece "Jab" demeyi denedi.

Cat bu kez telaffuz etti: "Jabberwocky. Alice Harikalar Diyarında'dan mı? Eskiden şiirin tamamını ezberlemiştim ama duymak sana iyi gelmez. Yarı saçma," diye açıkladı Jean alınmadan önce. "Uydurma kelimeler ve benzerleri. Ama akılda kalıcıdır, bu yüzden yapışıp kalmıştır, tıpkı bir sinir bozucu bir reklam şarkısı. Belki İngilizce öğretmeni hatırlar."

Jeremy köpeğin üzerine çömeldi ve ellerini pençe gibi birleştirerek şöyle dedi: "Jabberwock'tan sakın oğlum! Isıran çeneler, yakalayan pençeler. Bir şey bir şey, snicker-snack. Callooh, callay!" Güldü ve "Elimdekilerin hepsi bu kadar, üzgünüm" diyerek pes etti.

Köpek vahşi gözlerle ona bakıyordu.

Jeremy onun tüylü alnına bir öpücük kondurmak için eğildi. Jean ondan o kadar hızlı uzaklaştı ki Jabberwocky'yi yere serdi ve Jeremy'nin ne yaptığını anlaması sadece bir anını aldı.

Kucağındaki

Korkmuş yavru ama gözlerini Jean'in boş yüzünden ayırmadı.

"Özür dilerim," dedi, endişeyle gerilmişti. "Üzgünüm, bu-"

Jean Jabberwocky'yi onun direnmeyen ellerinden çekip aldı, Aralarında bir barikat olması gerekiyordu. Jeremy daha fazla alan yaratmak için itaatkâr bir şekilde topuklarının üzerine oturdu ve Jean kendini Cat'e bakmaya zorladı. Kendi sesini zar zor duyuyordu

"O saçma ismi tekrar söyle. Belki tekrar edince daha az aptalca olur."

Cat aralarına baktı ama "Jabberwocky" dedi. Onun yankılamasını bekledi, ona iki başparmağını gösterdi ve her şeyi mahvederek, "Daha doğrusu: Jabberwocky Moreau."

Onu yanlış duymuştu. "Bu şey bir Moreau değil."

Jeremy zayıf bir gülümsemeyle geçiştirdi. "Ona Knox ya da Wilshire adını vermemeyi tercih ederim."

Jean, "Alvarez," dedi ama Cat onu başından savdı. "Dermott."

Cat, "Oylamada sana üstünlük sağlandı," dedi. "Babalığı kucakla."

Bu çok saçma ve akılsızcaydı, sömestr ve sezon tüm zamanlarını tükettiğinde hepsi buna pişman olacaktı ama Jean yenilgiyi kabul etti. Jean ona doğru döndüğünde Jeremy'nin omuzları hâlâ gergin bir çizgiydi ve gözleri pişmanlık ve rahatsızlıkla gölgelenmişti. Jean bunu nasıl düzelteceğini bilmiyordu, bu yüzden köpeği barış teklifi olarak uzattı ve "Eğer bir Moreau olacaksa, Fransızca öğrenmesi gerekecek" dedi.

Jeremy ciddi bir şekilde başını salladı. "Bu şartları kabul ediyorum."

Jeremy Jabberwocky'yi köpekbalığı peluşunun yanına koydu. Köpek Hemen eline aldı ve öylesine güçlü bir şekilde salladı ki, Jeremy çaresiz bir kahkahaya boğuldu. Jean dizini tekrar göğsüne bastırdı, onun düşünceleri savaşa giderken izlemekle yetindi. "*Kimin kuralları?*" Renee sordu ve Neil'in sesi kaygısız bir şekilde cevap verdi, "*Kurallar değişti.*"

Benim için değil, diye kendini uyardı Jean, ama bir an için, sadece bu an için, rol yapmasına izin verecekti.

Teşekkür

Tüm sevgilerim Tashie, Hazel, Elise ve bir şekilde bana bir kitap daha katlanan Anna M'ye. Bunu nasıl başardığınızı bilmiyorum ama benden vazgeçmediğiniz için teşekkürler. Geçen yılki dostluğunuz ve sabrınız olmasaydı Jean ve ben Superior Gölü'nün dibinde üşüyor olurduk.

Kitabın çıkış tarihinden yaklaşık bir hafta önce kapak resminin ne olduğunu öğrenen kız kardeşime özel teşekkürler olması gerekiyordu ama yine de muhteşem bir şey üretmeyi başardı.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

